Mattyasovszky Jenő

Hód visszaüt

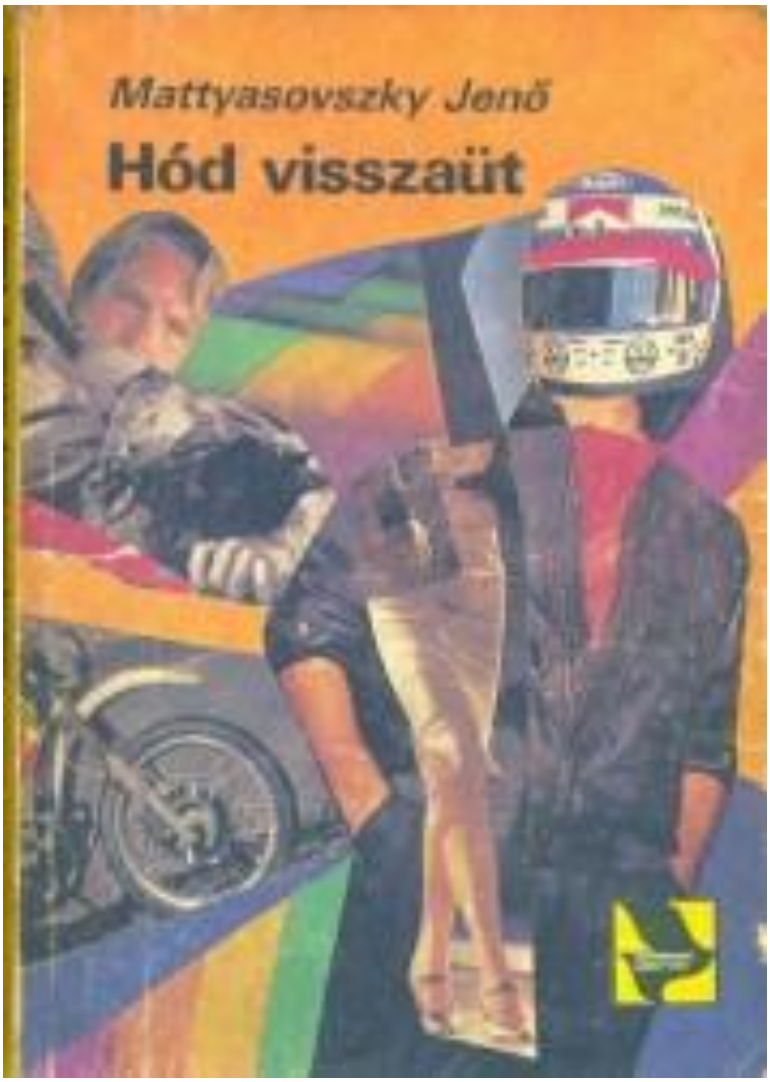

Expressz Könyvek

ISSN 0230–7995
ISBN 963 322 200 1

Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
A kiadásért felel: Kiss Jenő igazgató
84-4990 Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
Felelős Szerkesztő: Végh Július
Műszaki szerkesztő: Újvári György
Fedélterv: Feledy Gyula
Magjelent 22,61 A/5 ív terjedelemben
MSZ 5601–59
Budapest, 1985

1

A portásfülkében a rádió szólt. A levegő elhasználódott. A gomolygó cigarettafüstöt a hősugárzó tartotta állandó mozgásban, akárcsak a bűzt, amely a mennyezetnek Ütköző meleggel együtt hullámokban lökődött vissza. Neon égett vakítóan. A konzervdobozból csinált hamutartó tele volt csikkekkel.

A rozoga íróasztalnál beesett arcú, keskeny vállú férfi ült töppedten, hegyes orrán vastag szemüveggel. Lerítt róla, hogy már megette a kenyere javát, és közel áll a nyugdíjhoz. Ujjai sárgállottak a nikotintól. Minden figyelme egy megviselt képeslapra irányult.

A rádió a tízórás esti híreket sorolta.

A férfi félre lökte a lapot, elzárta a készüléket, és nagyot nyújtózott. Aztán nehézkesen felállt, fejébe sildes sapkát csapott, kopott háromnegyedes viharkabátot terített magára, és kilépett a portásfülkéből. Az ajtót nyitva hagyta. Odakint néhány lépést tett, majd megállt.

A sötétet vágni lehetett. Sűrű őszi köd szitált, a levegő nedves volt és nehéz. Az erős fényű ostornyeles lámpák, amelyek a pihenő tehergépkocsikat voltak hivatva megvilágítani, most halvány, elmosódó foltoknak látszottak.

A férfi a nyitott ajtón át kivetődő fényben megnézte óráját, majd rágyújtott. Kis ideig a sötétet bámulta, aztán összefogta elöl a kabátját, és indult volna vissza a helyére, de az utcáról érkező zaj megállította.

Halk, elnyújtott fékcsikorgás volt… Aztán kocsiajtó csapódott.

A férfi fürgén ment a közeli kapuhoz. Kinyitotta a kisajtót, és kilépett a járdára. Az utcán köd hömpölygött. A telep előtt a főutat két útvonal is keresztezte. Az úttest közepén egy nagy személygépkocsi vesztegelt. Csupán a körvonala volt kivehető. Homályosan fénylő reflektora hiába próbált utat törni a levegőben.

A férfi néhányszor megszívta cigarettáját, aztán belebújt a kabátjába, mert minduntalan le akart esni keskeny válláról.

A kocsinak felbúgott a motorja, és lassan megindult. Úgy tűnt mintha lámpájának fénye oldalra tapogatódzna, de egyenesen elhaladt, és hátsó helyzetvilágítása beleveszett a sötétbe. Helyén az útkereszteződésben egy alaktalan tömeg púposodott.

A férfi a szemét meresztette. A járdáról, ahol állt, nem lehetett kivenni, hogy mi hever az úttesten. Eldobta cigarettáját, és kíváncsian ment oda.

Az alaktalan tömeg egy emberi test volt. Az oldalán feküdt görnyedten, a lábát behajlítva felhúzta gyomrához, mintha fázna. A gyér utcai világításban jól látható volt arcának minden vonása. Széles arccsontja volt, feszes bőre, kissé lapos orra. Még nem lehetett túl a harmincon.

A férfit az egyik rokonára emlékeztette.

A fiatalember szeme csukva volt, nyitott szájjal lélegzett, és minduntalan öklendezett. Tudata az eszméletlenség határán mozgott, szemhéja sűrűn megrebbent, teste összerándult. A kezével állandóan kaparászott, mintha odébb akarna mászni. Ütésnek, karcolásnak nyoma sem volt rajta. Igen jól öltözött volt, de fehér ingét hányás nyoma tarkította.

A férfi mindent megpróbált, hogy a tehetetlen emberbe lelket verjen. Szólítgatta, az arcát paskolta, majd vállon ragadta, és jó néhányszor keményen megrázta. Közben nyugtalanul kémlelt körbe. A sűrű köd miatt nem akart sok időt az úttesten tölteni. Megragadta a fiatalember hónalját, és a túloldalra, a járdára vonszolta. Ez volt közelebb. Miközben a cipekedésből felegyenesedett, egy taxi bontakozott ki a ködből, és lépésben elhúzott mellette. Egy pillanatra felvillant a sofőr kíváncsi tekintete, aztán a kocsi eltűnt.

Nem vesztegette tovább az időt, indult segítségért.

A portáról hívta a mentőket. Röviden beszámolt észleléséről, megadta a pontos címet. Jelezték, hogy máris indulnak, egyben kérték, ha már fennáll a cserbenhagyásos baleset gyanúja, értesítse a rendőrséget

is. Ezt követően nyomban tárcsázta az ismert számot. Itt már nehezebb volt szót értenie. Az ügyeletest több körülmény érdekelte, mint a mentőket. Ráadásul egy csomó dologra rákérdezett.

A férfi, miután letette a kagylót, előkapart egy megviselt cigarettát és meggyújtotta. Indult az utcára. Dohogott, amiért olyan sok mindent kérdeztek tőle. Átvágott az úttesten, majd a járdán megtorpant, mintha falnak ütközött volna. Meredten bámult a lába elé.

Az aszfalt üres volt, az eszméletlen ember eltűnt…

A férfi azt hitte: az agya hirtelen kikapcsolt, csupán a szeme káprázik. De hiába pislogott szaporábban, az eredmény nem változott, a járdán senki sem volt. Tekintetét belefúrta a ködbe, és lélegzetvisszafojtva fülelt. Sehol semmi moccanás. Cigarettája a körmére égett. Eldobta a csikket, és foga közt káromkodást morzsolt szét. Körözni kezdett a járdán, akár a félszárnyú légy. Arra gondolt, a tehetetlen ember csupán elmászott, és valahol a közelben lehet kifulladva, ismét eszméletlenül. Hiába cserkészett a környéken, nem találta. Semmit sem értett. Nem akarta tudomásul venni, hogy a tehetetlen embernek végleg nyoma veszett. Még akkor is bamba volt, amikor a mentők megérkeztek.

Az útkereszteződésben kék lámpa villogott. Egy fehér köpenyes lépett a járdára. Magas termetű volt, dús bajuszt viselt.

– Hol a delikvens? – kérdezte szúrósan.

A beesett arcú férfi úgy ingatta a fejét, mintha az minden pillanatban le akarna esni a nyakáról.

– Hát ez az – motyogta.

– Hol a sérült?

– Magam is szeretném tudni – vágta rá a férfi.

A fehér köpenyes kihúzta magát.

– Ne bolondozzon! – Figyelmeztette.

– Semmi kedvem hülyéskedni.

– Itt egy sérült embernek kell lenni.

– Tudom…

– Hol az az ember?

Végszóra egy tányérsapkás mentős érkezett.

– Mi a helyzet, doktor úr? – tudakolta. – A másik oldalon senkit sem találok.

– Az a helyzet – vette át a szót a beesett arcú férfi –, hogy a sérült eltűnt, mégpedig szőrén-szálán, mert mégcsak nyoma sem maradt. Egyszerűen felszívódott.

Azoknak leesett az álluk. Az orvos félrebillentett fejjel állt, mint aki rosszul hallott. Elsőnek a mentős tért magához.

– Mit beszél? – kérdezte hitetlenkedve.

A férfi megismételte az előbbieket.

– Ez hát a nagy büdös helyzet, uraim! – tette hozzá.

Az orvos előbbre araszolt a járdán, és beleszagolt a levegőbe. A tekintete gyanakvó volt.

– Mit szimatolgat? – csattant fel a férfi, és hátrább lépett. – Egy kortyot sem ittam. Nem vagyok részeg, ha éppen erre kíváncsi. Az igazat mondtam, bármennyire is érthetetlennek tűnik.

A mentős az orvoshoz fordult.

– Keressük meg a bejelentőt – javasolta. – Ezt a helyzetet csak vele lehet tisztázni. Ez itt összevissza beszél, kár az időnket tölteni.

A férfi lassú mozdulatokkal rágyújtott, és a füstöt hosszan maga élé fújta.

– Feleslegesen egy lépést se tegyenek, uraim! – vetette oda megjegyzésként.

Azok összenéztek.

– A helyzetet csak velem tisztázhatják – folytatta a férfi. – Én tettem a bejelentést. – Karját az úttest túloldala felé lendítette. A telep utcára nyíló kiskapuja tárva volt, dacára a sűrűn gomolygó ködnek, látni lehetett a portásfülke világos ablakát. – Ott vagyok szolgálatban. Csak azért találtak itt átellenben, mert ide cipeltem az útról azt a tehetetlen embert. Ebben a cudar időben nem hagyhattam a feltalálás helyén. Világos?

Kérdésére nem kapott választ. Azok ketten csak álltak és hallgattak. Az útkereszteződésben tétlenkedő mentőkocsi időközben megfordult, és a járda mellé kanyarodott. A csendet az orvos törte meg. Utasítására a sofőr rádión újólag megkérte a központtól a helyszínt és a bejelentőt.

Kisvártatva a sofőr kihajolt a nyitott ablakon.

– Pontosan itt történt, ahol vagyunk – közölte. – Azt mondták, valami Macsai nevezetű riasztott. Legalábbis ezt a nevet diktálta. – Fejét oldalt rántotta a telep irányába. – Ottan őrféle.

– Tehát Macsai – mondta az orvos.

A beesett arcú férfi elhúzta a száját, és megbiccentette fejét.

– Szolgálatukra, Macsai – mondta. – Erről dokumentumom is van. Ellenőrizhetik, de a levegőt ne szaglásszák előttem! Ki nem állhatom a szimatolást.

Az orvos elsiklatta füle mellett a megjegyzést. Megvakarta a tarkóját, és mélyet sóhajtott, mint aki nem tudja, mit tegyen.

– Tehát csakugyan maga jelentette az esetet – állapította meg.

– Mit várt?... Azt, hogy letagadom?

Az orvos bólintott.

– Pontosan erre számítottam – mondta.

– Tévedett.

– Hittem, hogy hazudni fog.

– Ugyan miért?

Az orvos bizonytalan mozdulatot tett a kezével.

– Mert nincs semmiféle sérült, aki segélynyújtást igényelne – mondta.

– Hülye voltam, hogy telefonáltam… Hagynom kellett volna a pasast a fenébe. Legfeljebb még jobban kivasalta volna valami.

Az orvos vállat vont.

– Mindenesetre ne csodálkozzon, ha majd a kiszállás költségét a nyakába varrják – mondta.

Macsai elképedt, aztán foga fehérét mutatta.

– Tudja, kinek a nyakába varrják? – vicsorogta.

– A bejelentő fizet.

Macsai kilökte szájából a cigarettafüstöt.

– Azt ugyan leshetik – csattant fel. Cifrát káromkodott, és földhöz vágta a csikket. – Talán azt hiszik, hogy szórakozásból riasztottam magukat?

Azok kétfelé néztek.

– Hé! – folytatta Macsai. – Valóban ezt gondolják?

A mentős azt mondta:

– Mi másra tippelhetnénk?... Ugyanis itt egy súlyosan sérült embernek kellene lennie. Ezt nem mi találtuk ki, és nem az ujjunkból szoptuk. Mindezt a maga bejelentése tette. Érti, jóember? És most mi van? A nagy semmi van! Sehol a sérült, itt csak maga szobrozik. Nos, a tény alapján mire gondolhatnánk? Adhatna valami écát vagy lelkes magyarázatot. Mi nagyon szeretnénk valami elfogadhatóban hinni.

– Nm tudok magyarázattal szolgálni.

– Na látja, jóember.

Macsai beesett arca eltorzult a dühtől, öklével a levegőbe sújtott.

– Hagyja a fenébe ezt a jóemberezést – kiáltotta.

– Ahogy kívánja – mondta a mentős, és az orvoshoz fordult. – Ezzel nem vergődünk zöldágra.

– Nézze – szólalt meg Macsai sokkal enyhébb hangon, mint az előbb tette –, a látszat ellenem szól, de…

A mentős félbeszakította:

– Méghogy a látszat?

– Hát mi más? – fakadt ki ismét Macsai.

– A tény! Az szól maga ellen, nem pedig holmi látszat. Tény, hogy itt nincs semmiféle magatehetetlen, segélynyújtást igénylő. Tehát semmi olyan körülmény, amely indokolná a jelenlétünket, kivonulásunkat.

– Ki tehet arról, hogy így alakult?

– Mi a legkevésbé vagyunk ludasak.

Megkülönböztető jelzést villogtatva egy rendőrségi URH-s kocsi érkezett. A telep bejáratánál felhajtott a járdára és megállt. Az orvos a mentős kíséretében nyomban átvágott az úttesten.

Macsai lapos pillantásával kísérte őket. Látta, hogy azok nyomban közrekapták a kikászálódó rendőrt, és élesen magyaráztak.

A mentős sofőr félfordulatot tett az ülésen, és kidugta a fejét az ablakon. Az alsó ajka túlontúl vastag volt, és ez pökhendivé tette arcát.

– Lám, nem kellett volna annyit okoskodnia – mondta.

Macsai lesújtó pillantást vetett rá.

– Úgy véli? – kérdezte gúnyosan.

– Az okoskodás mindig bajt szül.

Macsai rántott egyet a vállán.

– Nem okoskodtam – mondta. – Csak az igazamat védem.

– Most is vitatkozik.

– Mert igazam van.

A sofőr nyerítve nevetett.

– Hát éppen ez az – szögezte le. – Azt próbálja védeni, ami nincs. A maga állítólagos igazát a napnál is világosabb tény cáfolja. Ennek ellenére, ha csendben maradt volna, most nincs semmiféle balhé, szívóskodás. A doki csak azért kapta fel a vizet, mert maga kötötte az ebet a karóhoz ezzel az eltűnéssel. Most meg minden kiderült.

– Ugyan mi derült ki?

– Hogy a bolondját járatta velünk.

– Még hogy én?

– Hát ki más?... Maga telefonált. Megjegyzem, nem az egyedüli, aki átver minket. Velünk lehet szórakozni, persze csak egy bizonyos határig, azután már begurulunk.

Macsai a kocsihoz lépett, és belebámult a sofőr arcába.

– Ha maga tudja, hogy itt micsoda a világos, akkor egy csodalény – sziszegte.

Amaz mélyet bólintott, és a szája fülig ért.

– A doki előtt is világos minden – vigyorgott. – Egy eszméletlen ember nem szívódhat fel percek alatt. Ekkora szemfényvesztés még a cirkuszban sincs. Ott egy csomó hókuszpókusszal előbb elterelik a figyelmet, csak aztán rántják félre a leplet, hogy volt baba, nincs baba… Itt viszont eltűnt volna egy eszméletlen ember?

– Pontosan ez történt!... Eltűnt!

– Maga szerint, igen… A mi képzeletünket azonban meghaladja ez az állítás.

– Miért olyan elképzelhetetlen?

A sofőr arcáról egy villanás alatt letörlődött a vigyor.

– Nézze, mi mindent elhiszünk, aminek egy icipici reális alapja van – kezdte, aztán így folytatta: – volt olyan fejsérültünk, aki azt bizonygatta, hogy egy alacsonyan szálló UFÓ-ról dobták fejbe. Mi ezt elhittük, elvégre soha nem lehet tudni, mi a helyzet ezekkel a titokzatos tárgyakkal. De a maga esete túl bizarr.

Macsai lemondóan legyintett, jelezve, hogy feleslegesnek tart minden további vitát, véleménycserét és magyarázkodást. Elhúzódott a kocsitól, cigarettára gyújtott, és az úttest túloldalát figyelte.

Az orvos a mentőssel változatlan hévvel gyúrta a rendőrt. Élénken magyaráztak, mutogattak.

– Csak okvetetlenkedjenek – mormogta Macsai.

A sofőrnek megnyúlt a nyaka.

– Mit mond? – kérdezte.

– Semmit…

A rendőr érkezett a túloldalról az orvossal és a mentőssel. Zömök testalkatú, pirospozsgás, élénk szemű férfi volt. Harmincas éveinek derekán járhatott. Vállán elnyűtt járőrtáska lógott kitömve, akár egy horpadt vödör. Sapkáját mélyen a szemébe húzta, a sild szinte fél orrát takarta. Csoda volt, hogy egyáltalán kilátott alóla. Köszönt és fáradtan tisztelgett.

– Ön jelentette a balesetet? – kérdezte emelt hangon.

Macsai sejtette, hogy minden szónak, elhangzott véleménynek súlya lesz, ezért intően emelte mutatóujját a magasba.

– Nem balesetet jelentettem – mondta határozottan. Tekintete az orvos pillantását kereste, de az félre nézett, mintha a mentő ködlámpájának a fénye érdekelné. – Annyit közöltem csak a mentőkkel, hogy a nagy ködben egy eszméletlen embert találtam az úttesten, miután egy személygépkocsi elhaladt a kereszteződésben – folytatta Macsai. – Ennek alapján feltételezték, hogy baleset történt, konkrétan cserbenhagyás, ezért mondták: értesítsem a nulla hetet is, ha már voltam szíves telefonálni. – Az utolsó szavakat alaposan megnyomta.

Sem az orvos, sem a mentős nem reagált. Úgy álltak moccanatlanul, mintha süketek lennének. A rendőr gyors oldalpillantást vetett rájuk, majd megszólalt:

– Mikorra megérkezett a mentő, az illetőnek híre-hamva sem volt.

– Ahogy mondja – felelte Macsai.

– Hát ez meg hogyan történhetett?

Macsai előbb mélyen megszívta cigarettáját, aztán széttárta kezét!

– Honnan tudjam? – kérdezte méltatlankodva.

– Nem vett észre semmi különöset?

– Ebben a nagy ködben lehet egyáltalán valamit látni? Mikorra visszaértem a telefonálásból, már csak a hűlt helyét találtam.

Az orvos, aki eddig sanda pillantásokat vetett, most megszólalt:

– A legegyszerűbb azt állítani, hogy eltűnt. Ez nem igényel semmiféle magyarázatot.

A mentős sem akart lemaradni.

– Ki hiszi azt el, hogy csak úgy ukmukfukk nyoma veszett egy tehetetlen embernek? – hadarta egyszuszra. – Nem igaz, biztos úr?

A rendőr rántott egyet a derékszíján. Pirospozsgás arca olyan lett, mintha erőszakkal belenyomták volna egy fogorvosi székbe. Sapkájának sildje alól kemény pillantást lövellt a mentősre.

– Bízza csak rám, hogy mit hiszek és mit nem – mondta kelletlenül.

– Kérem…

– Ezenkívül nem szeretném, ha beavatkozna a munkámba. Érthető a kívánságom?

A mentős vállát rándította, az arca olyan sértődött lett, mintha egy premier mozi pénztáránál kilökték volna a sorból.

– Ha így gondolja – nyögte.

– Így gondolom – hagyta helyben a rendőr.

Végszóra Macsai felcsattant:

– Ezeknek magyarázhat. – Beesett arca eltorzult a dühtől. – A mániájuk, hogy palira vettem őket, és a sérült ember csak a képzeletemben élt.

– Maga is csak a kérdésemre válaszoljon – vetette közbe a rendőr. – Szükségtelen vitaestet rendezni. – Kissé kivárt, aztán folytatta. – Ott tartottunk, hogy nem találta a sérültet.

Macsai bólintott, megszívta cigarettáját, és a csikket eltaposta.

– Próbálta keresni? – érdeklődött a rendőr.

– Itt a járdán körbenéztem.

A rendőr megbontotta a degeszre tömött járőrtáskát, és előcibált egy nagy zseblámpát. Felkattintotta és megpróbálta a ködöt pásztázni. Elment a járdán mindkét irányba, aztán visszajött. A többiek szótlanul bámulták. A zseblámpát nem tette a táskába, miután leoltotta, benyomta derékszíjába, akár a

kézigránátot. Ismét kotorászni kezdett, és egy jegyzettömböt húzott elő. Felütötte és felírta Macsai adatait.

A mentős sem tétlenkedett, a hallottak alapján ugyanezt tette. Csak az orvos állt tétlenül, zsebre dugott kézzel, hosszú köpenyében úgy festett, mint egy nagy fehér felkiáltójel.

Macsai fejével a buzgólkodó mentős felé intett.

– Ez meg mi a nyavalyát firkál? – kérdezte a rendőrtől.

– Joga van feljegyezni a bejelentőt.

– És miért?

– Azt ő tudja.

Macsai elhúzta a száját, beesett arcán torz mosoly jelent meg.

– Szarok rá – mondta.

A mentős kiegyenesedett, mintha hátba vágták volna, és szúrósan nézett.

– A dolgoknak folytatása lesz – mondta jelentőségteljesen.

Macsai látványosan rálegyintett, és megismételte előbbi szavait. Az orvos a rendőrhöz fordult és azt mondta:

– Elhiszi ezt a mesét?

– Hogy eltűnt volna?

– Igen, ezt a kámforrá válást.

A rendőr arca olyan lett, mintha egy lottószelvény kitöltésével bíbelődne. Mikor megszólalt, a hangja szárazon csengett:

– Doktor úr…

Macsai ebből tudta, hogy nem hagyta magát befolyásolni.

– A feladatomat illetően tévedésben lehetnek – folytatta a rendőr. – Azért küldtek, hogy a történteket és az ezzel kapcsolatos tényeket rögzítsem. Tehát parancsot teljesítek. A mérlegelés nem tartozik a hatáskörömbe, nem beszélve a döntésről. Így aztán ezekkel nem foglalkozom. Természetesen jelentésemben nyoma lesz véleményüknek, álláspontjuknak, akárcsak a bejelentő szavainak. Tehát oly mellékes, hogy mit hiszek és mit nem. A parancsnokaim mérlegelnek, döntenek.

Az orvos fejét biccentette. Fegyelmezett volt, a csalódás legkisebb jelét sem lehetett rajta észrevenni. Nem úgy a mentős. Még csak leplezni sem próbálta, hogy homlokegyenest másra számított. Az arca megnyúlt, a szája széle legörbült. Mielőtt megszólalt volna, az orvos megelőzte:

– Bevonulunk! Feleslegesen ne töltsük az időnket.

Ezt követően az orvos a rendőrhöz fordult.

– Jó éjszakát! – mondta.

A mentős kelletlenül mormogott köszönömöt az orra alatt.

A rendőr viszonozta mindezt és tisztelgett. Kissé hátravetette a fejét, úgy nézte sapkája sildje alól, ahogyan azok felkászálódtak a kocsiba.

A sofőr búcsút intett és indított.

Mindketten szótlanul nézték, ahogy a mentő megindult, és eltűnt a sűrű ködben. A csendet aztán Macsai törte meg:

– Nem voltam nekik szimpatikus.

– Gondolja, hogy minden ezen múlt?

– Mi máson?

A rendőr fürkészően nézett.

– Nem szakad le az ég, ha elismeri, hogy volt alapja a kétkedésüknek – mondta.

– Hacsak egy kicsit is logikusan gondolkoznak, rájönnek, hogy szó sem lehet semmiféle átverésről vagy bolondításról, és igazat adnak nekem. Ugyanis…

A rendőr egy kézmozdulatával félbeszakította:

– Pontosan, logikusan ítélkeztek, amikor kétkedtek. Tény, hogy egy magatehetetlen ember nem köthet nyúlcipőt. Gondolja csak végig.

– Nem szabad csak egyetlen tényt kiragadni – érvelt Macsai. – Minden körülményt figyelembe kell venni.

– A mentősök nem kötelesek a körülményeket értékelni, csak a ténnyel törődnek. Nem találták a sérültet, és ez elég volt ahhoz, hogy ilyen véleményt formáljanak.

Macsai a fejét rázta.

– Nincs igaza – mondta.

A rendőr kelletlenül igazított egyet a derékszíján.

– Ha netán átvertem volna a mentősöket, miért tettem volna ugyanezt meg a rendőrséggel? – folytatta Macsai. – Én azonban értesítettem magukat is. Szó szerint ugyanazt közöltem a nulla héttel, mint a mentőkkel. Minek csináltam volna, ha tételezzük fel: fal az egész?!... Aztán arról sem feledkezzen el, hogy a helyszínen egyedül engem találtak. A bejelentőt! Holott pucolnom kellett volna, ha csak szórakozom. Ráadásul, miért mondtam meg a nevem és a telep címét, ahol megtalálnak? Nos, ha szándékomban áll a bolondítás, nem szolgáltatom ki magam… Így van?

– Ismétlem, nem feladatom a dolgok megítélése.

Macsai cifrát káromkodott.

– Hogy a fene essen bele! – hördült fel. – Valami véleménye azért csak van erről a rohadt esetről? Még akkor is, ha az nem magára tartozik.

A rendőr lassan felemelte karját, ujjával megcsippentette sapkája sildjét, és feljebb tolta a homlokán. Aztán körbe nézett, mintha tartana attól, hogy valaki meghallja a szavát.

– Sok mindent láttam és tapasztaltam – mondta csendesen. – Amin meglepődöm, annak már nagyon nagy dolognak kell lenni. A maga esetén sem csodálkozom. Eltűnt a sérült? Eltűnt! Kész! Szerintem minden elképzelhető, még a legvalószínűtlenebb is.

Ujjával megbökdöste a fejét és folytatta:

– Csak az a kérdés, hogy mennyi a sütnivaló. Mert az elképzeléshez fantázia kell. Velem esett meg, hogy egy januári éjjel villamoson utaztam a nagykörúton. Kemény tél volt. A vezető mellett álltam, így a szemtanúja voltam, amikor a kavargó hóesésben váratlanul felbukkant egy dülöngélő részeg a síneken. A villamosvezető kétségbeesetten fékezett. Mindketten jól hallottuk a koppanást, ahogy a részeg a villamosnak ütközött. A szerelvény csúszott vagy ötven métert. Rémülten ugráltunk le, és a kerekek között kezdtük keresni az áldozatot, számítva az összeroncsolt testre. Megdöbbenésünkre senkit sem találtunk a kocsik alatt. Végül az egyik utas fedezte fel. Már messze járt, lobogó kabátban futott az úttesten, aztán eltűnt az egyik mellékutcában. Senki sem hitte, hogy ilyen megtörténhet, csak aki látta. Hogy miért úszta meg a pasas ezt a találkozást a villamossal, örök rejtély maradt. Nem volt rá magyarázat. Mint ahogy a mostani esetre sincs magyarázat. Eltűnt a pasas és kész!

Macsai felvillanyozódott.

– Hát ez az! – mondta. – Magyarázatot kellene találnunk erre.

– Értse meg, hogy magyarázat az nincs! Kár a további erőfeszítésért. Persze más lett volna a helyzet, ha tételezzük fel nem egyedül talál a pasasra. Netán másodmagával! Két tanú állítása már többet nyomott volna a latba. A mentők nem kételkedtek volna.

– Ezek szerint hisz nekem…

A rendőr az állát masszírozta, mintha meg akart volna győződni borostájának erősségéről.

– Csupán lehetőségeket taglalok, és ez nem jelent semmit – szögezte le.

Macsai vállat vont. Kopott viharkabátjából megviselt cigarettásdobozt húzott elő. Megrázta, hogy a cigaretták valamelyest összeálljanak, aztán a rendőr orra alá tolta. Amaz a szemét meresztette, de a színes dobozt nem találta ismerősnek. Azt azonban tudta, hogy valami külföldi márka lehet.

– Milyen? – kérdezte tétován.

– Benson… Meg valami más.

– Mi az a más?

Macsai a doboz feliratát betűzte.

– Hedges ... Benson and Hedges.

– Aha...

– Vegyen, ha dohányzik.

A köpcös rendőr óvatosan, mintha virágot szakítana, kiemelt egy cigarettát, majd lassan elhúzta az orra alatt. Mindig ezt tette, mert szerette a dohány illatát.

Macsai tüzet adott. A rendőr mélyen leszívta az első füstöt, és lassan, mintha párát lehelne, hosszan maga elé fújta.

– Ez igen – mormogta elégedetten. – Nagyon finom bagó… Köszönöm.

Macsai biccentett egyet.

– Jó magának, hogy ilyet szív – folytatta a rendőr. – Tán, nincs benne annyi mérgező anyag, mint a mienkben.

– Nekem ugyan nem telne ilyenre. Ajándékba kaptam… Máskülönben Munkást szívok. Erős dohányos vagyok, naponta két paklit is kivégzek, ha úgy alakul. Minden a hangulatomtól függ. Egy azonban biztos: unalomból soha nem gyújtok rá. Azon már túl vagyok. Szenvedélyből csinálom.

A rendőr figyelmesen megforgatta ujjai között a cigarettát.

– Marlborót már szívtam, de ilyen Hegyest még nem – mondta.

– Hedges…

Amaz felkapta a fejét.

– Mit mond? – fújta ki a füstöt.

– Hedges, gével… Benson and Hedges.

– A nyavalyát ezekbe a fránya nevekbe. Jómagam Szimfóniát füstölök. Nálunk a finom cigarettákat általában a fejesek szívják. Azoknál láttam a Marlborót is. Nekik telhet ilyenekre.

Az úttest másik oldala teljesen a sötétbe veszett. A telep nyitott kiskapuján át csak sejteni lehetett a portásfülke világos ablakát. A járdán levő URH-s kocsinak még a körvonala sem látszott.

A rendőr hangja közömbösen csengett, amikor ismét megszólalt:

– Nincs semmiféle gyanúja?

– Miféle?

– Hogyan tűnt el a pasas.

Macsai merően nézett, mintha a rendőr pirospozsgás arcáról akarná leolvasni a választ.

– Nos? – bátorította amaz.

– Fogalmam sincs.

– Nagy kár…

– Magának miért kár?

– Valamit írnom kell a jelentésembe arról, hogy mi a véleménye hopponmaradásról… Világos?

Mácsai gyors egymásutánban megszívta cigarettáját.

– Még csak ötletem sincs – mondta keserűen. – Arról nem tehetek, hogy kevés a fantáziám. Suhanc koromban a Verne-könyveket sem tudtam megemészteni. Nekem azok a kalandok mind elképzelhetetlenek voltak.

Távolban két fénypont tűnt fel. Imbolyogni látszottak, aztán mind nagyobbak lettek. A ködből egy mikrobusz bújt elő, és átgurult az úttesten.

Macsai hosszan nézte. Mikor a kocsi eltűnt a sötétben, a homlokára csapott.

– Megvan – mondta harsányan.

– Nocsak! – lepődött meg a rendőr.

– Hogy erre csak most jöttem rá…

– Lám, mégiscsak akadt ötlete.

– Nem erről van szó.

– Lényeges vagy nem?

– Hajaj! De még mennyire lényeges!

A rendőr nem mutatott különösebb érdeklődést, nagy odaadással nyomogatta puffadt járőrtáskáját, hogy valami formát adjon neki.

– Álljon elő azzal a lényegessel – mondta, de fel sem nézett.

– A taxi…

– Micsoda?
– Az a taxi, hogy a fene egye meg.
Amaz félbehagyta a táska babrálását, és felemelte a tekintetét.
– Mi van a taxival? – kérdezte.
Macsai elpöckölte a csikket.
– Mikor a pasast felvonszoltam a járdára, egy taxi mászott elő a ködből. Közvetlenül a járdaszélen jött, karnyújtásnyira hajtott el mellettünk.
– Aha – pislogott a rendőr. – Aztán?
– Mit aztán?
– Mi történt?
– Semmi sem történt – szögezte le Macsai. – A taxi elhajtott a fenébe. – Látva a másik csodálkozását, felhördült. – Hát nem érti?
– Mit értsek?... Jött egy taxi és elment.
Macsai szeme kerekre tágult. Előbb az égre nézett, aztán visszahozta tekintetét a pirospozsgás arcra.
– Az a sofőr, a taxis látott minket! – tagolta a szavakat. – Látott! Most már érti?
A rendőr valamelyest élénkebbnek látszott. Úgy tűnt, feladta teljesen a reményt, hogy rendes külsőt adjon járőrtáskájának.
– Tehát a taxis lényegében egy szemtanú volt – állapította meg.
– Lényegében az volt.
– Látja, ez nem akármilyen tény. Persze, ha a sofőr valóban látta magukat. Ebben a komisz időben azonban helyénvaló feltételezni…
Macsai kétségbeesetten felkiáltott:
– Az isten szerelmére, ne tételezgessen fel semmit sem… Higgye el, az a sofőr valóban látott engem és a pasast!
A rendőr durcásan húzta el a száját.
– Nem biztos – mondta. – Csak akkor, ha szavaival is megerősíti, hogy látta magukat.
– Nem vagyok vak… Amikor elhajtott mellettünk, egyenesen a pofámba bámult. Talán azt hitte, fuvarja akadt…
A rendőr közbeszólt:
– Akkor meg is állt volna.
– Nem intettem neki, nem állt meg.
A rendőr vadul belekotorászott a járőrtáskába. Mikor félbehagyta, a kezében volt a jegyzettömbje. Felírta a feltételezett időpontot, amikor az ismeretlen taxi áthajtott az útkereszteződésen. Azt is megjegyezte, hogy melyik irányból jött és merre távozott.
Mácsainak savanyú volt az arca, amikor megszólalt:
– Gondolom, elő tudja keríteni a taxist.
– Nem olyan egyszerű egy ilyen tanút megtalálni.
– Kiástak már maguk kisebb tűt is a szénakazalból.
A rendőr a táskába gyömöszölte jegyzettömbjét.
– Remélem azt elhiszi, hogy a sofőr előkerítése nem csak rajtunk múlik – mondta. – Elsősorban a taxis dönti majd el, hogy keresésünkre jelentkezik-e vagy sem. Lehet, hogy hajlandó lesz, de ezt nem lehet tudni.
– Mi az, hogy hajlandó lesz? Elvégre a kötelessége.
A rendőr anélkül, hogy a fejét mozdította volna, körbenézett.
– Még hogy kötelessége – mondta rezignáltan. – Hol él maga? Azt hiszi mindenki hajlandó csak úgy önként, jószántából tanúskodni. Ebben az esetben elsődleges feltétel, hogy a sofőr emlékezzen. Előfordulhat, hogy keresésünkre jelentkezik: igen, áthaladtam a jelzett helyen a kérdéses időben, tehát miről lenne szó? Kinyögjük neki, erre azt feleli: nem figyeltem a járdát, az úttestre koncentráltam. Ezzel a téma kifújt.
Macsai beesett arca még jobban megnyúlt.

– Miért ne akarna emlékezni? – kérdezte. – Mi oka lenne letagadni, hogy látott minket?

– A tanúkat a felesleges időtöltés, az esetenkénti tortúra riasztja el – vetette közbe a rendőr. – Gondolja csak el, mivel jár a tanúskodás. Várakozás a rendőrségen, kihallgatás, jegyzőkönyvezés. Ha később valami nem stimmel, mondjuk szembesítés szükséges, ismét beidézik őket. Arról már nem is beszélek, ha meg kell jelenni a tárgyaláson is.

Mélyet lélegzett, jobb tenyerét látványosan a szívére helyezte, és így folytatta:

– Manapság az idő mindenkinek pénz, kivéve minket. Bezzeg nálunk vakulásig töltheti az idejét szolgálatban. Egy petákkal sem kap többet, mint amennyi a fizetése. A taxinál viszont mennél többet hajt, annyival többet seper a bukszájába az elszámolásnál. Lassan már az a helyzet, hogy az egész ország a mellékesből él. Próbáljon rávenni egy taxist, hogy tanúnak jelentkezzen olyan ügyben, amelyhez nincs sok köze, csupán valamiféle kötelesség diktálja azt.

– Tehát nincs remény, hogy a sofőr előkerüljön, és igazolja állításomat?

– Ezt nem mondtam… Remény az mindig van.

Macsai a fejét ingatta.

– Hát ez lenyűgöző – hápogott.

– Már az is fegyvertény, hogy eszébe jutott ez a sofőr – vigasztalta a rendőr. – De tudomásul kell vegye, hogy állításának igazolása egy sor feltételen múlik, amelyeket már nagyjából említettem.

– Abból az derül ki, hogy a tanúkat kis híján lasszóval fogják.

– Sajnos ilyen is van…

– Katasztrofális!

– Ha tudná, hogy hányszor kell apellálnunk az állampolgári kötelességre.

Macsai ujjával megbökte a degeszre tömött járőrtáskát, amelyben a jegyzettömb lapult.

– Ezek szerint hiába véste fel, hogy a taxis látott minket – mondta lehangoltan.

A rendőr előre nyomta az állát, az arca durcás lett.

– Ezt honnan veszi? – kérdezte emelt hangon.

– Azok után, amit maga mondott, mi másra gondolhatnék?

– Azt nem mondtam, hogy semmit sem teszünk egy tanú felkutatására. Keressük, megpróbáljuk megtalálni és emlékeztetni a lényegesre. De most is állítom, mindez nem rajtunk múlik.

Macsai elkomorodott.

– Kezd az egészből elegem lenni – mondta és legyintett. – Különben azt csinálnak, amit akarnak. Egy azonban biztos, kurva nehezen csikorog a maguk gépezete.

– Minket előírások szabályoznak…

– Az előírások még hagyján, de tele vannak fenntartásokkal.

A köpcös rendőr a sűrűn gomolygó ködöt bámulta, és töprengeni látszott. Macsai toporgott, mert érezte, hogy a lába fázik a vékony talpú cipőben. A legszívesebben visszabújt volna a jó meleg portásfülkébe. Nem tudta elképzelni, hogy miért kell még itt lennie. Közben a rendőr elővette zseblámpáját, és a járdát pásztázta, aztán vizsgálódva lehajolt. Macsai szájtátva nézte.

A rendőr kisvártatva felegyenesedett.

– Viszonylag jól lehet látni – mormogta. – Mutassa meg pontosan, hol talált rá arra az emberre.

Macsai kelletlenül lelépett a járdáról, az úttest közepére ment, ott megállt, és lemutatott a lábához.

– Itt volt – mondta.

– Tehát pontos az a hely?

– Igen… Innen látni a járdaszegélyt mindkét oldalon. Ha viszont elmozdulunk valamerre, az egyik szegély beleveszik a ködbe. Ez bizonyítja, hogy jó helyen állok.

A rendőr az út közepén termett, és meggyőződött az elhangzottakról.

– Valóban – mondta. Mélyen lehajolt, orra szinte az utat seperte és zseblámpájának fényénél megvizsgált egy zsebkendőnyi területed – Maga csak figyeljen, nehogy letapossanak minket.

– Mit keres?

– Valami parányi nyomot.

– Nyomot? – csodálkozott Macsai.

– Például vércseppet.
– Nahiszen…
– Ez olyan lehetetlen?
– Már említettem, hogy nem láttam rajta sérülést.
A rendőr a kockaköveket pásztázta a zseblámpával.
– Soha nem lehet tudni – mondta. – Hátha nem volt látható sérülés.
– Gondolja, találhatunk valami kézzelfoghatót, mi engem igazol?
– Lehetséges.
Macsai cigarettát tett a szájába és meggyújtotta. A ködöt fürkészte, hogy időben jelt adjon, ha netán jármű közeledne. Közben sűrűn pillantott a guggoló rendőrre, aki az úttestet kutatta. Amaz váratlanul meglepetésszerű hangot hallatott, és a fényt az úttest egy pontjára szegezte.
– Ehhez mit szól? – csattant fel.
Macsai kíváncsian lépett oda. A kockakövön egy golyóstoll hevert Aranyszínben csillogott. Szépmívű kiképzése is elárulta, hogy nem holmi tömegcikk, amelyet bizonyos idő után eldobnak.
A rendőr vigyázva felvette, és a tenyerére fektetve alaposan megnézte.
– Parker! – jegyezte meg Macsai.
– Az lenne?
– Láthatja, hogy a csíptetője nyílhegy formájú.
A rendőr előbányászta jegyzetét, és kipróbálta a tollat.
– Nincs kifogyva a betétje – állapította meg. Macsaira nézett, és, most első ízben elmosolyodott. – Nos, mit szól hozzá?
– Az övé lehetett?
– Ki másé?
– Valóban.
A rendőr felmutatta a tárgyat.
– Egy ilyen tollat nem dobnak csak úgy el – mondta meggyőződéssel. – Legfeljebb elvesztik.
Macsai izgatottan megszívta cigarettáját.
– Való igaz, egy Parkert nem vágnak a szemétre – mondta. – Biztos kiesett a zsebéből.
– Ez tárgyi bizonyíték.
– De vércsepp az nincs…
A rendőr felkapta a fejét.
– Egyszerre milyen telhetetlen lett – jegyezte meg.
– Nem vércseppet keresett?
– Örüljön, hogy egyáltalán a kezünkbe akadt valami. A maga igazolására csinálom ezt.
Macsai megadóan bólintott. A legszívesebben annak örült volna, ha egy komoly vérnyomra bukkannak. Nem holmi apró cseppekre, hanem kiterjedt vértócsára. Ezután már senki sem kételkedne szavaiban.
A rendőr zubbonya zsebébe tette a tollat, a jegyzettömböt pedig visszabirkózta a járőrtáskába.
– Most szépen tovább böngészünk – mondta, mintha csak magának beszélne. Leguggolt és zseblámpájával folytatta a kutatást. – Maga csak leselkedjen, nehogy meglepjen minket valami ebben a vaksi időben.
Kisvártatva aztán felhorkant…
Macsai az első pillanatban azt hitte: görcsöt kapott a lába a guggolásban. A lámpa mozdulatlan fénye, a rendőr merev testtartása aztán ráébresztette, hogy ismét talált valamit. Eldobta cigarettáját, és a rendőr mellé kuporodott.
A földön egy kicsi, téglalap alakú tárgy hevert, akár a gyufaskatulya. A fény úgy villogott rajta, akár a csiszolt üvegdarabon.
Macsai érezte, hogy a torka összeszorul, rekedt hangon megszólalt:
– Ez meg mi?

– Valami fémdoboz – felelte a rendőr olyan halkan, mintha tartott volna, hogy hangja elriasztja a tárgyat, és ezzel megszűnik a látomás is. – Legalábbis doboznak nézem.

Macsai orra kis híján a földet érte.

– Tudja mi ez? – kérdezte és felegyenesedett.

– Dobozféle…

– Öngyújtó!

A rendőr akárcsak az előbb, óvatosan megcsippentette két ujjával tárgyat, majd egy szusszanással felállt. Rászegezte a zseblámpa fényét, és hosszan megforgatta a kezében.

– Valóban öngyújtó – mondta.

Feltűnően díszes darab volt. Csiszolt oldalaival azt a látszatot keltette, mintha megannyi piciny lemezke borítaná. Az egyik oldalának a közepén gyufafej nagyságú kő villogott, akár a briliáns. Ettől aztán az egész tárgy hirtelen vásári kinézetet öltött. Kapcsolója rejtett nyomógombbal működött.

Macsai cigarettát kínált. A rendőr a talált öngyújtót kattintotta fel.

– Jól szuperál – mondta.

– Elektromos…

Amaz jó néhányszor ismét működésbe hozta.

– Ilyen még nem volt a kezemben – magyarázta.

Két homályos fénypont tűnt fel a ködben. Felmentek a járdára, hogy ne legyenek útba. Egy tehergépkocsi bontakozott ki a sötétből. A nehéz jármű lomhán haladt át a kereszteződésen.

Macsait felvillanyozta a két talált tárgy.

– Keresgéljünk még – javasolta. – Hátha szerencsénk lesz újra.

A rendőr gondosan eltette az öngyújtót.

– Ez a két dolog nem véletlen – mormogta.

– Ráadásul mindkettő itt volt, ahol a férfit találtam.

– Merőben másra gondoltam a tárgyakkal kapcsolatban.

Macsainak elkerülte a figyelmét a rendőr megjegyzése, így aztán nem kérdezett rá. Türelmetlenül moccant, amikor megszólalt:

– Folytassuk a keresést.

Átfésülték az úttestet, de már semmit sem találtak. Fáradtan mentek a telep bejáratához, ahol az URH-s kocsi vesztegelt a járdán. Macsai külföldi cigarettáját kínálta. Rágyújtottak és a kocsinak támaszkodva beszélgettek. A rendőr azt fejtegette, hogy továbbra is rejtély maradt a férfi eltűnésének módja. Közölte, hogy jelentését megteszi, és ennek nyoma lesz a közlekedésrendészeten.

Macsai csodálkozott.

– Azt hittem a kerülettől van – mondta.

– A közlekedésiektől… Hozzánk tartoznak a cserbenhagyásos esetek. Ez is annak indult.

– Jó tudni, honnan is jött.

A rendőr gondosan megszívta cigarettáját.

– A mentőktől ne tartson – legyintett. – Értesítem őket, hogy a maga elmondását közvetett bizonyítékok támasztják alá, tehát fel sem merülhet az ugratás gyanúja.

– Ez megnyugtató…

– Maga miatt csináltam ezt az egész kutatást. Mert ügy az nem lesz. Nincs áldozat szerencsére, nincs cserbenhagyás sem!

– A taxist sem keresik meg, aki bizonyítaná állításomat?

– Minek keressük meg? Az állítását bizonyították a talált tárgyak, amelyeket itt a helyszínen fedeztünk fel. Az eset tehát cserbenhagyásos balesetnek indult, és semmi sem lett belőle. Erről nem tehet sem maga, sem más.

Macsai jó darabig kapkodta a levegőt, és csak nagy sokára szólalt meg:

– Akkor itt minden felesleges volt.

A rendőr a fejét rázta.

– Egyáltalán nem volt semmi sem felesleges – mondta határozottan. – Hiszen kiderült, hogy nincs szükség további intézkedésekre. Ez pedig nem semmi!

Macsai csak nézett, de tekintetének nem volt éle. Nem tudta felfogni, hogy ebből semmiféle akta nem lesz és ügy sem. Lassan magához tért. Eldobta cigarettáját, és kezet rázott a rendőrrel. Amaz beült kocsijába, de mielőtt indított volna, magához intette Macsait.

– Elárulna nekem úgy mellékesen valamit? – kérdezte zavartan.

– Parancsoljon…

– Miféle Verne-könyveket nem tudott megemészteni?

– Nem hallott még Vernéről?

– Gondolom, valami író volt.

Macsai megvakarta füle tövét.

– Verne Gyulának hívták, nagyon sok kalandos, fantasztikus könyvet írt, ő volt a tudományos technikai fejlődés nagy jövendölője – hadarta egy szuszra, mert megijedt, hogy valami tartalmasabb tájékoztatást igényelnek.

A rendőr szaporán pislogott.

– Aha – bólintott.

– Találhat tőle könyvet az antikváriumokban, de azért nézze meg valamelyik könyvesboltban, hátha előfordul friss kiadás.

– Kösz…

Macsai kényszeredetten mosolygott. Remélte, nem tűnt pökhendinek. A rendőr búcsút intett, és gázt adott a motornak. Az URH-s kocsi égő lámpával legördült a járdáról, és belesüllyedt a ködbe. Macsai indult vissza a helyére. A telep kapujánál azonban megtorpant, hosszan fülelt. A sötétből testes alak bukkant elő, és sietve közeledett a járdán.

Macsai ajkát nehéz sóhaj hagyta el.

– Na, végre! – mondta örömteli hangon. A gyér fényben megpróbálta leolvasni órájáról az időt, de erőlködése meddőnek bizonyult

A testes férfi fújtató mozdonyként érkezett. Mikor lekapta kalapját: párafelhő csapott a magasba, homloka fénylett az izzadtságtól. Nem nézett ki fiatalabbnak Macsainál.

– Ne haragudj, Géza, de késett a vonat – lökte ki magából a szavakat. – Bármennyire is siettem, nem tudtam a megbeszélt időre befutni.

– Kénytelen voltam észrevenni, hogy este tíz van, és nem vagy sehol.

– Nem rajtam múlt. A temetés időben véget ért, csak hát a vonat. Igyekeznem kellett, hogy még éjfél előtt befussak. Izgultam, hogy nem tudsz később majd hazamenni.

Macsainak sikerült leolvasni az időt.

– Tessék! – szólalt meg szemrehányóan. – Fél tizenkettő múlt. Azt megnézheted, hogy még egyszer helyettesítselek. Ráadásul azzal biztattál, hogy csendesek az esték, most is olyan lesz, az éjjeliőrnek pedig csak vakaródzni kell.

A testes férfi meglepődött.

– Tán történt valami? – aggodalmaskodott.

– Ne izgulj.

– Látom rajtad, hogy valami nem stimmel.

– A telepen nyugi volt… De az utcán történteknek akaratlanul is a főszereplője lettem. Egy porcikám sem kívánta, de így alakult.

– Mit kerestél kint az utcán?

Macsai lemondóan legyintett.

– Menjünk be – javasolta. – Már átfáztam kint.

Időközben a portásfülke alaposan kihűlt. Bár a hősugárzó teljes erővel dolgozott, nem bírta a versenyt a nyitott ajtón át beáramló hűvösséggel. Macsai röviden beszámolt mindenről. A másik szájtátva hallgatta, mintha nem hitt volna a fülének.

Az eszméletlen fiatalember eltűnését a testes férfi sem tudta megérteni.

– Hová a fenébe mehetett? – kérdezte később.
– Mindenki azt firtatta: hogyan?
– Elképzelhetetlen…

Találgattak, de nem jutottak épkézláb magyarázatra. Később Macsai indulni készült. Amaz hálálkodva kísérte a telep kapujáig.

Miután Macsai eltűnt a ködben a testes férfi bezárta a kiskaput, és visszament a portára. Levette kabátját, gyengébbre kapcsolta a hősugárzót, és kényelmesen elhelyezte a széket az íróasztalnál. Elégedetten nézett körbe, úgy vélte minden előkészületet megtett egy alapos szundikáláshoz. Leült és a fejét karjára hajtotta. Éppen bóbiskolni kezdett, amikor a furcsa zajt meghallotta. Első gondolata az volt, barátja tért vissza valamiért, aztán eszébe jutott, hogy a kaput bezárta. A halk zaj kisvártatva egészen másra emlékeztette, mintha macska kaparászott volna bebocsátásért.

Felállt az íróasztaltól, és megpróbált kinézni az ablakon. A kiszüremlő fényben csak a tejfehér ködöt látta. Kíváncsian lépett az ajtóhoz és sarkig kitárta.

A küszöb üres volt…

Tétován lépett ki a sötétbe, de hiába meresztette a szemét, macskát sehol sem látott. Ekkor valami átzúgott a levegőn, a homlokát nagy erejű ütés érte. Olybá tűnt, mintha vonatnak rohant volna egy sötét alagútban. A térdére esett, és belemart a fájdalom. Semmit sem látott. Ismét hallotta az előbbi zúgást, de az ütést már nem érezte. Feneketlen kútba zuhant, ahová már a fájdalom sem tudta követni.

2

A Kolibri Budán volt a Víziváros egyik szűk utcájában, félúton a Vároldal és a Duna-part között. Egy elhanyagolt műemlék ház szuterénjét foglalta el. Ha nincs a színes neon a névvel, legfeljebb lakatosműhelyt lehetett volna ott sejteni. A rácsozott, félkör alakú ablakokat, amelyek a járdaszéltől kezdve, mintegy térdmagasságig húzódtak végig az épületen, belülről vastag függöny borította, azon át fény nem szűrődött ki.

A lejárat mellett a falon gyúródeszka nagyságú kivilágított vitrin lógott fényképekkel. Hosszú hajú, túlontúl pisze orrú dizőz mutatta tökéletes fogsorát, megpróbálva olyan örömet sugározni, mintha egy jól menő impresszário éppen a kezét kérte volna meg, és ő boldog igent mondott. Két férfi feszített mellette sötét ruhában, csokornyakkendősen. A zongorát támasztották, és igyekeztek hanyagnak látszani. A mosolyuk már sokkal kopottabb volt, látszott, nincs miért eladni magukat. A vitrinben felirat tudatta, hogy a képeken Nana művésznő és a híres Pixi duó látható.

Az utcáról meredek lépcső vezetett le a bejárathoz. A vastag tölgyfaajtó a hirtelen érkezőket volt hivatva lefékezni. Bent a tágas, boltíves helyiséget vékony oszlopok osztották két részre. A kisebbiknek majd a felét patkó alakú bárpult foglalta el, csiszolt tükörlapos italpolccal. A másik részen körben a falat faburkolat borította és végig bordó, plüssülés húzódott, sorban piciny asztalokkal, puffokkal. Mindegyik asztalon gyertyautánzatos állólámpa volt különböző színű ernyővel. A parketten tágas hely jutott a táncolóknak. A zongora és a dob egy magasított falmélyedésben kapott helyet, ahová három lépcsőfok vezetett. A zenészeket így mindenki jól láthatta. A színes világítás az üvegpadlóból jött. A falmélyedést hatalmas faragott, ezüstszínű keret fogta körbe, akár egy festményt.

A Kolibri nosztalgikus hangulatát elsősorban a duó szolgáltatta. Játékuk megrekedt a húszas-harmincas évek stílusánál. Számaikat kifogástalanul adták elő, otthonosan és profi módon mozogtak a különféle zenei irányzatokban és idézték az adott korszak hangulatát. Még rendelésre sem játszottak új, divatos slágereket.

A Kolibri este kilenctől hajnali ötig volt nyitva a hét minden napján, kedd kivételével. Akkor szünnapot tartott. A lehetőségekhez képest igyekezett minden igényt kielégíteni. Ételt is lehetett kapni. Főtt virslit, bablevest kínáltak Jókai módra. A vendégek többségükben középkorúak voltak, de szép számban jártak ide fiatalok is. A forgalom általában mindig közvetlenül hajnal előtt tetőzött. Ilyenkor alig lehetett helyet kapni. Sokak, belefáradva a hangos szórakozásba, más helyekről érkeztek, csendesebb zenére vágyva. Aztán jöttek az ismert lumpok, korhelyek.

Azon a ködös estén a nyitást követően röpke fél óra alatt telt ház lett. Mindez nem valamiféle csodának vagy új világszám premierjének volt tudható. Az ok a fizetésnap és a rossz idő együttes hatásában rejlett. Az áthatolhatatlan köd majd mindenki kedvét elvette az utazgatástól. A szórakozásra vágyók, a flörtölni szándékozók többsége az igényének megfelelő, de közeli helyet választott.

Budán, a Vár tövében a Kolibri volt az egyetlen éjszakai mulató.

Viza Gyula főpincér elégedetten tekintett körbe. Egyetlen szabad asztal sem volt már, csupán a bárpult szélén árválkodott néhány üres szék. Még az úgynevezett művészasztalt is elfoglalták. Ez a terem félreeső sarkában volt, közvetlenül a személyzeti ajtó mellett. E mögött szűk folyosó volt, innen nyílt a raktár, az iroda és egy alkalmi konyha, valamint két kis öltöző.

Rendszerint ennél az asztalnál tartózkodott Nánási Anna énekesnő, művésznevén Nana, ha éppen pihent, és nem énekelt, valamint a szünetekben a két zenész. Most három férfi és egy harminc év körüli sápadt nő trécselt ott. A férfiak harsányak voltak, jókedvűek, látszott rajtuk, hogy előzően már alaposan a pohár fenekére néztek. Nana ismerősei voltak, már nemegyszer megfordultak a mulatóban. Ezen az estén is együtt érkeztek az énekesnővel, aki egyenesen az öltözőjébe sietett.

Viza magasba emelt karját mutatta a bejáratnál tevékenykedő ruhatárosnőnek. Megbeszélt jel volt, és az ősz hajú asszony értett ebből. Egy mozdulattal bereteszelte a tölgyfa ajtót. Most már legfeljebb

néhány törzstag, jó ismerős nyerhetett bebocsátást. Másoknak csak az ajtón levő kémlelőablak nyílt ki, az is csak hosszabb dörömbölés után és pillanatokra.

Javában szólt a zene, amikor odakintről megütötték az ajtót. A bennfentesek megszokott jelét kopogták. A ruhatárosnő nem vesződött a kémleléssel. Tisztában volt azzal, hogy aki a jelet tudja, azt be kell eressze, ezért azonnal elhúzta a reteszt.

Egy fiatal nő bukott be az ajtón, mintha kergették volna. Ballonja végig nyitva volt, látni lehetett rakott skótmintás szoknyáját.

– Csókolom, Gizi néni – mondta sebesen.

A húga volt Nánási Annának.

A ruhatárosnő szívélyesen viszonozta a köszönést, és rátolta a reteszt a tölgyfa ajtóra. Hosszú ideje ismerte már a nőt, hiszen általában itt szórakozott, nővére társaságához tartozott. Mindig az alkalomnak megfelelően, elegánsan öltözött, akárcsak az énekesnő. A skótmintás szoknya azonban meglepte. Ebből feltételezte, hogy a nő nem ide készült, máskülönben úgy öltözött volna, ahogyan azt megszokták tőle.

Miközben Nánási Andrea kibújt kabátjából, tekintete a mulató zsúfolt belsejét kutatta, amerre a művészasztal volt. De hiába ágaskodott, nem látott odáig.

– Anni még nem énekelt? – kérdezte.

A ruhatárosnő a fejét rázta. Tudta, a nő soha nem ejti ki nővére művésznevét. Elvette a ballont, és felakasztotta egy külön fogasra.

Amaz megkönnyebbült sóhajt hallatott, mintha egy nehéz zsák került volna le válláról, és a falitükör elé állt. Ujjával beletúrt hullámos hajába, amelyet alaposan megviselt a köd, és megigazított néhány tincset a homlokánál. Magas, karcsú termetű volt. Nővérénél öt évvel volt fiatalabb, ez meg is látszott rajta, húszas éveinek pontosan a dereán járt. Szabályos arcát ívelt szemöldöke és nagy barna, csodálkozó szeme tette érdekessé. A lezser blúzt kicsiny, de formás kebel feszítette, amely minden mozdulatnál megrezzent, elárulva, hogy nem visel melltartót. Különösebben nem volt szép, de vonzotta a férfiszemet. Az orra inkább egyenes volt, egyáltalán nem pisze, mint a nővérének Közős vonásuk csupán a hegyes áll és a szabályos ajkak voltak, valamint termetük. Nemcsak magasságra, hanem még súlyra is egyeztek. Hátulról már nemegyszer felcserélték őket.

– Anni egyedül érkezett? – szólalt meg a nő.

– Nem… Többedmagával jött – felelte a ruhatárosnő.

– Hogyan?

– Társasággal.

Nánási Andrea leejtette karját, és elfordult a tükörtől. Úgy bámult a ruhatárosnőre, mintha most látná először.

– Nem másodmagával érkezett? – tagolta a szavakat.

– Mondom, hogy társasággal…

Nánási Andrea tekintete ismét élénk lett.

– Úgy beszéltük meg, hogy Anni ma este Bélával érkezik, Gizi néni ismeri azt a szőke fiatalembert, akivel Anni mostanában flörtöl – hadarta egy szuszra.

Aztán így folytatta:

– Megbeszéltük, hogy itt találkoznak velem, de ma estére nem volt szó semmiféle társaságról. Ezért nem fér a fejembe, hogy Anni egy csapattal érkezett.

Az őszhajú asszony nem tudta mire vélje a testvér csodálkozását amiatt, hogy nővére a megbeszéltekkel ellentétben másokkal érkezett. Ismerte azt a bizonyos szőke fiatalembert, Bélát. Tudta viszont azt is, hogy az énekesnő sokszor egy másikat részesít előnyben. Egy bizonyos főmérnököt ezüstös halántékával, negyvenes éveivel, aki szintén törzsvendég volt, és Nana baráti köréhez tartozott. Ez nyílt titok volt, tehát a húgának is tudnia kellett erről.

– Bélát nem látta köztük? – kérdezte a fiatal nő.

– Őt nem…

– Az ismerős banda, ugye?

– Igen, a szokott társaság a főmérnök úrral, meg azzal a feltűnően sápadt asszonnyal, aki nagyritkán velük van.

– Régen jöttek?

– Előtted pár perccel, szinte utánuk zártam be az ajtót, mert a főnök intett.

Nánási Andrea nagyon is jól ismerte Prohászka Ferenc főmérnököt és annak megszokott társaságát. Maga is ott dolgozott, mint tisztviselő az Elektrix Szövetkezetnél. Ezt az állását éppen a főmérnöknek köszönhette, persze nővére segítségével. A másik két férfivel is pertuban volt. Ceh István mérnök volt, míg Soltész Dávid csupán technikus, de egyike a legjobb szakembereknek a mikroelektronikában. Mindannyian egy korosztályhoz tartoztak, éppenhogy maguk mögött hagyta negyvenedik évet. Ceh és a technikus is az első időben megpróbálta csapni neki a szelet. Gondolták, követik főnökük példáját a művésznő húgánál. Jó időbe telt, míg leszerelte őket. Természetesen arra vigyázott, hogy hiúságukat ne érje sérelem. Nem akart feleslegesen ellenségeket szerezni. A sápadt arcú nővel azonban nem tudott zöldágra vergődni. Érezte, hogy szívből utálja őt. Szemtől szemben persze mindig negédes volt, repkedett nála a „drágám” az „édesem”. Tudta visz hogy mihelyt otthagyja, annak arcáról letörlődik a mosoly, és a mézes-mázos szavak helyébe vad átkozódás lép. Veresné, vagy ahogy szövetkezetnél hívták, a Jolika elvált volt. Az elnöknek volt a titkárnője. Mindenki tudta, hogy nem veti meg az italt. A nők száraz kórónak titulálták, akinek szerető sem jutott, miután férje megszabadult tőle. Valahogy a főmérnök társaságához csapódott, és majd mindig velük tartott, ha megtudta, hogy a Kolibribe igyekeznek.

Nánási Andrea legkisebb porcikája sem kívánta velük most a találkozást. Rövid gondolkodás után azt kérte a ruhatárosnőtől, ha Béla megérkezne, mondja meg neki, hogy a bárpultnál megtalálhatja, ott várja. Az asszony lelkére kötötte, közölje a fiatalemberrel azt is, fontosnak tartja, hogy előbb vele beszéljen, és csak azután csatlakozzon nővére társaságához.

– Gizi néni, ez nekem lényegbevágó lenne – hangsúlyozta aggodalmasan.

Amaz megértően bólintott.

– Hozzád küldöm, Andi – mondta. – Csak jöjjön a fiatalember.

– Nagyon remélem, hogy mielőbb befut.

A ruhatárosnő igyekezett, hogy együttérzően mosolyogjon. Hosszú ideje dolgozott már az éjszakai életben. Megtanulta, hogy semmin ne lepődjön meg, főként ami a kapcsolatokat illette. Most sem csodálkozott, hogy lényegében az énekesnő udvarlóját annak húga akarja elsőnek vallatóra fogni. Arra gondolt, soha nem tudhatja, hogyan is vannak ezek egymással.

Szólt a zene, a parketten néhány pár forgolódott. A hangulat még váratott magára.

Nánási Andrea a félhomályt kihasználva osont a bárpulthoz. Bízott abban, hogy a művészasztalnál levők nem vették észre. A pultnál az egyik szélső szék a fal mellett még üres volt. Feltornázta magát rá, és kényelmesen elhelyezkedett. Jobb helyet nem is találhatott volna. Jól látta a zenészeket, a parkett egy részét, de ami a legfontosabb volt, rejtve maradt nővére társaságától.

Bori, a mixernő elmélyülten keverte az italokat. Mikor meglátta, széles vigyort küldött. Kiszolgált néhány vendéget, és máris ott termett.

– Csók, Andikám! – üdvözölte. Áthajolt a pulton, arcát a fiatal nő fejéhez nyomta, és belecuppantott a levegőbe.

Andrea viszonzása sokkal halkabb volt.

Bori a könyökére támaszkodott, a háta ívet írt le.

– Azt hittem együtt jössz velük – folytatta halkan, és fejével arra intett, ahol a személyzeti ajtó volt. – Meglepődtem, amikor nem láttalak… Együtt voltatok, vagy nem?

– Lemaradtam tőlük.

A bárpult másik oldalán helyet foglaló férfiak a szemüket meresztették a mixernő farára. Bori kissé telt volt, de formás. A haját precízen kontyba csavarva viselte, mint általában az alacsony nők, hogy ezzel is magasabbnak látsszon. Jócskán benne volt már abban a korban, amit a nők veszedelmesnek tartanak. Ugyanis felemésztette harmincas éveinek a zömét, és ott állt a fordulópontnak kikiáltott negyedik évtized küszöbén. A hangulatlámpák fénye azonban cinkosának szegődött. A bárpult mögött

nyugodtan letagadhatott korából tíz évet. Igaz, erősen festette magát, de érzéke volt, hogy mit emeljen ki és mi az, amit tompítson.

– Mi volt a bulin? – kérdezte.

– Micsodán?

– Hát a vállalati bulitokon, ahol voltatok.

Nánási Andrea egy pillanatra meglepődött. Nem hitte, hogy Bori is tud az Elektrixnél megtartott rendezvényről. Előbb feltételezte, nővére dicsekedett el a főmérnök meghívásáról. Aztán eszébe jutott hogy napokkal előbb ezt éppen maga említette a főpincérnek. Feltételezte, annak járt el a szája.

– Sejtheted milyen szokott lenni egy ilyen banzáj – mondta.

Bori legyintett.

– Hajaj – sóhajtotta. – Az első férjem is egy szövetkezetnél lopta a napot. Mindig buliztak. Hol ez volt, hol meg az, de tinta nélkül nem volt ficánkolás.

– Ittak, mint a gödény.

– Látom, te nem dörgöltél.

Nánási Andrea a fejét rázta.

Bori ismét megszólalt:

– Nem volt semmi minőségi pia?

– Hangulatom nem volt.

– Ők elég jókedvűen estek be – jegyezte meg a mixernő, és fejével oldalt intett. – De Nana nem ivott, látszik rajta, hogy tök józan ... Egy pillanat!

Amaz ellépett tőle, mert észrevette, hogy az egyik vendég rendelni akar.

Nánási Andrea cigarettát tett a szájába, és beletúrt retiküljébe, nem találta a gyufáját. Ekkor egy férfikéz nyomult látómezejébe, öngyújtó kattant. Előbb gyors oldalpillantást vetett a mellette levőre, aztán elfogadva a tüzet, meggyújtotta cigarettáját.

– Köszönöm – mormogta és maga elé fújta a füstöt.

– Nincs mit, szép hölgyem…

Na hiszen – gondolta Nánási Andrea, ez is jól kezdődik. A tapasztalata azt súgta, rámenős fickó mellé került, aki nem kerülgeti a témát, mint macska a forró kását, hanem nyomban belevág a közepébe, Kissé elmozdult a székén, hogy jobban szemügyre vegye az udvarias szomszédot. Tekintete egy szélesen vigyorgó, hosszúkás arcon állapodott meg. Egy csapásra kihunyt belőle az érdeklődésnek az a piciny szikrája, amelyet csupán női kíváncsisága táplált.

A szomszédja korát tekintve közel volt ahhoz a bizonyos, sokat emlegetett naplementéhez, amely még egyszer és utoljára, valami okból kifolyólag felcsigázza a férfiakat. Úgy ült a bárszéken, mint aki kardot nyelt, hogy megfelelő magasnak ítéljék. Ritka haját gondosan elválasztva viselte, és átfésülte tar koponyáján, akár egy álcahálót hadgyakorlaton. Nagy, húsos orra szinte felső ajkát érte. A szeme élénken csillogott. A fejét oldalt billentve tartotta, mintha hallászavarral küszködne.

Nánási Andrea jól ismerte a másik próbálkozását. Az a tipikus vén huncut volt, aki az utolsó rohamokra köszörüli a kardját. Az ilyet rendkívüli nehéz volt diplomatikusan és konfliktusmentesen leszerelni.

A férfinek halk, simulékony volt a hangja, amikor ismét megszólalt:

– Parancsoljon velem, szép hölgyem… Meghívhatom egy italra?

Nánási Andrea leejtette ajkától cigarettát tartó kezét. Valami elutasítót akart válaszolni, udvarias, de hideg szavakat. A visszatérő mixer nő azonban megelőzte.

– Doktor úr! – fordult a férfihez. – A szép hölgy csak Camparit iszik, azt sem mindenkivel. Ha viszont engem bíz meg vele, akkor elfogadja. – Máris megperdült a sarkán, és lekapott a polcról egy üveget.

– De Bori!

Amaz meg sem fordult, hanem a válla felett hátraszólt:

– Egy szót sem, Andikám! Tudom nagyon jól, hogy sok jéggel kéred.

Nánási Andrea annyira meglepődött, hogy szinte megbénult. Még a cigarettájáról is megfeledkezett. Mikor valamennyire magához tért, az elkészített ital előtte volt. Gyors egymásután megszívta cigarettáját, és a kifújt füstön át hunyorogva nézett a mixernőre. Hitte, amaz észreveszi rosszalló pillantását.

Bori a nagy orrú férfihez fordult, és búgó hangon megszólalt:

– Egy hetvenest kapok, doktor úr!

A férfi elővette tárcáját, és széles mozdulattal kinyitotta. A rekesz duzzadt a bankóktól. Látványosan kiemelt egy százforintost, majd a pulton át a mixernő elé tolta, aztán egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem tart igényt a visszajáróra. Mindezt olyan látványosan tette, akár egy vásári komédiás.

Nánási Andrea egy pillanatra elfelejtette bosszúságát. Az ajkát összeszorította, hogy elfojtsa mosolyát. Igazi mutatványnak volt a szemtanúja. Le merte volna fogadni, hogy a bankóköteg között vastag megvágott papírlapul. Egy bárban rengeteg illuzionista akad, és ebben a Kolibri sem volt kivétel.

Bori villámgyorsan lecsapott a pénzre és eltűntette.

– Óh, ha én lennék a zsánere, doktor úr – mondta áhítozva. A szemét egy pillanatra a mennyezetnek emelte, mintha óhaja máris teljesült volna, aztán hangos cuppantással csókot dobott. – Még álomnak is szép lenne.

A férfi változatlanul vigyorgott, húsos orra kis híján ajkai közé lógott.

– Sokba kerülne az nekem – jegyezte meg. Eltette tárcáját, és a zakón át megpaskolta. – Nem tudom meddig bírnám, az szentség, hogy nem sokáig.

A bárpult túlsó oldalán egy vörös képű férfi felkapta a fejét. Látszott rajta, hogy valahol már alaposan a pohár fenekére nézett, mielőtt ide betért volna.

– Helyes a bőgés, oroszlán – reccsentette borízű hangon. – Beletört itt már olyan bicska is, amelyik eredeti svédacélból készült.

Bori felkacagott, és megrázta magát, mintha a hátát csiklandoznák.

– Ugyan, Lajoska – mondta. – Maga megbuggyant!

– Mit, ugyan Lajoska – hörögte a vörösképű. – Tény, hogy a gatya is rámenne.

Bori haragot mímelve felcsattant:

– Fogja be a száját, Lajoska… Egyelőre őrüljön, hogy elkerülte a figyelmemet feltankolt állapota és kiszolgáltam. És lehetőleg tartózkodjon a véleménynyilvánítástól.

A vörösképűt még jóakarattal sem lehetett ötven éven alulinak ítélni. Táskás szeme vérben forgott az italtól, nyelvével minduntalan az ajkát nedvesítette, mintha örök szomjúság kínozná. Két üveg bontott sör állt előtte, azzal próbálta hűteni magát.

– Na, tessék! – recsegte méltatlankodva. – Így szóljon az ember igazat. – Segítségkérőén pislogott körbe, de senki sem helyeselt. Erre lassan elernyedt, mint a léggömb, amelyből megszökik a levegő, és lehajtott fejjel mély hallgatásba merült.

Nánási Andrea elnyomta cigarettáját Lassan a bosszúsága is visszatért, amiért a mixernő beavatkozott a dolgába. Arra nem volt soha rászorulva, hogy elfogadja idegenek invitálását. Nem a kezdeményezés háborította fel. Azt természetesnek tartotta, hogy egy bárban az ilyenfajta próbálkozások, kapcsolatteremtések előfordulnak, főként akkor, ha egy nő egyedül van. A mixernő viselkedésén nem tudott napirendre térni. Elhatározta, adandó alkalommal emiatt szemrehányást tesz majd.

Simulékony hang térítette magához.

– Igyunk valamire, szép hölgyem – javasolta a férfi.

Nánási Andrea lassan ingatta a fejét.

– Szép hölgyem, ha egyszer szereti a Camparit – folytatta a férfi –, akkor miért nem akarja elfogadni?

– Mondjam azt, hogy csak?

– Ezt ne mondja… Magában több ész van ennél, szép hölgyem.

Nánási Andrea egy finom mozdulattal félretolta a Camparit, és a férfire nézett. A hosszúkás arcon változatlanul vigyor ült. Az élénken csillogó szem körül millió ránc szaladt össze. Csak most látta, milyen idős a férfi. Talán még kétszer is az apja lehetett volna.

– Legalább a szép hölgyemezést hagyná abba – mondta rosszallóan.

– Miért ez a kishitűség?
– Nincs semmiféle kishitűségem.
– Ha nem lenne, akkor elhinné, hogy illik magára.
– Rettenetesen zavar, és olyan érzést kelt, mintha gúnyolódna.
Amaz már nem vigyorgott.
– Látja, ez a baj – mondta csendesen. Hosszúkás arca még jobban megnyúlt. – Ráadásul ez a gyönyörű kifejezés ellenkező érzést vált ki magából… Vajon tudja, hogy miért?
– Nem tudom…
A férfi fejét billentve bánatosan elnézett, akár egy szomorú ló, akit kicsaptak a kopár legelőre, és ott magára hagyták.
– Hát ez az – vélekedett. – Pontosan ez hiányzik a mai fiatalokból, a pillanataiknak nincs sava, borsa.
Nánási Andrea nyakát nyújtva a bejárat felé lesett, aztán rákönyökölt a pultra, és beleszívott cigarettájába. A bejáratnál pont olyan testalkatú férfit látott, mint Szirom Béla, de nem ő volt. Izgult, hogy a ruhatárosnő átadja az üzenetet, és a fiatalember elsőnek vele beszéljen.
– Magácska nem is figyel rám – suttogta a simulékony hang.
– A fiatalok pillanatainak nincs sava, borsa…
A nagyorrú férfi felderült, mintha az előbb nem is kopár legelőre került volna a kicsapott ló.
– Már azt hittem salgótarjáninak néz – mondta.
– Miért pont annak?
– Mert ott az üveggyár és magácska átnéz rajtam.
– Magácskaaa…
– Igen.
Nánási Andrea félfordulatot tett a magas széken, és tekintetét a férfire emelte. A hangja korholó volt, amikor megszólalt:
– Nem érzi, hogy mennyire valószínűtlen ez a mézes-mázos szövege?
A férfi egy pillanatra meghökkent, aztán azt mondta:
– Csak gondolja, hogy mézes-mázos, mert nincs a pillanatainak…
– Ne is folytassa, tudom mi nincs – vetette közbe Nánási Andrea. – Sava és borsa… Ugye, ezt akarta mondani. De ha olyan nagyokos, árulja el, maga szerint mi hiányzik a fiatalokból?
– A romantika...
Nánási Andrea a mennyezetre nézett.
– Ah! – mondta. Visszahozta tekintetét. – Tehát a romantika hiányzik…
A férfi cigarettára gyújtott.
– Az emancipálás odavezetett, hogy a nőknek, főként a fiatal lányoknak nincs igényük a romantikára… Mert mit jelent ma egy fiatal nőnek a kézcsók? Egy nagy semmit! A férfi a háta mögött vihogást kap, jobb esetekben. Máskor meg a szemébe röhögnek. Melyik fiatal nő jegyzi manapság a lágyan simogató nyári éjszakában a telihold fényét, a susogó nyárfasorok közt az andalító sétát azzal a másikkal. Senki! Sok-sok pillanat szalad tova anélkül, hogy tudnák, mit is vesztettek. Ezért jegyzik csak, ahogy maguk mondják, a tömör, célravezető szövegeket, egyben megvetik a szép, gördülékeny és érzéssel telített szavakat. Kinek van manapság igénye érzésekre? Ma elég azt mondani: bírlak! A szerelmes kifakadásról régen köteteket írtak.
Nánási Andrea elfordult a férfitől, egy utolsót szívott még a cigarettájából, aztán elnyomta a hamutartóban.
– Maga más malomban őröl – mondta tömören.
– Miért? Azért, mert mézes-mázos a szövegem, amit a szememre vet?
– Higgye el, hogy az…
– Csak hiszi.
– Azért csak hiszem, mert nincs a pillanataimnak sava ugye?
Amaz mélyet bólintott.
– Milyen jól tudja – mondta.

Nánási Andrea mereven bámult maga elé.

– Azért őröl más malomban, mert nem veszi figyelembe, hogy nincs velem azonos hullámhosszon – szögezte le.

Mély lélegzetet vett és folytatta:

– Mint férfi és nő között túl soknak találom a korkülönbséget. Ezért aztán nincs meg bennem az a relé, amelyik megfelelően felvenné a maga impulzusait. Nos, emiatt csakis a naptárnak tehet szemrehányást… Egy fiatal férfitől a szép kifejezések nem hatnának zavaróan, nem érezném azt olyan rettenetesnek, mint magától. Remélem tudja követni gondolataimat, amiért nem a szája íze szerint beszélek… Nos, ráadásul általánosít. Minden fiatal szemére hányja, hogy nincs igénye a romantikára. Bizonyos tekintetben lehet, hogy igaza van, de összességében ezt kétlem. Vegye tudomásul, hogy egy korban hozzám illő férfivel igenis képes vagyok értékelni a holdvilágos éjszaka hangulatát, egy hosszú sétát a susogó lombok kőzött, ha az megfelel nekem. De ugyanezt egy öregúrral? Ezt már nem tudom elképzelni. Most aztán ezért nincs igényem a romantikára? Értse meg, a nemek kapcsolatát nem lehet feltétel nélkül leegyszerűsíteni egy bizonyos aktusra. Ugyanis az aktus, ha sikerül is, még nem kapcsolat. Ezenkívül a másneműség nem jelenti okvetlen azt is, hogy csupán aktusként illenek egymáshoz. Ehhez sok minden kell. Tehát ne ítéljen a maga szűk látókörű és egyoldalú szemszögéből… Tudomásul kell vennie, uram, hogy önhöz túl fiatal vagyok. Mindenben! Ezek után maradjon önnek annyi vigasz, hogy italt semmilyen körülmények között sem fogadok el ismeretlentől, legyen az maga az Adonisz… Remélem megbocsátja őszinteségemet…

Végszóra egy göndör hajú férfi lépett hozzájuk.

– Szervusz, Andi – mondta. – Mit kell neked megbocsátanod?

Nánási Andrea az érkezőhöz fordult, viszonozta köszönését és azt mondta:

– Csak polemizálgatok… Különben sincs semmi olyan bűnöm, amelyet meg kellene valakinek bocsátani.

A nagy orrú férfi megköszörülte torkát, és azt mondta:

– Való igazat mondott kisasszony, bár néhány dologban még nincs tapasztalata.

Az újonnan jött elegánsan volt öltözve. Sötét ruhájának szabása elárulta, hogy méretre készült. Hófehér inge szinte világított, nyakkendőjét maslira kötött fekete szalag helyettesítette. A tartása szálfa egyenes volt, mintha fűzőt viselne, így aztán a középtermetűektől egy kevéssel magasabbnak látszott. Cipőjének sarka is nagyobb volt a szokottnál. Hosszan lenyúló barkót viselt, szemöldöke tömött volt, akár a fogkefe sörtéje, és összeért orra tövénél.

A bárszéken kuporgó férfi cigarettára gyújtott, és a hátát mutatta. Úgy tett, mintha nem venne tudomást az újonnan érkezőről.

A göndörhajú Nánási Andreára kacsintott, és megpaskolta a nagyorrú hátát. Amaz meglepetten fordult meg.

– Figyelmeztetnem kell uram, hogy elfoglalta a helyemet – mondta a göndörhajú.

– Micsoda?

– Letelepedett a székemre.

– Ez nem igaz, a szék szabad volt. Maga még otthon fürdött, amikor már itt voltam.

– Jobb, ha tőlem tudja, uram, hogy a szék foglalt volt.

A nagy orrú bizonytalan tekintetet vetett körbe, abban a reményben, hogy valaki a segítségére siet, és igazát bizonyítja, de senki se figyelt rájuk. Pillantása végül Nánási Andreán állapodott meg. A nő közömbösen nézett, tudatva ezzel is, hogy nem avatkozik a vitába. Erre utolsó szalmaszálként a mixernőt intette oda.

– Kedves, magyarázza meg ennek az úrnak mögöttem, hogy senki helyét nem foglaltam el, ez a szék szabad volt, amikor jöttem – hadarta.

– Így van, doktor úr…

A nagy orrú hátrapillantott a válla felett.

– Na látja – mondta elégedetten. – A szék tehát szabad volt.

A göndörhajú arcán egy izom sem rándult.

– Maga téved, Bori – mondta.
– De a doktor úr…
– Hagyja ezt a doktorurazást, Bori – csattant fel a göndörhajú. – Az öreg cserkész úgy doktor, ahogyan én a dalai láma vagyok. Ismerem én a maga doktorozását, engem is évekig mérnöközött.
A nagy orrú férfi, aki eddig úgy ült a széken, mint aki kardot nyelt, most lassan kezdett összemenni. Mire megtöppedt, egy tenyérszélességgel volt alacsonyabb a mellette ülő Nánási Andreánál.
– De Ottó úr! – szólalt figyelmeztetőn a mixernő.
Amaz folytatta:
– Azért, mert nem látott itt pillanatnyilag, és nem szolgált ki, nem jelenti azt, hogy a széknek most másének kell lennie. Be tudom bizonyítani, hogy előbb voltam itt, mint az öreg cserkész.
A nagy orrú felhördült.
– Hagyja abba ezt az öregcserkészezést – mondta. – Bizonyítsa be, hogy előbb volt itt, mint én jöttem.
A göndörhajú parancsolóan intett kezével.
– Akkor szálljon le – mondta.
– Hogy mit?
– Pattanjon le a sámliról, ha bizonyítékot akar.
– Milyen bizonyítékot produkál?
– A zsebkendőm még most is ott van a széken, rajta ül.
Bori sápítozni kezdett.
– De Ottó úr – kezdte, aztán elhallgatott. Valójában tanácstalan volt, nem tudta, kinek az oldalára álljon. Kényelmesebbnek találta, ha nem nyilvánít véleményt, és becsukta a száját.
A nagy orrú hosszúkás arcán magabiztos vigyor jelent meg. Tudta, nem tévedhet. Néhányszor megszívta cigarettáját, aztán lecsúszott a bárpulttól, és akár az artisták a sikerült produkció után, széles mozdulattal az üres székre mutatott.
– Voilà – vágta ki diadalmasan. – Itt nincs semmiféle zsebkendő.
A másik, mintha csak erre várt volna, villámgyorsan felnyomult a székre, és a győztesek tekintetével nézett le.
– Voilàzhat itt nekem – mondta elégedetten. – Ezt pofáztam magának, nem? A szék foglalt! Most legalább láthatja a saját szemével, hogy mennyire igazat beszéltem.
Annak arcáról letörlődött a vigyor, helyét a lóvá tettekre jellemző düh foglalta el.
– Szálljon le a helyemről – sziszegte.
– Hülyének néz?
Bori áthajolt a pulton a nagy orrúhoz.
– Hagyja a fenébe, doktor úr – mondta kérlelően. – Jöjjön át ide a másik oldalra, még van szabad hely.
A bárpultnál, háttal a táncparkettnek néhány szék üres volt.
A nagy orrú férfi földhöz vágta cigarettáját, a szeme villámokat szórt.
– Takarodjon innen – mondta.
– Most voilàzzon…
– Adja vissza a helyemet.
A göndörhajú gúnyos mosolyával nézett.
– Fogadjon szót Borinak öregfiú, higgye el, jót akar magának – intette.
– Huligán!
Bori elkapta a pultról a férfi italát, és áttette a másik oldalra egy szabad székhez.
– Jöjjön, doktor úr – szólt. – Itt még jobban beszélgethetünk mert közelebb van hozzám.
Amaz azonban nem mozdult. Tekintetét Nánási Andreára emelte, mintha attól várt volna igazságos megoldást.
– Ön nem szól semmit? – kérdezte.
– Mit szólhatok?

– Például az igazat.
A göndörhajú közbeszólt:
– Miért nem hagyja békén a hölgyet? Mit molesztálgatja?
– Ön tudja az igazat – tagolta a szavakat a másik.
Nánási Andrea elhatározta, megoldja a gordiuszi csomót, kapta retiküljét, lecsúszott a székről, és indult volna át a bárpult túlsó oldalára, ahol a szabad szék volt. A nagy orrú férfi megfogta a karját. Nem erősen, éppen annyira, hogy megtorpanjon.
– Ezt nem fogadhatom el – mondta. – Persze szebb lett volna, ha megmondja az igazat, de az nem ment. Ez a szándék is szép. Nem egy elveszett ember maga, tud kompromisszumot kötni.
– Miért nem hagyja békén a hölgyet? – szól le a bárszékről a göndörhajú. – Gyere vissza, Andi… Az öreg cserkész tudja mit csináljon.
Amaz elfoglalta a mixernő által ajánlott széket. Pontosan szembekerült a magabiztosan mosolygó göndörhajúval és Nánási Andreával.
Bori az erőszakos vendéghez fordult:
– Mit parancsol, Ottó úr?
– Parádit… Ég a gyomrom.
– Hívja a tűzoltókat.
– Nincs Parádija?
– Úgy ahogy mondja.
A göndörhajú egy pillanatig gondolkodott.
– Akkor egy Baccardit – mondta.
Bori mélyet sóhajtott.
– Hol van már az a világ, amikor még Baccardit lehetett kapni? – mondta.
– Könyvben olvastam, hogy a bárokban lehet ilyet inni.
– Biztos antikváriumban vásárolta vagy árverésen.
– Tehát ez sincs – vigyorgott az.
Bori rántott egyet a vállán.
– Mi mást? – kérdezte.
– Sör?
– Tuborg és dobozos Hansa Pils, jéghideg.
– Legyen az utóbbi.
Bori vékony hosszú poharat tett a férfi elé, aztán óvatosan, nehogy a hab kifusson, teletöltötte sörrel. A dobozt a maradékkal együtt a pohár mellé állította.
– Váljék egészségére – mondta gépiesen.
Sebestyén Ottó törzstag volt a Kolibriben. Kisiparosként ismerték, parkettcsiszolást és takarítást vállalt. Dolgozni azonban senki sem látta, munkásruhában sem találkoztak vele. A divatos és elegáns holmikról volt híres. Amit tudott magára aggatott. Még az uszodában is Adidas nadrágban feszített. A színes máz mindig akkor kezdett lepattogni róla, ha megszólalt. Még a vak előtt is megvilágosodott, kit rejt a pompa. A bárban mindig csak annyit fogyasztott, amennyi az ottléthez kellett. Nem inni járt ide, hanem egy kis hangulatot szívni, ahogy azt hangoztatta. A notórius potyázok, messzire elkerülték. Tudták, a lehetetlenre vállalkoznának, ha meg akarnák vágni. Nem csoda, ha ráragadt a fukar jelző. A háta mögött ismerősei Fukar Ottónak hívták. Még emberei is így említették, akiket alkalmazott. Jól fizette őket, de nála a borravaló ismeretlen fogalom volt. Egész nap nagy Citroën kocsiján szaladgált, amire rendkívül büszke volt. Az alig egyéves kocsit sokan irigyelték tőle.
Sebestyén ránézett a söre mellett árválkodó Camparira, és a fiatal nőhöz fordult:
– Tied a pia?
Nánási Andrea a fejét rázta. A bejáratot leste, hogy mikor tűnik fel Szirom Béla.
– Hát akkor kié? – kérdezte a férfi.
– Andié – szólt oda a mixernő, miközben a kávéfőzővel foglalatoskodott.
Sebestyén csodálkozott.

– Akkor meg mit hülyéskedsz? – kérdezte.
– Nem hülyéskedem…
Bori lemondóan legyintett, és főzte tovább a kávét.
Nánási Andrea bár kelletlenül, de elmondta az ital származását. A férfi közölte, hogy nem veti meg a Camparit. Kezébe vette a poharat, és a szemben ülő nagy orrú férfit köszöntötte. Az persze úgy tett, mintha semmit sem venne észre, de hosszúkás arca piros volt, akár a pipacs.
Sebestyén inni akart a pohárból, de a nő lefogta a kezét.
– Megiszod? – kérdezte.
– Nem…
– Akkor miért irigyled?
– Nem erről van szó.
– Hát miről?
– Pimaszság lenne tőlem, ha hagynám, hogy elcsaklizd.
– Ki akarod önteni?
Nánási Andrea megrázta a fejét.
– Annyi eszem azért nekem is van – mondta. – Az ötletadóé lesz. – Hívta a mixernőt és egy kis ellenkezést követően neki adta a Camparit.
A nagy orrú férfiról lerítt, hogy helyesli a döntést. Bori nyomban a pult alá süllyesztette. Ezzel is jelezve, hogy alkalomadtán a maga szakállára elsózza, az árát pedig zsebre vágja.
– Kösz, szivi! – búgta hálásan.
A duó szünetet tartott. A zenészek a művészasztalnál beszélgettek az énekesnő társaságával. Nana is köztük volt már, ezüstszínű laméruhában jött ki az öltözőből. Mindnyájan vidáman voltak.
Nánási Andrea titokban őket bámulta. Arra eszmélt, hogy a mixernő ismét italt tesz eléje. Már ajkán volt a tiltakozás, de az megelőzte.
– Sima juice – mondta. – Én adom… Jéggel van, ahogy szereted.
– Várj, számoljuk el…
– Szó sem lehet róla.
– Van pénzem.
Bori elhúzta a száját.
– Ki kétli ezt? – kérdezte. – A vendégem vagy most, egy szót sem, jó!
Sebestyén harsányan köszöntötte a főpincért, aki a pult közelében húzott volna el. Mentegetőzött, amiért nem a szokott asztalát foglalta el. Pertuban voltak.
– Ha egyszer itt jobban érzed magad – vélekedett amaz.
– Gyulám! Most jobb, ha itt vagyok…
Nánási Andreába hirtelen belevágott a felismerés. Emlékezett, hogy a kisiparos törzshelye a táncparkett egyik szélső asztala. Mindig azt foglalta el. Nagy ritkán felcserélte kis időre a bárpulttal. Ugyanis, ilyenkor az embereitől várt telefont. Közületeknek is dolgozott, nagytakarítást vállalt éjszakai műszakban. Ha valami probléma adódott, az emberei tudták hol érhetik el leginkább.
A nyilvánosan is hívható telefont Bori kezelte a bárpult mögött.
Nánási Andrea most már azt is tudta, hogy amaz miért túrta ki korábbi szomszédját. A bárpultnak ezen az oldalán ugyanis hosszabb volt a telefonkagyló zsinórja, így kényelmesen ülve lehetett beszélni, míg a másik részen át kellett hajolni a pult felett. Mindebből arra következtetett, hogy a férfi valami sürgős hívást várhat.
Viza Gyula csak most vette észre az énekesnő húgát.
– Nicsak, Andi! – szólt meglepetten. – Szervusz… Te itt?
Megszokták, ha a fiatal nő megjelent a bárban, rendszerint a művészasztalnál telepedett meg. Még akkor is, ha kettesben jött valakivel. Nővérével beszélgetett a szünetekben, meg a zenészekkel, a Pixi duóval.

Nánási Andreának oka volt arra, hogy ezen az estén előbb a bárpultnál várakozva töltse idejét, majd csak később csatlakozzon nővéréhez és annak társaságához. Az okot persze esze ágában sem volt bárkivel közölni.

– Később csatlakozom hozzájuk – mondta szűkszavúan.

– Te tudod, Andi…

Sebestyén közbeszólt:

– Hiába melegítem, nincs sikerem… Akárcsak a testvérénél ott is megfáztam.

– Aki állandóan ide-oda kapkod – jegyezte meg Nánási Andrea.

– Méghogy én kapkodom?

Nánási Andrea legyintett.

– Ne higgyen neki, Gyula – mondta. – Csak a szája jár. Azért bekkel itt, mert telefont vár. Szinte remeg érte, biztos valami izgalmas; pipi, aki…

A fiatal nő elharapta szavait, és elhallgatott, mert a változás megdöbbentette.

Sebestyén arcából kifutott a vér, olyan hófehér lett, akár az inge. A szeme kitágult, mereven nézett, mintha keresztül akarná döfni a beszélőt.

Viza Gyula is látta ezt a változást, csodálkozva bámult a göndör hajú férfire. Aztán megköszörülte torkát…

Sebestyénnek visszatért a színe, a tekintete ismét élénk lett, feszes ajka, ha nehezen is, de mosolyra húzódott.

– Hogy miket hapacsol itt ez az Andi – mondta a főpincérnek? – Méghogy valami pipi hívása miatt volnék itt?

Mélyet lélegzett, aztán így folytatta:

– Persze, azt nem mondom, hogy mennyire jó lenne, ha valami formás testtel megalkotott fiatal csoda bukna rám, és üldözne a szerelmével állandóan, és telefonálgatna, hogy mikor jövök már, és sürgetne, mert szüksége van rám, és nem hagyna egy csepp időt másra csak a szeretkezésre, és nem törődne…

– Az álmodozások kora lejárt! – szakította félbe a főpincér az ömlengést. A hangja kissé emelt volt. – Ideje a realitásokhoz mihamarabb visszatérni, ez ma a politikában is az elsőrendű szempont. Hát még neked, Ottó!

Sebestyén felkapta a fejét. Egy pillanatig úgy nézett, mintha hosszú víz alatti úszás után most bukkant volna fel, és idegen helyen kötött ki. Aztán felnevetve a fiatal nőhöz fordult.

– Látod, Andi, miről ábrándozom néha – mondta. – Akár az éhes disznó, makkal álmodom. – Kezét a mellére tette. – Úgy éljek hogy kezdem a nőket rühellni, persze tisztelet a kivételnek. Amilyen rámenősek manapság, az egyenesen elképesztő…

Viza Gyula tálcáját lógatva eloldalgott a rendeléseket felvenni.

Bori a pultra könyökölt, és azt mondta:

– Nahát, hogy mik vannak!... Ezek a szegény férfiak minő csábításoknak vannak kitéve.

A bárpult túloldalán a nagy orrú ültében felegyenesedett, és a mixernő feszülő szoknyáját bámulta.

Sebestyén így folytatta:

– Ezeknek a csajoknak a seggükön még ott a tojáshéj, de már hajtóvadászatot indítanak a dohányos pasasok után. Ha ilyet találnak, mindent elkövetnek, hogy megfogják. Elegáns helyeken akarnak szórakozni, mindig új ruhákban a legutolsó divat szerint. Nem érdekli őket, hogy a pasas nős, felesége van és családja. Kíméletlenül ráhajtanak, gátlástalanul felajánlkoznak. Némelyik nem titkolja, hogy kitartott akar lenni, rendszeres apanázsért, közben egyszerre több pasit puhít á tűzben…

Bori a fejét ingatta, és megkísérelt sajnálkozó arcot vágni.

– Óh, milyen csapdáknak vannak kitéve – gúnyolódott, – Ezek a rafinált tyúkok képesek megkopasztani a kakasokat.

Sebestyén intően emelte ujját a magasba.

– No, no – mondta. – Nem tyúkokról beszéltem, hanem a pipikről, ezalatt maximum húszéves értendő. Egy harmincas az már tyúk. Harmincon felül meg már jóakarat kell, esetleg ötdioptriás

szemüveg, hogy tyúkot mondjunk. Az már kotlós. Nos, visszatérve, ezek a pipik aztán olyan dömpinget csinálnak a férfiaknál, hogy egy tyúknak mellettük felkopik az álla… Azoknak nem jut kakas.

Bori megpróbálta menteni a menthetőt.

– Azért nem kell lebecsülni a tyúkokat, elvégre azoknál a tapasztalat – mondta. Felegyenesedett a pultról, és megriszálta magát.

A nagy orrú férfinak kocsányon lógott a szeme.

– Hol van már az a tapasztalat – legyintett a kisiparos. – Ezek a csitrik már többet tudnak, mint a harmincévesek, nem ismernek lehetetlent, nem teketóriáznak, hanem ha ott az alkalom, megragadják a lehetőséget, az ember szinte a csillagokat látja.

Nánási Andrea belekotort retiküljébe, és előbányászta gyufáját. Kényelmesen rágyújtott. Ahogy múlt az idő, úgy fokozódott benne a türelmetlenség. Tudta, sokáig nem bújhat el a társaság elől. Előbb-utóbb csatlakoznia kell azokhoz. Ott azonban már nem válthat bizalmasan szót Szirom Bélával, ha az időközben mégis befutna. Nagyon fontosnak ítélte, hogy a fiatalemberrel négyszemközt beszéljen.

Arra riadt, hogy a férfi oldalba lökte karjával

– Egyetértesz velem, Andi? – kérdezte Sebestyén.

– Óh, persze…

– Ne beszélj mellé!

Nánási Andrea megszívta cigarettáját, aztán kilökte a füstöt szájából.

– Tény, hogy már a süldő lányok is az egzisztenciált pasasokra hajtanak – mondta.

Sebestyén diadalmasan nézett a mixernőre.

– Már a süldő lányok is – hangsúlyozta. Hirtelen azonban elbizonytalanodott, és a fiatal nőhöz fordult. – És ezt honnan tud Andi? Már ne haragudj, de nem vagy férfi, hogy tapasztalatból szelj…

– Hát mesélgetik.

– Ismerőseid?

– Például te is…

Sebestyén Ottó előbb meghökkent, aztán felnevetett.

– Nahát – méltatlankodott. – A saját szavaimat fordítják vissza. Pedig már azt hittem, tapasztalatból beszélsz.

– Nem vagyok süldő lány!

Amaz jelentőségteljesen hunyorított.

– Találni még rajtad bőven hamvasságot – mondta bizalmasan.

– Gondolod?

Sebestyén a mutatóujját emelte a magasba.

– Tudom – szögezte le.

Nánási Andrea mélyet szívott cigarettájából, és a fejét ingatta.

– Érdekes, hogy mi mindent tudsz, holott nem is volt alkalmad tapasztalni – vélekedett. – Biztos valami szavahihető fickótól hallottad.

– Hol van ilyen fickó?

– Akad azért olyan, akinek az övén ott fityeg a skalpom.

– Elég ahhoz a szemem.

– Dicséretes az éleslátásod.

Sebestyén öntelten mosolygott.

– No, meg a képzeletem is hozzájárul – állapította meg. – Mert a hamvasságot manapság nem mindenki tudja elképzelni. Még kevésbé értékelni. Én azonban értékelem is, de ezt te nagyon jól tudod.

– Hát persze…

– Nálam magas a mérce veled kapcsolatban.

Nánási Andrea egy mozdulattal elnyomta cigarettáját a pulton levő öblös hamutartóban. Ezen az estén nem volt olyan állapotban, hogy bárkivel is élcelődjön. Főként a kisiparossal nem. Egy időben a nővérét szerette volna megkapni, sokat szeleskedett körülötte. Miután zátonyra futott, primitív módon nála próbálkozott. Ekkor egyenes, félre nem érthető útbaigazítást kapott, és megmaradtak jó ismerősnek.

Időközben a két zenész ismét elfoglalta helyét. A falmélyedést most külön reflektor világította meg. Tust játszottak, pergett a dob. Nana végigvonult a parketten ezüst laméruhájában, és fellépett a lépcsőkön a mikrofonhoz.

Az énekesnőnek mély, bársonyos hangja volt. Két ismert, régi melódiát énekelt, miközben megmutatta a közönségnek hajlékony párductestének idomait, amelyet a jól szabott ruha megfelelően kiemelt. Ráadásként egy rumbaegyveleget improvizált.

Sebestyén Ottó lelkesen tapsolt. Csillogó szeme elárulta, ha választhatna a két testvér között, ki mellett döntene.

– Ez igen – szólt szomszédjához. – Ilyen énekesnőt nem mindenhol találni, csak a jó öreg Kolibriben. Csoda, hogy még itt énekel… Így van?

A hórihorgas fiatal férfi udvariasat bólintott, és oldalt hajolva megkísérelte elkapni Nánási Andrea pillantását. Sebestyén észrevette az érdeklődést. Előbb cigarettára gyújtott, aztán megszólalt:

– Pompás nő, mi?... A testvére a másiknak.

– Ezért hát a hasonlóság.

– Bizony ezért.

A hórihorgas szaporán pislogott. Pelyhes állú volt, alig hagyta maga mögött a második évtizedét. Az arcát néhány szeplő tarkította.

– Látom ismeri – jegyezte meg.

– Ühüm…

– Jó magának.

Sebestyén Ottó kihúzta magát. Imponált, hogy a másik szavaiból kicsendült az irigység.

– Szeretne megismerkedni vele? – kérdezte.

– Ne vicceljen…

– Bemutassam?

A szeplős arc olvadozni látszott.

– Óh, nem is tudom, hogy ez lehetséges lenne – dadogta.

– Csak bízza ide…

– Nem akarom, hogy kellemetlen legyen.

Sebestyén szeme kikerekedett.

– Hogy nekem kellemetlen? – kérdezte.

Amaz a fejét rázta.

– Nem magának – suttogta –, hanem a hölgynek. Előfordulhat, hogy nem akar ismerkedni.

– Túlzottan borúlátó…

– Számolni kell ezzel is.

– Ugyan…

– Lehet, nem talál szimpatikusnak, vagy valami más… Egyszóval visszautasíthat.

Sebestyén megpöffentette néhányszor cigarettáját, és a füstön hunyorgó pillantást vetett.

– Nézze, egyszer el kell kezdeni az ismerkedést – mondta bátorítóan. – Aztán majd eldől, hogy mi az ábra… Nyugi, megpróbálom kipuhatolni.

Fél fordulatot tett a széken, és rákönyökölt a pultra.

– Andi! – kezdte. – Ezt a fiút itt mellettem bemutatnám.

Nánási Andrea belekóstolt italába, majd letette a poharat. A sok jég túlhűtötte a juice-t. Szeme sarkából lapos pillantást vetett a hórihorgasra, és tekintete megállapodott a göndör hajú férfin.

– Miért ez az igyekezeted?

– Miért, miért!

– Én kérdezem…

– Azért, mert ég a vágytól, hogy megismerjen.

– Tehát ég…

Sebestyén elhúzta a száját.

– Ha a megismerésre magyarázatot akarsz, elmondhatom, hogy az égése olyan meleget áraszt, mintha a pokolban lennék. Mindjárt izzadni kezdek. Gondolom, lehűtené a bemutatkozásod. Nos, ezért szorgalmazom az ismerkedést.

– Hagyjál a fenébe az összes marhaságoddal…

Sebestyén mélyet bólintott, mintha valami értelmes választ kapott volna, aztán szembefordult a pulttal, és füstfelhőt fújt maga elé.

– Mit mondott? – érkezett oldala mellől a sürgető hang. – Eldőlt, hogy mi az ábra?

– Eldőlt…

– Nos?

Sebestyén a hórihorgasra nézett.

– Talán legközelebb több szerencséje lesz – vélekedett. – Most rossz passzban van.

– Tehát kosarat adott…

– Látszik, hogy maga jó családból való.

Amaz végignézett magán.

– Ez az egyetlen jó öltönyöm – mondta.

Sebestyén legyintett.

– Nem a ruhája alapján ítéltem, hanem a válaszából: kosarat adott! – Magyarázta. – A helyében merőben más kifejezést használtam volna.

Nánási Andrea feszülten kiegyenesedett a széken, és a bejárat felé kémlelt. Kisvártatva csalódottan ernyedt el. A cigaretta sem ízlett, játszadozva elnyomta a hamutartóban.

A pult alatt felcsengett a telefon…

Bori felkapta a kagylót, beleszólt és máris nyújtotta a kisiparosnak.

– Engem keresnek? – csodálkozott amaz.

– Magát, Ottó úr!

Sebestyén átvette a kagylót.

– Igen, én vagyok – mondta sebesen.

Nánási Andrea még hallotta, hogy egy férfihang beszélt, de a kisiparos a füléhez szorította a kagylót, a zene is megszólalt, így nem sikerült többet elcsípnie a beszélgetésből. Nem fordult a telefonáló felé, de a szeme sarkából látta, hogy annak kikerekedik a szeme a figyelésben, és szinte moccanás nélkül hallgatja a hívót. Egy álló percig meg sem mukkant, azután is csak röviden felelgetett. Miután pedig visszaadta a kagylót a mixernőnek, a homloka ráncba szaladt, töprengve bámult maga elé.

Sebestyén Ottó tekintete kisvártatva megélénkült. Számba vette az italpolcon sorakozó külföldi cigarettákat és megszólalt:

– Camelja nincs?

Bori eltátotta a száját.

– Miért pont Camelt keres?

– Ahhoz szottyant kedvem…

– Ugyan, Ottó úr! Két hónapja már, hogy kifogyott a tevés cigarettám. Különben is, mit akar maga a Cameltól, hiszen Philip Morrist szív… Szottyanjon ahhoz kedve, kaphat egy kartonnal is, mert bőven van, mióta mi is gyártjuk.

Sebestyén nemtetszően csücsörített ajkával, és néhányszor megforgatta a szemét.

– Hogy maga milyen érdekes, Bori! – fakadt ki. – Mást akar rámsózni, mint amit kérek. Ráadásul csodálkozik, hogy miért pont Camelt kérek.

– Ottó úr, maga eddig más cigarettát szívott.

– Most Camelra fáj a fogam.

Bori a cigarettákra mutatott.

– Ez van – mondta. – Ezt kell szeretni.

– Magának, szivi!... A pénzemért válogathatok.

Nánási Andrea a férfi orra alá tolta cigarettásdobozát. Amaz hátrahőkölt.

– Ez milyen? – kérdezte bizalmatlanul.

– Láthatod… Eve!

– Kösz, de nem kell. Vacak amerikai, ismerem. Ráadásul gyenge, mint a harmat.

Nánási Andrea vállat vont, és maga rágyújtott.

– Ha ennyire ragaszkodsz a Camelhoz, menj a Maximba, ott biztos kapsz – javasolta.

– Annyira bolond azért nem vagyok.

– Te tudod, hogy mit ér meg neked.

Sebestyén elmondta, hogy kocsijának kesztyűtartójában van ilyen cigarettája. Problémázott mit csináljon. Nánási Andrea azt tanácsolta, ha annyira be van sózva, ménjen el érte. A férfi rövid töprengés után döntött, és lekászálódott székéről. Kérte a fiatal nőt, hogy ne engedje elfoglalni a helyét, siet vissza. A mixernőt is intette, nehogy a helyén mást kiszolgáljon.

Miután távozott, a hórihorgas fiatalember akadálytalanul bámulhatott.

Nánási Andreát hidegen hagyta a próbálkozás. Türelmetlenül szívta cigarettáját, és mind sűrűbben tekintett a művészasztalhoz. Jól látta a társaságot, mert a duó szünetet tartott, és a parkett üres volt. Soltész Dávid azonban nem volt köztük, a széke üresen árválkodott.

Váratlanul ismerős hang szólalt meg:

– Hát te, mit bujkálsz itt?

Nánási Andrea meglepve fordult hátra. A technikus állt mögötte, zsebre dugott kézzel, a szájában cigaretta lógott. Hunyorgott a füsttől, mintha homokviharban próbálna tájékozódni. Látszott, hogy jócskán a pohár fenekére nézett, de nem volt részeg.

– Miért bujkálnék?

– Nem vagy velünk…

– Ez még nem jelent bujkálást… Letelepedtem, aztán ittragadtam, karöltve egy juice-szal.

– Úgy elrohantál a buliról, mintha kergettek volna. Azt sem mondtad, félkalap.

– Nem volt az rohanás. Szépen elsétáltam.

– Akár a forgószél…

Nánási Andrea igyekezett nyugodt maradni. Azon volt, hogy a másik ne vegye észre izgatottságát. Hanyag testtartással ült a magas széken, hátával a pultnak dőlve. A feszülő blúz látni engedte formás mellét.

– Anninak szóltam, hogy elpárolgok, de az igaz, nem búcsúztam el senkitől sem – közölte. – Anni nem mondta nektek, hogy szóltam?

Soltész a fejét rázta. Zömök termetű, vállas férfi volt. Rövid nyaka miatt azt a látszatot keltette, mintha fejét állandóan behúzná a válla közé. Széles arccsontja, előreugró hegyes álla erőszakossá tette vonásait. Elvált volt, a szövetkezetnél sok nő kacérkodott, hogy meghódítsa. Egyike volt a legjobb mikroelektronikai szakembereknek, és több fizetést kapott, mint az elnök. Maga a főmérnök sem keresett nála többet. Az énekesnőt mindig a művésznevén szólította.

– Nana semmit sem mondott, néhány számot még énekelt nekünk, aztán jöttünk el, közben a lovagja is eltűnt – magyarázta.

Nánási Andrea tudta, hogy Szirom Béláról van szó. A fiatalember nővére határozott kérésére volt csak hajlandó részt venni a szövetkezet rendezvényén. Tudott kapcsolatukról Prohászka Ferenc főmérnökkel. Azzal is tisztában volt, hogy a szövetkezetnél alibiként kell megjelennie, hadd higgyék az énekesnő udvarlójának. Ezt maga Prohászka is kiváló megoldásnak tartotta, holott mindenki tudta róla, hogy nem él jó családi életet. Azt azonban csak szűk baráti köre tudta, hogy milyen kapcsolatban van Nánási Annával.

– Hogy érti az eltűnést?

Soltész elhúzta a száját.

– Úgy értem, hogy a lovag olajralépett – mondta.

Nánási Andrea elnyomta cigarettáját, aztán két kezével belekapaszkodott a szék peremébe, nehogy a remegés elárulja izgatottságát.

Soltész így folytatta:

– Ahogy te nem mondtál semmit, ő sem. Pontosan mielőtt felszedelődzködtünk volna, elpárolgott.

– Úgy tudom szólt…
– Jobb, ha tőlem tudod, nem szólt.
Nánási Andrea állta a férfi tekintetét.
– Biztos vagyok, hogy Annival közölte miért is megy el olyan hirtelen.
– Ebben ne legyél olyan biztos.
– Anninak sem szólt?
Soltész a fejét ingatta.
– Úgy volt, a buliról együtt jövünk el – mondta. – Mielőtt azonban elindultunk volna, ő már eltűnt. Vette a kabátját és olajralépett. Anni volt a legjobban meglepve. Ugyanis mi nem ide készültünk. Csak az volt megbeszélve, a buliról együtt távozunk.
– Tudom, ti a Maximba indultatok volna…
– Pontosan oda… Megbeszéltük, hogy hajnalban Nana is átjön. Nos, mi azért nem mentünk a Maximba, mert Nana egyedül maradt, így hát elkísértük őt ide. Nézd, Andi, mi szűk körben tudjuk mi az igazi helyzet, hogy Nana csak flörtöl ezzel a fiatalemberrel, mert az igazi számára ugyebár Feri! De ez a szónélküli elsöprés nem volt szép a fiatalembertől. Nana is mérges volt, mert rosszul esett neki a dolog. Persze én azt nem tudom, hogy Nana mivel szédíti, ez az ő dolga, egy azonban tény, nem tudja kordában tartani, ha ez a söprés megtörténhetett.
– Anni nem mondott semmit? – puhatolódzott nővére viselkedése után.
– Nem…
– Valamivel csak kommentálta a történteket.
– Annyit mondott, hogy nem érti a fiatalember viselkedését.
– Más egyébről nem volt véleménye?
A zömök férfi töprengett…
Nánási Andrea tisztában volt azzal, ha a fiatalember gyors eltűnését menteni próbálja, azt valamiképpen elő kell készítenie. Csak úgy vaktában nem dobhat be még hihető okot sem, amely a váratlan távozást indokolná.
Soltész eldobta a körmére égett csikket, rátaposott, aztán felkucorodott az üres bárszékre.
A hórihorgas ezt azonnal szóvátette:
– Foglalt! Egy úr ül itt, csak kiszaladt.
– Nem baj, öcsi…
– Szófogadatlan viselkedésből mindig baj lesz, ezt már megtanulhatta volna.
Soltész ingerülten mozdult volna, de a fiatal nő rátette kezét karjára, és ez lefékezte indulatát.
– Amint visszajön az az úr, lekászálódom innen – közölte. – Rendben?
– Oké!
– Ki ül itt? – kérdezte a fiatal nőt.
– Fukar Ottó…
– Óh, a fene egye meg.
Nánási Andrea arca töprengő volt, amikor megszólalt:
– Anni nem is próbálta találgatni, hogy miért ment el szó nélkül Béla?
– Nem emlékszem, hogy hangosan találgatta volna.
– Ugyanis miattam történt minden…
Soltésznak leesett az álla.
– Miattad? – hápogott.
– Pontosan… Béla utánam jött, azért tűnt el.
– Utánad?... Igaz is, te miért mentél el olyan sebbel-lobbal? Már csak a hátadat láttam a lépcsőházban.
Nánási Andrea tehetetlen mozdulatot tett karjával a levegőben.
– Összeszólalkoztunk – mondta tömören.
– Mi a fenén tudtátok összerúgni a patkót?
– Sértő kifejezést tett Annira, és ezt nem hagyhattam.

– Mit mondtál neki?
– Semmit… Csák lekevertem egyet
– Pofon vágtad?
– Visszakézből…
Soltésznak kikerekedett a szeme a csodálkozástól
– Verekedtél! – hitetlenkedett. – Ő mit szólt mindehhez?
– Visszaadta a pofont.
– Megütött?
– Még a szemem is szikrát hányt… Figyelmen kívül hagyta, hogy nő vagyok.
– Szép kis jelenet lehetett.
– Nem volt jelenet. Kint történt a folyosón. Mindenki a teremben volt, a műsor záró akkordját nézték.
Soltész Dávid a fejét ingatva elővette cigarettáját és rágyújtott. A hórihorgas dühös pillantást lövellt, amiért elfoglalta a bárszéket, ezzel megnehezítette bámulását.
– Nana tudott erről a pofozkodásról? – kérdezte a zömök férfi
Nánási Andrea rántott egyet a vállán.
– Ezek után nem maradt idő valamiféle tájékoztatásra – mondta. – Az inzultus annyira szégyenített, hogy kaptam a kabátom és elrohantam. Béla azonban utánam jött, és kérlelt, hogy bocsássak meg. Jódarabig kísért, de hajthatatlan maradtam, még csak nem is válaszoltam neki. Erre lemaradt. Ekkor taxiba ültem és hazamentem. Nem volt nyugtom, gondoltam ide jövök, és elmondom a dolgot Anninak. Láttam ott vagytok, azt gondoltam Béla is veletek van. Nem akartam őt látni, ezért nem mentem hozzátok… Ezek szerint miután lemaradt tőlem, nem ment vissza a bulira.
– Nem jött vissza. Így viszont érthető, hogy miért tűnt el olyan hirtelen.
– Pedig abban a hiszemben voltam, hogy visszament.
– Hát nem jött…
Nánási Andrea a férfi karjára tette ismét a kezét.
– Nagyon kérlek, semmit se szólj Anninak, azt szeretném, ha tőlem tudná meg a történteket – mondta.
Soltész egy pillanatig merően nézett, mintha válaszát fontolgatná, aztán mélyet bólintott.
– Oda jössz? – intett fejével a művészasztal irányába.
– Hát persze, hiszen Annival is beszélni akarok, csak megvárom Ottót, kiszaladt valamiért.
Soltész egy utolsót szívott cigarettájából, aztán eldobta. Mielőtt ellépett volna a pulttól, üdvözlően intett a mixernőnek, aki a nagy orrú férfivel foglalatoskodott.
Bori megvárta míg tisztes távolba jut, aztán otthagyva a vendéget Nánási Andreához lépett.
– Ennek már nem sok kell ahhoz, hogy tiszta koksz legyen – vélekedett. – Csak volt a bulin jó pia is, ha ennyire feltankolt.
– Ott mindenki feltankolt, nem a minőségen múlott.
Bori lehalkította hangját.
– Na, mit szólsz, hogy Fukar Ottó már megint megjátszotta magát? – kérdezte.
– Hogy Camelt kért?
– Naná!... Adta a hülyét. Az egész egy megjátszás volt. Lefogadom bármibe, hogy üres kézzel fog a kocsijától visszatérni.
– Akkor miért csinálja a felhajtást?
– Tudom is én, hogy miért csinálja? Talán, mert megszokta. Lehet ezt nála tudni? Ismered milyen hóbortos, de ez csak a látszat.
– Soha nem láttam, hogy Camelt szívott volna.
Bori legyintett.
– Az ízét sem tudja – mondta.
– Miért pont ezt választotta?

Bori az italpolcra mutatott, ahol a külföldi cigaretták sorakoztak. Egy reklámrajzon bánatos teve állt, távolban piramissal és három fonnyadt pálmával, amelyek az oázis látszatát kellett, hogy keltsék. Az alapszín sárga volt, hogy a homoktengert idézze.

Nánási Andrea elmosolyodott.

– Erről vette volna az ötletet? – kérdezte.

– Van szemem, láttam a fürkészését. Direkt olyat választott, ami nincs.

– De miért?

Bori fontoskodó arcot vágott.

– Nekem elhiheted, hogy ennek a Fukar Ottónak mindig is céltudatos programozása volt, mikor hülyít minket, azt is valami érdekből teszi, egyszóval minden tevékenységének célja van, úgy most ennek is – hadarta egyszuszra.

– Túlkombinálod…

– Méghogy én?

– Milyen más célból ballagna ki a kocsijához ebben a csúnya időben, ha nem azért a cigarettáért?

Bori elkedvetlenedett.

– Konkrétan honnan tudhatnám? – mondta. – Elvégre nem látok bele a fejébe, és nem olvasok a gondolataiban. Ennek ellenére fenntartom, hogy ez a cigaretta dolog most sem véletlen. Mindenesetre jól figyeld meg Fukar Ottót, ha majd visszatért.

– Miért?

Bori áthajolt a pulton, mintha valami nagy titkot készülne elárulni és azt mondta:

– Nem lesz nála Camel, és nincs a kocsijában ilyen cigaretta.

A hórihorgas fiatalember kitekeredett nyakkal bámult. Még nem mondott le az ismerkedésről. Olykor, ha elcsípte Nánási Andrea pillantását, a szája fülig szaladt, kivillantak széles szemfogai.

Viza Gyula érkezett üzenettel. Nana azt akarta, hogy a húga csatlakozzon társaságához.

Nánási Andrea kiitta poharát, pénzt tett a pultra, és intett a mixernőnek. Amaz nem akarta a pénzt elfogadni, de rövid vita után engedett, és beseperte a kasszába. Az üres bárszék elé egy hosszú nyakú poharat állított, amelyben színes lötty volt. Így azt a látszatot keltette, mintha a hely foglalt volna. A borravaló reményében mindig fenntartott egy-két helyet a jobb vendégeknek.

Nánási Andreát hangos ovációval fogadták a művészasztalnál. Egyedül Veresné volt tartózkodó. Mint mindig, most is a szokott mosolyát villantotta, amely piciny rosszindulattal gúnynak is beillet. A pillantása azonban nála is elárulta, hogy már ivott. Prohászka Ferenc és Ceh István a meglepettet adta, mintha nem számítottak volna a megjelenésére. Mindez nem tévesztette meg Nánási Andreát. Tudta; hogy azok kivétel nélkül már értesültek ittlétéről Soltészen kereszti. Elképzelhetetlen volt előtte, hogy azok miért játszák meg magukat.

Nana a szemét villantotta, hogy rögvest kövesse az öltözőbe.

A piciny helyiség a személyzeti folyosó végében volt. Mindenki itt öltözött. Az énekesnőnek az egyik sarok volt berendezve, megvilágítható széles tükörrel és kisasztallal.

Nana gondosan becsukta az ajtót. A hangja fojtott volt amikor megszólalt:

– Béla hol van?

Nánási Andrea nyugalmat erőszakolt magára. Leült egy kispadra, amely a kevés öltözőszekrény előtt húzódott, és cigarettára gyújtott. Jól látta azt az ideges feszültséget, amely nővére csinos arcán vibrált.

– Honnan tudnám? – mondta kisvártatva.

– Még kérded?

– Hát hogyne kérdezném…

– Együtt léptetek le.

– Azt te csak hiszed. Dávidnak meséltem az előbb, hogy Béla utánam jött, mert összerúgtuk a patkót, és olajra kellett lépnem, mert ott nem maradhattam.

– Úgy…

– Pontosan így történt. Béla útközben kérlelt, de hajthatatlan voltam, így hát elmaradt tőlem. Azt hittem visszamegy hozzátok.

– Rosszul hitted.

Nánási Andrea meglepetten nézett.

– Azt nem értem, hogy miért olyan nagy téma ez? – kérdezte. – Neked, meg ezeknek odakint. Soltész is ezzel kezdte a beszélgetést. Holott mindnyájan tudják, hogy Béla neked csupán alibinek kellett a szövetkezeti bulihoz. Maga Béla is tisztában volt ezzel. Vállalta a bedolgozó szerepét nálad, mert…

Nana visszakézből ütötte pofon húgát.

– Ezt ne halljam mégegyszer – sziszegte.

Nánási Andrea bánatosan nézett a szájából kirepült cigarettára, aztán eltaposta, és egy másikra gyújtott. Igyekezett közömbösnek látszani.

– Miért olyan nagy téma Béla elmenése? – ismételte. – Az egészet nem értem.

Nana nem válaszolt. Töprengve járkált fel s alá a szűk helyen. Hosszú ezüstlamé ruhája minden lépésnél susogott. Élénk mozdulatai elárulták izgatottságát.

Nánási Andrea így folytatta:

– Ezek itt kint nem tudják, mi az ábra köztetek. Azt hiszik csak bolondítod Bélát, a hiúságodat legyezgeted azzal, hogy hagyod udvarolni. Tisztában vannak vele, hogy neked Prohászka a numeró egy immár évek óta. De azért ne nézd az embereket teljesen hülyének. Lehet, sejtik a viszonyodat Bélával, főként olyan esetekben, amikor ilyen hisztis jeleneteket csinálsz. Ez ideig olyan jól tudtad leplezni érzéseidet…

Nana megállt, és egy mozdulatával leintette húgát. Aztán két keze közé kapta a fejét, mintha az le akarna esni nyakáról.

– Óh, milyen hülye vagy – sóhajtotta. – Milyen nagy hülye vagy.

– Egyszerűen nem értelek… Miért vagyok emiatt hülye?

Nana leejtette a kezét, és a húgára bámult.

– Te azt hiszed, Bélával történő viszonyom miatt vagyok most ideges – kérdezte.

– Mi más miatt?

– Gondolkozz!

Nánási Andrea lapos pillantást vetett.

– Gondolkozzam? – csodálkozott. – Neked a barátod, és gondolkozzam. Te gondolkozzál azon, hogy miért ment el köszönés nélkül a ma esti banzájról!

Nana az öltözőasztalhoz lépett, benyúlt retiküljébe, és egy kulcscsomót dobott húga lábához.

– Ezen gondolkozz! – mondta.

Nánási Andrea elsápadt. Ráismert a saját kulcsaira, amelyeket munkahelyén használt. Az este saját kezűleg adta át Szirom Bélának a szövetkezeti rendezvényen. Ezért jött a Kolibribe ma este, és osont a bárpulthoz, hogy ott várja be a fiatalembert. Szerette volna visszakapni a kulcsait.

Nana hangja parancsolóan csattant:

– Tedd el gyorsan, ne is lássam.

Nánási Andrea néhányszor megszívta cigarettáját, aztán lehajolt a kulcsokért, és retiküljének a mélyére süllyesztette. Alig ismert a hangjára, amikor megszólalt:

– Ezek után miért tőlem kérded, hogy hol van Béla?

Nana tekintetének a mélyén rémület lappangott.

– Béláról neked kell tudni – tagolta a szavakat.

– De hát a kulcsok?

– Felejtsd el őket!... Vedd úgy, hogy azok soha nem kerültek ki a táskádból. Főként ma este nem!

Nánási Andrea a száját nyitotta volna, de a nővére megelőzte:

– Mondtam már, hogy felejtsd el a kulcsaidat.

– Annyit azért megkérdezhetek, hogyan került hozzád?

Nana mélyet bólintott.

– Elvesztetted ma este ott a rendezvényen a folyosón – mondta. – Elvesztetted! Érted?

– A folyosón…

Nana hangja kemény volt.

– Ott! – mondta ellentmondást nem tűrően. – A többit majd otthon megbeszéljük.

Nánási Andrea elerőtlenedett, ujjai közül kiesett a cigaretta. Nem mozdult. Hagyta, hogy nővére odalépjen és eltapossa.

– Ki találta meg? – suttogta.

– Dávid…

– Honnan tudta, hogy az enyém?

– Ráismert a kulcskarikáról, éppen eleget látta nálad.

Nánási Andrea szemöldöke felszaladt. Megpróbálta rendezni gondolatait, de ez sehogyan sem sikerült. Túl sok meglepetés érte, hogy világosan és logikusan számba vegye a történteket.

– Az előbb, mikor beszélgetett velem, egy szóval sem említette, hogy rátalált a kulcsaimra – jegyezte meg. – Csak azon problémázott, hogy Béla elment a buliról, természetesen szó nélkül, és ez neked mennyire rosszul esett. A kulcsaimról hallgatott, holott előttem éppen erről kellett volna beszélnie.

– Nem tulajdonított ennek jelentőséget. Megelégedett azzal, hogy nekem átadta.

– Gondolod, így volt helyénvaló?

– Nem gondolok semmit… Megtalálta és átadta nekem, hogy juttassam el hozzád.

Nánási Andrea fejét ingatta, az arcáról már eltűnt a töprengő kifejezés.

– A helyében más a kulcsaimmal kezdte volna – vélekedett csendesen.

Nana felcsattant:

– A lényeget kell értened! Az pedig az, hogy a kulcsod visszakerült.

– Igazad van.

Nana felkattintotta az öltözőtükör kapcsolóját, és megigazította sminkjét. Mikor végzett, eloltotta a villanyt, és rosszallóan nézett húgára.

– Most pedig próbálj magadba egy kis életet pumpálni – javasolta. – Ne légy plötty. Szükségtelen, hogy a többiek észrevegyék kedvetlenségedet.

– Nem érdekelnek…

Nana a combjára csapott kezével.

– De engem érdekelnek, a szentségit az egésznek – fakadt ki. – És ehhez tartsd magad.

– Hazamegyek.

– Egy fenét mész haza.

– Nincs kedvem ittmaradni.

Nana bosszúsan legyintett.

– Most velem maradsz – szögezte le. – Zárórakor majd együtt megyünk haza. Feltűnő lenne, ha most nyomban elpályáznál. Feriék sejtik, hogy valamiért összedugtuk a fejünket. Higgyék azt, valami női dologban váltottunk sürgősen szót.

– Dávid amúgyis…

– Egy szót sem szól senkinek sem – vetette közbe Nana. – Még neked sem tett említést, ugye?... Gyere menjünk!

A személyzeti ajtónál Viza Gyulába ütköztek. A főpincér nem volt egyedül. Sebestyén Ottó nyomakodott mögötte. A kisiparos feldúlt volt.

– Az irodából fogunk telefonálni – közölte vele Viza.

Sebestyén az énekesnőhöz fordult.

– Képzeld mi történt, Nana – kezdte.

A főpincér átvette a szót:

– Ottó a rendőrséget akarja hívni, ugyanis a kocsiját megfújták a szokott helyről.

– Sehol nincs – sápítozott a göndörhajú férfi.

Nánási Andreának a mixernő szavai jutottak az eszébe a Camelről. Szerencsés véletlennek tartotta, hogy Sebestyénnek váratlanul kedve támadt a különleges cigarettára, és azt nem kapta meg a bárpultnál. Az sem volt mindegy, hogy eszébe jutott a kocsija kesztyűtartójában levő Camel. Ezeknek volt köszönhető, hogy felkerekedett, és kocsijához indult cigarettáért. Ugyanis, ha ezt nem teszi csak hajnalban, záróra után vette volna észre a lopást. Így azonban egy fél éjszakát nyert a felfedezéssel.

Nánási Andrea feltételezte, hogy ez megkönnyíti majd a rendőrök munkáját, és a tettesek nem juthatnak nagyon messze.

– Feltűnően szép a kocsid, így hamar meglesz – mondta vigasztalásként.

Sebestyén elkeseredetten legyintett.

– Ki vagyok vele a vízből – jegyezte meg.

– Nincs igazad, egy jellegzetes kocsit könnyebben megtalálnak.

– És ha összetörik? Valaminek nekirohannak… Hány ilyen esetről hallani.

– Ne gondolj a legrosszabbra.

Nana a biztosítást említette.

Sebestyén Ottó kifakadt:

– Na hiszen, azzal még senki sem járt jól. Legalábbis akinek olyan kocsija volt, mint nekem. A kárpótlásként felajánlott pénz meg sem közelíti a reális értéket. Egy totálkárosnál nem fedezi a vételár felét sem, pedig alig egyéves a kocsi. Ugyanolyan járgányt pedig nem tudnak adni, mert nincs.

– Mindenesetre ne légy pesszimista – szólt közbe a főpincér. – Lehet, hogy pillanatokon belül megtalálják, és nem lesz semmi baja… Menjünk telefonálni.

Prohászka Ferenc és társasága természetesen a rendkívüli eseményt tárgyalta. Egyetértettek abban, hogy a szerencsén múlik milyen állapotban és mikor kerül meg az ellopott gépkocsi. Ezenkívül a továbbiakat nagyban meghatározza az ismeretlen tolvaj célja és vezetési stílusa.

Nánási Andrea magába roskadtan ült, és megpróbált érdeklődést mutatni, de gondolatai máshol jártak, így csak félfüllel hallotta a véleményeket. Tekintete olykor találkozott Soltész Dávidéval, de semmi cinkos jelet vagy utalást nem fedezett fel, amely a megtalált kulcsaira vonatkozhatott volna. Pedig a körülmények rettenetesen érdekelték volna. A technikus azonban úgy viselkedett, ahogy szokott más esetekben is, amikor egy társaságban voltak.

Veresné érdeklődött:

– Drágám! Talán nincs valami bajod, amiért olyan rosszul nézel ki?

– Óh, csak a szokásosak – hazudta Nánási Andrea.

– Az más – vélekedett az asszony, és sápadt arcáról letörlődött az érdeklődés. – Ilyenkor legjobb inni egy keveset. Próbáld meg.

– Már túl vagyok rajta.

Bori ment el az asztaluknál. A raktárba igyekezett újabb italokért. Megállt és lehajolt Nánási Andreához.

– Na, mit mondtam? – lehelte, hogy a többiek ne hallják. A Camelból semmi sem lett, ugye?

– Nem, mert a kocsit ellopták cigarettástól.

Bori nem válaszolt. Jelentőségteljes pillantást vetett, és eltűnt a személyzeti ajtó mögött.

Nánási Andrea cigarettáért nyúlt retiküljébe. Az járt az eszében, hogy a mixernő vajon miből merítette oly biztosan a véleményét. Talán bizony azt is megjósolhatta volna, hogy az elegáns Citroënnak már csak hűlt helye van odakint?

3

Közvetlenül hajnal előtt megbolydult a rendőr-főkapitányság ügyelete. Géptávírók, telexek kattogtak, szünet nélkül csengtek a telefonok. Zömében azok az éjszakai események érkeztek be, amelyeket most észleltek vagy fedeztek fel. Nagy volt a sürgés-forgás, a rendőrök egymásnak adták a kilincset, szolgálatos nyomozók tettek jelentést.

Az ügyelethez tartozó egyik szobában két férfi ült az asztalnál kártyával a kezében. Látszólag nem zavarta őket a kinti nyüzsgés, a folyosóról beszüremlő lótás-futás zaja. Elmélyülten huszonegyeztek, és olykor jeleket húztak az előttük levő papírdarabra.

– Tizenkilenc! – szólalt meg az idősebb, és kiterítette lapjait. Rövidre vágott sörtehaja teljesen ősz volt, pedig éveinek a számát tekintve még nem volt negyven. – Neked mi van?

A másik diadalmas mosoly kíséretében felmutatta négy kártyáját.

– Eggyel több, szakikám! – rikkantotta. – Pontosan húsz és ez nekem elég.

Az őszhajú nyomozó félreseperte lapjait.

– Ebben a nagy vircsaftban nem lehet koncentrálni – mondta ingerülten.

– Beindult a hajnali verkli.

– Megúszhatnánk, ha eddig semmi sem akadt.

– Ezután sem fog… Letesszük a lantot és elpucolunk.

– Csak várjuk ki a végét.

Amaz egy vonalkával elkönyvelte a papíron nyereségét, és elégedetten csettintett nyelvével, összegyűrt füle elárulta, hogy versenyszerűen birkózott.

– Hajnalban már ritkán botlanak bele egy-egy áldozatba – jegyezte meg. – A gyilkosságokat általában késő reggel vagy kora este fedezik fel.

– Te aztán csak tudod…

– Négy éve fényképezgetem a hullákat, ennyi elég ahhoz, hogy ne a levegőbe beszéljek.

Az őszhajú legyintett:

– Ez smafu!... Csináld tíz évig, és figyelnek rád. Aztán szorgoskodj még ötöt, akkor észrevesznek. Tegyél mindehhez még öt évet, és tapasztalod, hogy már meghallgatnak. De még mindig messze vagy attól, hogy elfogadják a véleményedet.

– Ha ezt összeadom kishíján nyugdíjba mehetek…

– Úgy van… És akkor sem rúgsz labdába.

– Hova akarsz kilyukadni?

– Mindig a tudomásodra hozzák majd, hogy a suszter maradjon kaptafánál. Így a bűnügyi technikus a fotózásnál, illetve a nyomok felkutatásánál és rögzítésénél. Igaz, az utóbbiak nem tartoznak rád, neked csak a fotózás a feladatod. A gyilkosságnál a többi munkát egy regiment technikus végzi. Inkább arra törekedj, hogy mennél tovább szép maradj, ha már okos itt nem lehetsz.

A fiatalember felfortyant.

– Van elég eszem, hogy okos legyek – mondta.

– Ész nem elég az okossághoz.

– Mindenkori mérce, a tudás!

– Kiscserkészeknek mondd… A Cégnél hivatalból adatik meg, hogy ki az okos és ki nem. Itt nem lesznek az okosok, hanem csinálják őket. Beosztásokkal, rendkívüli előléptetésekkel. A ranglétrát nem említem, ahhoz nem kell ész. Tehát egy a lényeg! Az okosságot nem lehet megszerezni, csak elnyerni lehet. Ehhez tartsd magad, és ne döngesd a melled azzal a négy éveddel a Cégnél.

Amaz rosszkedvű lett. Leosztott egy kártyát, és magának is vett lapot. Nyílt az ajtó, az egyik ügyeletes tiszt lépett a szobába. Egyenruhát viselt főhadnagyi rangjelzéssel. Az arca meglepődést tükrözött.

– Tudtam, hogy kártyáztok – mondta kesernyésen. – Így nyertem volna meg a főnyereményt.

Az őszhajú megnézte lapját, aztán maga elé tette az asztalra.

– Ha tudtad, miért csodálkozol? – kérdezte.

– A bátorságotokon ámulok… Jól tudjátok, az öreg megtiltotta, hogy az ügyeleten pénzben zsugázzatok. Képzeljétek mi történt volna, ha most ő jött volna és rajtakap.

– Semmi sem történt volna…

– Te csak azt hiszed! – csattant fel a főhadnagy. – A nyakatokba akaszt egy fegyelmit.

– Lárifári…

– Ismerem őt! Tudom milyen, ha nem tartják be az utasítását.

A nyomozó fejét ingatta, és titokban kacsintott társára.

– Kétlem a fegyelmit – mondta fennhangon. – Elsősorban az öreg diplomás ember. Igaz, nem Summa cum laude, de azért a vizsgákra szorgalmasan bejárt a levelezőn, mint a központi ügyelet vezetője, ami már önmagában véve is becsülendő. Elvégre nem mindenki jelent meg szorgalmasan a vizsgákon. Nos, mit is akartam ezzel mondani…

A főhadnagy elhúzta a száját.

– Tényleg, mit akartál mondani? – kérdezte gúnyosan.

– Tud differenciálni.

– Ne mondd?

– Képes arra, hogy lényeges különbségeket tegyen.

– Aha…

– Te ezen miért ámulsz?

A főhadnagynak kikerekedett a szeme.

– Mi a francot kellene itt differenciálni? – fakadt ki. – Milyen különbségekről beszélsz?

– Lényeges különbségről van szó. Ugyanis, ha jobban körülnézel egy pillanat alatt rádöbbenhetsz, hogy nem pénzben játszunk. Egy peták sincs az asztalon. Csakhogy te nem néztél semerre sem, megláttad a zsugát, és elöntötte az agyadat a vér. Bezzeg az öreg nyomban látta volna, hogy mi is a helyzet.

A bűnügyi technikus szaporán pislogott. Azon volt, hogy elfojtsa mosolyát. Nem akarta magára haragítani az ügyeletest. A nyomozó ugrathatta, viccelhetett vele, mert régóta ismerték egymást, szoros volt a kapcsolatuk.

A főhadnagy egy pillanatig zavartan bámult maga elé, aztán észrevette a rovátkákkal összefirkált papírt.

– Aha! – kiáltott fel diadalmasan. Előre lökte karját, és vádlóan mutatott az asztalra. – Strigláztok, tehát így jegyzitek a dohányt. Nekem akartátok bedumálni, hogy csak úgy a vakvilágba csapkodjátok a zsugát.

– Tévedsz! Csupán azt jelöljük, hogy kinek a kezén hány lap fordult meg.

Amaz eltátotta a száját.

– Ne mondd – nyögte.

– De bizony így van – szögezte le a nyomozó.

– Abban a hiszemben voltam, ahány rovátka annyi nyerés.

– Rossz hiszemben voltál… A rovátkák a lapokat jelentik.

A főhadnagy gúnyos hangon megszólalt:

– Vajon miért kellene tudni, hogy kinek a kezén hány lap fordult meg?

– Ha a zsuga tönkremegy a használatban, az vesz új paklit, akinek több rovátkája van, mert a legtöbbet az koptatta – magyarázta a nyomozó. Az arcán egy izom sem rezdült. – Ez elég világos, nemdebár?... A múltkor például nekem kellett vennem, igaz, Béla?

A bűnügyi technikus serényen bólogatott.

– Röhögnöm kell – jegyezte meg a főhadnagy.

A nyomozó vállat vont.

– Nyugodtan – mondta.

Amaz dühösen legyintett, sarkon penderült, és kiviharzott a szobából. Az ajtó még be sem csukódott, máris visszalépett, és meglobogtatta a kezében levő cédulát.

Azok ketten csak bámultak. Tudták mit jelent ez, ha ilyennel nyitnak be hozzájuk. Elsőnek az őszhajú szólalt meg:

– Csak nem?

A főhadnagy kajánul vigyorgott.

– De igen – tagolta a szavakat. A nyomaték kedvéért ismét megrázta a cédulát.

A bűnügyi technikus alig akart hinni a szemének.

– Lehetetlen, hogy ilyen időpontban helyszínünk lenne – vélekedett. Esküdni mert volna, hogy az ügyeletes találta ki az egészet, abban a percben rögtönözte, mikor lába még a küszöbön volt. Valamit törleszteni akart az ugratásból. No, meg amiatt, hogy nem vették komolyan dörgedelmét.

A nyomozó felállt, és néhány sikertelen kísérletet tett, hogy gyűrött öltönyét lesimítsa.

– A dokit értesítetted? – kérdezte.

– Kint találkoztok a kocsinál.

– Kit vágtak haza?

A főhadnagy arcáról letörlődött a vigyor. Átadta a cédulát, amelyre a cím volt írva.

– Még kétséges, hogy gyilkosság vagy sem – mondta. – A helyszín valami telep teherautókkal… Holttest az udvaron, kidöntött téglakerítés megrekedt Zillel…

A bűnügyi technikus most már kezdte elhinni, hogy szó sem lehet ugratásról. A kedvetlenség lassan kiült az arcára, a tekintete fásult lett.

– És a sofőr, aki a falnak vezette a kocsit? – tudakolta a nyomozó.

– Nem tudni… Csak hulla van, no meg a felfordulás.

– Nincs rendőr a helyszínen?

A főhadnagy vállat vont.

– Az előbb értesítettük a kerületet – mondta. – Azóta kikarikázott valaki, hogy biztosítsa a nyomokat, ha egyáltalán maradt valami a mentősök után.

– Ki tette a bejelentést?

– Egy autóbusz-vezető, aki szolgálati kocsira várt a telep előtt.

A nyomozó intett társának. A bűnügyi technikus szedelődzködni kezdett. A kártyát gondosan a zsebébe süllyesztette az ügyeletes korholó pillantásának a tüzében. Aztán tettre készen leakasztotta kabátját a fogasról, belebújt, és megragadta súlyos táskáját, amelyben a fényképezőgép lapult egy csomó kellékkel.

– Már azt hittem közlekedési balesethez is minket küldenek – jegyezte meg a nyomozó, miközben felvette kabátját.

– Tény, hogy gyanús haláleset történt, tehát rátok tartozik a vizsgálat. Előfordulhat viszont, hogy belejátszik majd egy cserbenhagyásos gázolás is.

– Ezt hogyan sikerült hajnalra begyűjtened?

A főhadnagynak fülig szaladt a szája.

– Gondoltam, teszek már valamit, nehogy véresre vakarjátok a seggeteket a nagy semmittevésben – kezdte.

Aztán így folytatta:

– Néhány órával ezelőtt cserbenhagyást jelentettek a teherautótelep előtt. Sem a mentők, sem a baleseti helyszínelő nem találta a sérültet. Lehet, időközben megpucolt, de az ellenkezője is igaz lehet.

– Mire gondolsz?

– Hogy nem volt semmiféle sérült, sem cserbenhagyás. A bejelentő szórakozott velünk.

– Mostanára a sérültből hulla lett volna?... Akkor most mi ez ott?

A főhadnagy már nem vigyorgott.

– A tetem bent van a telepen – hangsúlyozta. – Azt az állítólagos cserbenhagyást pedig az utcán követték el, a telep előtt. A közlekedéstől egy őrmester volt kint, visszaszólt telefonon, hogy nem

intézkedett, mert nincs sérült. Az öregnek az a véleménye, hogy majd tisztázzátok ezt is kint a helyszínen, ahol módotokban áll tájékozódni.

– Megtisztel az öreg, hogy ennyire bízik bennünk – vélekedett rezignáltan a nyomozó. – De az is lehet, a sofőr infarktust kapott, és nekihajtott a kerítésnek…

– A helyszínen találgass.

A nyomozó intett társának.

– Mondtam, hogy várd ki a végét ennek a hajnalnak – dohogott. – Kellett elkiabálnod.

A főhadnagy félreállt az útból.

– Aztán jó alaposan szellőztessétek ki magatokat, mert olyan dunsztosüveg szagotok van – mondta.

Az őszhajú nyomozó megtorpant a küszöbön. Töprengve nézett, mintha elfelejtett volna valamit, aztán megtapogatta kabátzsebét.

– Van szappanod? – fordult a főhadnagyhoz.

Amaz lapos tekintetet vetett, mert csapdát sejtett.

– Mit akarsz a szappannal? – kérdezte bizonytalanul.

– Mintha nagyon spórolósan használnád. Biztos valami drága portéka, és nem szívesen koptatod.

– Gebedj meg.

Odakint vágni lehetett a ködöt. A rendőri bizottság Ladája a kapu előtt állt indulásra készen. Sokkal több lámpával és szirénával volt teleaggatva, mint az URH-s kocsik általában. A tetőre még forgatható reflektort is felszereltek, igaz arra senki sem emlékezett, hogy valaha is használták volna. A kormánynál egyenruhás szakaszvezető ült, és a motort túráztatta.

A rendőrorvos már a szokott helyén kuporgott a vezető mögött, és fázósan felhajtotta kabátgallérját. Nem titkolta, hogy itt nagyobb az esélye az életben maradáshoz, ha útközben netán karamboloznának. Mindig balesettől rettegett. Alacsony, köpcös termetű volt, apró gombszemével szúrósan tudott nézni.

A nyomozó bevágódott az első ülésre, és harsányan köszönt. A szakaszvezetőt az úticél érdekelte.

– Ráérősek vagyunk, a tetem kihűlt, nem kell a felhajtás – mondta a nyomozó, aztán felolvasta a cédulán levő címet. – Tudja hol van? – fordult a sofőrhöz.

– Már jártam arra…

A technikus helyére mászott a kacatjaival.

– Azért csak kapcsolja be a szirénát – szólt előre az orvos.

A szakaszvezető tétova pillantást vetett a mellette ülőre. A bizottság vezetője egyben a kocsi parancsnoka is volt. Az történt, amit az mondott. Az orvos olyan alárendelt volt, akár a többiek.

– Ha nem sietünk, mi a francnak kapcsoljuk be? – mondta a nyomozó anélkül, hogy hátrafordult volna – Muszáj azt a kevés agyvizet is kiszívatni a fejünkből azzal az őrületes hanggal?

– Nem az agyvízről van szó.

– Hát miről van szó?

Az orvos monoton hangon azt mondta:

– Az orrunkig sem látunk ebben a nyavalyás ködben.

– Lassan megyünk, megkülönböztetett fényjelzéssel.

– Mindez kevés.

– Két lámpánk is villog, úgy festünk, akár a karácsonyfa.

– Biztonságosabb, ha szól a szirénánk.

A bűnügyi technikus mulatott magában. Tudta, hogy azok ketten nincsenek különösebben jóban. Régebben a nyomozó fogadott egy társával, hogy az alacsony férfinek egy szabványszékről nem ér le a lába. A fogadást persze elvesztette, mert nem kötötték ki, hogy a talp a mérvadó, és az orvos cipőjének a hegye érte a padlót. Később egy receptfaló, aki tudott az esetről, tájékoztatta az orvost. Azóta csupán elviselték egymást a nyomozóval, mivel egy bizottságban dolgoztak.

A nyomozó kelletlenül mondta a sofőrnek:

– Hát akkor mindent bele, Lajos. Adja rá a kakaót, hadd legyen teljes a pompánk.

– Értettem, százados elvtárs!

– Rohanni azért nem kell – vélekedett az orvos.

Útközben hívás érkezett az ügyeletről. A főhadnagy közölte, hogy értesítette a közlekedésieket. Mire a helyszínre érnek, várhatóan ott lesz ismét az a rendőr, aki intézkedni próbált az állítólagos cserbenhagyásnál.

A nyomozó nem értette, hogy mi szüksége lehet a rendőri bizottságnak most erre a rendőrre. Elvégre a telepen történt gyanús haláleset semmi esetre sem cserbenhagyás következménye. Fenntartását viszont nem közölte, inkább hallgatott. Nem akart telefonon felesleges vitába keveredni. Tények sem voltak a birtokában ahhoz, hogy valamennyire is tisztán lásson az ügyben. Ezért elhatározta, csak akkor formál véleményt, ha a szemle végén bevonulnak.

A bűnügyi technikus megvárta míg befejeződik a telefonbeszélgetés, aztán aggodalmasan megszólalt:

– Tán nem újabb helyszínünk van?...

– Még csak ez hiányozna!

– Mit akartak?

A nyomozó vállat vont.

– Néhány szempontot utánunk dobtak – mondta szűkszavúan.

Még sötét volt, amikor a megadott címre érkeztek. A telep előtt több járőrkocsi parkolt a járdára felhúzódva, hogy a forgalmat ne akadályozzák. A kocsibejárat nagy lemezajtaja a földön hevert, a téglafal egy része oszlopostól kidőlt. A lyukon át horpadt hűtőjű Zil teherautó bámult kifele az utcára. Hajnali járókelők kíváncsiskodtak kupacba verődve, és nyakukat nyújtogatták a telep belseje felé.

A Lada érkezésére több rendőr előbukkant a sötétből. Tudták, hogy a rendőri bizottság érkezett meg. Egy őrmester kivált közülük, a kocsihoz lépett, és feszesen tisztelgett az elsőnek kiszálló nyomozónak.

– Béres nyomozó százados vagyok – mutatkozott be amaz. – A bizottság vezetője.

Az őrmester elhadarta nevét, rangját, beosztási helyét, és tömören közölte, hogy a helyszínt biztosították, mindent úgy hagytak, ahogy találtak.

– Mi az ábra, őrmester elvtárs?

– Jelentem, odabent az udvaron egy halott fekszik. Az éjjeliőr.

– A mentők már jártak itt? – A nyomozó mindig megkérdezte ezt, holott tudta, felesleges, mert azok majd mindig megelőzték őket.

Az őrmester mélyet bólintott.

– Megnézték, aztán legyintettek, és mentek a dolgukra – közölte. – Azt mondták, majd a bizottság intézkedik, mármint önök. Ennyi volt az egész.

A nyomozó fejével az összetört elejű Zil felé intett.

– Talán az éjjeliőr akart egyet autózni? – kérdezte.

Közben a rendőrorvos és a bűnügyi technikus is kikászálódott a kocsiból. A szakaszvezető a járdára kormányozta a Ladát, ahol a többi kocsi volt.

– Nem hinném, hogy autózni akart volna – jegyezte meg az őrmester. – Nagyon összetörték az arcát. – Elhallgatott, mintha valami nagy titkot árult volna el, és tétován pislogott.

– Meséljen! – biztatta a nyomozó.

Kiderült, hogy alig egy órája riasztották a kerületi kapitányságot. Egy járókelőnek az útja, mint minden reggel, munkába menet a telep előtt vezetett el. Meglepve látta, hogy a kapu oszlopostól kidőlt, a törmelék szinte teljes szélességben elborította a járdát. Közelebb érve a megrongálódott Zilt is meglátta. A résen benézett a telepre. A portásfülke ajtaja tárva volt, odabent égett a villany. A kivetődő fény sötét tömeget világított meg az udvaron. Az illető bement a telepre, és így talált rá a halottra.

– Aztán nyomban telefonált – jegyezte meg a nyomozó.

Az őrmester már nem pislogott.

– Nem azonnal telefonált – mondta. – Arra ugyanis nem gondolt, hogy a portásfülkében is lehet telefon. Elment hát, és keresett egyet. Vagy kétszáz méterre innen talált is nyilvános fülkét. Szerencsére jó volt a készülék, és beszólt nekünk.

– Konkrétan mit mondott?

– Hogy szó szerint?

– Pontosan szó szerint, erre vagyok kíváncsi.

Amaz kényszeredetten forgatta körbe a fejét, mintha segítséget várt volna.
– Valahol itt van, mivel visszatartottuk… ő pontosan megmondhatja…
A nyomozó egy kézmozdulattal leintette.
– Majd beszélek vele is – mondta. – Most magát kérdeztem.
– Nos, a tanú emlékezetem szerint azt mondta, hogy halott embert talált az udvaron. Még azt is hozzátette, hogy véleménye szerint az éjjeliőr az.
– Tehát nem azt mondta, hogy sérültet talált.
– Nem… Halottat talált.
A nyomozó bólintott.
– Ezen van a lényeg – mondta elégedetten.
– Nem hittem, hogy a szavak is ennyire fontosak.
– Pedig fontosak. Ugyanis kiderül, hogy a felfedező tanú meggyőződött a halál beálltáról. Ez persze többféleképpen történhet, nekünk azonban lényeges, hogy erről tudjunk. Előfordulhat, hogy a tanú hozzányúl a halotthoz segítő szándékkal, és azt elmozdítja eredeti helyéről. Aztán könnyen megtörténhet, hogy később erre a ténykedésére nem emlékszik. Ezért kell alaposan odafigyelnünk a tanú minden szavára, még az elejtett megjegyzéseire is.
– Itt nem kellett nagyon nyúlkálnia – vélekedett az őrmester. – Elég volt egy pillantást vetnie rá. Az éjjeliőrnek nincs arca.
A holttest néhány lépésre hevert a portásfülkétől. A hátán feküdt, karjai széttárva. A fejrészt szétnyitott kartondoboz takarta el.
– Valamelyik kíváncsiskodó takarta le – mondta az őrmester.
– A fene egye meg – csattant fel a nyomozó. – Hogy jutottak be?
– A kidőlt kapun. Pedig a tanúnak mondtuk a telefonba, hogy ne nyúljanak semmihez, azonnal indulunk. Mire kiértünk, ezt találtuk.
A nyomozó megemelte az alkalmi szemfedőt, alálesett, aztán elfordult. Nem irigyelte a rendőrorvost, de a bűnügyi technikust sem. Amaz közben leemelte a kartont, és gyors egymásutánban több felvételt készített különböző beállításokkal. Az orvos is ott toporgott, várta, hogy rákerüljön a sor.
A felfedező tanú sovány férfi volt, fázósan húzta be a nyakát a válla közé. Az észlelés körülményeiről ugyanazt mondta, amit a helyszint biztosító rendőr. Többször megismételte, hogy a tetemhez nem nyúlt mikor látta a szétroncsolt fejet.
A nyomozó felírta a nevét és az adatait.
– Előzőleg semmi gyanúsat nem látott? – kérdezte.
– Mit kellett volna látnom?
– Nem azt mondtam: „kellett”.
– Mire gondol?
– Befolyásolnám, ha megmondanám, hogy mire gondolok.
A sovány férfi elhúzta a száját.
– Nyugodtan befolyásolhat, mert nem láttam semmi gyanúsat – szögezte le.
– Egy lélekkel sem találkozott az utcán?
– Egy lélekkel sem…
– Mielőtt a telephez ért, nem hallott valami zajt?
Amaz felvillanyozódott.
– Tudom mire akar kilyukadni – mondta élénken. – Kíváncsi, hogy hallottam-e motorzúgást, vagy olyan zajt, amivel a kerítés kidőlése járt.
– Magának ördöge van – állapította meg rezignáltan a nyomozó.
A sovány férfi büszkén vigyorgott.
– Meg kell adni van magában gógyi – mondta.
– Köszönöm…
– De ki kell ábrándítanom, mert nem hallottam az égvilágon semmilyen zajt. Még olyat sem, ami gyanús lehetett volna így utólag… Végeztünk?

A nyomozó bólintott, és eltette jegyzetét.
– Köszönjük, amit tett – mondta. – Nagyon sokat segített a bejelentésével.
– Sietek munkába.
– Adhatunk igazolást…
A sovány férfi a fejét rázta.
– Nálunk van annyi szavam, hogy késésem okát elhiszik papír nélkül is – mondta.
A nyomozó nevetett.
– Szerencsés ember – vélekedett. – Nekem mindent le kell írnom.
– Az a maga baja. – A férfi köszönt, majd a rendőrökkel is kezet rázott.
Lassan virradt. A sötétség oszladozni látszott, de a köd nem ritkult.
A nyomozó szemügyre vette a portásfülkét, aztán aprólékosan szétnézett az udvaron is. A rendőrorvos időközben befejezte munkáját, és a tetemre visszakerült a kartonpapír. A földön egy csomag cigaretta hevert kiszóródva. Feltehetően az éjjeliőr zsebéből eshetett ki, amikor a támadás érte.
A bűnügyi technikus befejezte a fényképezést, elrakta masináját, aztán a nyomozóhoz lépett, aki a falnak rohant Zilt bámulta, mintha arra várt volna, hogy az megszólaljon.
– A képekkel kész vagyok – jelentette. – Rögzítettem minden nyomot, elváltozást. Van valami egyéb kívánságod?
Amaz felrezzent gondolataiból.
– Lekaptad azt is? – mutatott a földre, a kiszóródott cigarettákra.
– Persze.
A nyomozó fejével a Zilre intett.
– Essél neki a vezetőfülkének, hátha sikerül használható ujjnyomokat rögzítened – mondta.
– Rendben.
– De ne csak a kormányon keressél, hanem a műszerfalat is kutasd át.
– Megnézem az ajtó belső oldalát is – vette át a szót a fiatalember. – Persze, nem lesz könnyű azonosításra alkalmasat találnom.
– Az élet sem könnyű, mégis csináljuk.
– Jó köpés. Mindjárt kinyúlok.
A nyomozó legyintett.
– Ne tedd – mondta –, mert nem találsz száraz helyet a közelben.
A bűnügyi technikus elment, hogy magához vegye a szükséges eszközöket. A nyomozó intett a helyszínt biztosító őrmesternek.
– Hogy hívják az áldozatot? – kérdezte. – Kellene az összes adat is.
– Sajnos, nem tudom. A vállalat központja talán meg tudná mondani.
– A központban van éjszakai portás?
– Ezt sem tudom, mert nem a kerületünkben van.
– Próbálja megtudni.
Az őrmester nagyot nyelt.
– Ehhez telefonálnom kellene – mondta.
– A portáról beszélhet… Közölje azt is velük, hogy küldjenek valami hivatalos embert, rendészt vagy mit tudom én, aki intézkedik a vállalat részéről.
– Értettem…
A rendőrorvos éppen befejezte beszélgetését, és helyére tette a kagylót. A bonctant értesítette, hogy küldjék a halottszállítókat. Többek kőzött ez is a feladata volt.
A nyomozó közben arra gondolt, ha az őrmester nem tud meg semmit, nincs különösebb probléma, hiszen a halottszállítók majd előbányásszák az elhalt személyi igazolványát. Aztán megindult, és elébe ment a rendőrorvosnak.
– Mi a helyzet az áldozattal? – tudakolta.
Annak felszaladt a szemöldöke.
– Az időpontra és a halál beálltának okára majd a trancsírozás ad pontos választ – mondta.

A nyomozó unott pillantást vetett.

– Ennyit magam is tudok – jegyezte meg.

– Persze, hozzávetőleges véleményt mondhatok… Nemrég történhetett, mondjuk, éjfél után. A tettes alaposan megdolgozta a szerencsétlen ember fejét. Egy azonban biztos, nem az első ütés volt a halálos. A halál sok ütés együttes eredménye. Addig kopogtatta az áldozat fejét, míg biztos nem lett a dolgában.

– Tehát szusszanásig ütötte – vetette közbe a nyomozó.

– Amíg az életjelt adott.

– Mivel dolgozta meg?

– Az elkövetés eszköze súlyos, tompa tárgy lehetett.

– Konkrétabban…

A rendőrorvos előbb megrántotta a vállát, aztán égnek emelte a tekintetét, mintha egy magasba rúgott labdát követne, amely átszállt a telep felett. Miután tekintetét visszahozta a magasból, azt mondta:

– Vascső lehetett. Vagy valamiféle szerelővas, amely mindenütt akadhat egy ilyen telepen.

– Tehát vascső.

– Olyasmi lehetett… Valami olyan tárgy, amellyel jót lehet suhintani. Az áldozatnak ripityára tört a homlokcsontja, ehhez pedig nagy ütések kellenek.

Mindjobban kezdett világosodni, és a köd is ritkult.

A nyomozó odahívta az egyik rendőrt, és azután érdeklődött, hogy hányan vannak a helyszínen. Azt a választ kapta, hogy az utcán még két szolgálatos rendőr van. Behívatta őket, és elmagyarázta, hogy mi lehetett az elkövetés eszköze, mivel a holttest közelében semmilyen tárgyat nem találtak. Utasítást adott, hogy a telepet fésüljék át, hátha a nyomára bukkannak a gyilkos eszköznek. Egyben figyelmeztette őket, hogy semmihez ne nyúljanak, csak jelezzék, ha találnak valamit.

A rendőrök szétszéledtek.

– Van valami elképzelésed, hogy mi játszódott itt le? – kérdezte a rendőrorvos.

A nyomozó a tehergépkocsi fülkéjét nézte, amelyben a bűnügyi technikus szorgoskodott. Egy rendőr segített neki, és tartotta a zseblámpát. Kint az utcán kék fény villogott, jelezve, hogy újabb URH-s kocsi érkezett. A portásfülke nyitott ajtaján át kihallatszott a telefonkészülék tárcsahangja. Az őrmester próbált intézkedni.

– Túl egyszerűnek tűnik az ábra – mormogta a nyomozó. – Túl egyszerűnek!

– Gondolod?

– Ez jár az eszemben.

– Pedig első pillantásra a szándék kézenfekvőnek látszik.

A nyomozó felkapta a fejét.

– Mi a kézenfekvő? – kérdezte ámulva.

– Hát az ok.

– Szerinted kézenfekvő?

A rendőrorvos mély meggyőződéssel bólintott.

– Valamiféle bosszú inspirálta a tettest – szögezte le. – Erre utal az a rengeteg ütés, amellyel szétroncsolta az áldozat fejét…

– A múltkor arra az összeszurkált nőre azt mondtad, hogy a tettes sokkos állapotban volt – vetette közbe a nyomozó. – Ott miért nem kardoskodtál a bosszú mellett?

Amaz mérgesen legyintett.

– Az múltkor volt, ez meg most van.

– Itt merőben más az ábra… Tudhatnád, hogy ebbe összességében minden beletartozik. Nemcsak az ok, a szándék, hanem maga az okozat, az összefüggések is, amely a cselekményt kiváltotta. Itt valahogy minden túlontúl adja magát, és ez nem tetszik.

Egy rendőr érkezett. Zömök testalkatú volt, pirospozsgás. Tétován nézett körbe a telepen, aztán kiválasztotta magának a portásfülkében telefonáló őrmestert. A papírral letakart holttest közelében kíváncsian lelassította lépteit, de nem torpant meg. A porta küszöbén megállt, és a fejét biccentette az őrmesternek, majd jelezte, hogy ráér várakozni.

– Még a hülye is látja, hogy a tettes el akarta kötni a gépkocsit, és ebben az éjjeliőr megakadályozta – magyarázta a nyomozó a rendőrorvosnak. – Egyszóval mindez nem tetszik nekem.

– Ez a te bajod. Én a bosszúra tippelek.

A nyomozó felemelte karját.

– Nézd, milyen nagy a távolság a falnak rohant kocsi és a halott között – mutatta.

Aztán így folytatta:

– Mondjuk, felriad az éjjeliőr, hogy lopják a kocsit. Mit tesz? Odasiet, hogy megakadályozza. Csakhogy nem a kocsi közelében végeznek vele. Ellenkező esetben hajlanék arra a feltevésre, amit most az ábra mutat. De a tettes az éjjeliőrrel nem a kocsi közelében végzett, hanem pár lépésre a portásfülkétől, amikor az kijött a sötét udvarra a feldübörgő motor zajára. Ha így történt, akkor két tettesről kell beszélnünk. Egyik a kocsit indította, a másik az éjjeliőrre lesett, és végzett vele.

Végszóra a bűnügyi technikus érkezett, és jelentette, hogy végzett a nyomkutatással a kocsi vezetőfülkéjében. Csupán két darab használható ujjnyomot talált és rögzített. Remélte, azok alkalmasak lesznek azonosításra. Mindez persze nem jelentette azt, hogy a két ujjnyom óhatatlanul az ismeretlen tettestől származik, aki a kocsit a falnak vezette. Lehet a legális sofőr kézjegye.

– A jelentésben említsd majd meg, hogy vegyenek ujjlenyomatot a sofőrtől és a kocsikísérőktől – mondta a bűnügyi technikus a nyomozónak. – Ugyanis csak ezek kizárásával képzelhető el, hogy a rögzített ujjnyom a tettesé.

– Még akkor is kétséges.

A rendőrorvos megszólalt:

– Ismétlem, a magam részéről bosszúra tippelek.

A nyomozó széttárta kezét.

– Nem lehet lelőni – mondta a bűnügyi technikusnak, aztán a másik felé fordult. – Akkor mit jelent a falnak rohant Zil?

– Mindegy, hogy mit jelent. Az elkövetést még motiválhatta a bosszú.

– Hogy mi mit motiválhatott, az nagyon széles skálánmozog. Itt még minden számba jöhet. A bosszú csak egy lehet a sok feltevés kőzött.

Hosszú évek óta egy csapat voltak ők hárman. Minden esetnél már menet közben megtárgyalták az összefüggéseket, a tényeket és az ebből adódó következtetéseket. Mint a bizottság vezetőjének természetesen a nyomozó véleménye volt a döntő, ami persze nem zárta ki a vitákat közöttük. Neki kellett a jegyzőkönyvet elkészíteni, amelyben véleményektől függetlenül minden tény, nyom és változás belekerült, ahogy azokat a feltalálás állapotában találták és rögzítették.

A nyomozó utasította a bűnügyi technikust, hogy segítsen a rendőröknek átfésülni a telepet. Amaz máris indult.

– Jó lenne, ha megtalálnák – vélekedett a rendőrorvos.

– Remélem valami alkalmi tárgy lesz, ami itt a telepen található – mondta a nyomozó. A hajnali derengésben körüljáratta tekintetét a telepen: a falnak rohant Zilen és a letakart holttesten. – Csak tudnám miért nem tetszik nekem ez az egész elrendezés.

– Miért reméled, hogy alkalmi tárgy lesz a bűnelkövetés eszköze?

– Olyan szépen mondod, mintha kriminalisztikai tankönyvből olvasnád… Ugyanis, ha alkalmi eszközről van szó, akkor egy momentum arra utal, hogy a tettes előre nem készült fel a gyilkosságra. Persze ez nem jelent sokat a nyomozás kezdetén, de minden kép ilyen apró mozaikokból áll össze.

A bűnügyi technikus a portásfülkénél ácsorgó rendőrhöz lépett, hogy az csatlakozzon a kutatókhoz. Amaz lassú mozdulattal tisztelgett.

– Bakos főtörzsőrmester, a közlekedéstől – mondta. – Az ügyelet értesített, hogy ismét jöjjek ide, és beszéljem meg az este történteket a bizottság vezetőjével.

– Ott van a százados elvtárs – mutatott a bűnügyi technikus az udvar közepén beszélgetőkre. – A magasabbik az.

A portásfülkéből kibújt a helyszínt biztosító őrmester.

– Jöjjön – szólt oda. – Megyek én is jelentést tenni.

– A főtörzsőrmester ismét megnézte a letakart holttestet, amint elhaladtak mellette. A földre szórt cigarettákat is látta a dobozzal együtt. Még vissza is fordult, úgy bámult.

– A szerencsétlen – dünnyögte. – Ki hitte volna, hogy így látom viszont.

– Este találkoztak? – csodálkozott a kerületi rendőr.

– Ühüm…

– És miért?

A főtörzsőrmesternek a nyelve hegyén volt a válasz, de már odaértek a beszélgetőkhöz.

A nyomozó kíváncsian fogadta az ügyelet által beharangozott közlekedési rendőrt. Már eleve nem tetszett neki a főtörzsőrmester mélyen szembe húzott sapkája, amely alól csak akkor látott ki, ha kissé hátra vetette a fejét.

Miután kölcsönösen bemutatkoztak, a nyomozó meghallgatta a beszámolót. Maga sem hitte volna, hogy a végére felcsigázza az érdeklődését.

– Az éjjeliőr igazat állított? – kérdezte.

A főtörzsőrmester kilesett a sild alól és bólintott.

– A magam részéről hittem neki – mondta. – Amit állított, valóban megtörtént, csak aztán másként alakult a helyzet, mint a szokványos eseteknél, mert eltűnt a sérült ember.

– Hogyan?

Amaz megvonta a vállát.

– Mivel nem szeretem a rejtélyeket, az eltűnést csak azzal magyarázhatom, hogy magához tért, míg az éjjeliőr oda volt telefonálni, és elment a saját lábán – hadarta egyszuszra. – Nem lehetett súlyos a sérülése. Igaz, az éjjeliőr sem látott rajta semmilyen zúzódást.

– És ha szeretné a rejtélyeket, mivel magyarázná ezt?

– Nem tudom…

A nyomozó a lényeget felírta magának. A főtörzsőrmester közölte, hogy jelentését már megírta, és abból egy példányt eljuttathat az illetékeseknek.

– A gyilkosságiaknak címezze – mondta a nyomozó. – Hozzájuk fog tartozni ez az eset… Persze az a taxis igazolhatná vagy megdönthetné az éjjeliőr állítását.

– Mi nem keressük ezt a taxist. Minek? Nem történt cserbenhagyás, nincs ügy.

– Most azonban itt ügy lett. És ez súlyosabb, mint a cserbenhagyás.

A halottszállítók csörtettek befelé a telepre a hordágyszerű bádogdobozukkal. A rendőrorvos eléjük sietett.

A főtörzsőrmester a kiszóródott cigarettákra mutatott.

– Ez a gyilkos nagyon siethetett – mondta.

– Ezt miből veszi?

Amaz ismét a cigarettákra mutatott.

– Nem maradt ideje összeszedni – mondta. – Az ilyenek árulói lehetnek, és lám mégis itthagyta.

– Az áldozat zsebéből estek ki dobozzal együtt.

A pirospozsgás rendőr eltátotta a száját.

– Az lehetetlen – mondta mély meggyőződéssel hangjában.

– Miért olyan lehetetlen?

A helyszínt biztosító őrmester a közlekedési rendőr mellé oldalazott és titokban meglökte a karját, hogy ne bocsátkozzon vitába a századossal. Amaz azonban úgy tett, mintha nem vette volna észre a jelet.

– Ki állapította meg, hogy ez a szerencsétlen ember Fecskét szívott? – kérdezte.

– Mi állapítottuk meg – szögezte le a nyomozó. – A cigaretta helyzetéből és abból a tényből, hogy a holttest közelében találtuk. Persze ez csak feltételezés, de egyelőre nincs ami ezt megdöntse.

– Pedig nem Fecskét szívott.

– Honnan veszi ezt ilyen biztosan?

– Onnan veszem, hogy az este megkínált, de nem Fecskével, hanem külföldi cigarettával. Várjon, mindjárt megmondom… Igen, két neve is van. Azt mondta, most ezt szívja, és ajándékba kapta. Meg van! Valami Benson…

– Benson and Hedges – vágta rá a nyomozó.

– Eddig még nem sikerült egyszerre kimondanom.

– Tehát ezt szívott?

– Nem is volt nála más cigaretta. Ezért ámulok most ezen a Fecskén. Állítom, hogy ezt más vesztette el, nem az éjjeliőr.

A helyszint biztosító őrmester a torkát köszörülte.

– Mi van? – kérdezte tőle a nyomozó.

– Jelentem, a főtörzs elvtársnak igaza lehet – kezdte félénken – mert a portásfülkében az asztali hamutartóban egy csomó külföldi cigarettacsikket pillantottam meg miközben telefonáltam. Nem tudom milyenek, de biztos nem Fecske, mert magam is azt szívok, és megismerem a filterét még a szagról is.

A nyomozó magában dühös volt, amiért mindez elkerülte a figyelmét. Pedig igyekezett alaposan szétnézni a portán.

A főtörzsőrmester elővette jegyzettömbjét és felütötte.

– Az éjjeliőrt Macsai Ottónak hívják – mondta, aztán zsebrevágta a tömböt.

– Nem stimmelnek a dolgok – vetette közbe a helyszínt biztosító rendőr. – A vállalat központjának a portájáról azt a választ kaptam, hogy az éjjeliőr itt a telepen Ecser Géza nevezetű, a korát tekintve pontos adatot nem kaptam, azt mondták úgy hatvan körül járhat. Különben intézkednek, hogy egy rendész kijöjjön ide minél előbb…

– Ez a hivatalos válasz – szögezte le a nyomozó. – Tehát nem az a bizonyos Macsai.

A főtörzsőrmester megvonta a vállát.

– Nálam mindenesetre egy Macsai szerepel – mondta.

A nyomozó megvakarta tarkóját.

– Hát ez az – mondta rezignáltan. – Nemhogy előre haladnánk, és kezdenénk mindjobban tisztán látni, hanem visszafelé megyünk, és minden kezd összekuszálódni.

A főtörzsőrmesterhez fordult, és így folytatta:

– Jöjjön, nézze meg a tetemet, hátha ráismer az emberére a ruházatról, mert az arcvonásáról mondjon le.

Időközben a halottszállítók félig lemeztelenítették a holttestet. A rendőrorvos lehajolt és az erősfényű zseblámpával elváltozások után kutatott.

A főtörzsőrmester a szemébe húzott sapka alól gyors pillantást vetett, aztán elfordult. Arca sápadt lett, nagyokat nyelt. Láthatóan küszködött, hogy a rosszullétet elkerülje. A helyszínt biztosító őrmester együttérző tekintettel nézte.

– Nos? – kérdezte sürgetően a nyomozó. – Valamivel okosabbak leszünk?

A főtörzsőrmester hátra billentette a fejét, hogy a másik szemébe nézzen.

– Nem az – nyögte.

– Tehát nem Macsai Ottó…

A rendőrorvos felegyenesedett, és eloltotta a zseblámpát.

– Miféle Macsairól van szó? – kérdezte.

A nyomozó néhány szóval tájékoztatta a vitás kérdésről. Az orvos kérésére a halottszállítók egyike megkereste az áldozat személyi igazolványát. Kiderült, hogy pontosan hatvankét éves, elvált és B. Gézának hívják, ahogy azt a vállalat központja megadta.

A főtörzsőrmester arca kezdett ismét pirospozsgás színt ölteni.

– Ez a Macsai, akivel az este találkoztam sokkal soványabb, az áldozat – magyarázta. – Talán fele akkora…

A nyomozót a részletek érdekelték.

– Ő maga mondta, hogy éjjeliőr? – kérdezte később.

– Annyit mondott, hogy a telepen teljesít szolgálatot. Ebből arra következtettem, hogy éjjeliőr. Így konkrétan nem mondta. A mentőket is a portásfülkéből hívta fel. Különben a központjuk igazolja mind a címet, mind a hívást, amely Macsai néven történt.

– Mindezt elhiszem, csakhogy ebben az egészben valami nem egyezik.

A rendőrorvos közbeszólt:

– Mindenesetre fura ez a névcsere.

A nyomozó elbizonytalanodva nézett az orvosra.

– Na, mit mondtam a legelején? – kérdezte. – Már kezdetben nem tetszett az egész elrendezése az eseményeknek. Most tessék! Itt az újabb rejtély.

– Valahol nagy tévedés történt a neveket és a személyeket illetően – vélekedett az orvos.

– Kiderült, hogy két éjjeliőr is akadt… Az egyik felszívódott, a másikat agyonverték.

A halottszállítók begyömöszölték a tetemet a bádogdobozba, és indultak a kocsijukhoz. A rendőrorvos velük tartott, hogy odakint aláírja a hivatalos papírokat.

A bűnügyi technikus jött, és jelentette, hogy befejezték a kutatást. A rendőrök semmit sem találtak. Mégcsak olyan gyanús eszközt sem, amelyről feltételezhették, hogy a gyilkos használta. A nyomozó elmondta az újabb helyzetet. A technikus minderre kész magyarázattal szolgált.

– Lehet, hogy ez a Macsai hazavágta az éjjeliőrt, aztán megijedt, és értesítette a mentőket. Közben meggondolta magát, visszavonta a meséjét, a pasas holttestét pedig visszavonszolta az utcáról a telepre.

A nyomozó összecsapta a kezet.

– Nahát – mondta döbbenten.

– Mit gúnyolódsz?

– Azt csodálom benned, ahogy a legkomplikáltabb dolgokat is micsoda egyszerűséggel tudod elintézni – jegyezte meg a nyomozó. – Hiába, ehhez tehetség kell!

– Csak beszélj, de arra nem gondolsz, hogy valami magyarázata kell legyen a dolgoknak.

– Csakhogy ez a magyarázat nem olyan egyszerű, mint amilyennek te látod.

– Majd a gyilkosságiak utánakevernek.

– Hát persze – bólintott a nyomozó. – Róluk teljesen elfeledkeztem. De azért mi is tegyük meg a magunk dolgát. Fésüljétek még egyszer át a telepet, és ne hagyjatok ki egy csepp zugot sem, meg kell találnunk a gyilkos eszközt.

A bűnügyi technikus kelletlenül moccant.

– Az előbb alaposan szétnéztünk, hidd el – mondta.

– Én elhiszem…

– Hát akkor?

– Gyűrkőzzetek neki ismét, hátha most több szerencsével jártok. De siess, mert a rendőrök szétszélednek.

Amaz magához intette a segítőket, és a helyszínt biztosító őrmesternek is feladatot adott.

– Vegyen maga mellé valakit, és járják körbe a telepet a kerítés mentén – magyarázta. – Előfordulhatott, hogy valamit átdobtak a kerítésen.

– Akkor jelzem, hogy elküldi jelentésének egyik példányát erről az esti közjátékról – mondta. – Persze magam is említést teszek. A nyomozás aztán majd tisztázza a helyzetet.

– Remélem, előkerítik Macsait is.

– A gyilkosságiak megtalálják, akárcsak a taxist. Mert erre is szükségük lesz.

A rendőrorvos visszatért az utcáról, és a falnak rohant Zil körül babrált, a fülkét nézegette. A nyomozó kezet rázott a főtörzsőrmesterrel, aztán ismét megszólalt:

– Egyet azért elárulhatna nekem…

– Parancsoljon, százados elvtárs!

– Miféle hobby ez, hogy a sapkát ennyire a szemébe húzza?

Amaz halványan elmosolyodott.

– Nem hobbyból teszem – szólt közbe a rendőr.

– Hát akkor?

A főtörzsőrmester levette sapkáját. Így már jól látható volt az ujjnyi vastag piros csík, amely vízszintesen húzódott a homlokán.

– Ennyire szorítja a sapkája? – csodálkozott a nyomozó.

– Oh, nem ilyesféléről van szó. Ez ekzema. Valami bőrérzékenység, amelynek okát nem tudják az orvosok. Lehet, hogy a sapka bőrbetétje okozza. Mindenesetre kenegetem különféle kenőcsökkel. Hol elmúlik, hol pedig visszajön, amilyen a kedve. Mikor kiütközik, a sapkát a szemembe húzom. Már megpróbáltam a fejemre tolni, de állandóan leesik.

– Az elnézését kérem.

A főtörzsőrmester legyintett, és feltette sapkáját.

– Nem érdekes – mondta. – Sokan megkérdezték már, miért hordom így a sapkám. A parancsnokaim már megszokták.

A nyomozó mentegetőzött még egy keveset, aztán búcsút vett a közlekedési rendőrtől. A rendőrorvos érkezett hátra tett kezekkel.

– Na, mit hoztam? – kérkedett rejtélyesen.

– Féltéglát…

Amaz felmutatott egy három arasz hosszúságú vasrudat, amelyet papírzsebkendővel fogott meg.

– Mit szólsz hozzá, hogy véres – mondta.

– Hol találtad?

– Véletlenül bukkantam rá… A Zil vezetőfülkéjében az ülés alól kandikált ki.

– Tudod, hogy ez mit jelent?

A rendőrorvos bólintott.

– Előbb az éjjeliőrt intézték el, aztán próbálták ellopni a kocsit és nem fordítva – mondta. – Ezt pedig sehogyan sem értem.

– Én sem! – vágta rá a nyomozó. A bűnügyi technikus nevét kezdte kiabálni vésztjósló hangon.

4

A négyemeletes épület a századelejei stílusával keskeny tortaként ékelődött be a körúti házak sorába. Látszott, hogy kívül nemrég tatarozták, mert friss pasztellszínben pompázott, akárcsak a mellette levők. Belül azonban piszkos volt és elhanyagoltsága elárulta, hogy egy évszázad múlt el felette. A szűk udvart egyenetlen mozaikkövek tarkították, a kapualj boltozatán a málladozó vakolat látni engedte azt a számtalan festékréteget, amellyel valaha beborították. Csupán a lépcsők voltak kifogástalanok. A szürke márványból készült fokokat nem kezdte ki az idő vasfoga, hibátlanul virítottak, mintha csak a minap készültek volna el.

A házban emeletenként négy lakás volt, kettő utcai, míg a másik kettő udvari ablakokkal. Ez utóbbiak még a legvakítóbb nyárban sem láttak napfényt. Mindegyiken vastag sötétítő függöny lógott, hogy kirekessze a szemben lakó kíváncsi tekintetét. Nyilvánvaló volt, hogy a házat egykor elsősorban az utcai lakásoknak építették, a többi mind másodlagos volt, és ezt a bejárati ajtók tölgyfaburkolata is tanúsította. Az udvari lakásokéról hiányzott minden díszes faragás és betét. A lakók közül néhány az ajtóra szellőztetőablakot csináltatott, így nappal a lépcsőházból némi világossághoz jutott az előszoba.

Azon a késő délutánon a körúton már égtek a lámpák, amikor egy magas fiatalember fordult be az utcáról a kapualjba. Ballonjának felhajtott gallérja az állát takarta, széles karimájú sötét kalapját mélyen a szemébe húzta. Zsebredugott kézzel jött, és olyan határozottan, mint aki ismeri a járást. Elhaladt a hívógombos rozoga lift előtt, és nekivágott a lépcsőknek.

Mielőtt felért volna a harmadikra, lassított léptein. Kitapogatta a zsebében lévő karikán a kérdéses kulcsot, hogy a keze ügyében legyen. Tudta, pillanatok alatt cselekednie kell, feleslegesen egy másodpercet sem veszthet el az ajtó előtt a keresgéléssel. A lakásba mielőbb be kell jutnia. Odabent aztán már viszonylagos biztonságban lehet a szomszédok elől. Pontosan elmagyarázták hol a lakás, rajzról ismerte annak berendezését. A harmadikon balra kellett fordulnia a lépcsőházból ki a folyosóra, és annak végében mielőbb eltűnni az udvari lakás ajtaja mögött. Az a veszély, hogy valaki észreveszi, csupán a baloldali utcai lakásból fenyegethette. Ennek bejárati ajtaja farkasszemet nézett mintegy három lépésről az udvari lakáséval. Remélte, hogy látogatása titokban marad a szomszédok előtt.

Minden úgy történt, ahogyan azt eltervezte. A harmadik emeleten egy lélek sem volt. Sápadt égő lógott alá a folyosó mennyezetéről. Valahol vacsorát készítettek, mert pörköltszag úszott a levegőben. Az udvarból kemény rockzene szüremlett. Végigsietett a folyosón, és a kérdéses, ajtónál előrántotta zsebéből az elkészített kulcsot. Villámgyorsan nyitotta az ajtót. Még csodálkozásra is maradt ideje, hogy egyből betalált. Besurrant az előszobába, és óvatosan becsukta mag mögött az ajtót. Az első dolga volt, hogy bezárta. Így nem lephette meg senki.

Kis ideig várt az előszobában míg szeme megszokta a sötétet. Súlyos csend nehezedett a lakásra, csak a konyhaajtó mögül hallatszott a bekapcsolt jégszekrény monoton zümmögése. A szobaajtó nyitva volt. Látni lehetett odabent a bútorokat, amelyeket megvilágított a két udvari ablakon át beszűrődő fény. A sötétítőfüggönyök nem voltak elhúzva.

Elsőnek a fogason lévő átmeneti kabáton akadt meg a szeme. Az egyik külső zseb félig ki volt fordítva. Mintha valamit abból hirtelen kirántottak volna. Felkattintotta parányi zseblámpáját, és alaposan megvizsgálta a zsebet. Most már tudta, hogy mire legyen tekintettel a kutatásnál. Remélte, talál még áruló jelet a lakásban.

Éppen befejezte az előszoba átvizsgálását, amikor kintről közeledő léptek zaja hallatszott. Villámgyorsan eloltotta a parányi fényű zseblámpát, és karnyújtásnyira az ajtótól a falhoz lapult. Még a lélegzetét is visszafojtotta. A lépések az ajtó előtt elhaltak. A szellőztetőablak homályos üvegjén sötét folt jelent meg. Mindez szertefoszlatta azt a reményt, hogy a szomszédhoz érkeztek.

Hosszú ideig semmi sem moccant. Nyilvánvaló volt, hogy a kint tartózkodó habozva tétlenkedik és hallgatódzik. Kisvártatva a zár körül kaparászás hallatszott.

A falhoz lapuló fiatalember maga elé emelte kezét és megmerevedett. Felkészült minden eshetőségre, és csak az ajtónyitásra várt. Mindez azonban elmaradt, és a kaparászás félbeszakadt. Néhányszor, mintegy próbaképpen lenyomódott a kilincs, aztán ez is megszűnt. Úgy látszott az újonnan jött letett szándékáról, hogy benyomuljon a lakásba. Egy pillanat múlva a sötét folt is eltűnt a szellőztetőablak üvegjéről. A távolodó cipősarkak kopogása női látogatóra utaltak.

A rejtőzködő megvárta, míg a léptek teljesen elhaltak, aztán folytatta kutatását. A konyhában tisztaság és rend fogadta. Minden a szokott helyén, volt, a mosogató üresen ásítozott. Találomra benézett a szekrényekbe és a fiókokba, de nem talált rendetlenséget. Mikor azonban mintegy véletlenül a konyhaasztalon végighúzta a kezét, nyomban kiderült, hogy a tapasztalt körülmények csupán látszólagosak. Tenyerére lisztszemcsék tapadtak és kristálycukor. Kíváncsian nézett bele a szekrény liszt- és cukortartó dobozába. Mindkettő félig volt. Tartalmuk szabályos kúpban magasodott, elárulva ezzel azt a precíz gondosságot, amellyel beleöntötték.

Később a szobában is talált óvatos matatásra utaló nyomokat a fehérneműs fiókban. A Patyolatnál tisztított ingek vasalása nem egyezett a hajtásokkal. Könnyű volt kitalálni, hogy az ingeket utólag széthajtották, mintha azokban is kerestek volna valamit, aztán igyekeztek eredeti állapotukba visszahelyezni. A kutatásra legszembetűnőbben a könyvespolcon talált rá. A zseblámpafényben előkerült a porréteg finom megszakadása. Ez elárulta, hogy a könyveket egyenként leemelek a helyükről, és valamennyit átlapozták.

A legnagyobb figyelmet a szőnyegnek tulajdonította. Térden kúszva különös gonddal centiméterenként átvizsgálta. Mintha hibát keresett volna mintájában. Aztán a fürdőszoba következett. Itt főként a mozaikpadlózat rései érdekelték, ahol általában megragad a szennyeződés. Hiábavaló volt minden erőfeszítése, nem talált gyanús nyomot.

Nagy sokára fáradtan egyenesedett fel, és megnézte világítószámlapos óráját. Eloltotta a zseblámpát, és rendbeszedte ruházatát. Mielőtt a lakást elhagyta, hosszan fülelt az ajtónál. Kintről semmilyen nesz nem hallatszott. Egy határozott mozdulattal elfordította a zárban a kulcsot, és kisurrant a lakásból. Úgyszintén egy pillanat műve volt, hogy az ajtót visszazárja.

Üres volt a folyosó, aztán a lépcsőház is.

Néhány lépcsőfokot hagyott csak maga mögött, amikor ajtócsapódást hallott. Cipősarkok gyors kopogása következett, majd csend lett. Anélkül, hogy felnézett volna, tudta, hogy a harmadikon egy nő szaladt a korláthoz, és letekint a lépcsőházba. Ennek ellenére nem sietett, nyugalmat erőltetve magára lassan ballagott lefele a lépcsőkön. Megnyugtatóan hatott rá, hogy ott fent a folyosón nem ütközött senkibe sem. Elhatározta, ha a nő utána jön, és netán kérdőre vonja, hogy mit keresett a szomszéd lakásban, mindent letagad. Ez volt a legegyszerűbb. Ezekkel a gondolatokkal érkezett le a földszintre, és jött ki a házból. Senki sem követte. Egy pillanat múlva beleveszett a késő esti járókelők tömegébe, s megnyújtotta lépteit. Kisvártatva egy körúti eszpresszóba nyitott be.

A helyiségben kellemes meleg volt, a levegőben friss kávé illata úszott. Alig volt néhány vendég. A helyiség végében levő egyik asztalnál, távol a széles utcai ablakoktól őszhajú férfi tétlenkedett. Elegáns sötét öltönyben volt, mintha színházba készült volna, de lekéste az előadást. Hanyag nyugalommal ült a széken, és lassú mozdulatokkal cigarettázott. A füstöt lágyan kilehelte, s hosszan nézte gomolygását. Tekintetének éle azonban elárulta, hogy nagyon is éber. Az ötvenes éveinek a derekán járt. Külső szemlélő valami vezető értelmiséginek gondolhatta volna. Csak azok a kevesek tudták, akik személyesen ismerték, hogy Bana Dénes ezredesi rangban teljesít szolgálatot a Belügyminisztériumban, és az elhárítás vezetője.

A magas fiatalember egyenesen a helyiség végébe ment, és megállt az őszhajú férfi asztalánál.

– Szép jóestét kívánok – mormogta halkan.

Bana Dénes tekintete fürkészve tapadt beosztottjának markáns arcára, mintha onnan akarta volna leolvasni a várható eredményt.

– Magának is – mondta.

Kezet ráztak.

Az ezredes így folytatta:

– Kissé elmaradt, már tűkön ülve vártam… Talán valami probléma adódott?

A fiatalember ballonját az egyik székre helyezte, és leült az asztalhoz. Az odasiető felszolgálónőtől kávét rendelt kis rummal, majd megvárta, míg az tisztes távolságra kerül tőlük.

– Jelentem, probléma egy szál sem – szólalt meg. – Csupán elhúzódott a dolog, mert alapos munkát akartam végezni. Úgy vélem, sikeres volt az utam.

– Tehát talált bűncselekményre utaló nyomot…

– Azt nem mondtam.

Bana felkapta a fejét, és értetlenül nézett. Hód fedőnevű beosztottja egyike volt a legügyesebb elhárítóiszteknek. Közvetlenül irányítása alá tartozott, egyben önállóan tevékenykedett. A fiatalember veszélyes és bonyolult helyzetekben helytállt már, és bizonyította ügyességét, alkalmasságát. Beszámoltatásánál mindig precízen fogalmazott, és érthetően fejezte ki magát.

– Hiszen mostani útját sikeresnek tartja – jegyezte meg az ezredes. – Az volt a feladata, hogy bűncselekmény elkövetésére utaló nyomokat kutasson…

– Pontosabban gyilkosság nyomait – vetette közbe a fiatalember.

– És talált erre utaló nyomokat?

– Kézzelfoghatót nem találtam.

– Akkor mi az a más egyéb, ami sikernek könyvelhető el?

A fiatalember nem habozott a válasszal.

– Például az illetéktelen látogatás – vágta rá.

Bana laposan nézett, aztán elnyomta tövig égett cigarettáját.

– Maga szerint valaki járt a lakásban? – kérdezte.

A fiatalember bólintott.

– Megelőztek minket – szögezte le. – A lakást töviről hegyire átkutatták. Ahogyan az a nagykönyvben meg van írva. Minden az eredeti helyére került vissza lehetőleg úgy, hogy a kíváncsiskodás titokban maradjon. Szakértő kezekre vall a szorgoskodás, mintha Beleznay emberei izzadtak volna ott meg. Persze elkövettek néhány figyelmetlenségből adódó hibát, de ez nehezen kerülhető el ilyen esetekben.

Beleznay Gábor őrnagy az elhárításnál a felderítő osztályt vezette. A hivatalos eljárások lefolytatásánál a specialitásukhoz tartozott a házkutatások lebonyolítása is.

– Gondolhatja, hogy erről tudnék – mondta az ezredes, és rosszallóan ingatta fejét.

– Csak a kíváncsiskodó szakértelmet akartam érzékeltetni.

– Honnan állapította meg, hogy a lakást átkutatták?

A fiatalember beszámolt tapasztalatairól. Említette a rosszul összehajtott ingeket, a könyvespolc árulkodó porrétegét s a konyhai asztalon talált liszt- és cukorszemcséket. Az ezredes csodálkozott, mert nem tudta elképzelni, hogy mit reméltek megtalálni a liszt és a cukor között.

– Valami olyan kis tárgyat, amely lapos és könnyen elrejthető még egy könyvben is – vélekedett a fiatalember. – Talán az ezredes elvtársnak több elképzelése van erről.

– Gondolja, hogy okosabb vagyok, Hód?

– Elvégre ön adott utasítást, hogy alaposan nézzek szét a lakásban, és azt is pontosan megmondta mit keressek. Dulakodásra, vérszennyeződésre utaló nyomokat! Arra gyanakodott, hogy valakivel végeztek abban a lakásban. Nos, ezek alapján bátorkodtam feltételezni, hogy minderről többet tud. Mert én ebben kuka vagyok. Azt sem tudom, ki lakik ott, és miért törtek volna az életére, igaz, ez nem is tartozik rám.

Bana Dénes mereven ült, kibámult az ablakon. A körúton a késő est fényei villództak. Gondterhelt volt, és ezt nem is titkolta.

– Konkrétumot arra vonatkozóan, hogy nagy titokban kik és miért kutattak a lakásban magam sem tudok, de elképzelésem annál több akad – szögezte le.

A fiatalember markáns arcán a kíváncsiság szikrája sem látszott. Megszokta már a hosszú évek alatt, hogy az elhárítómunkában csak azzal törődjön, amivel megbízták és a feladatához tartozik. Tudta, ha felettese szükségesnek tartja, előbb vagy utóbb beavatja mindenbe, s megfelelően tájékoztatja, hogy feladatát sikeresen végezze. Így aztán most is hallgatott.

A felszolgálónő érkezett a rendeléssel. Letette a poharakat az asztalra, és nesztelen léptekkel távozott. A fiatalember a kávéjába öntötte a rumot és megkavarta. Az ezredes csodálkozva nézett.

– Mióta issza így a kávét? – kérdezte korholóan.

– Csak most… Mikor jöttem megborzongtam néhányszor.

Bana Dénes cigarettát kínált. Rágyújtottak.

– Nem vitás, utólag könnyű okosnak lenni – fakadt ki az ezredes, de vigyázott, hogy a hangját visszafogja. – Az persze a mi hibánk, hogy hagytuk az orrunk előtt átkutatni a lakást. De nem gondoltunk illetéktelen látogatóra. Ha csak sejtjük, figyeltettük volna, és most okosabbak lennénk. Legalább tudnánk, ki volt a látogató. A mentségünkre szolgáljon, hogy ez ideig nagyon kevés idő múlt el. Mire a baj előrevetette az árnyékát, a lehetőségek kiszaladtak a kezünkből.

A fiatalember mélyen megszívta cigarettáját, és biccentett egyet. Különösebben nem zavarta, hogy alig valamit értett meg főnöke okfejtéséből. Érzése azt súgta, lesz még bőven alkalma tájékozódni a jelenlegi esettel kapcsolatban.

– A lakást szemmel tartják a szomszédból – jegyezte meg. Röviden beszámolt az ismeretlen nő kíváncsiskodásáról. – Az udvar felőli lakásból jöhetett elő, mert onnan rálátni a lépcsőházra és a folyosó egy részére.

Bana kissé elhúzta a száját. Ez a fura mosoly mindig kiült az arcára, ha meglepetésben volt része.

– Tehát látták magát bemenni – mormogta.

– Ezt nem mondanám, mert abból a lakásból nem látni a bejárati ajtót.

– Hát akkor?

– Csupán feltételezték… Mikor az emeletre értem a nő észrevett a lakásból. Látta, hogy merre fordultam, és tudta, hogy a másik két lakás valamelyikébe igyekezem. Kíváncsi volt, ezért jött később leskelődni a kulcslyukhoz. Aztán visszabújt lakásába, de figyelte tovább a folyosót. Mikor ismét feltűntem a lépcsőháznál, elődübörgött, és utánam lesett. Kíváncsiság gyötörte, hogy ki lehetek. Persze nem látott belőlem sokat, mert úgy helyezkedtem, hogy lehetetlenné tegyem a dolgát.

Bana Dénes szája szegletéből eltűnt a torz vonás, a tekintete bosszús volt.

– Azért időzítettük az akcióját estére, hogy az a másik udvari szomszéd, az a dizőz ne legyen otthon – magyarázta.

– Miféle dizőz?

– Énekesnő, ha így jobban tetszik. Nánási Anna!

Most a fiatalemberen volt a meglepődés sora.

– Nana a Kolibriből? – csapta össze a kezét.

– Ismeri?

– A mulatót ismerem. A művésznőhöz személyesen nem volt szerencsém… Ma este tehát kishíján egymásba botlottunk. Mily szép lett volna, ha a sötét előszobában összefutunk.

Bana néhányszor megszívta cigarettáját, és a hamut gondosan leverte, mintha időt akart volna nyerni gondolatainak rendezéséhez.

– Nem az énekesnő volt az – szólalt meg.

– Hát ki más?

– A húga! Nánási Andrea. Arról ugyanis meggyőződtünk, hogy ez a Nana elment hazulról. Azt viszont nem hittük, hogy a húg is árgus szemmel pislog majd át a szomszédba, és figyeli az érkezőket, távozókat. Azt ugyanis meg kell mondanom, hogy a nővér volt érdekelt annál, aki a lakásban lakott.

– Ezek szerint ezt a lányt is izgatja az a lakás.

– Az a helyzet, Hód, hogy nagy bajba kerültünk. Ennek még nincs kézzelfogható nyoma, de minden a bajra utal, és csak idő kérdése, hogy ez kiderüljön. Arról van ugyanis szó, hogy egyik emberünknek két napja nyoma veszett. Nem kell részleteznem, hogy ebből mire gondolhatunk… Nos, ő lakott abban a lakásban.

– Ezért kellett hát bűncselekményre utaló nyomokat kutatnom…

– Megpróbáltunk elébe menni a várható eseményeknek.

– Csak a legrosszabb jöhet számításba?

Bana hangja határozottan csengett, amikor megszólalt:

– Másra nem gondolhatunk… Az utolsó jelentésében pedig semmi rendkívülit nem tapasztaltunk. Teljesen önállóan dolgozott. Igaz, közel állt bizonyos eredményhez, éppen ezért intettük, nehogy valamilyen kockázatos vállalkozásba bonyolódjék. Mégis valami ilyen történhetett.

A fiatalember tapasztalatból tudta, hogy az elhárítómunkában nem lehet minden lépést előre kiszámolni, az összes apró részletet megtervezni. Olykor az események alakulása kényszerítő körülményeket szül, és nyomban kell cselekedni. Nincs idő jelentéstételre, utasítás kérésre, sem arra, hogy biztonságosan előkészítsenek egy kockázatosnak ígérkező akciót.

– Valahol kell lenni egy kritikus fordulópontnak, ahol megtalálhatjuk eltűnésének az okát – vélekedett.

– Bizonyosan van ilyen…

– Lehet, az utolsó jelentésből tudnánk kiindulni.

– Akciót nem tervezett a saját szakállára – vetette közbe az ezredes.

– Lehet, hogy nem tervezett, de valamilyen lépésre rákényszerült.

Bana Dénes egy határozott mozdulattal elnyomta cigarettáját, és lesimította ruháját.

– Az egészben a legérdekesebb, hogy rutinfeladatot végzett, tehát egyfajta titkos szimatolást – mondta. – Minden simán és zökkenőmentesen folyt. Még az sem lett volna kockázatos, ha felfigyelnek személyére, és hivatalos érdeklődést gyanítanak.

– Mégis kígyófészekbe nyúlhatott.

Bana megrökönyödve nézett.

– Gondolja, hogy abban az ügyben lehetett a kígyófészek, amelyben rutinmunkát végzett? Vagy netán más egyébre bukkant rá?

A fiatalember vállat vont.

– Nem ismerem a részleteket, így csak találgathatok – mondta.

– Ebben igaza van.

– Arra nem gondoltak az ezredes elvtársék, hogy napok múlva minden baj nélkül előkerülhet? Muszáj a legrosszabbat feltételezni?

Bana olyan mozdulatot tett a kezével, mintha egy legyet hessegetne el orra elől.

– Túl vagyunk már a türelmi időn – szögezte le. – Azon is túljutottunk, hogy reménykedjünk, nem történt baja. Eltűnésének csak az lehet az oka, hogy halott.

– Véleményem szerint azért a baleset lehetőségét nem kellene teljesen kizárni.

– Az ilyen szóba sem jöhet… A kutatást országosan végeztük. Nincs sehol! Minden kórházat átnéztünk. Különben sem hagyta volna el úgy a fővárost, hogy ne értesítsen minket. Ezenkívül fegyelmezett volt, és tudott magára vigyázni. Kellő tapasztalat állt mögötte.

– Úgy látszik, mégsem tudott magára vigyázni… Aztán az is feltételezhető, hogy valami teljesen váratlanul közbe jött. Kénytelen volt elutazni, és nem maradt sem ideje, sem módja, hogy üzenetet hagyjon.

Bana Dénesről lerítt, hogy elveti ezeket a lehetőségeket. Újabb cigarettára gyújtott, majd rövid töprengés után megszólalt:

– Megbízást kap, Hód… Ezt az esetet fel kell deríteni. Mindenről tájékoztatom, és az ügy aktáján is átrághatja magát. Megtudja, milyen rutinfeladaton dolgozott az emberünk, és talán arra a kígyófészekre is rábukkan, amely a vesztét okozta. Egy azonban bizonyos! A titok nyitjához az út Nánási Annán át vezet.

– Ezt szó szerint vegyem? – vetette közbe a fiatalember.

Bana más helyzetben kihasználta volna az alkalmat az élcelődésre most azonban nem tette.

– Vegye, ahogy akarja – mondta határozottan. – A kutya valahol ott, az énekesnő körül van elásva. Mihamarabb meg kell tudnunk, mi történt valójában és miért.

– Miről szólt az utolsó jelentés?

– Már említettem, hogy nem tervezett a saját szakállára akciót.

– Azt már tudom, de arra gondoltam, hátha abban a jelentésben utalást találok valamire.

Bana Dénes rosszalló tekintetet vetett.

– Gondolja, hogy nem veszem észre, ha ilyenről említést tesz? – kérdezte.

– Előfordulhat, hogy nyugodt körülmények között ezredes elvtársnak semmi olyan nem tűnt fel a jelentésben, amelyből veszélyt szimatolt volna. De most, hogy rendkívüli esemény történt, és az információt szolgáltatónak nyoma veszett, minden apró megjegyzésnek a jelentésben igen nagy jelentősége lehet. Ezért gondoltam arra, hogy valami talán kihámozható abból az utolsó jelentésből.

Bana megszívta cigarettáját, és a füstöt lassan kiengedte a szájából.

– Emlékezetem szerint említést tett, hogy valamiről meggyőződik a napokban, de ez nem kockázatos a számára – magyarázta. – Ismétlem, hogy emberünk csupán rutinfeladatot végzett, és ez sok egyébnek a meghatározója.

– Viszont sok mindenben lehet buktató.

– Ezt elismerem, de ilyen vonatkozásban csak feltételezéseink lehetnek.

– Kutatni kell a tények után.

– Mindenesetre a figyelmébe ajánlom az aktát. Lehet, talál benne majd olyan momentumokat, amelyekből talán kihámozható valamiféle gyanú.

– Mikor kezdhetek hozzá?

– Minél hamarabb. Reggel megkaphatja a dolgokat. Amint végzett, összeülünk és megbeszéljük a részleteket. Kíváncsian várom, hogyan akar elindulni az ügyben és milyen úton.

A fiatalember bólintott, és megitta kihűlt kávéját. Az arca nem árulta el, hogyan fogadta megbízatását. Annyira még nem volt a dolgok mélyén, hogy érdeklődése felcsigázódjék. Azt azonban csak fenntartással fogadta el, hogy az ismeretlen kollégának komoly baja esett. Inkább az járt a fejében, hogy főnöke milyen arcot kényszerül majd vágni, ha napokkal később visszavonja a megbízást, mert előkerült az illető.

– Az eltűnéssel kapcsolatosan lesz valami hivatalos eljárás, amely az ilyen eseteknél szokásos? – puhatolódzott.

– Mármint nyílt nyomozás?

– Természetesen… Az lenne a gyanús, ha az indokoltság dacára elmaradna.

Bana megnedvesítette nyelvével ajkát, és azt mondta:

– Egyelőre nem tervezünk ilyen lépést. Még várunk pár napot, aztán meglátjuk. Persze kíváncsi vagyok a maga véleményére is. Előbb-utóbb azonban elkerülhetetlen a nyílt nyomozás. Már a nyilvánosság miatt is, főként a ház lakói előtt.

– Ezek szerint még sok minden a levegőben lóg.

– Úgy van… Mindent befolyásolhat, ha megtudjuk a baj okát.

– Szeretném, ha az ezredes elvtárs néhány szóban nagyvonalakban ismertetné az esetet. Főként benyomásaira, személyes véleményére volnék kíváncsi azzal a feladattal kapcsolatban, amelyben kollégánk serénykedett. Aztán az is érdekel, miért az énekesnő vezethet el a titok nyitjához.

Bana megértően intett a fejével.

– Egyetértek a kérésével, de előbb árulja el, hogy olyan jó hely az a Kolibri? – kérdezte.

– Miből gondolja ezredes elvtárs, hogy jó hely lehet a Kolibri?

– Amiért odajár.

A fiatalember elmosolyodott orra alatt.

– Az túlzás, hogy odajárok – mormogta. – Nem vagyok törzsvendég, csupán alkalmanként fordulok meg ott. Főképp, ha elkap a nosztalgia…

– Úristen! – hápogott az ezredes. – Maga és a nosztalgia? Akkor mit szóljak én a koromnál fogva.

– Nemcsak öreg fiatalok vannak manapság, hanem fiatal öregek is.

– És maga az utóbbiakhoz tartózik?

– Mikor fáradtnak érzem magam csak akkor. Ilyenkor betérek a Kolibribe, és elnyújtózom a fal mellett egy kényelmes széken kis kupica értágító kíséretével. Közben hallgatom a régi dzsessz számokat, blúzokat és valahogy megnyugszom. Nos, innen ismerem Nanát… Tehát az eltűnt kolléga nála volt érdekelt?

Bana Dénes intőén emelte ujját a magasba.

– Mit érdekelt? – mondta. – Kapcsolatuk volt a szó legszorosabb értelmében. Az igaz, hogy ezt a lehetőséget a véletlen adta a kezünkbe. Abból a célból engedtük ezt a viszonyt, hogy jobban a kártyák mögé lássunk.

– Ezek szerint számítottak valamiféle partira…

– Hát igen! Felkeltette érdeklődésünket az énekesnő személye. Annyira azonban nem láttunk bele a kártyákba, hogy most tudnánk emberünk eltűnésének az okát.

– Előfordulhat, hogy az eltűnés indítéka nem illett bele az énekesnő által folytatott játékba, így aztán ez nem szerepelt azokban a bizonyos kártyákban. Mindenesetre többet tudnánk, ha sikerülne tisztázni az eltűnés körülményeit.

– Ha egyáltalán voltak körülmények…

– Valamilyen körülményeknek kellett lenni. Nyomtalanul senki sem tűnik el.

Bana Dénes helyeslően intett a fejével. Elnyomta cigarettáját, aztán kissé előredőlt székén és beszélni kezdett… Lassan kirajzolódott egy megelőző intézkedés minden mozzanata, amelyet az elhárítás foganatosított egy fontosnak ígérkező gyártási titok védelmében.

Egy szövetkezet, amely elektronikai termékekkel foglalkozott, új gyártási eljárást talált fel bizonyos mikroprocesszorra. Erre felfigyeltek a szakemberek, és az érdeklődés hulláma magasra csapott. Az Elektrix nevű szövetkezet aztán publikálta az új eljárás előnyét a hagyományossal szemben, és ismertette az ellenőrző kísérletek eredményét. Külföldről is jelentkeztek érdeklődők, akik később vételi szándékukat hangoztatták. Az új gyártási eljárás felfedezője és a kísérletek vezetője a szövetkezet főmérnöke, Prohászka Ferenc volt. Tekintélynek örvendett szakmai berkekben, tudása alapján már több évtizede vezető beosztásban dolgozott. A szövetkezetnél minden segítséget megkapott, hogy találmányával foglalkozzon. Több kiváló szakember dolgozott a keze alatt. Remélték, hogy a találmány hasznosításából és az új mikroprocesszorok gyártásából jelentős haszonra tesz szert a szövetkezet, illetve a népgazdaság. Arra számítottak, hogy a tőkés piacokon sikerül majd jelentős üzletet nyélbe ütni. A sikeres kísérleteket követően aztán reklámozni kezdték az új eljárást.

Időközben az elhárításhoz jelzések érkeztek, amelyek felvetették annak gyanúját, hogy egyes konszernek tisztességtelen úton is kinyilvánítják érdeklődésüket. Lehetséges volt, hogy magát a főmérnököt is megpróbálják megkörnyékezni, és így kívánnak a gyártási eljárás birtokába jutni. Érthető, hogy mindezek ellenintézkedésekre serkentették az elhárítószerveket. Elsősorban arra kerestek választ, hogy hol és melyik irányból fenyegethet az ipari kémkedés veszélye. Igyekeztek felkutatni és megtalálni azokat a réseket, amelyeken át illetéktelenek információhoz juthatnak. Az egyik ilyen „rés” Prohászka Ferenc magánéletében rejtőzött. Tudták róla, hogy felesége egy évtizede betegeskedik, ami gyakorlatilag kizárja köztük a házaséletet. Rebesgettek különböző barátnőket, de bizonyosságot senki sem tudott jó darabig. Mígnem egy éve aztán akadt konkrét pletyka. Kitudódott, hogy a főmérnök egy énekesnővel tart szoros kapcsolatot, aki éjjelente egy lokálban szerepel. Kisvártatva nyílt titok lett a nő kiléte és az, hogy a Kolibri bárban énekel. A főmérnököt látszólag nem érdekelte a szóbeszéd, egy pillanatig sem tagadta munkatársai előtt kapcsolatát, sőt mindezt azzal erősítette meg, hogy néhány kollégáját bemutatta barátnőjének.

Az elhárítás nem volt tétlen. Kiderítette, hogy Nánási Anna, az énekesnő kiterjedt ismeretséggel, kapcsolatokkal rendelkezik, ezek között, szép számmal akadtak külföldiek is. Feltételezték, hogy némelyek az énekesnőn keresztül próbálkoznak majd informálódni Prohászka munkájáról, a mikroelektronikában feltalált új gyártási eljárásról.

Az illetékesek ennél a „résnél” próbáltak egy olyan „szűrőállomást” beiktatni, amelynek csupán jelzésadás lett volna a célja gyanús érdeklődéseknél. Tehát figyelemmel kellett kísérni Nánási Anna magánéletét is, hogy a főmérnökön kívül kivel tart még kapcsolatot, kik tartoznak baráti köréhez. Kapóra jött a szoros figyeléshez, hogy az énekesnő lakhelyén, pontosan ugyanazon az emeleten megüresedett a másik udvari lakás. Innen kitűnően lehetett szemmel tartan rendszeresen kik látogatják. Így aztán az üres lakásba egy elhárítótiszt költözött. Kisvártatva bekövetkezett az, amire nem számított az elhárítás. Nánási Annának megtetszett az új lakó, és kikezdett vele. Szirom Béla jóképű, szőke, fiatal

férfi volt. Azonnal jelentette észlelését és tapasztalatait. Az elhárítófőnök engedélyezte, hogy viszonyt kezdjen az énekesnővel. Tudták, hogy ilyen úton titokban teljesen az ellenőrzésük alatt tarthatják az illegális puhatolózásokat Prohászka személyéhez…

Bana Dénes pillanatnyi szünetet tartott az ismertetésben. Cigarettát kínált. Mindketten rágyújtottak.

– Természetesen előzőleg megvitattuk, hogy mennyivel kerülhetünk előnyösebb helyzetbe, ha az elhárítótisztünk belemegy a játékba, és viszonyt kezd a nővel – magyarázta az ezredes.

Aztán így folytatta:

– Tisztában voltunk azzal, hogy kockáztatnunk kell, és nem csak előnyhöz juthatunk, de hátrányba is kerülhetünk. Főként akkor, ha a kapcsolat idő előtt megszakad köztük. Ez hátráltatta volna tovább szaglászásunkat. Vállaltuk a kockázatot, és emberünk szabad utat kapott. Persze azt sem akartuk, hogy ezzel a kapcsolattal a főmérnök kiessen a nő kegyeiből. Ez esetben más nő után nézett volna, hogy azzal alakítson ki viszonyt. Ez megnehezítette volna a munkánkat, mert futhatunk utána ismét, és kezdhetjük elölről az ellenőrzést, hogy kicsoda, micsoda az illető, vajon mily szándékokkal vállalta a kapcsolatot Ekkor még csak nem is sejtettük, micsoda meglepetés vár ránk…

– Prohászka megtudta a hűtlenséget – szólt a fiatalember.

– Megtudta, de egy pillanat alatt túltette magát rajta… Mint a strucc, mikor a homokba dugja a fejét.

– Tehát vállalta a közösködést, a sógorságot!

Bana legyintett, megszívta cigarettáját, és az előtte gomolygó füstön át hunyorogva nézett.

– Kimondottan örült, hogy a barátnője új kapcsolatra tett szert – mondta jelentőségteljesen. – Ugyanis ő csupán látszatból játszotta a szeretőt az énekesnőnél. Hadd higgyék minél többen, hogy viszonyuk van. Mindezzel férfias viselkedését helyezte kirakatba, azt, amivel egyáltalán nem rendelkezett…

A fiatalember elképedt.

– Mifene! – dörmögte.

– Prohászka Ferenc a legteljesebb mértékben impotens… Hogy mi okból kifolyólag, azt nem vizsgáltuk, mert ez mellékes a részünkre. Csupán a tény érdekelt minket. Pontosan Nánási Anna vallotta ezt meg Szirom Bélának. Vajon miért kellett bensőséges kapcsolatuk látszatát kelteni és fenntartani? Miért a színjáték?... Nos, a magyarázat a főmérnök hiúságában keresendő, no meg abban, hogy el akarta kerülni a homoszekszualitás gyanúját munkahelyén, ismerősei és barátai körében.

– Meleg lenne?

Bana a fejét rázta.

– Szó sincs erről – szögezte el. – Amennyire tudtunk, ennek is utánanéztünk, de a legparányibb tényt sem találtuk. Prohászka egyszerűen impotens.

– A környezete azonban tudta, hogy barátnője van – folytatta az ezredes. – Számára ez volt a lényeg, higgyék és beszéljenek erről. Feljárt a nőhöz, mintha légyottra menne. Társaságban is pontosan úgy viselkedett, akár a szerető. Figyelmes volt és udvarolt.

– És Nana, illetve Nánási Anna elfogadta így ezt a kapcsolatot? – kérdezte a fiatalember.

– Ha egyszer csinálta, akkor elfogadta. Később Sziromnak azt magyarázta, hogy sajnálta Prohászkát, aki rendes és becsületes, ezenkívül baráti viszonyban voltak. Kérte Sziromot, hogy hadd tartsa fenn továbbra is jelenlegi kapcsolatát Prohászkával. Továbbra is járjon fel hozzá, szórakozzanak együtt a Kolibriben, hiszen csupán lelki kapcsolatban vannak. Emberünk persze mindebbe beleegyezett.

– Lehet, hogy a színjáték a főmérnök részéről szükséges volt, de kétlem, hogy a nőt erre a formai kapcsolatra a sajnálat, netán a barátság inspirálta.

Bana magasba emelte az ujját.

– Biztos, hogy nem ilyen indítékokból fakadt – mondta határozottan. – Egy olyan nő, mint Nánási Anna nem vállal ilyet csupán jólélekből. Erről szó sem lehet. Különben sem egy szamaritánus típus. Túlságosan is rámenős, akaratos és makacs…

– Mint általában a nők – jegyezte meg halkan a fiatalember.

– Mit mond?

A fiatalember megismételte szavait.

– Nem állítanám határozottan, hogy mindegyik nő ilyen lenne vélekedett az ezredes. – De elképzelheti, milyen lendülettel hajtott rá a szomszédjában lakó emberünkre, miután az megtetszett neki, és látta, hogy független.

– Tehát a kutya valahol ott van elásva a nőnél. A nagy kérdés, miért vállalt látszatkapcsolatot a főmérnökkel? Hol volt ebből haszna?

– Különösebben drága ajándékokkal nem halmozta el őt a főmérnök. Apanázsról sem beszélhetünk. Való igaz, hogy a kutya itt lehet elásva… Emberünk erre vonatkozóan semmit sem tudott kiszedni a nőből. Igaz, azt az utasítást adtuk, hogy különösebben ne feszegessen olyan dolgokat, amely gyanút szülhet, inkább fenntartás nélkül ápolja csak a viszonyukat.

A fiatalember halványan elmosolyodott.

– Feltételezem, ez nem esett nehezére – jegyezte meg. Bana rosszallóan nézett és eloltotta cigarettáját.

– Hód, próbálja a dolgokat a minket érdeklő szemszögből nézni – mondta.

– A szemszögbe beletartozik a viszonyuk is… Ezt nem lehet elvonatkoztatva tárgyalni, beletartozik az egészbe.

– Nem erre gondoltam.

– Pedig pontosan erről van szó, ezredes elvtárs! A legfőbb támpontunk most Nánási Anna. Az eltűnés körülményét csak rajta keresztül kutathatjuk. Elvégre a nő is türelmetlen lehet szeretője eltűnése miatt.

– Egy darabig titokban figyeltük.

– Nem kellett volna kockáztatni.

– Arra gondoltunk, hátha elvezet bennünket eltűnt emberünk nyomára. Biztosan tud erről valamit. Valami konkrétumot, ami kimozdíthatna minket a helyes irányba.

– Volt értelme a figyelésnek?

Bana a fejét ingatta.

– Semmi eredmény! – fakadt ki. – Még csak gyanús viselkedést sem tapasztaltunk. Egy azonban biztos: nagyon ideges. Erről meggyőződtünk.

– Ebben még nincs semmi különös. Elvégre a barátjáról van szó. Hasonló esetben minden nő ideges, hacsak előzően nem maga adta ki a szerető útját. Változatlanul érdekelne az emberünk utolsó jelentése.

– Említettem, hogy konkrét gyanúra nem utal abban. Korábban már szó esett bizonyos fordulópontról az ügyben, amely megerősítheti vagy végleg elveti a kémkedés gyanúját Nánási Anna környezetében.

– Tehát ez már felvetődött…

Bana türelmetlenül moccant székén.

– Értse meg, hogy a kezdet kezdetén ezzel a feladattal bíztuk meg – mondta. – Azért tartotta szemmel a szomszéd lakást, hogy megtudjuk az énekesnő bizalmas kapcsolatait. Nem sokan jártak fel hozzá.

– Említette, ezredes elvtárs, hogy emberünk a kémkedés gyanújára konkrét választ készült adni a közeljövőben. Ezt a szándékát jelezte is.

– Beszélt róla, mivel bizalmas viszonyba került a nővel. De ez ideig konkrétumot nem mondott.

A fiatalember hosszan bámulta az asztalt, miközben körülményesen eloltotta cigarettáját a hamutartóban. Kisvártatva felemelte a fejét és megszólalt:

– Ezredes elvtársnak szilárd meggyőződése, hogy baj érte a kollégát. Ezt az eltűnésre alapozza, és semmi reményt nem lát, hogy a titkos feladattal megbízott főhadnagy valaha is élve előkerül. Így van?

Bana mélyet bólintott.

– Csak ilyen következtetést vonhatunk le? – tudakolta a fiatalember. – Más egyébre nem gondolhatunk?

– Csak arra gondolhatunk, hogy kémkedésre bukkant, és ezért eltették láb alól. Jóllehet gyanút keltett, és megsejtették, hogy valójában ki is.

– És végeztek vele.

– Pontosan ez történhetett. Vissza kell ütnünk, Hód! Mihamarabb fel kell derítenünk a bűnösöket. Ehhez minden segítséget megkap, csak nehogy kifussunk az időből.

– A találmánnyal teljesen elkészültek Prohászkáék?

– Tudomásom szerint néhány részletnél ellenőrzéseket folytatnak, de egészében befejezték a munkát.

– Ezek szerint most várható bizonyos illegális nyüzsgés a találmány körül, ha valóban fennáll a kémkedés gyanúja. Most érdemes megszerezni, hacsak nem jutott már illetéktelenek kezébe.

Bana Dénes határozottan megrázta a fejét.

– Az iratok biztos helyen lapulnak a szövetkezet páncélszekrényében, ahová lehetetlen betörni észrevétlenül – mondta. – Iratok nélkül még Prohászka sem igazodna el a részletekben, pedig ő a feltaláló…

– Belső személy, aki az anyaghoz juthatna a nappali órákban, amikor az nincs a páncélszekrényben, olyan nem létezik – folytatta az ezredes. – A műszaki gárda, a közvetlen munkatársak teljesen megbízhatóak. Feltételezem, ha lenne ott valaki a kémfeladatok ellátására, akkor nem volna szükség más helyen próbálkozni, mint Nánási Anna körül jelenleg. Tervünk a nőre épült. Biztos, hogy azért egyezett bele a szerető látszólagos szerepébe, mert megfizették. Hogy Prohászkának miért volt erre szüksége, azt már megbeszéltük. Aztán azért is pénzt kaphatott a nő, hogy a főmérnök által elkotyogott információt továbbítsa. Persze mindezek egyelőre csak találgatások, de bármikor beigazolódhatnak. Jelenleg egyetlen dolog a biztos. Éspedig az, hogy eltűnt az emberünk, és nekünk a titok nyomára kell jutnunk mihamarabb. Ebből a sajnálatos és sovány tényből kell kiindulnunk… Mikor kapok magától véleményt az üggyel kapcsolatban?

– Bemegyek a hivatalba ezredes elvtárssal, és még az éjjel átrágom magam az anyagon és a jelentéseken. Szeretnék minden körülményt figyelembe venni. Főként arra a napra vagyok kíváncsi, amikor eltűnt az emberünk. Nem hiszem, hogy nyom nélkül felszívódott volna, mert ilyen nincs. Ezt a nyomot pedig megtalálom.

Későre járt. A helyiségben rajtuk kívül csupán még egy pár ült összebújva. A felszolgálónő a pultot támasztotta, és a kávéfőzővel beszélgetett. Bana Dénes rendezte a számlát, és cigarettát kínált. A fiatalember a sajátját választotta. Jobban bírta a Marlborót, mint főnöke filter nélküli Munkását. Egyszerre álltak fel az asztaltól. Az utcára lépve az első dolguk volt, hogy begombolják kabátjukat. Hűvös volt.

Elsőnek Bana szólalt meg:

– Bízom magában, hogy lesz valami elképzelése, amin aztán elindulhat.

– Ha valóban baja történt a kollégának, azon leszek, hogy alaposan visszaüssünk.

– Maga még abban reménykedik, hogy előkerül baj nélkül?

– Az utolsó pillanatig reménykedem.

Bana mélyet sóhajtott.

– Bár igaza lenne – mondta.

A fiatalember toporogni látszott, arca gondterhelt volt.

– Kíván még valamit? – szólt az ezredes, amikor megindultak.

– Azon jár az eszem, hogy ha későn is, de a lakást figyeltetni kellene.

– Szükségesnek látja?

– Megnyugtatásunk miatt.

– Dacára annak, hogy már megelőztek minket?

– Soha nem lehet tudni, hátha érdemes lenne.

Bana Dénes egy utolsót szívott tövig égett cigarettájából.

– Az a kutatás a lakásban azt bizonyítja, hogy baja esett Szirom Béla főhadnagynak – mondta kesernyésen. – A figyelést ma már nem tudjuk megkezdeni, mert azt elő kell készíteni. Reggel az első dolgom lesz, hogy ezt megbeszéljem Beleznayval. Erre menjünk, itt a kocsim a közeli utcában.

Miközben ballagtak, az ezredes azt fejtegette, hogy mi okozhatta elhárítótisztjük vesztét. A fiatalember lehajtotta a fejét, mintha lépéseinek a hosszát figyelné, de az esze máshol járt. Már benne is kialakult egy elképzelés, és elhatározta, hogy ehhez fog tényeket kutatni. Bármennyibe lefogadta volna, hogy ha kiterítené a lapját, az nem nyerné el főnöke tetszését. Gondolata csak akkor tért vissza, amikor az ezredes megszólalt:

– Kapcsolja ki magát, hogy frissen tudjon majd gondolkodni, mikor átlapozza az aktát.

– Már lazítottam…

– Nem úgy fest… Mintha a fogfájás gyötörné.

A fiatalember legyintett.

– Ugyan – mondta. – Csupán az este randevúm lett volna. Összeköthettem volna a kellemest a hasznossal.

Bana csodálkozva nézett.

– A kellemest azt értem, de mi lett volna hasznos is?

– Hogy közben aerobikoztunk volna…

Bana Dénes csak nézett, a száját néhányszor eltátotta, aztán végleg becsukta, mert jobbnak látta, ha egy szót sem szól.

5

Nánási Andrea a sötét konyhában ült közvetlen az ablaknál, amely az udvarra nyílt. Ujjai között cigaretta füstölgött. Innen jól látta a kivilágított lépcsőházat és az emeleti folyosó egy részét. Tekintete olykor végigsiklott az átellenben levő lakás sötét ablakszemein, aztán ismét visszatért a lépcsőházra. Mindenki a látómezejébe került, akár liften akár gyalogosan érkezett az emeletre.

Órák óta ült lesben, és maga sem tudta, hogy már miben reménykedjen. Két napja múlt, hogy estétől késő éjszakáig figyelt a konyha ablakból. A szomszédban lakó Szirom Bélát várta. Nem tudta elképzelni, mi történhetett vele. Akkor látta utoljára, amikor munkahelyén, az Elektrix Szövetkezetnél rendezvény volt. Szirom akkor elkérte az iroda kulcsát. Bizalmasan megvallotta, hogy csupán pár percről lesz szó. Akkor hitte, hogy a Kolibriben, ahol a nővére énekelt, majd találkoznak. Nem így történt, és az események egy sor fura dolgot hoztak. Még most sem tudta elképzelni, hogyan került az irodakulcs később Soltész Dávidhoz. Lehetetlennek tartotta, hogy a technikus a folyosón találta meg. Elképzelhetetlen volt, hogy Szirom Béla elvesztette volna, ha előzően rendkívül jelentőséget tulajdonított a kulcs időleges birtoklásának. Konkrétan azt mondta: „Anni érdekében valamiről meg akarok győződni.”

A lány előtt érthetetlen volt a férfi eltűnése. Munkahelyén hiába kereste telefonon, azt a választ adták, hogy maguk sem tudják, mi történhetett. Mindezekre magától Szirom Bélától szeretett volna választ kapni. Neheztelt rá, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hozta, és az irodakulcsot is más úton kellett visszakapnia. Azzal viszont tisztában volt, hogy nővére mindenről többet tud. Mind a kulcs megtalálásáról, mind pedig a férfi eltűnéséről. Bizonyosra vette, hogy Szirom előzően tájékoztatta nővérét a történtekről, hiszen bizalmas viszonyban voltak.

Nánási Andreát egy dolog szerfelett nyugtalanította. Ez pedig az a riadt félelem volt, amelyet nővérénél tapasztalt. Az irodakulccsal történt közjáték és Szirom eltűnése Annát is megviselte. Ideges volt, és állandóan feszült. Szirom Béla tabu volt. Nem volt szabad otthon kiejteni a nevét, beszélni róla. Anna nyomban hisztérikus rohamot kapott.

A lépcsőházban megindult a lift, aztán megállt az emeleten…

A lány szinte az ablakhoz tapadt, úgy lesett ki a lépcsőházra. Az egyik szomszéd érkezett haza csomagokkal felpakolva. Pontosan velük szemben lakott. A lány csalódottan dőlt hátra a konyhaszéken, és eloltotta cigarettáját a csikkekkel teli hamutartóban. Kissé elmozdította a konyhaasztalt, hogy kényelmesebben keresztbe tehesse a lábát, és makacs elhatározással figyelt tovább. Biztos volt abban, hogy előbb vagy utóbb Szirom Béla hazalátogat. Hacsak pillanatokra is, de kénytelen lesz. Fehérneműje elhasználódik, tisztálkodnia kell, nem beszélve arról, hogy pénzre is szüksége lesz.

Nánási Andrea erre a percre várt. Magyarázatot akart kapni, hogy miért hozta a férfi kellemetlen helyzetbe a nővérénél. Azt is elhatározta, hogy alaposan beolvas, megmondja, csalódott a barátságában.

Mintegy másfél órája történt, hogy azt hitte, eljött ez a perc…

Egy magas férfi kaptatott fel az emeletre. Termetre azonos volt Szirommal de valahogy a mozdulatai mások voltak. Nem ruganyosan lépdelt, ami annyira jellemző volt a szomszédra, hanem inkább csúsztatta a lábát, mintha lopakodna. A folyosó túloldalára igyekezett, ahonnan Szirom lakása nyílt.

Nánási Andrea felajzva sietett az előszobába, és óvatosan kilesett. A folyosó addigra már üres volt. Szirom lakásával szemben lakó családfőre nem illett a férfi személyleírása. Más férfi ott nem lakott. Annyira gyorsan pedig nem nyithattak ajtót, hogy az érkező kopogtatás után eltűnjön a folyosóról. Csengetést viszont nem hallott.

A lány csak arra a magyarázatra juthatott, hogy az érkező Szirom lakásában tűnt el. Az ajtóhoz lopódzott, és hosszan hallgatódzott. Odabent semmi sem moccant, süket csend volt. Arról is meggyőződött, hogy belülről nincs kulcs a zárban. Csalódottan surrant vissza a lakásba. Egy pillanatig azt hitte, csupán a szeme káprázott és senki sem érkezett, de elhessegette ezt a gondolatot. Makacs elszántsággal folytatta a leselkedést a konyhaablaknál.

Két hosszú óra telt el, amikor a magas férfi ismét felbukkant a folyosón. Egy pillanat volt, és máris eltűnt a lépcsőházban, mint akinek szerfelett sietős a dolga.

Nánási Andrea kapta magát, és kiviharzott a lakásból. Mikorra a folyosóra ért, a férfi már lefelé haladt a lépcsőkön. A lány áthajolt a korláton, úgy bámult a távozó után. Csak annak széles vállát és a kalapja tetejét látta. Abban azonban biztos volt, hogy nem Szirom Béla igyekszik ki a házból. Hirtelen egy ötlete támadt. Az előszobában előkotort egy ottfelejtett fél pár férfi kesztyűt, és ezzel a kezében becsengetett a Szirommal szemben levő lakásba.

A látásból ismert fiatalasszony nyitott ajtót. Fürdőköpenyben volt, becsavart hajjal. Nánási Andrea köszönt, és meglengette a kesztyűt.

– A folyosón találtam, az előbb vesztette el valaki az emeletről, gondoltam, hátha a maguké vagy a látogatójuké – hadarta egy szuszra.

Az asszony kíváncsian szélesre tárta az ajtót, és a kivetődő fényben alaposan megnézte a kesztyűt anélkül, hogy megérintette volna.

– Hát ez nem a férjemé – mondta.

– Esetleg a vendégük vesztette el…

– Miféle vendég?

Nánási Andrea bizonytalan mozdulatot tett a folyosó másik vége felé, ahol ők is laktak.

– Beregiéket már megkérdeztem – célzott hazugságával a velük szemben lakóra. – Nem az övék, és nem volt most este látogatójuk.

– Nálunk sem járt senki.

– Akkor bocsánatot kérek a zavarásért.

– Lehet, a harmadikról veszthette el valaki.

– Ez esetben a lépcsőházban találtam volna és nem itt, a folyosón.

Az asszony vállat vont.

– Nem a miénk – szögezte le. Aztán megköszönte, hogy a lány segíteni akart.

Nánási Andrea csalódott arcot vágott, de titokban elégedett volt. Az ötlete bevált. Bebizonyosodott, hogy az a magas férfi Sziromnál járt. Ettől aztán még izgatottabb lett. Egy sor új és izgató kérdés merült fel. Vajon miért járt az idegen a szomszéd lakásában? Miért titokban tette ezt? Mert ehhez kétség nem fért, hiszen nem gyújtott villanyt, és belülről kivette a kulcsot a zárból. Nyilvánvaló, hogy azt is észlelte, amikor ő az ajtóhoz ment, és a kilinccsel próbálkozott. Minderre csak egyetlen magyarázat kínálkozott: a látogató nem tiszta szándékkal járt a lakásban.

A lány ezen az estén immár a sokadik cigarettájára gyújtott, és a sötét konyhában ismét az ablakhoz ült, hogy rendezze gondolatait. A magyarázat logikusnak tűnt, de több következtetésre adott okot. Az nyilvánvaló volt, hogy a lakásban nem betörő járt, hanem Szirom Béla megbízottja. Ugyanis az ajtózárat ilyen gyorsan csak eredeti kulcsával nyithatták ki. Álkulccsal vagy hamis kulccsal ennyi idő alatt lehetetlen lett volna. A lány nem értette, hogy miért kell Sziromnak bujkálnia. Főként lakhelyén, ahol csak velük tartott kapcsolatot, mint közvetlen szomszéddal, legalábbis ami a látszatot illette, mert ennél sokkalta több fűzte nővéréhez. Arra gondolt, hátha a férfi éppen előttük akar rejtve maradni. Azért küldött mást a lakásába, mert nem akart beléjük botlani még véletlenül sem, és biztosan halaszthatatlanul szüksége volt valamire.

Árnyék jelent meg a lépcsőházban, egy alak érkezett fel az emeletre. Pillanatig tétovázni látszott, aztán elindult a folyosó túloldalára.

Nánási Andrea lecsapta cigarettáját, és az előszobában termett. Most sem volt gyorsabb, mint az előbb, mert mikorra kilesett az ajtó résén, már senkit sem látott. Arra azonban esküdött volna, hogy az újonnan jött Szirom lakásába ment be. Hihetetlennek tűnt, hogy ilyen rövid idő alatt újabb látogató érkezzen. Felmerült, hátha az előbbi férfi jött vissza valamiért. Talán valamit a lakásban felejtett. Ha viszont ilyen gyorsan besurrant, akkor ennek is az eredeti kulcsot kellett használnia. Minél tovább gondolkozott és a lehetőségeket latolgatta, annál jobban elbizonytalanodott, mert semmire sem talált konkrét magyarázatot. Kisvártatva már hitte, hogy csak a szeme káprázott a fáradtságtól és az idegeskedéstől.

Nánási Andrea ekkor elhatározta, hogy most minderről meggyőződik. Kapta magát és a folyosó túloldalára ment, de lakásajtójukat nyitva hagyta, hogy visszamenekülhessen, ha bármi is történne. Szirom Béla ajtajának a kilincse engedett a nyomásnak. Sötét előszobába nyitott be, pár lépést tett és megállt. A szobaajtó félig nyitva volt, a kiszüremlő neszezés elárulta, hogy valaki van odabent. Az udvarról beszűrődő fényben jól látta a nyitott ruhásszekrényt és a polcok tartalmát, amelyek a földön hevertek. Nem egyszer járt már a lakásban ismerte annak elrendezését, a bútorok helyét. A most tapasztalt rendetlenség megrémítette. Határozottságának már nyoma sem volt. Érezte, egy ismeretlen félelem hatalmasodik el rajta. Alig ismert a hangjára, amikor megszólalt:

– Van itt valaki?...

Válasz helyett sötét tömeg zúdult ki a szobából.

Nánási Andreát a félelmetes erő elsodorta az útból. Az előszobafalnak esett, és éleset sikoltott. Látta, hogy egy alak fut ki az ajtón, majd lépések dübörögtek lefelé a lépcsőházban. Kisvártatva süket csend lett.

A lány nehézkesen feltápászkodott, és első dolga volt, hogy megtapogassa magát. Különösebb fájdalmat sehol nem érzett, inkább tompa zsibbadtság vett rajta erőt. Fentről beszédfoszlányok érkeztek hozzá. Ebből sejtette, hogy a harmadikon meghallották a sikoltását. Nem akarta, hogy itt találják. Gyorsan kisurrant a lakásból, és behúzta maga után az ajtót. Éppen idejében ért vissza lakásukba. Mikor ráfordította a kulcsot, már kint a folyosón beszélgettek a fentről érkezett lakók, találgatva a sikoltás okát. Később csengettek, de nem nyitott ajtót, hadd higgyék, hogy már lefeküdt. Kisvártatva elült odakint a zaj, és a házban semmi sem moccant.

Nánási Andrea megnézte az óráját, s feltárcsázta a Kolibrit. A mixernő vette fel a kagylót. Amaz megismerte a hangját.

– Mit tehetek érted, drágám? – tudakolta búgva.

– Látod Annit?

– Andikám, miért nem az irodai számot tárcsáztad?

– Azt kérdeztem, látod-e Annit? – nyomta meg a szavakat a lány.

– E pillanatban nem látom…

– Pedig az órám szerint most nincs szünet, placcon kell legyen.

– Kellene.

– Igaz, a zenét sem hallom a telefonban… Mi történt?

Bori vihogott, mintha valaki a farába csípett volna.

– Semmi sem történt, drágám! – mondta. – A fiúk éppen két szám között vakaródznak, de Nana nincs velük. Biztos befutott az öltözőbe, igazít magán. Azért mondtam, hogy próbáld az irodában hívni… – De várj csak! Éppen jön, a ruhatárban volt valamiért. Szólok neki…

Nánási Andrea akaratlanul is rábólintott.

Az énekesnő hangjában nem volt öröm, amikor beleszólt a kagylóba:

– Mi bajod van?

– Talán már telefonálnom sem szabad?

– Tudod, nem erről van szó…

– Akkor miért mondtad?

– Mert ha váratlanul hívsz, mindig valami marhasággal rukkolsz elő… Most mi az új sztorid?

A kagylóba behallatszott a bárpultnál ülők csevegése. Egy férfi szólt valakihez. A lány a főpincér hangjára ismert.

– Nos? – szólt serkentően az énekesnő.

Nánási Andrea tömören azt mondta:

– Megtámadtak…

Amaz meglepett hangot hallatott.

– Micsooodaa? – hitetlenkedett.

– Megtámadtak.

– Hogy a fenébe történt? És ki támadott meg? ... Kinek nyitottál ajtót?

– Nem otthon történt.
– Hol a fészkes fenébe csámborogtál?
Nánási Andrea hosszan hallgatott. Tudta, hogy a válasz vihart kavar.
– Nem hallottad, mit kérdeztem? – sziszegte fojtottan nővére. – Beszélj, mi történt? Nem szobrozhatok a bárpultnál, amíg hajlandó leszel kinyögni… Hol támadtak meg és kik?
– Odaát, Béla lakásában…
A kagylóban olyan csend lett, mintha elvágták volna a vezetéket. Aztán felhangzott Nánási Anni ziháló lélegzete, amint a levegőt kapkodta.
– Hogy kerültél oda? – tagolta a szavakat.
– Láttam valakit besurranni és utánamentem. Azt hittem, hogy…
Amaz felcsattant:
– Egy szót sem többet.
– De még nincs vége, mert…
– Nem hallottad, mit mondtam?
– Hallottam, viszont…
Az énekesnő hangja ellentmondást nem tűrően csengett:
– Erről a marhaságról egy szót sem akarok többet hallani. Majd otthon mindent megbeszélünk, ha hazamentem. Nem vagyok kíváncsi a nyavalygásodra.
– De Annikám, figyelj rám egy cseppet…
Az énekesnő figyelmen kívül hagyta a közbeszólást, és folytatta magáét:
– Semmi közöm az egészhez! Mondd meg Ilonkának, hogy ki van rúgva, és ne tegye be többet a lábát hozzánk. Majd keresek egy másik bejárónőt. Engem senki se idegesítsen. Érted? Most megyek, mert a fiúk már türelmetlenkednek.
Kattant a készülék, a vonal végén letették a kagylót.
Nánási Andrea hosszan bámult maga elé. Megértette a témaváltást, mert nővére mindig tartott a mixernőtől, aki köztudottan pletykás volt. Bánta, hogy előbb nem az irodai számot tárcsázta. Igaz, ott nehezebb volt elcsípni nővérét, mert csak akkor vették fel a telefont, ha történetesen valaki a személyzettől bent volt.
A lányban tovább kavarogtak a történtek, és nem tudott megnyugodni. Nővére viselkedése Szirom Béla eltűnésében amúgy is talány volt a számára. Miért a nagy titokzatosság? Miért menekül el, és igyekszik lerázni minden olyan dolgot, amely kapcsolatban állt az eltűnttel? Miért tetteti vaknak és süketnek magát, ha a szeretőjéről var szó? Holott ennek pont az ellenkezője kellett volna, hogy jellemezze viselkedését.
Nánási Andrea kínzó szükségét érezte, hogy a benne kavargó gondolatokat most melegében elmondja nővérének. Nem bírt volna várni hajnalig. Sietve elhagyta a lakást, és még elcsípte az utolsó autóbuszt, amely a Lánchídon át Budára vitte. Az első megállóban leszállt. Innen már egy ugrás volt a Kolibri.
A mulató félig volt csak tele. Szólt a zene, Nana a pódiumon állt, és a rumbatököt rázta a mikrofon előtt.
A lány, miután elhelyezte a kabátját a ruhatárban, elsőnek Viza Gyulába botlott.
– Szervusz, Andi! – csodálkozott a főpincér. – Hogyhogy ilyen későn?
– Nem volt betervezve, csal véletlenül estem be.
A férfi fürkészve nézett.
– Valami történt? – kérdezte.
– Mi történt volna?
– Feldúltnak látszol.
Nánási Andrea megrántotta vállát, és igyekezett közömbösnek mutatkozni.
– Csupán siettem, hogy mihamarabb ideérjek – mondta. – Nem szeretek egyedül mászkálni ilyen későn. Félős természet vagyok.
– Iszol valamit?
– Kösz, semmit sem kérek.

– Kávét?

–Nem fogok tudni aludni, ugyanis nem maradok soká.

Anni csak akkor vette észre húgát, amikor az leült a helyiség végében levő személyzeti asztalhoz. Alaposan meglepődött, de ez csak egy pillanatig tartott. Széles mosolyával hagyta el a pódiumot. Aki azonban jobban ismerte, láthatta rajta, hogy a szeme villámokat szórt.

– Te teljesen megőrültél! – szűrte foga között a szavakat. – Nem tudtál nyugodtan otthon maradni a seggeden? Ennyire be vagy sózva? Tudhatnád, hogy itt nem beszélhetünk!

– Miért ne beszélhetnénk? Senki sem hallja a szavunkat.

Anni széles mosolyát küldte néhány törzstagnak.

– Láthatod, hogy állandó reflektorfényben vagyok – szögezte le. – A távolból még a számról is leolvassák, hogy mit mondok. Nem kell neked bemutatnom itt a férfiakat… Különben nem értem, miért ez a nagy felbuzdulás nálad a barátunk iránt? Még ha én tenném, valamennyire érthető lenne.

– Tényleg, te miért nem teszed ezt? – vetette közbe a lány. A hangjából türelmetlenség csendült ki. – Elvégre a te barátod volt!

– Ha az én barátom volt, akkor te miért szaglászol és kutatsz utána, bámulod a lakását a konyhaablakból? Nekem megvan az okom, amiért így viselkedem, egyszer s mindenkorra leírtam magamban. Nem érdekel, miért lépett a távozás mezejére és egyáltalán, hol van.

Nánási Andrea csodálkozva nézett.

– Összevesztetek volna? – kérdezte.

– Fogjuk rá…

– Nem vettem észre.

– Talán mindent kössek az orrodra?

– A szövetkezeti bulin egyáltalán nem ezt mutattátok. Úgy festett, hogy szépen epekedtek egymásért.

– Másoknak úgy festett…

Nánási Andrea cigarettára gyújtott. Tudta, hogy nővére mellébeszél. Szirom Bélával utoljára ő találkozott, mikor a kulcsát átadta. Mikor veszett volna össze nővére a férfivel, ha nem volt rá módjuk? Cselt vetett, hogy kiugrassa a nyulat a bokorból, és szaván fogja nővérét.

– Ezek szerint nem Soltész találta meg a kulcsomat, hanem Bélától kaptad meg – mondta.

– Ezt honnan veszed?

– A balhézáshoz találkoznotok kellett Bélával. Ezek szerint nem velem volt utoljára.

– A kulcsodat Dávid találta meg a folyosón.

– Hazudsz!

Anni csinos arcát eltorzította a düh. A keze megrándult, hogy üssön, de még időben meggondolta magát.

– Megbolondultál? – sziszegte.

Végszóra Viza Gyula lépett az asztalhoz, és egy pohárka konyakot tett az énekesnő elé. Érdeklődő tekintete elárulta, hogy észrevette a kedélyváltozást.

– A bal hármas asztal küldi – mormogta.

Kövér, kefehajú férfi vigyorgott feléjük. Az énekesnő szokványos mosolyát villantotta, aztán tekintetét a főpincérre emelte.

– A szokott? – kérdezte.

– Nem tudtam kamut hozni, sajnálom.

– De miért nem?

– A pasas ott állt mellette, míg Bori ki nem töltötte… Napóleon!

A kövér feléjük emelte poharát. Az énekesnő is ezt tette, és belekortyolt az italba.

– A fene egye meg – mondta. – Ugrott egy teljes fodrász számlám.

Miután Viza Gyula távozott, haragvó arccal fordult húgához:

– Még egyszer ne próbálj hazugnak nevezni. Megkérnélek erre… És ne foglalkozz az én dolgommal. Mert az egész eset csak rám tartozik. Bélával befejeztem a dolgunkat. Minden különösebb indok és

magyarázat nélkül eltűnt, csupán egy kis összekoccanás miatt. Ha ezt megtette, akkor vége köztünk mindennek.

Nánási Andrea mélyet szívott cigarettájából. Nyugodt volt, a szeme sem rezdült meg. Változatlanul nem hitte nővérének egy szavát sem, és már azon is túl volt, hogy felháborodjon magyarázatán.

– Legközelebb légy körültekintőbb, nehogy ellentmondásokba keveredj – tanácsolta. – Akkor nem leszel kitéve senkitől sem hasonló jelzőknek, mint amilyen az előbb a számon kicsúszott. Különben ne hidd, hogy rosszat akarok neked.

Az énekesnő összehúzta a szemét.

– Miféle ellentmondásokra célzol? – kérdezte.

– A kulcsdologra… Meg hogy a bulin összeröffentetek volna Bélával.

– Lefogadom, hogy szándékosan bosszantasz!

A lány lassan a fejét csóválta.

– Gondolkozz világosan – mondta figyelmeztetően. – Akkor este, mikor megérkeztem, rajtam kerested Bélát! Nekem estél, hogy ő hol van? Mintha tudnom kellett volna, holott hamarabb jöttem el a buliról, mint te és a slepped.

Aztán így folytatta:

– Rá akartál beszélni, hogy felejtsem el az irodakulcsomat, és mondjam majd azt, elvesztettem! Méghozzá a folyosón. Ezzel kapcsolatban ugyanazt a titkolódzást csinálod, mint Bélával. Ha tetszik, csináld, de engem ne tarts hülyének, és arra se igyekezz rávenni, hogy megjátszam azt.

Az énekesnő úgy tett, mintha nem érdekelnék az elhangzottak. Megitta konyakját, és a poharat gondosan az asztal közepére helyezte. Tekintetében nyugtalanság tükröződött, de a mosoly változatlanul ott lebegett az ajkán. Mélyet sóhajtott, aztán megszólalt:

– Sok mindent kellene tudnod, hogy másként ítélj. Igaz, többet tudok nálad, mégsem látok világosabban. Arra törekszem, hogy csak a saját dolgommal törődjek. Neked sejtened kell, hogy milyen hibát követtél el, amikor azt a nyomorult irodakulcsodat kölcsönadtad Bélának…

– Ugyan milyen hibát követtem el?

– Ezt még kérded?

– Olyan nagy ügy lenne?

Az énekesnő indulatosan legyintett.

– Próbálj gondolkozni – kérte. – Tudod, milyen fontos munka folyik náluk, és odaadod a kulcsodat lényegében egy idegennek.

Nánási Andreának kikerekedett a szeme:

– Idegennek?

– Persze, hiszen Béla nem ott dolgozott.

– Pont te mondod, hogy idegennek! Pont te, aki a szeretője neki.

– Hallgass!

– Miattad adtam neki kölcsön a kulcsomat.

Amaz suttogóra fogta a hangját.

– Az isten szerelmére kérlek, hogy hallgass – mondta. – Én nem tudom kiért, miért tetted! Egy biztos! Nagyon kockázatos dologra szántad el magad, amikor ezt megtetted.

– Béla azt mondta…

– Egy szót sem többet… Semmiről nem akarok tudni. Felejtsd el a kulcs kölcsönadását és Béla minden dolgát. Azt is, amivel téged megetetett… Most az a legfontosabb, hogy ne folytasd a leskelődést a házban.

– Meg kell tudnod mi történt ma este – makacskodott a lány. Mivel nővére nem intette le, lassan belekezdett a történtekbe, és hal hangján elmondta hogyan járt. Nánási Andrea éppen befejezte mondókáját, amikor a dobos jött az asztalhoz. Nővérét figyelmeztette az elnyúlt szünetre. Amaz rá sem hederített. A férfi mérges lett.

– Mi van veled? – kérdezte. – Gyökeret eresztett a segged?

Anni csábos mosolyt vetett a fiatalabb Pixire.

– Minek kötöd mindenkinek az orrára, hogy nem végezted el a nyolc általánost – mondta gúnyosan.
A férfi a lányra kacsintott.
– Neked ez nem új, Andi – mondta. – Hiszen tudod, hogy kevés az iskolám. Árva gyerek voltam.
– A gyerekszobád pedig a szenesláda volt – vette át a szót az énekesnő.
– Másnak ennyi sem jutott.
Nánási Andrea fejével megadóan intett nővérének.
– Ha megjössz, szóljál – mondta.
– Te meg nehogy elkódorogj!
– Ugyan hová?
– Ezt nálad soha nem lehet tudni.
– Okvetlen ébressz fel!
A dobos igazított egyet zakóján.
– Milyen szép lenne, ha ezt nekem üzented volna, Andi – bájolgott.
Az énekesnő magával húzta a zenészt, és búcsút intett húgának. A pódiumról még látta, hogy az távozása előtt szót váltott a főpincérnél. Olyannyira feszült és ideges volt, hogy csak nehezen tudott koncentrálni. Műsora aztán gyatrán sikerült. Kapkodott, elharapta a szavakat, és néhányszor kiesett a ritmusból is. Mikor befejezte a számát, a zongorista fojtott hangon tudakolta állapotának okát.
Anni ingerülten szólalt meg:
– Nincs semmi bajom.
– Alig lehet rádismerni.
– Néha hibázhatok, vagy nem?
A zongorista elhúzta a száját.
– Néha? – mondta. – Mintha teljesen kuka lennél most.
– És akkor mi van?
A nagyobbik Pixinek kikerekedett a szeme.
– Milyen harapós lettél egyszerre – állapította meg. – Úgy látszik, még szólni sem szabad. A legközelebbi számodnál majd bemondom, hogy Ki mit tud-ot játszunk, így aztán nyugodtan bakizhatsz, és mi sem égünk le, mert azt hiszik, a műsorhoz tartozik.
– Gebedj meg…
– Jó, majd azon leszek.
A dobos tust ütött, hogy elvágjon minden további vitát, és bejelentette a következő énekszámot.
Anni alig várta a legközelebbi szünetet. Mohón cigarettára gyújtott, aztán úgy tett, mintha az öltözőbe menne. A személyzeti folyosón senki sem volt, így egyenesen az irodát választotta, és felemelte a telefont. Éjfél már jóval elmúlt.
A kagylót csak nagysokára vették fel.
– Tessék! – mondta álmosan az ismerős női hang.
– Itt Anni…
– Óh, de késő van!... Nem volt jobb dolgod, mint engem hívni?
Anni idegesen beleszippantott cigarettájába.
– Nem érdekel mennyi az idő – szögezte le. – Beszélnünk kell
– De most?
– Minél hamarabb, annál jobb. Nincs sok időm a magyarázkodásra, mert csak szünetem van.
A vonal végén pillanatnyi csend következett.
– Nem lenne jobb holnap beszélnünk? – érdeklődött a nő. – Nyugodtabb körülmények között lennénk.
– A dolog nem tűr halasztást.
– Tehát történt valami!
– Így is lehet mondani.
A nő felcsattant:
– Történt vagy nem történt? ... Beszélj világosabban!

– Történt… Persze nem közvetlenül velem, de nekem nagyon lényeges, hogy erről azonnal beszéljünk. Egy pillanatig sem vagyok addig nyugodt.

– Tudod, hogy most hozzád nem mehetek. Nem volna rá magyarázat, hogy mit keresek ott ilyen későn. Ezt megérted, ugye? Tehát, marad valami más megoldás. Van valami ötleted?

– Ha végeztem útbaejtelek hazafelé.

– Pontosan hol találkozzunk?

– Ahol a kutyádat szoktad sétáltatni – javasolta az énekesnő. – Az a legjobb hely mindkettőnknek.

– Remélem a kutyámhoz nem ragaszkodsz, mert furcsa lennék, ha hajnalban ebet sétáltatnék.

– Ne viccelődj!

– Jó, jó! Ott leszek a tér közelében, ahogy végeztél, rá húsz percre. De siess, mert sokáig nem akarok ott sétálni. Még azt hiheti valami részeg, hogy strichelek.

Anni letette a kagylót, és hosszan maga elé bámult…

A beszélgetést követően számára az idő ólomlábakon járt. Olybá tűnt, mintha soha nem akarna eljönni a hajnal, a megváltó záróra. Állandóan az órát leste. A zenészek azzal ugratták; hátha valami pénzes vendéggel akar lelépni, ezért ideges. Később aztán csodálkoztak, amikor villámgyorsan két lovagnak ajánlkozott férfit is lerázott, majd bevágta magát egy véletlenül odatévedt taxiba és elhajtatott.

A kocsiban ismét átgondolta mondanivalóját.

Már virradt, mikor a megbeszélt hely közelében leállította a taxit, és gyalog folytatta útját. A körúton alig volt járókelő. A November 7. téren befordult a Népköztársaság útjára. A Savoy bár éppen akkor ontotta ki az utolsó vendégeit. Néhány zilált tekintetű férfi ismerkedni akart. Gyorsan lerázta őket, és megnyújtotta lépteit.

A Jókai tér sarkán Veresnébe futott bele. Az Elektrix Szövetkezet elnökének titkárnője fázósan húzta össze kabátját, sápadt arca szinte világítani látszott a hajnali derengésben. Bosszús volt, amiért ilyen korán kiugrasztották az ágyból. Csupán mélyen ülő szeme árult el kíváncsiságot.

Miután köszöntötték egymást, a szikár nő belekarolt, és elindultak a Belváros irányába.

– Beszélj! Mi történt, ami annyira fontos volt és halaszthatatlan, hogy éjszaka derekán rámcsengettél. Sejtheted, hogy azután már nem bírtam elaludni.

– Sajnálom…

– Rajta! Ki vele!

Anni cigarettát kotort elő táskájából, és kapkodó mozdulatokkal rágyújtott.

– Andiról van szó – lökte ki a füstöt szájából. – Nyugtalanító, ami vele történt és…

– Persze, megint a húgod – vetette közbe a nő.

– De Joli…

Amaz egy kézmozdulatával leintette.

– Vele mindig történik valami – mondta. – Nem volt elég az a kulcs dolog? Most mit csinált?

– Inkább azt kérdezd, vele mit csináltak… Megtámadták!

– Ezt hogyan értsem?

– Szó szerint vegyed… Megtámadták.

– Kicsoda támadta meg?

– Ma este valaki Sziromnál járt, és Andi meglepte az illetőt odabent a lakásban…

Veresné eltátotta a száját, mereven nézett. Megtorpant és szembefordult az énekesnővel.

– A marha! – mormogta gondterhelten.

– Tudod ki volt?

A szikár nő megrázta fejét. A megdöbbenésnek már nyoma sem volt rajta.

– Hülye vagy? – kérdezte. – Honnan tudnám, hogy ki volt az a pasas. A húgodra mondtam, hogy marha! De még milyen nagy marha! Arra nem gondolt, hogy milyen könnyen baja eshetett volna? Milyen sérüléssel úszta meg a kalandot?

– Különösebb baja nem történt.

– Azt mondtad megtámadták…

– Az ijedtségen kívül nem történt baja. Az illető ugyanis fejvesztve menekült el, egyszerűen félrelökte Andit az útból, és máris eltűnt.

– Szerencsés volt, hogy a betörő megijedt.

– Azért ijedtségből még odasózhatott volna Andinak… Máskülönben nem igazi betörő volt.

– Hogyhogy nem igazi betörő volt?

Anni a fejét csóválta. A közeli kapualjból egy férfi húzott ki, elhaladt mellettük a körút felé. Ismét megindultak egymásba karolva, lassan lépegetve, mint a fáradt éjszakai pillangók.

– Ez a pasas rendes kulcsával nyitotta ki a lakást, mert villámgyorsan bent termett – magyarázta az énekesnő. – Andi jó megfigyelő.

Veresné cigarettát kért. Megálltak, majd, miután a nő rágyújtott folytatták útjukat.

– Tehát ezért kellett felébresztened éjszaka derekán – mondta a szikár nő rezignáltan.

– Azt mondtad, ha valami rendkívüli történik, azonnal értesítselek. Minden lényeges érdekel, tetted hozzá.

– Várhattál volna reggelig.

– És miért?

– Mert ebben a betörősdiben nem volt minket érdeklő lényeges körülmény.

– Úgy gondolod?

– Nem gondolom, hanem tudom. Punktum!

Anni mélyen leszívta a füstöt, aztán rátaposott az eldobott cigarettára. A hangjában izgalom vibrált, amikor megszólalt:

– Andi életveszélyben volt. Azt hiszem, a számomra ennél lényegesebb nincs. Igaz, magának köszönhette, mert az idegen után ment lakásba. Többé ilyet nem tesz, az biztos. De mást megtehet. Ugyanis nincs beavatva, így aztán nem tudhat dolgokat, de a kíváncsiság…

Veresné olyat szorított az énekesnő karján, hogy az elhallgatott.

– A mi dolgunkról egy szót sem – sziszegte annak fülébe. – Ez nem tartozik a húgoddal történt eseményhez. Érted? És ne kombinálj mindent össze.

Anni fájdalmasan nézett.

– Már hogyne tartozna a dolgunkhoz! – mondta makacsul. – A kettőt nem lehet egymástól elvonatkoztatni. Az ismeretlen látogatása Béla lakásában nem a véletlen műve. Akárcsak a kulcs dolog, meg amit Andi tett. Mindkét téma egy zsákból került elő. Miért akarod bebeszélni, hogy ez a támadás teljesen különálló a mi dolgunktól?

– Azt hiszed közünk volt ehhez?

– Biztos vagyok benne, nem csak hiszem!

– Ki kell ábrándítsalak ebből… Nem tudok olyan tevékenységünkről, amely összefüggne ennek a férfinek a látogatásával Szirom lakásán.

– Szirom csak titeket érdekelt… Ki más kutatna most nála? Egyelőre senki nem tudja, hogy eltűnt, talán a munkahelye kereste már, de nem tudok róla, pedig a házfelügyelő elpofázná, mert elég sokat látott minket együtt.

Hosszan hallgattak. Veresné fejét féloldalt billentve ment, mintha lépteik neszére figyelne. Szemből zajos társaság közeledett. A szikár nő megvárta míg azok elhaladnak mellettük, aztán megszólalt:

– A történtekről később is beszélhettünk volna. Kár volt felkeltened. A hülyeséged miatt tölthetjük a hajnalt itt, az utcán.

Mindjobban világosodott. A forgalom is kezdett éledezni. Gyors egymásutánban több autóbusz elhúzott mellettük, port kavarva.

Anni mély lélegzetet vett, aztán azt mondta:

– Hát jó. Ha azt akarod, hogy továbbra is két malomba őröljünk, hát legyen. Így is megmondhatom a magamét, és lényegében ez a célom. Kénytelen leszel meghallgatni…

– Felhívom elsősorban a figyelmedet – folytatta –, hogy tolmácsold majd kérésemet az ismerősödnek, akiről én nem tudhatom kicsoda, micsoda. Na, ez a ti dolgotok. Nem is vagyok kíváncsi rá… Tehát jegyezd meg, hogy nekem csak Andi van, szüleink korán elhaltak. Ha valami történne vele,

nem élném túl. Lehet, Andi valamit sejt velem kapcsolatban, de álmában sem tudja, még csak nem is gondolja, milyen szerepet játszom nálatok. Beugrott Bélának azzal a kulcskölcsönadással, rendben. De nem tudatosan tette ezt, és nem volt semmiféle szándéka ezzel. Ezt már tisztáztuk. Az is érthető, hogy megmaradt benne egy csomó kérdés, amire nem kapott választ. Ő ezt tisztázni szeretné. Tőlem nem kaphat semmiféle magyarázatot. Ezért a saját szakállára szimatol és cselekszik. Figyelte Béla lakását, mert be akart olvasni neki, hogy miért tűnt el. Csodálkozik, hogy én nem izgatom magam emiatt. Honnan tudná, hogy nem voltam szerelmes Bélába, azért lettem csupán a szeretője, mert ti ezt akartátok… Azt akarom senki se bántsa Andit, ígérem valahogy megpróbálom leszerelni a nyüzsgését, a szimatolását vagy legalábbis fékezni a lendületét. Tolmácsold: nem akarom, hogy a húgomnak baja essék!

Veresné lassított léptein, és elpöckölte a csikkjét.

– Tehát az a meggyőződésed, hogy Sziromnál járt látogatóhoz nekünk valamiféle közünk van – mondta.

– Joli, nagyon kérlek, ne add nekem a hülyét! Erre most nincs szükség. Ha egyszer egy hajóban evezünk, legalább a napot ne tagadjuk le egymás előtt… Biztos vagyok benne, hogy a ti szervezésetek.

Veresné sovány arca a hajnali fényben még nyúltabbnak látszott, mint amilyen valójában volt. Mélyen ülő szeme változatlan élénkséggel villogott.

– Jó! – bólintott kényszeredetten. – Nem zárom ki azt, hogy neked van igazad. Ígérem, továbbítom kérésed még a mai napon. Reméljük megértésre talál, nem rajtam múlik. De azt hidd el, hogy nekem sem kötnek mindent az orromra. Csak annyit, amennyi szükséges.

– Nem magyarázatot kérek, sem felvilágosítást… De annyit megkövetelhetek, hogy meghallgassanak és higgyenek, ha az ellenkezőjéről nincsenek meggyőződve. Ez reális kívánság. Nem hiszem, hogy emiatt megorrolnának.

– Rendben…

Anninak legörbült a szája, a torkát sírás szorongatta. Ha nehezen is, de legyűrte feltörő könnyeit. Az Operánál voltak. Veresné javaslatára átvágtak az úttesten, és megindultak vissza a körút irányába.

A csendet elsőnek az énekesnő törte meg:

– Andi azt mondta, hogy csak a második alkalommal támadták meg. Ugyanis kétszer látta, hogy járnak a lakásban. A két látogatás között jó másfél óra telt el. Mindkétszer ugyanaz a pasas volt ott.

Veresné felkapta a fejét, a szeme kerekre tágult.

– Hogy két betörő lett volna? – kérdezte.

– Igen, mert kétszer jártak a lakásban.

– Ez biztos? – tagolta a szavakat a nő.

Anni figyelmét nem kerülte el Veresné meglepődése, de úgy tett, mintha semmi jelentőséget nem tulajdonítana a változásnak.

– Nem lényeges – mondta lekicsinylően.

Amaz felcsattant:

– Már miért ne lenne lényeges?

– Azt mondod?

Veresné ismét megállt. Sovány arcán megfeszült a bőr, a tekintete szinte égetett.

– Minden mozzanat lényeges – szögezte le. – Főként, hogy egymásután kétszer jártak a lakásban.

Anni cigarettát vett elő. Veresné is rágyújtott.

– A húgom jó megfigyelő – mondta határozottan az énekesnő. – Ha ő azt mondja, ugyanaz a férfi járt másodszor is a lakásban, akkor az biztosan úgy volt.

– Lehetetlen! – vágta rá a nő.

– Ezt honnan tudod? – csapott le az énekesnő.

Veresné magabiztossága egy pillanatra szertefoszlott, a tekintete zavaros lett.

– Félreértesz, ugyan honnan tudnám – makogta. Aztán ingerülten legyintett. – Már teljesen összezavarsz! Arra értettem a lehetetlent, hogy egy betörő vajon minek ment volna vissza másodszor is

ugyanarra a tetthelyre. Ez a lehetetlen! Légy szíves ne magyarázz bele a szavamba mást! Mondd csak, Andi felismerné ezt a férfit, ha még egyszer látná?

– Egyszerre, hogy megjött az érdeklődésed…

– Miattad teszem, no és a húgodért.

– Az előbb majd elaludtál a nyavalygásomon, most meg kérdésekkel kezdesz ostromolni.

Veresné belekarolt az énekesnőbe, és mintha járni akarná tanítani mozdított rajta, hogy meginduljanak.

– Az elején nem említetted, hogy ketten is jártak Szirom lakásában – mondta neheztelően. – Kezdhetted volna ezzel. Hogy nézett ki az illető?

– Nekem az a lényeges, ami a húgommal történt. Nem emlékszem, hogy Andi említette volna annak a férfinek a kinézetét, a leírását… Ez annyira fontos lenne?

– Nézd, nem mindegy, hogy ki járt ott.

– Úgy értve, nektek nem mindegy ez.

Veresné mélyet sóhajtott és korholóan csóválta meg a fejét.

– A te részedről sem mindegy – nyomta meg a szavakat –, elvégre, ahogy mondtad az előbb, egy hajóban vagyunk, tehát te is benne ülsz. Ez az esemény sem úgy érint, mint valami kívülállót, függetlenül, hogy a húgoddal történt. Nem tudod előkelő idegenként szemlélni az eseményeket, még inkább azok következményeit. Ehhez tartsd magad, és ne próbálj tartózkodni.

Anni megszívta néhányszor cigarettáját. Nagyon zavarta a nő csontos ujjainak szorítása. Úgy érezte, mintha bilincsbe verték volna a karját. Tudta azt is, hogy a másiknak igaza van. Még akkor is részese az eseményeknek, ha közvetlenül semmit sem csinált.

– Elsősorban az volt a célom, hogy a húgom érdekében cselekedjek – magyarázta. – Arra nem gondoltam, hogy lényeges lehet a személyleírás. Engem csak az izgat, hogy Andinak ne legyen baja ebből a nyüzsgésből. Csak ennyit kérek. Ezt tolmácsold.

Veresné szótlan volt. Fejét lehajtotta, mintha lépéseit számolná, aztán leejtette cigarettáját. Kisvártatva felnézett és megszólalt:

– Szó szerint továbbítom, amit elmondtál. Biztos vagyok, hogy választ kapsz az izgató kérdésekre.

– Nemcsak választ várok – vetette közbe az énekesnő –, hanem bizonyosságot is, hogy Andinak nem történik baja a jövőben. Azt megígérem, hogy a magam módján igyekszem lefékezni érdeklődését dolgaim iránt. Ki akarom verni a fejéből Béla eltűnését és a vele kapcsolatos dolgokat.

– Helyesen látod a dolgokat, csakhogy korábban kellett volna kezdened.

– Ne felejtsd, senkink nincs. Szülők, rokonok nélkül állunk. Együtt lakunk. Ragaszkodásunk egyben törődés is a másikkal. Ezzel mind tisztában voltatok. Ezért hát a húgom számlájára semmit se írjatok.

Veresné megértően bólintott.

– Nincs semmi probléma – mondta. – Ígérem, megteszem, amire kérsz. Továbbítom mindezt.

Anni most valamivel nyugodtabbnak érezte magát. Szorosabbra húzta ballonját és megborzongott. Már teljesen világos volt. Egyre többen lettek az utcán, az autóbusz-megállóban csomóba verődtek az emberek. A közeli útkereszteződésben járművek sorakoztak szabad jelzésre várva.

– Még ma este választ kapsz – folytatta a nő. – Biztos, hogy megnyugtató lesz a számodra. Van még valami közölni valód?

Anni a fejét rázta.

– Akkor siess haza, hogy minél előbb ágyba kerülj – mondta a nő.

– Andi vár rám. Biztos beszélgetni akar a történtekről. Pedig a legszívesebben elfelejteném az egészet.

Veresné elgondolkozva nézett, aztán megszólalt:

– Próbáld biztosan megtudni, hogy a húgod felismerné-e azt a férfit vagy sem.

– Említettem már, hogy erről nem beszélt.

– Hátha most már jobban emlékszik az esetre, mert megnyugodott.

– Ez nektek ennyire fontos?

Veresné bosszús lett.

– Nekünk fontos, drágám! – tagolta a szavakat. – Neked, meg nekem, meg a többieknek! Így gondolkozz!

– Így fogok gondolkozni.

– Ajánlom is – mondta a nő, de a hangjában nem volt fenyegetés.

Miután elváltak, az énekesnő elgyalogolt a körútig. Innen már nem lakott messze. Időközben az járt az eszében, hogy a húgán kívül kinek kell majd számot adni Szirom Bélához fűződő kapcsolatáról. És egyáltalán, mit fog majd mondani…

6

Keskeny vállú, vastag szemüveges férfi nyitott ajtót, a szája sarkában félig szívott cigarettával. Kíváncsi tekintete kutatóan tapadt az érkezőre.

– Mit akar? – szűrte foga között a szavakat.

– Macsai Ottót keresem.

– Jó helyen jár.

A fiatalember felmutatta igazolványát.

– Békési Gábor rendőr százados – mondta. – Azért jöttem, hogy…

Nem jutott tovább.

– Tessék, már megint egy Varga a Főkap.-ról – csattant fel a szemüveges.

– A Belügyminisztériumból…

– Olyan mindegy, az a lényeg, hogy Varga – fakadt ki a férfi. A cigaretta úgy ugrált a szájában, akár a távírógépkar, a tekintete egyszeriben elborult. – Csak azt szeretném tudni, hogy mikor hagynak már nyugton, békében. Nem elég, hogy egy álló napig faggattak megszakítás nélkül, aztán még egyszer visszajöttek tisztázni néhány körülményt, legalábbis ezt mondták, és ittragadtak éjfélig. Úgy bántak velem, mintha gyanúsított lennék. Arra is kíváncsiak voltak, vajon mit csináltam, miután eljöttem a telepről. Alibiztettek!

Hirtelen elhallgatott, mert a cigaretta megtapadt alsó ajkán. Óvatosan lefejtette, körbenyalogatta ajkát, aztán így folytatta:

– Rekedtre pofáztam magam, és bizonygattam, hogy azon az éjszakán helyettesítettem Ecser Géza barátomat, mert el kellett utaznia, és a vállalat nem tudta megoldani a problémát. Gondoljon bele, micsoda mázlista voltam. Ha csak egy fél órával maradok tovább, engem vágnak haza. Akkor most Ecser Gézát faggatnák, neki kellene alibit bizonyítani, nehogy első számú gyanúsított legyen. Most nem tudom elképzelni, hogy még mi a fenére lehetnek kíváncsiak? Mindent elmondtam, kizsigereltek, és egyszerűen nincs bennem magukat érdeklő téma. Veheti úgy, hogy belefáradtam… Hát, akkor minden jót!

Csukta volna be az ajtót, de a fiatalember előrenyomta a karját, és meghiúsította szándékát.

– Nem a gyilkosság miatt jöttem – közölte tagolva a szavakat. – Kár kiborulnia.

Macsai Ottó meglepődött. Mélyet szívott cigarettájából, aztán szája sarkába helyezte, és két kezével megfogta az ajtó szélét.

– Hát miért jött? – kérdezte. A hangjában mély bizalmatlanság csengett.

– Az előzmények érdekelnének…

– Mifélék?

– Már beszéltem a taxissal…

Macsai sovány arcán megfeszült a bőr, tekintetében fény gyúlt.

– Sikerült megtalálni a sofőrt? – kérdezte. – Azt a taxist, aki látott engem azzal a sérült férfivel küszködni?

Békési bólintott.

– Igen, előkerült – mondta. – Tanúsította a maga állítását. Egy maszek taxis volt.

– Maga kutatta fel?

– Nem… Egy főtörzsőrmesternek köszönhető az egész.

– Olyan pirospozsgás fickó… Az orrán viselte a sapkáját?

– Ő volt kint a helyszínen, miután eltűnt az a sérült ember, akit maga félrehúzott az útról.

Macsai megdörzsölte az állát, és lapos pillantást vetett.

– Maga elhitte, hogy találtam egy sérült embert akkor? – kérdezte.

– Azért jöttem…

Macsai egy csapásra megváltozott, mintha kicserélték volna. A fiatalembert a szobába vezette, és hellyel kínálta. Maga is leült, elnyomta a csikket, aztán máris újabbra gyújtott. Mikor kifújta a füstöt, előre bökte nikotintól sárga mutatóujját.

– Tudja, hogy maga az első, aki elhiszi, hogy azon a ködös estén valóban találtam a telep előtt, az úttesten egy sérült férfit?

– Nehogy azt higgye!... Az a pirospozsgás rendőr volt az első, aki hitt magának. Máskülönben most nem lennék itt. Szükséges, hogy megbeszéljünk néhány fontos dolgot. Előbb azonban mondjon el mindent erről az eseményről. Megkérném, hogy sorjában tegye, ahogyan történt.

Macsaiban minden mozzanat elraktározódott. A visszaemlékezés nem esett nehezére. Az, hogy már elhiszik a történteket, megnyugtatta. Mindent elmondott, és még a véleményét is beleszőtte.

– Tehát ahhoz nem férhet kétség, hogy a helyszínen talált öngyújtó és golyóstoll a sérült ember zsebéből eshetett ki – vélekedetté később a fiatalember.

– Ez olyan biztos, mint nap az égen… A főtörzs is kipróbálta mindkettőt, jól működtek. Így aztán az fel sem merülhet, hogy valaki használhatatlanságuk miatt eldobta volna.

– Maga szerint, hogyan került az a férfi az úttestre?

Macsai nikotinos ujját a mellére helyezte.

– A véleményemet kéri? – kérdezte bizonytalanul.

– Kíváncsi lennék rá.

– Nos, ha belegondolok, ez az egyik bökkenő.

– Miért bökkenő?

– Mert az…

– Erre pedig egyszerű magyarázat kínálkozik – vélekedett a fiatalember.

Macsai nagy gonddal megszívta a cigarettáját, aztán néhányszor megvonta vállát.

– Hát éppen ez itt a bibi – mondta. – Az egyszerű magyarázat ugyanis erősen sántít. Mert nyilvánvalónak az tűnik, hogy a pasas át akart jönni az úttesten, az a kocsi pedig fellökte a nagy ködben…

Nagyot sóhajtott, aztán folytatta:

– De a pasas vajon hová igyekezett? Miért lépett le a járdáról és éppen itt? Szemben csupán a telep volt. Kétlem, hogy hozzám igyekezett volna. Ilyen késő este mit akart az úttest másik oldalán, ahol ismétlem, semmi sem volt, és dolga sem lehetett ott… Ez az egyik akadály a magyarázatban.

– Tételezzük fel, hogy ittas volt… Minden különösebb cél nélkül kódorgott abban a nagy ködben és eltévedt. Gondolta, az úttest másik oldalán eltalál valahova.

Macsai a fejét rázta.

– Ez lehetetlen, százados úr! – mondta határozottan. Ujjával megkopogtatta orrhegyét. – Nekem igen érzékeny a szimatom, dacára, hogy sokat dohányzom. Megéreztem volna rajta az italt, hiszen egészen közel hajoltam hozzá, amikor szólítgattam meg a járdára cipeltem. Szeszszag nem volt, a pasas egy kortyot sem hörpölt.

– Akkor miért volt annyira vigyázatlan az úttesten? Ne feledje, hogy az a kocsi nem száguldott, éppen a köd miatt.

– Nahát itt a második akadály… A pasason ugyanis nem volt semmi külső sérülés, még csak karcolás sem. Ruháján sem láttam szakadást. Pedig, ha a kocsi elütötte, annak nyoma kell maradjon. Mégsem volt. Lehet, belső sérülést szenvedett, emiatt lett eszméletlen. Van ilyen… Volt egy ismerősöm, a munkahelyén megcsapta a hátán egy deszka. Még csak karcolás sem volt a bőrén, végigdolgozta a műszakot és hazament. Hajnalban lett rosszul, bevitték a kórházba, ahol belső vérzést állapítottak meg. Úgy kellett visszacsalogatni az életbe. Ki gondolta volna ezt, amikor megcsapta a deszka?... Itt is ilyen valami lehetett. Rejtett sérülés vagy mit tudom én mi.

– Egy pillanatra sem tért eszméletre?

– Pedig próbálkoztam, de nem sikerült, csak nyöszörgött, és mintha mászni akart volna…

– Mit akart?

Macsai előbb leverte a hamut cigarettájáról, aztán mélyet bólintott:

– Pontosan úgy festett, mintha odább akarna mászni, csakhát erre sem ereje, sem öntudata nem volt. Talán valamiféle ösztön macerálta.

– A nyöszörgéséből nem tudott semmit kihámozni?

– Egy szót sem…

Békési, azt a pillanatot feszegette, amikor a férfi a fékező gépkocsi hangját meghallotta. Macsai ismét elmondta részletesen az eseményt.

– Tehát halk, elnyújtott fékcsikorgás volt – szögezte le később a fiatalember.

– Igen.

– Nem éles fékhang és nem rövid.

– Olyannyira halk volt és elnyújtott, hogy észre sem vettem volna, ha történetesen nem csendben állok az udvaron. Lehet, ha a talpam alatt csikorog a murva, amivel az udvar fel van szórva, észre sem veszem a kocsi megállását.

Békési töprengett egy keveset, aztán megszólalt:

– Ugye a portásfülkében erős fény, legalább százas körte világít.

– Valóban erős a fény, de nem égő világít, hanem neon... Méghozzá kétcsöves, eléggé bántja a szemet. De ez miért érdekli magát?

– Minden apróság érdekel.

A sovány férfinek a szeme kerekre tágult a csodálkozástól.

– Érdekes, hogy ilyeneket egyik Varga sem kérdezett, pedig alaposan belemerültek a faggatódzásba – mondta. – Fura egy fickó maga, hallja!

Békési Gábor mosolygott.

– Ugye nyitva hagyta maga mögött a telep vasajtaját, mikor kiment az utcára? – kérdezte.

Amaz ismét megrökönyödött.

– Hát persze, hogy nyitva hagytam – mondta. – Egyáltalán, minek csuktam volna be? Vissza akartam menni, csak arra voltam kíváncsi, miért fékezett az a kocsi… Még az is átfutott rajtam, hátha a telepre érkezett, és be akar hajtani.

– A helyszínen azt mondta a főtörzsőrmesternek, hogy erről a kocsiról semmit nem tud mondani. A ködben csak a kontúrját látta, semmi egyebet. A márkáját még csak sejteni sem tudta.

– Pontosan így van… Erről a személygépkocsiról semmit sem tudok elmondani.

– Azóta sem jutott az eszébe valami apróság?

– Egyáltalán nem…

Békési csalódottan sóhajtott.

– Pedig reméltem, hátha valami eszébe jut ezzel a kocsival kapcsolatban. Valami kis tény. Az ilyen villanásnyi dolgok néha utólag kikristályosodnak az emberben.

Macsai Ottó hangja nyers volt, amikor megszólalt:

– Bennem semmi sem kristályosodott ki ezzel kapcsolatban. Azt hiszi nem töprengtem eleget rajta? Azóta csak azon járt az eszem, hogy valójában mi is történt. Olyan, mint egy rossz álom. Óriási mázlim volt, hogy időben elporoztam onnan. Szegény Géza, ahogy tudom, egy fél órával később már megfázott. Itthon éppen akkortájt tusoltam… Hej, azok a kurva gépkocsitolvajok, akik elintézték őt, merre járhatnak most? Csak egyet kapnának el közülük, meglenne a többi is.

Szétmorzsolta cigarettáját a hamutartóban, és így folytatta:

– Biztos vagyok, hogy valami ismerős volt a tettes. Azért vágta haza Gézát, mert az ráismert, és jelentette volna, hogy el akart kötni egy teherautót. A helyében nem mentem volna az udvarra. Inkább magamra zártam volna a portásfülke ajtaját, és hívtam volna a Yardot telefonon, hogy viszik a nép vagyonát. Ehelyett Géza, szegény, kirohant, hogy tetten érje a pasast, az meg hókon vágta… Higgye el sokat töprengek, mint egy filmen, úgy peregnek előttem az események… Hallom a halk fékcsikorgást, megyek ki az utcára, ott állok a járdán a kivetődő fényben, és pislogok az úttest közepére… Ott áll az a kocsi, a reflektora meg mintha az úttestet tapogatná, aztán lassan megindul búgó motorral és…

– Egy pillanat, Macsai úr! – csapott le a fiatalember.

Amaz elhallgatott, a szája tátva maradt a meglepetéstől.

– Kérem! – szólt Békési. – Ismételje meg az utolsó szavait.
– Miért ismételjem meg?
– Majd elválik…
Macsai mélyet lélegzett és azt mondta:
– Aztán lassan megindult búgó motorral…
– A teljes mondatot kérném… Amit ez előtt is mondott.
– Ott volt a kocsi – forgatta szemét a sovány férfi.
– És aztán…
Amaz a semmibe nézett és homlokát ráncolta.
– Ott volt a kocsi – kezdte. – Úgy tűnt, a reflektor az úttestet pásztázza, aztán felbúgott a motor, és lassan megindult a kocsi.
– Maga szerint miért látszott úgy, hogy a reflektor az úttestet pásztázta?
Macsai tekintete élénk lett.
– Honnan tudjam? – kérdezte. – A kocsi állt, a lámpa fénye mégis mozogni látszott oldalirányban.
– Biztos?... Nem csak a képzelet játéka volt?
– Amit mondtam, azt láttam, és nyilvánvaló, hogy hiszem is. Csodálkoztam is, hogyan létezhet, a kocsi egy helyben áll, a reflektorfény pedig alighanem mégis mozog. Lehet, másnak ez badarság, hihetetlen. Nekem nem volt az.
– Később nem hallott motorzúgást?
Macsai lemondóan legyintett.
– Azt a kocsit elnyelte a köd, utána csend lett, no és az a sötét kupac az úttesten. Az maradt ott…
– Arról a pillanatról kérdezem, mikor bement a portára telefonálni, majd visszajött az utcára. Ezalatt nem hallott ismét motorzúgást vagy ahhoz hasonló zajt?
Macsai előbb a mennyezetnek emelte tekintetét, aztán visszahozta, és maga elé meredt. A szája nyitva volt, aprókat lélegzett, mintha torkát szorították volna. Kisvártatva fény gyúlt a szemében.
– Ne reménykedjen, mert nem hallottam semmiféle zajt, sem motorzúgást, de most már árulja el, hová akar kilyukadni ezzel – hadarta egy szuszra.
Békési Gábor nem felelt azonnal. Előbb Marlborot kínált. Rágyújtottak.
– Őszintén szólva kialakult egy kép bennem – kezdte. – Ugyanis nem szeretem a rejtélyeket, így megpróbáltam valami magyarázatot találni erre a furcsa eltűnésre. Támadt egy ötletem, és ez segített…
– Bökje már ki, mi az a kép? – türelmetlenkedett a sovány férfi. – Csak játszik az idegeimmel… Én napokat töprengtem, és nem jutottam elfogadható magyarázatra.
– Pedig megoldásra csakis egyetlenegy magyarázat kínálkozik. Éspedig az, hogy a sérültet, miközben maga a portáról telefonálgatott, egy gépkocsi elvitte a helyszínről.
– Elvitte volna?
– El.
Macsai csak bámult, aztán a fejét ingatta. Kisvártatva kibökte:
– Az lehetetlen.
– Miért volna lehetetlen?
– Hogy egy gépkocsi elvitte volna a helyszínről, abszolút lehetetlen, ötletnek nem rossz, mert kézenfekvőnek látszik. De egy gépkocsi nem szállhatott alá a levegőből zajtalanul. Máskülönben hogyan jöhetett volna észrevétlenül. A motor hangját hallanom kellett volna. Még telefonálás közben is, hiszen a portásfülke ajtaja nyitva volt. Ezenkívül nagyon keveset voltam távol. Igaz, két helyre is telefonáltam, de az egész nem volt több négy percnél. Ezalatt…
– Ezalatt éppen elvihették a sérültet – vette át a szót a fiatalember. – Négy perc elég volt, hogy kocsiba emeljék és usgyi.
– Mi az, hogy usgyi? Gondolja, csak úgy elsöpörtek volna? Gondolkozzon csak! Elsősorban észlelniük kellett a járdán heverő embert. Jó szemük lehetett abban a nagy ködben. De mindegy, sorolom tovább. Nyomban nem kaphatták fel, hiszen azt sem tudhatták, mi a baja. Éppúgy ittas is

lehetett volna. Tájékozódtak állapota felől, ehhez pedig idő kellett. Ez már nem fér bele abba a négy percbe, míg távol voltam. A kép nagyon torz, fiatalember! Valami más történhetett.

Békési Gábor semmiféle csalódást nem érzett, amiért feltételezése nem nyerte el a másik tetszését. Kialakult véleménye volt a sérült eltűnéséről, és nem talált olyan tényt, amely azt megmásíthatta volna. Még az sem befolyásolta, hogy a sovány férfi később nem hallott semmiféle motorzúgást, gépkocsi zaját. Tisztán állt előtte, miként zajlott le az egész eset, amelyhez csak óvatos pillanatokra volt szükség. A megoldást viszont nem akarta szellőztetni. Főként a szemtanú előtt nem.

– Előbb-utóbb majd kiderül, hogy valójában mi történt a sérülttel – mondta.

Macsai Ottó Munkást kínált, de a fiatalember elhárította udvariaskodását.

– Ha majd megtalálják, elmond mindent – vélekedett.

– Megismerné, ha még egyszer látná?

Macsai kihúzta magát ültében.

– Hogy a fenébe ne – mondta.

– Írja le, hogy nézett ki.

Macsai mohon megszívta cigarettáját és megszólalt:

– Széles pofacsontja volt, kerek fej… A bőre sima és feszes, reggelente nem sokáig kellett borotválkoznia. Sima haját elválasztva viselte. Huszonöt, harminc év körüli lehetett… öltönye elöl le volt hányva.

Békési laposan nézett.

– Ezt az előbb nem mondta – jegyezte meg.

– Most mondom… Akkor nem jutott az eszembe.

– De italszagot nem érzett rajta…

– Semmi cefreszag nem ütötte meg a kényes orromat. Lehet, hogy a gyomrát ütötte meg, és ezért hányt.

Békési töprengett.

– Jó megfigyelő maga – szólt kisvártatva. – Alaposan megnézte,

– Nehogy azt higgye… Csak azért tudtam jó személyleírást adni, mert hasonlított egyik rokonomra. Annak is olyan széles és kissé 1apos orra van, mint ennek a férfinek volt.

Békési Gábor a tárcájából egy igazolványképet vett elő, és átnyújtotta a sovány férfinek. A képen csodálkozó szemű, mosolygós fiatal férfi volt. Tudta, hogy most szabálytalanul jár el, mert a képet illett volna több más személyről készített igazolványkép közé keverni, úgy megmutatni, nem pedig így önmagában. A felismertetésnek szabályos és biztos módja van. Csakhogy most nem kellett a szabályos felismertetés, mert semmit sem jegyzőkönyveztek. Csupán egy gyanúját akarta azzal megerősíteni, hogy a képet megmutatta. A hivatalos bizonyítással még várhatott.

Macsai gyors pillantást vetett a képre, és felkapta a fejét.

– A szentségit – fakadt ki mérgesen. Hosszan megszívta cigarettáját. – Tudják, ki a pasas, és engem faggatnak, hogy miképpen tűnt el a helyszínről. Hű, micsoda Firnyák Tóni maga.

Békési visszavette a képet, és tárcájába süllyesztette.

– Nincs meg – szögezte le.

– Hogyhogy nincs meg?

– Szó szerint értse! Nem találjuk.

– Hiszen tudják, kicsoda. Megvan a fényképe.

– Tudjuk kicsoda, csakhogy nem tőle tudjuk, és ez merőben különböző dolog. Bejelentették az eltűnését, azon az estén nem ment haza, mikor maga rátalált. Innen tudjuk a nevét és az adatait. A fényképet is a hozzátartozók adták. Gondoltam, megmutatom magának, hátha felismeri a huncut sérültjét, akinek nyoma veszett. Sikerült.

– Visszaszívom a Firnyák Tónit, pedig jó név. Remélem nem sértődött meg?

Békési elmosolyodott.

– Megtisztelt vele – mondta.

– Kórházakban keresték? Ha tudják a nevét, könnyű a dolguk szaladgálni sem kell, csak felemelik a telefont és kész.

– Ezen már túl vagyunk.

– Nincs?

– Sehol az országban.

– Talán a babájánál lapul, és ott gyógyítgatja a sebeit.

– Nős volt.

Macsai legyintett, akár a bíró a mellérúgott tizenegyesnek.

– Mit számít az – mondta. – Volt egy haverom. A háború alatt egy bombatámadás után értesítik a feleségét, hogy pár utcával odébb Lajos vérbefagyva, kitérítve fekszik többedmagával, menjen temetni. Képzelheti azt az óbégatást, hívtak, menjek segíteni. Kaptam a lapátot, még taligát is szereztem. Hiába néztük a jelzett helyen a tetemeket, Lajost nem találtuk. A hírhozóra támadtunk, de az is értetlenül állt, sőt megmutatta a sorban Lajos hűlt helyét. Véres sálja ott hevert, de ő nem… Egy hét múlva bukkantunk a nyomára. A barátnőjénél kanalazta a bablevest, amikor beléptünk. Nagy nehezen ránk ismert, és letette a kanalat, jött vissza a feleségéhez. Kiderült, a bombatámadás az utcán érte. Ő csak légnyomást kapott, elvesztette az eszméletét, de később magához tért, és kimászott a hullák sorából. De nem emlékezett az otthonára, feleségére, csak a barátnőjére. Ahhoz ment aztán…

– A mai napig sem értem – folytatta a sovány férfi –, hogy miért éppen a feleségét söpörte ki a légnyomás a fejéből? Történhetett volna, hogy a barátnő felejtődik el, és a feleség marad. Netán mindkettő kiradírozódik. De hogy az egyik megy és a másik marad, az bizony nagyon fura amnézia kell legyen. Talán a bomba tehetett róla, valami speciális vegyszert tartalmazhatott… Most lehet, hogy ez a pasas szándékosan megbújt valakinél, azért nem találják. Bemondták már a tévében, hogy jelentkezzen, aki tud a hollétéről?

Békési a fejét rázta.

– Hát akkor mit vár? – tárta szét vékony karját amaz. – Mondják be az esti főműsorban, meglátja mennyi bejelentést kapnak majd. Itt a házban egy csomó öreglány vadássza a rendőrségi híreket. Az ilyeneknek mindegy, hogy a televízióban vagy a rádióban hallják, csak csemege legyen. Egyikük a minap kiszökött a kórházból, nehogy elmulassza a Kék fényt. Ezek aztán szívós kíváncsisággal felhajtják a lapulókat. Röntgenszemük van, még a falakon is átlátnak. A jó múltkor felcsíptem egy pipit, egyedül vagyok, néha kell a nő. Nos, a pipi rendes volt, azt mondta feljön hozzám, bevághatok neki, és ráadásul még kitakarít. A bevágásért semmit sem kért, csak a takarításért két kilót. Késő este nagyban lopakodtunk fel a lépcsőházban, gondoltam senki sem lát a fiatal pipivel, hát két öreglány csak rám köszönt. Direkt lestek… Hát azt mondom, ne hagyják ki a tévét a keresésnél meglesz a pasasuk.

Békési Gábor elköszönt a sovány férfitől. Nem tagadta, hogy nagy segítséget kapott, mert sikerült azonosítania az eltűnt férfit a sérülttel Most már azt is tudták, hogy az illetőt az eltűnés estéjén baleset érte.

Macsai Ottó szívélyesen kísérte a fiatalembert a lépcsőházig. Néhány ablakon meglebbent a függöny, leselkedő tekintetek villantak ki.

– Örülök, hogy elbeszélgettünk és segíthettem – mondta. – De azokat, a gyilkossági csoportnál, ki nem állhatom. Azok a Vargák minden szavamat kétkedve fogadták, és szúrós szemükkel majd felökleltek… Biztos a tükör előtt gyakorolják azt a kiköszörült tekintetet, azért olyanok.

Békési Gábor egy óra múlva már a Rudas fürdőben volt, a gőzben. Itt beszéltek meg találkozót Bana Dénessel. Kevesen voltak. Épp hogy megmártózott, megérkezett az ezredes is. A medence szélére húzódtak, ahol senki sem zavarta őket.

Bana gondterhelt volt.

– Azonnal akcióba kell lépnünk, Hód – kezdte. – Kora délutánra összetrombitáltam a társaságot.

A „társaság” az elhárítás szűkebb vezérkara volt, a két osztályvezetővel.

– Jól megérezte, Hód, hogy Szirom lakását figyeltetnünk kellene – folytatta az ezredes. – Reggelre elkéstünk! Ugyanis valaki látogatást tett ott maga után, és mindent felfordított. Olyan a rendetlenség, akár a tájfun után. Ez már a második hibánk ebben a témában. Valamit ismét kerestek. Lehet, előzőleg

nem találták, de most nem finomkodtak, nem óvatoskodtak, mint ahogy azt maga jellemezte. De mit akartak megtalálni? Minden arra mutat, hogy az illetőt megzavarták turkálásában. Talán a szomszédok felfigyeltek a sötét lakásból jövő neszezésre. Mocorogni kezdtek, erre a tettes berezelt, és pánikszerűen kereket oldott.

– Mi utal erre? – vetette közbe a fiatalember.

– Nem zárta vissza a lakásajtót…

– Csupán becsukta?

Bana elmerült nyakig a meleg vízbe, és aprót bólintott.

– Ma hajnalban vették észre az embereink, mivel akkorra értek és nyomban jelentették. De a meglepetés nem ez…

Békési elsiklatta füle mellett a megjegyzést és megszólalt:

– Most már figyelik a lakást?

– A padláson titkos helyet rendeztünk be. Itt senki sem mozog, nem használják a lakók. Az udvari oldalon elég volt néhány cserepet elmozdítani a tetőn, és pontosan rálátnak a folyosóra az emeleten. Láthatják, ki igyekszik Szirom lakásához. Csupán a szemben levő szomszédot kell kiszűrni.

– Mi ebben a titkos helyben a meglepetés?

– Nem a hely kiválasztása a meglepetés.

– Hát akkor?

– Nánási Anna, az énekesnő reggel visszazárta a látogató által nyitva hagyott lakásajtót. Ez a meglepetés!

– Ezek szerint kulcsa van a lakáshoz…

– Bizony, kulcsa van. Ez nekünk új, mert erről nem tudtunk. Szirom soha nem jelentette, hogy a nőnek lakáskulcsot adott volna.

Békési Gábor sem titkolta meglepetését. Feltételezte, hogy nem az eltűnt kolléga adhatta a kulcsot barátnőjének. Ilyen szarvashibát elhárítótiszt nem követhet el.

– Ez biztos? – bizonytalankodott. – Hátha más zárta vissza az ajtót és nem Nana.

Bana néhányat fújtatott, hogy a vizet lerázza felső ajkáról, aztán megszólalt:

– Ez a Nana hajnal után tért haza. Kiszállt a liftből, és bement a lakásába… Tíz perccel később előbukkant. A folyosó túloldalára igyekezett, ahol Szirom lakása van. Egy pillanat múlva máris jött vissza, és besurrant a lakásába. Kisvártatva egyik emberünk lement Szirom lakásának ajtajához, de azt most már bezárva találta… Ebből mire következtet?

Békési eltolta magát a medence szélétől, aztán visszahúzódott.

– Két dolog adódhat – kezdte. – Mindkettő lényeges és nagyon fontos a részünkre… Az első, hogy Nana tudja hol van Szirom és mi történt vele, hiszen nála a lakáskulcs… A második, hogy a nő tudta, kik jártak a lakásban, mi után kutattak lázas izgalommal… Nem voltak előrelátók, ellenkező esetben nem csinálják a felfordulást.

– És miért nem?

– Arra óhatatlanul gondolniuk kell, hogy előbb vagy utóbb Szirom Béla eltűnése ügyében hatósági eljárás lesz. Nyomozás! Nos, ha a lakást feldúltan találják, kész az a következetés, hogy a fiatal férfi bűncselekmény áldozata lett. Ez újabb intézkedéseket hoz. Kiderül, hogy a szomszédban lakó bárénekesnő a szeretője volt, kapcsolatuk nem maradhatott titokban a házban. Aztán jön az újabb adat, az énekesnőhöz feljárt Prohászka főmérnök az Elektrixtől, és sorolhatnám tovább… Nehezen hiszem, hogy erre nem gondoltak. Így pontosan magukhoz vezetik egy eltűnési eset rutinnyomozásának a szálait.

– Ők nem követhetnek el hibát?

Békési elgondolkodva kavarta meg a vizet maga előtt.

– Hibát ők is elkövethetnek – szögezte le. – De öngyilkosságot kevésbé… Ugyanis ez a részükre kész öngyilkosság és nem hiba. Valami itt nem stimmel. Az nem fordulhatott elő, hogy az utcáról fellopóztak, és visszazárták a lakást?

Bana makacsul megrázta a fejét.

– Az énekesnő volt – mondta határozottan. – Beleznay emberei nem kezdők a figyelésben.

– Ezt nem kétlem…

– Nana volt az. Látták, hogy kilép lakásából, és Szirom ajtajához tart, pillanatot ott időz és visszabújik. Kisvártatva emberünk ellenőrzi a lakásajtót Sziromnál, és azt zárva találja.

– A figyelők felismerték határozottan az énekesnőt?

Bana tehetetlenül mozdította karját a magasba, aztán visszaejtette a vízbe.

– Ugyan ki lehetett volna más? – mondta fojtott hangon. – A Nánási lakásból jött ki percekkel azután, hogy hazatért és csak pongyolába bújt, oda is ment vissza… Ha az arcát nem is látták, az alakja elég volt azonosításra a többi ténnyel együtt. Nem lehetett más, csak ő.

Békési Gábor letörölte arcáról az előbb felcsapódott vizet és így szólt:

– Lehetett például a húg is, Andrea! Nagyon hasonlítanak egymásra, főként az alakjuk megtévesztő. Persze nem állítom, hogy ő volt. Azonban, ha bizonytalan az észlelés, akkor két lehetőséget kell számba venni. Ezért kíváncsiskodtam olyan makacsul, hogy látták az énekesnő arcát is, vagy csak a körülményekből ítéltek.

Bana merően nézett maga elé, mintha a medence fenekét kutatná.

– A figyelők jelentésükben nem állították határozottan, hogy látták az énekesnő arcát – mondta.

– Tehát mindkét nő számba jöhet.

– Fogjuk rá… A következtetések viszont akkor is helytállóak, ha nem az énekesnőre vonatkoznak.

Békési megvakarta a fejét, és olyan arcot vágott, mintha fogfájás gyötörné.

– Megváltozott helyzetben a következtetések nem illeszkednének a képbe – vélekedett. – Furcsa lenne hinni, hogy a lány tudhatja a titkot, hogy mi történt Szirommal: hol van, kik jártak a lakásában, mit is kerestek, miközben nővére erről semmit sem tud, holott ő volt jóban a férfival. Bana felemelte tekintetét a vízről.

– Igaza lehet – mondta. – Egyetértek azzal, hogy a tippünk maradjon kétesélyes, míg megnyugtatóan nem tisztázzuk, melyikük zárta vissza a lakást. Persze könnyen elképzelhető, hogy mind a kettő tisztában van egymás dolgaival, elvégre testvérek, együtt laknak. Sok titkuk nem lehet egymás előtt.

Újabb fürdőzők érkeztek, ezért a medence távolabbik sarkába húzódtak. Néhányan lapos pillantásokkal méregették őket, de nem zavartatták magukat. A fiatalember megemlítette délelőtti látogatását Macsai Ottónál, valamint részletezte az éjjeliőr meggyilkolásának körülményeit, azon a külterületi gépjárműtelepen.

Bana Dénes a homlokát ráncolta, nem tudta elképzelni ezzel az esettel, beosztottja hová akar kilyukadni.

– Honnan bányászta ki ezt a gyilkosságot? – tudakolta. – Egyáltalán miért? Talán összefüggésbe hozható a minket érdeklő esettel

– Itt is eltűnt egy illető – mondta a fiatalember, holott már tudta ki volt ez, de még hallgatott erről.

– Tehát ezért vizsgálja…

Békési elmondta, hogy a napi jelentések között talált rá erre a súlyos bűncselekményre. Itt napra készen voltak a különféle bűncselekmények és rendőri intézkedések, amelyek a fővárosban történtek. Konkrétan arra a napra és a következőre volt kíváncsi, amikor Szirom Béla eltűnt. Figyelmét megragadta a rendőri bizottságnak a jelentése, amely az előzményeket is részletezte. Itt talált rá arra a rendőri jelentésre, amely kivonatosan tartalmazta a telep elől eltűnt sérült férfi esetét a kérdéses este, mikor a gyilkosság történt.

– Részünkről mi ebben a pláne? – vetette közbe az ezredes. – Csupán az lenne érdekes, hogy azon az estén történt, mikor az elhárítótisztünknek nyoma veszett?

– Nem csak az időpont miatt figyeltem fel erre.

– Az a pasas nyilván magához tért és elpucolt.

– Maga a helyszín az érdekes.

– És miért érdekes?

– Az a gépjárműtelep egy olyan főútvonalon fekszik, amely a városból a külterületre vezet. Igaz, számtalan ilyen van, csakhogy ez főút a legrövidebben összeköti a Nagykörutat, tehát a városközpont a

külterületen levő Elektrix Szövetkezettel. Mindenki ezt az útvonal választja, ha az Elektrixhez akar kijutni vagy onnan a városközpontba igyekszik. A közforgalmú járművek is ezen az úton haladnak.

Bana Dénes felállt a medencében. A víz a gyomráig ért. Ismerte beosztottját. Elég volt egy pillantást vetni annak markáns arcára, már látta, hogy az többet tud, mint amennyit eddig elmondott.

– A végeredményt mondja – szólalt meg. – Mit tudott meg a gyilkosságról.

– A gyilkosságról szinte semmit, csupán következtetéseim vannak persze nem sok ténnyel. A telep előtt talált sérültről annál többet.

Bana tekintete megkeményedett.

– Azt hiszi a mi emberünk volt az? – kérdezte, de a hangja bizonytalanul csengett.

– Meggyőződésem.

– Ez biztos?

– Sikerült azonosítanom Macsai által.

Ezt követően Békési Gábor részletesen beszámolt a sovány férfival történt beszélgetéséről. Az elhárítófőnök, habár napok óta várta a tragédia hírét, most mégis megrendült. Elkomorodott, aztán intett, és elhagyták a medencét. A pihenőbe mentek szárítkozni. Rajtuk kívül senki sem volt ott, így zavartalanul beszélhettek.

– Nyilván nem volt beszámítható állapotban, mikor Macsai rátalált – vélekedett a fiatalember.

– Kik vitték el onnan és miért?

Békési megvonta vállát.

– Csak találgatásra kényszerülhetünk – mondta. – Biztos el akarták tüntetni.

– Érthetetlen, teljességgel érthetetlen – ingatta a fejét az ezredes. – Nehezen tudom elhinni, hogy meghalt. Az biztos, hogy valami kígyófészekbe nyúlhatott, de mi okból törtek az életére?

Azt tudták, hogy Prohászka Ferenc főmérnök találmánya körül kémkednek. Elképzelhetetlen volt, hogy Szirom Béla, mint az elhárítás tisztje lelepleződött volna az egyik titkos ügynök előtt, és az ezért végzett vele. Fordított esetről sem lehetett szó. Szirom fegyelmezett ember volt, jelentette volna, ha kétségkívül és bizonyíthatóan leleplez valakit a főmérnök környezetében.

Az elhárítómunka sokévi tapasztalata is ellentmondott annak a feltevésnek, hogy Szirom lelepleződött a kém előtt, aki aztán meggyilkolta. A kémkedés egyik legfőbb íratlan törvénye a titkosság, a rejtve végzett tevékenység. Még a kezdő ügynök is kerül minden feltűnést, óvakodik attól, hogy figyelmet keltsen, mert tudja: ez gyanús lehet. Egy gyilkosság azonban elsöpörhet minden biztonságot. Felkelti az illetékesek figyelmét, és a meginduló nyomozás a legnagyobb veszélyt jelenti az ügynök személyére és feladatára egyaránt. Főként, ha egy elhárítótiszt az áldozat. Nem egyszer előfordult, hogy az ügynök észrevette, a nyomában vannak. Tudta, lelepleződött. Ilyenkor két választás adódik: megpróbál egérutat nyerni és elmenekül, vagy pedig önként feladja magát, mintha nem tudna lelepleződéséről, és így kíván büntetlenséget szerezni.

Szirom Béla esetében viszont nem lehetett sarokba szorított ügynökről beszélni, aki azért végzett vele, mert a nyomában volt. Ugyanis nem volt semmiféle leleplezés! Szirom nem tett konkrét személyre utaló jelentést.

– Netán az ismeretlen ügynök mégis elkövetett volna egy ilyen nagy hibát, akkor régen elmenekült volna, megpattant volna a felelősségre vonás elől – vélekedett később az ezredes. – Nem pedig átkutatja Szirom lakását titokban, aztán mégegyszer visszatér, és mindent felforgat.

– Valami oka kellett hogy legyen a kutatásnak – jegyezte meg a fiatalember. – Kétszer is kockáztatott.

– Elszánt lehet…

A beszélgetést felfüggesztették, és mentek öltözni. Mindketten gondolataikba mélyedtek, a lehetséges magyarázatot kutatták. Később a büfénél, miközben hűsítőjüket kortyolgatták, az ezredes megjegyezte, hogy sürgősen véleményt kell formálniuk. Megfelelő ellenintézkedéseket csak akkor tehetnek, ha valamennyire tisztán látnak. Sötétben nem tapogatózhatnak, és arra sem építhetnek, hogy az ismeretlen ellenfél majd hibát követ el.

Békési Gáborban már kikerekedett egy elképzelés.

– Abból kell kiindulnunk, ami van – mondta. – De akadnak tények, amelyekre támaszkodhatunk. Konkrétan, az éjjeliőr meggyilkolására gondolok. Itt egy csomó nyom akad.

– Mi köze ennek a bűncselekménynek a mi ügyünkhöz? – kérdezte az ezredes.

– Mert az éjjeliőr meggyilkolása kapcsolódik Macsai által megtalált Szirom Bélához.

Bana Dénes az órájára nézett.

– Tehát van konkrét elképzelése, hogy milyen úton fog elindulni – mondta.

Békési mély meggyőződéssel bólintott.

– Tudom, hogy kevés az időnk a problémázgatásra, ezért gyorsan kell lépnünk – jegyezte meg. Zsebéből elővette azt a golyóstollat és díszes öngyújtót, amelyek Szirom eltűnését követően a helyszínen maradtak.

Bana kíváncsian nézett.

– Mik ezek? – kérdezte.

A fiatalember elmondta a helyszínre küldött törzsőrmester szorgoskodását. Az ezredes felvillanyozódott, és alaposan megnézte a tárgyakat.

– Az öngyújtó nagyon csicsás – mondta. – Ezek szerint mindkettő Sziromé volt. Kieshetett a zsebéből, mikor a földre került. Igaz?

– Vagy szándékosan kiejtette.

– Hogy tehette, hiszen minden jel arra mutat, eszméletlen volt.

Békési Gábor bizonytalanul intett kezével.

– Mikorra Macsai az úttest közepére ért, eszméletlen volt – mondta. – De amikor a kocsiból kikerült, még lehetett egy szikra öntudata, és szándékosan ejtette el, hogy valami nyomot hagyjon maga után.

– Ezt most hallom először – lepődött meg az ezredes.

– Hogy a kocsiban volt?

– Igen… És nem az úttesten ütötték volna el.

– Az események alapján a dolog úgy történhetett, hogy az eszméletlen Szirom Bélát személygépkocsival vitték befelé a városba… Macsai elmondta, hogy a fékcsikorgást követően ajtócsapódást hallott az utcáról. Legalábbis annak vélte, és nem tévedett! A hang ajtócsapódás volt! A kocsi a nagy ködben fékezett az útkereszteződésben. Ezt a pillanatot használta ki Szirom Béla, akiben az öntudatnak még volt szikrája, és kidobta magát a kocsiból.

Bana hitetlenkedve bámult.

– És a többiek mit csináltak vajon? – kérdezte. – Miért nem emelték azonnal vissza a kocsiba?

– Mert berezeltek, mivel erre nem számítottak, és fel sem merült bennük, hogy megtörténhet.

– Mitől rezeltek volna be?

– Macsai Ottó ijesztett rájuk, mert a fékezésre kijött a telepről, és ott állt a nyitott ajtón át kivetődő fényben. Féltek, hogy meglátja a kocsi rendszámát, és annyira megzavarodtak, hogy továbbhajtottak Szirom nélkül. Csak kissé távolabb jutva kezdtek gondolkozni, hogy mindez milyen veszéllyel járhat rájuk nézve…

Békési mélyet lélegzett, és így folytatta:

– Joggal tartottak attól, hogy a félig eszméletlen Szirom Béla valamit kikotyoghat megtalálójának. Azt nem tudták, hogy időközben már teljesen elvesztette az eszméletét. A méreg hatott!

– Megmérgezték volna?

– Igen, megmérgezték!

Bana Dénes arca elárulta, hogy fenntartással fogadja a hírt.

– Honnan vette ezt? – kérdezte.

– Feltételezem! Ugyanis nem volt rajta külsérelmi nyom. Macsai tanúsította. Vérnyomokat sem találtak az úttesten, ahol hevert. A mérgezést támasztja alá az a tény, hogy az öltönye elöl hányástól volt szennyezett.

– Folytassa…

– Miután a tettesek megvitatták, hogy milyen veszély leselkedhet rájuk, óvatosan visszafordultak. Lehet az is, hogy kissé távolabb leállították a kocsit, és gyalog mentek a helyszínre. A lényeg, hogy

éppen akkor érkeztek, mikor Macsai visszament a portásfülkébe telefonálni a mentőknek és a rendőrségnek. Az eszméletlen Szirom Béla ott feküdt magára hagyatva a járdán. Felkapták és elcipelték a kocsihoz…

– Ilyen egyszerűen zajlott le minden?

– Pontosan! Macsai Ottó ezért nem hallott újabb motorzúgást. Mindehhez csupán pillanatok kellettek. Mire Macsai az utcára ért, a sérült embernek már csak a hűlt helyét találta… Megkérem ezredes elvtársat, próbálja azonosíttatni a két talált tárgyat… Tudnunk kell biztosan, hogy Sziromé volt-e. Talán az összekötője felismeri.

Bana egyetértett a javaslattal, és eltette az öngyújtót meg a golyóstollat. Még ingadozott, hogy mennyiben fogadja el a feltételezéseket. Azt elismerte, hogy azoknak van bizonyos logikai alapjuk, és így a következtetések helyesek lehetnek, ha a tények valóban azok. Úgy döntött, megvárja az azonosítást. Beleznay őrnagy, a felderítők vezetője tartotta a kapcsolatot Szirom főhadnaggyal. Külön összekötője nem volt. Tudta, hogy az őrnagynak ismernie kell Szirom személyes használatú tárgyait.

– Ezt még ma tisztázzuk – mondta.

– Az is biztos, ha az illetők tudták volna, hogy Szirom már nem nyeri vissza az eszméletét, nem kockáztatták volna meg a visszafordulást – magyarázta tovább véleményét a fiatalember.

– Aztán újabb problémájuk adódott.

– Hová rejtsék el Szirom holttestét…

– Adódott fontosabb is.

– Mi lehetett ennél fontosabb? – vetette közbe az ezredes.

– Mi van, ha meglátta a rendszámukat a telepről kijött férfi? Jól sejtették, hogy az éjjeliőr lehetett. Tehát ez még nagyobb félelmet keltett bennük. Szirom holttestének az elrejtésével még várhattak, de a félelem újabb tettre sarkallta őket…

Bana egy kézmozdulatával leintette beosztottját.

– Most ne mondja ki, hogy hová jutott – mondta. – Sejtem, de a túl gyors eredmény valószínűtlenné tenné a helyes utat. Várjuk meg a tárgyak azonosítását. Most pedig sétáljunk még egy keveset itt a Duna-parton, hogy a kezdeti intézkedésekben megállapodjunk. Délutánra legalább kész tervvel állhatok a társaság elé.

Kint kellemesen sütött a nap, jó idő volt.

Bana Dénes még nem sejtette, hogy álláspontja milyen vitát kavar az elhárítás vezérkarában.

7

Sebestyén Ottónak Óbudán, a Szentendrei út közelében volt a telephelye. A szűk utca jobbára földszintes házakkal volt teleszórva. A helyiség, amelyet bérelt, korábban egy autószerelő műhelye volt. Az utcára nyíló széles vasredőny mellett kisebb ajtó vezetett az üzletszerű helyiségbe. Ezt elhúzható rács védte éjszakánként. A redőnyös műhelybejáratot csak akkor használták, ha anyagokat és szerszámokat, létrákat és egyebeket szállítottak. Itt egy kisebb teherautó is behajthatott. A redőny azonban rendszerint le volt húzva, és lakat lógott rajta. Kívül a falon díszes cégér hirdette, hogy parkettacsiszolást és takarítást vállalnak. Az ajtót védő vasrács helyzetéből már messziről tudni lehetett, hogy vannak-e a helyiségben. Rendszerint reggel és késő délután volt tapasztalható mozgás, olykor azonban este is. Alkalmazottak indultak különféle helyekre, ahol éppen dolgoztak, majd érkeztek vissza, vitték és hozták szerszámaikat. Napközben majd mindig tartózkodott egy ember a helyiségben, és felvette a telefonokat, az esetleges rendeléseket. A kisiparos sok intézménynek, vállalatnak végzett takarítást.

Azon a délután taxi fékezett a telep előtt. A kocsiból Sebestyén Ottó lépett ki. Most is elegánsan volt öltözve. Frissen vasalt mogyorószín ballonja alatt fekete-fehér csíkos öltönyt viselt, mintha násznagynak készült volna valami esküvőre. Kifizette a sofőrt, majd vaskosat káromkodott, mert a bejárati ajtó előtt a rács le volt húzva. Időközben meghallotta, hogy odabent cseng a telefon. Előkotorta kulcsát, kinyitotta a rácsot, majd az ajtót és besietett a helyiségbe. Az iroda közvetlenül a bejárat mellett volt. Felkapta a telefont és beleszólt.

A vonal végén jól ismert női hang csendült fel:

– Hol a fészkes fenébe voltál? Hosszú percek óta hiába csengetek, pedig előre megbeszéltük, mikor hívlak.

Sebestyén kirázott egy cigarettát az íróasztalon levő dobozból és rágyújtott.

– Könnyű neked, ott ülsz a telefon mellett, de nekem egy sor más dolgom is van napközben – mondta.

– Ez a te bajod.

– Azzal is tisztában vagy, hogy per pillanat nincs kocsim.

– Ezek a kifogások nem jelenthetik azt, hogy a megbeszélt időben ne légy a helyeden.

– Értsd meg, hogy kocsi nélkül nagyon nehéz beosztanom az időmet percre pontosan. Taxit is alig kaptam.

– Sírjál még egy keveset.

– Nem értesz meg, de mindegy.

A nő visszafogta a hangját.

– Maradj a helyeden, másfél órán belül ott vagyok – mondta.

– Rendben…

– Remélem tiszta lesz a levegő, és nyugodtan beszélhetünk.

A férfi gyors pillantást vetett az iroda falán levő táblázatra. Itt volt naprakészen feltüntetve, hogy hol és meddig dolgoznak emberei. Délutánra senkit sem várt vissza, csupán állandó ügyeletesét, egyben anyagfuvarozóját, aki most valahová elcsavargott. Ezt viszont elküldhette valami ürüggyel, míg látogatójával tárgyal.

– Senki sem fog zavarni – mondta a telefonba.

– Sietek…

Sebestyén a telefonbeszélgetést követően gondosan vállfára akasztotta ballonját, letörölte az íróasztalnál levő széket, aztán fáradtan elterpeszkedett, mintha zsákolt volna. Hosszan bámulta a levegőt. Akkor riadt csak fel, mikor érkező motorkerékpár hangja hallatszott odakintről.

Miután csend lett, nyílt az ajtó, magas, széles vállú, pulóveres férfi lépett be, kopott vászon lemberdzsekben. Szabálytalan arca volt, amelyet vékony orra és elhúzott keskeny ajka tett feltűnőbbé.

– Üdv, főnök – vetette oda foghegyről, és megállt az irodaajtóban.
Sebestyén mérgesen kilökte szájából a füstöt.
– Hol a francba kódorogtál? – csattant fel. Bosszantotta, hogy időt vesztett az ajtónyitogatással, és ezt a nő szóvá tette.
– Már számtalanszor mondtam, hogy fegyelmezetten dolgozz. Reggel a pofádba rágtam, hogy ne mozdulj ki, maradj a telefon mellett. Erre mi történik? Jövök és zárt ajtót találok, mert ellógsz!
– Dehogyis – méltatlankodott amaz.
– Nem voltál itt.
– Bozsóéknak vittem kromofágot, három üveggel.
– Mi a fenének?
– Mert reggel elfelejtették, és a festékszennyeződést nem tudták felszedni. Telefonáltak, majd motorra pattantam, és fél óra alatt megjártam. Ez olyan nagy baj volt?
Sebestyén a fogát csikorgatta.
– Majd Bozsó is megkapja tőlem a magáét, mert neki is elment már az esze, hogy elfeledkezik a legfontosabb dolgokról – mondta. – A múltkor a törlőrongyokat hagyták itt, most meg a kromofág… Bezzeg, ha a tíz körmével kellene felkaparni a festéket, akkor nem feledkezne el semmiről sem…
Aztán így folytatta:
– Te meg mit gondolsz, miért rágtam a pofádba, hogy maradj a telefon mellett?! A fakabátok hívását várom a kocsi miatt. Már két nap elmúlt és sehol semmi. Kocsi nélkül létezni sem tudok… Úgy látszik, hiába pofáztam azt is, hogy valami feltűnő helyen hagyjátok, hogy hamar megtalálják, de látom kezdtek mindnyájan meghülyülni, mert mást csináltok.
– Ugyan főnök…
– Nekem ne ugyanozz, ezt is ellőttétek.
A pulóveresnek szinte elferdült az arca a meglepetéstől.
– Hagytam volna a Parlament előtt, a főbejáratnál? – tagolta a szavakat, aztán feljebb emelte a hangját. – Megtehettem volna.
– Ne ordíts!
Amaz lejjebb vette a hangját.
– Maga kiabál, főnök – mondta.
– Két napja nem találják a fakabátok a kocsimat… Holott akkor éjjel azt mondták, sürgősen kiadják a körözést. Képzelem a nagy igyekezetüket, ha még sehol semmi.
A pulóveres tehetetlenül tárta szét karját.
– Ki gondolta volna, hogy nekik nem elég feltűnő hely a Szépvölgyi út alsó része – mondta. – Ráadásul várakozni tilos tábla van ott… Szándékosan a tilosban parkoltam le.
– A műszerfalnál lógva hagytad a vezetéket?
– Hát persze, hiszen így beszéltük meg.
– Helyes! Hadd higgyék, rövidre volt zárva.
– Kissé megnyomorítottam a szellőzőablak elefántfülét is. Így aztán a hülye is láthatja, hogy erőszakkal nyitották ki az ajtót... Kár idegeskednie. A nyomingerek kénytelenek megenni a tésztát, hogy a kocsit megdűtötték.
– Legyek teljesen nyugodt, mikor a kocsit nem találják… Az pedig ott áll nyitott ajtókkal.
– Maga mondta főnök, hogy ne zárjuk be.
Sebestyén a hamutartóba vágta a cigarettáját.
– Én mondtam, én mondtam – ismételgette dühösen. – Mi mást mondhattam volna. Talán azt, hogy precízen zárjátok vissza… Így most legalább tökéletes minden, hogy gépkocsilopás történt.
– Kibekkeljük azt az időt, míg megtalálják.
Sebestyén váratlanul gondolt egyet, és azt mondta:
– Pattanj a járgányodra, és nézd meg a kocsit, hogy mi az ábra.
– Mi lenne az ábra?
– Menjél.

– Most rögtön?
– Már megint hiába pofázom?
– Megyek, csak azt mondja meg, hogy milyen ábrát vár.
Sebestyén Ottó ingerülten legyintett.
– Azt, hogy a kocsim már nincs ott – szögezte le. – Azt remélem.
– Gondolja, hogy már beleütköztek a fakabátok? Ha ez magát megnyugtatja, éppenséggel mehetek. Látom, jól felcukkolta magát. Csak tudnám miért, ha minden a maga által kitervelt forgatókönyv szerint zajlik.
– Nos, mert hülyékkel vagyok körülvéve, és ez nem megnyugtató. A kocsit egy olyan szar helyre állítottad le, hogy karácsonyig sem találnak rá.
Amaz széttárta a kezét, és sírós hangon azt mondta:
– Főútvonal!... Tilos hely!... Mi kell még?
– Lódulj és nézd meg, hogy ott van-e?
A pulóveres elviharzott, Sebestyén pedig megnézte óráját. Kisvártatva kijött az irodából, és sétálni kezdett a tágas helyiségben.
Kétoldalt a falnál munkaeszközök hevertek, vedrek egymásba nyomva, létrák lemosva és összehajtva. A kifeszített drótokon rongyok száradtak. A levegőt a különféle mosószerek szaga uralta, hiába volt állandóan nyitva egy tágas szellőzőablak.
Sebestyén már a második cigarettáját szívta, amikor megnyikordult a bejárati ajtó. Veresné bizonytalanul lépett a helyiségbe, mintha soha nem járt volna itt, pedig jó néhányszor megfordult már a kisiparosnál. A férfi vendége elé sietett, nyájasan üdvözölte, és az irodába tessékelte.
– Jolika, mi az a fontos, amiért ilyen sürgősen találkoznunk kellett? – tudakolta simulékony hangján.
A nő sápadt arca semmit sem árult el. Leült az egyetlen székre, lábát keresztbe vetette, hegyes orrával beleszimatolt a levegőbe.
– Mi olyan büdös itt? – emelte fel tekintetét.
Sebestyén akaratlan mozdulattal elnyomta cigarettáját, és rátelepedett az íróasztal sarkára.
– Nem a cigarettafüst zavar – magyarázta a nő. – Azt már megszoktam… Ez valami más.
– Honnan tudjam pontosan, hogy milyen szag zavar? Itt van hipo, ultra meg egy csomó más vegyszer. Legközelebb valami finom parfümöt szórok szét, mondjuk Chanelt vagy Nina Riccit.
– Látom formában vagy…
Sebestyén megvonta a vállát.
– Te akartál idejönni – közölte, és lesimította nadrágját. – Tőlem találkozhattunk volna egy virágüzletben is. Lehet ott beszélgetni, ha hagyják az embert.
Veresné nyakát nyújtotta, és a helyiség mélyét fürkészte.
– Ott hátul sincs senki? – kérdezte.
– Csak Jocó volt itt, de elküldtem… Jó félóra múlva várom.
– Helyes! – bólintott a nő. – Akkor talán rátérhetnénk a lényegre. A lakásról van szó, illetve az azzal kapcsolatos dolgotokról.
– Azt hiszed, azért nem találtunk semmit, mert az emberem hanyag munkát végzett? – vetette közbe a férfi. – Hát erről szó sincs. Hiszek neki, hogy mindent alaposan megnézett, és nem talált semmit se. Érted? Semmi olyat, amelyből konkrétan következtetni lehetne, hogy a pasas melyik cégnél lehetett érdekelt. Sehol egy erre utaló feljegyzés, cím, valamiféle támpont, amely rámutatna megbízójára.
Veresné elhúzta a száját, mélyen ülő szemében fény gyúlt.
– Rossz malomban őrölsz! – jegyezte meg. – Most egyáltalán nem erről van szó.
Sebestyén Ottó úgy nézett, mint aki rosszul hallott.
– Az előbb mondtad, hogy a lakásról van szó – nyújtotta el a szavakat.
– Csakhogy most is olyan hebrencs vagy, mint lenni szoktál, és nem várod végig mondanivalómat, hanem beleszólsz.
– Méghogy hebrencs?
– Meghallgatsz végre?

Sebestyén a mennyezetre emelte tekintetét, összeszorított ajka keskeny vonallá szűkült. Veresné előbb rövidet sóhajtott, aztán megszólalt:

– A főnök azért haragszik, mert az embered nem volt elővigyázatos, és a Nánási lány meglepte. Csak a szerencsének köszönhető, hogy nem történt komolyabb baj. Nana kiverte a balhét, félti a húgát, pedig különösebb oka nincs rá. A főnök reméli, hogy a jövőben elkerülitek az ehhez hasonló figyelmetlenséget, és elővigyázatosak lesztek mindenben…

Sebestyén a szemét forgatta de nem nyitotta ki a száját.

– Megértheted, hogy az elővigyázatosság szinte létkérdés – folytatta a nő. – Természetesen a főnök Nanának is megparancsolta, hogy állítsa le a húgát. Éppen ideje, hogy ez a liba ne zavarja már a dolgainkat azzal a rettenetes nagy kíváncsiságával és érdeklődésével Szirom eltűnése iránt… Azért jöttem most hozzád sürgősen, mert a főnök kért: tolmácsoljam szemrehányását és figyelmeztetését. A jövőben nem tűri a legkisebb hanyagságot sem. Amit tehát vállalsz, azért felelni is fogsz… Ez az egyik üzenete, a másikkal várhatok. Van valami megjegyzésed? Most beszélj…

Sebestyén Ottó arca elárulta indulatát, de fékezte magát. Nyelv megnedvesítette kiszáradt ajkát és megszólalt:

– Az emberem nem tudta, hogy a lakásba betoppant nő Andi a szomszédból. Álmában sem hitte volna, hogy valaki meglepheti. Mindenesetre észnél volt, mert csupán félrelökte útjából. Az már más kérdés, hogy mi történhetett volna. A lényeg, hogy semmi sem történt, a lánynak nem esett baja, mert ezt őszintén magam is sajnáltam volna, és az emberem is elsöpört. A nagyobb baj az, hogy a bejárati ajtót nyitva hagyta…

– Ezt már megoldottuk – vetette közbe a nő. – Az ajtó ismét zárva van.

– Előbb-utóbb amúgy is probléma lesz, mert a házban felfigyelnek, hogy nem látják Szirom Bélát, a munkahelyéről is kereshetik, aztán megindul a hivatalos mozgolódás.

– Ez ne izgasson…

– Nem arról van szó, hogy izgat vagy sem. Hanem ugyanabban a lében fővök, mint te, meg a többiek, és az az istentelenül titokzatos főnök is.

Veresné ismét közbeszólt:

– Ő nagyon is tudja, miért marad háttérben.

Sebestyén mohón rágyújtott és felnevetett.

– Tőlem megmaradhat a nagy Anonymusnak, csak fizessen meg – mondta. – Minél többet kapjak tőle.

– Eddig sem panaszkodhatsz.

– Ha panaszkodom, azt sem a pénz miatt teszem. Vannak más, érthetetlen dolgok, és ezeket nem tudom lenyelni.

– Éspedig?

Sebestyén néhányszor megszívta cigarettáját, majd megszólalt:

– Mi a fészkes fenének kellett felforgatnunk azt a lakást és mindent összehányni? Miért kellett akkor ezt megelőzően óvatosan átkutatni, ha most nekirohantunk… Gondold csak el, és egyet kell értsél, hogy nem feleslegesen teszem ezt szóvá. Ugyanis egyszer azt a lakást felnyitják, lehet a rokonság, de előfordulhat, hogy a fakabátok. Képzeld a pofájukat, ha meglátják azt a felfordulást. Minden a feje tetején. Csak arra gondolhatnak, hogy tolvaj járt ott. De az ajtó az nincs felfeszítve, a zár is érintetlen. Ezután következik egy csomó kérdés, amelyre majd választ keresnek. Ki járhatott a lakásban és miért? Szirom nem volt, mert eltűnt… Ha egyszer majd előkerül, nyilvánvaló lesz, nem ő volt, aki a felfordulást okozta…

Pöffentett néhányat cigarettájából, és így folytatta:

– Ebből a kavarodásból szép kis porfelhő támad, csak nehogy minket is elérjen. Az lett volna a legjobb, ha nem csináljuk a lakásban azt a káoszt. Semmi értelmét nem látom. Nem tudok elképzelni semmiféle célt.

– Ez a főnökre tartozik… Biztos tudta, miért volt erre szükség.

– Említetted, hogy a bejárati ajtót is visszazártátok.

– Ezt is a főnök agyalta ki, rá tartozik!

– Tartozzon csak rá, az ő dolga! Csakhogy az utóbbi ötlete nélkülözött minden logikát ezzel a felfordulással. Nem akarom az orromat beleütni a dolgába, az is igaz, pénzért kockáztatom a nyakamat, de azért tehetek egy-két megjegyzést.

Veresné beletúrt retiküljébe, mire a férfi eléje csúsztatta az íróasztalon heverő cigarettásdobozt. A nő úgy tett, mintha ez elkerülte volna a figyelmét, és a sajátját vette elő. A tüzet viszont elfogadta.

– Nem akarlak megrövidíteni – mondta, aztán eltolta maga elől a dobozt. – Van még más közlendőm is a számodra, és ez sem fogja elnyerni a tetszésedet.

Sebestyén zsebébe süllyesztette a cigarettásdobozt, és kíváncsian nézett.

– Előrebocsátom, a főnök rettenetes mérges lett, amikor ezt megtudta – folytatta a nő. – Őszintén szólva magam is csodálkoztam, hogy miért kell valamit kétszer csinálnotok, de nem találtam magyarázatot…

– Megmondanád, miről van szó? – avatkozott közbe a férfi. – Mit csináltam kétszer?

– Látod, megint félbeszakítasz…

– Hogy az ördögbe hallgassak, amikor kínaiul kezdesz beszélni, és ugyanakkor elvárod, hogy megértsem. Miről van hát szó? Beszélj magyarul!

Veresné rosszalló tekintetet vetett, és megcserélte keresztbe tett lábát.

– A főnök utasított, hogy kérdezzem meg: az emberednek miért kellett kétszer egymás után látogatást tenni a lakásban – mondta. – Lehet, elfeledkezett valamiről, és vissza kellett mennie, vagy az első alkalomra nem végzett alapos munkát, és azt pótolta?

Sebestyénnek leesett az álla.

– Hogy mi, micsodaaa? – dadogta.

– Minek jártatok egymás után kétszer a lakásban?

– Mi, kétszer?

– Miért csodálkozol?

A férfi a fejét rázta.

– Az lehetetlen – nyögte. – Jocó csak egyszer volt fent azon a napon.

Veresné gyanakvóan nézett.

– Csak egyszer lett volna? – kérdezte.

Sebestyén látványosan a mellére helyezte tenyerét.

– Elhiheted, mert igazat beszélek – mondta.

– Hagyd ezt, nem vagyunk színházban.

– Jocót elkísértem, és kint vártam az utcán a szemben levő oldalon. Úgy robbant később ki a kapualjból, mintha kilőtték volna, aztán megtudtam, hogy megzavarták, kiderült, Andi volt. Tanúsítom, hogy egyszer volt fent.

– Ezt megelőzően mintegy másfél órával előbb járt a lakásban.

Sebestyén egy szemvillanás alatt megváltozott, a magabiztosságnak már nyoma sem volt rajta.

– Mire megy ki ez a játék? – mondta lassan ejtve a szavakat. – Hová akarsz ezzel engem behúzni?

– Ki járt előzően a lakásban?

– Tőlem hiába kérded. Nem tudom! Egyáltalán, honnan veszi a főnök, hogy mi lehettünk azok, illetve Jocó.

– Mert nektek volt kulcsotok.

– Ezt ne mondd!... Az ajtót most ki zárta vissza? Mert nem Jocó tette.

– Nanánál is van kulcs a lakáshoz, még Sziromtól kapta. Ha tudni akarod, a főnök utasítására ő csukta be az ajtót utánatok. De csak azért, mert könnyebben elérhető volt.

– Akkor nála a rejtély nyitja.

Veresné megrázta a fejét, és elnyomta a cigarettáját.

– Dolgozott akkor, ha nem tudnád – szögezte le. – Ezenkívül a látogató férfi volt, Andi látta a konyhaablakból, akárcsak a második surranását. Ugyanaz a pasas volt.

– Tévedett.

– Szó sincs tévedésről.
Sebestyén felcsattant:
– Ez lehetetlen! Jocó végig velem volt. Az a lány rémeket látott, vagy pedig Nana valakinek átpasszolta a lakáskulcsot.
– Nana nem tesz ilyen bolondságot.
– Mit tudod te, milyen bolondságra képes egy nő.
– Tudtunk volna arról, ha kikerül a kezéből a kulcs.
– Mindenki hajlandó bolondságra, ha jól megfizetik.
– Ne boncolgasd ezt tovább! Felejtsd el Nana kulcsát!
Sebestyén durcásan előrenyújtotta az állát.
– Jó, elfelejtem – mondta. – De akkor engem se macerálj. Törje a főnök a fejét, hogy ki lehetett ez a látogató… Képzeld, micsoda mázlija volt Jocónak, hogy nem futott össze ezzel a pofával. Lett volna nagy csodálkozás. Csupán az időnek volt köszönhető, hogy így alakult.
Veresné elbizonytalanodott.
– Tehát nem az embered volt? – kérdezte hitetlenkedve.
– Nem…
– Akkor ki lehetett
Sebestyén a nő füléhez hajolt, és úgy tagolta a szavakat:
– Neeem Jocóóó vooolt…
– Na, hiszen, ha ezt a főnök megtudja.
– Majd beszámolsz neki.
Veresné mocorogni kezdett a széken, aztán felállt, mintha menni készülne. Sápadt arca szinte világítani látszott. Tágra nyílt szeme a férfi arcát kutatta.
– Ottó, ki előzhetett meg titeket azon az estén? – kérdezte halkan.
– Ne tőlem kérdezd.
– Hát kitől?
– A főnők az okos.
– Titokban járt ott, akárcsak ti.
– A főnöknek kell tudnia.
Veresné újabb cigarettát dugott a szájába, és visszaült a helyére.
– Itt valami sántít – dünnyögte.
– Ez nem kifejezés – vágta rá a férfi. – Egyszerűen arról van szó, hogy valaki beleköpött a levesünkbe. Hogy ez ki lehet, azt a főnöknek kell tudni. Ő láthatja tisztán a dolgokat, mert a kezébe futnak össze a szálak.
– Nem hiszem, hogy valaki beleköpött volna a levesünkbe.
– Hogy hiszed vagy sem, a te gondod… De mivel magyarázod annak az ismeretlennek a látogatását Sziromnál?
Veresné elnézett, aztán mélyen megszívta cigarettáját, és a kifújt füstöt bámulta. Kisvártatva felemelte a fejét, a tekintete gyanakvó volt.
Sebestyén ezt látva összecsapta a kezét és kifakadt:
– Joli! Azt hiszed, sumákotok? Látom rajtad, ne tagadd… Bolond vagy, de ez a te bajod. Remélem, a főnök majd logikusan számba veszi a történteket.
– Éppen ez az, hogy magam is logikusan ítélem meg a tényeket.
– A nő és a logika – sóhajtott a férfi.
– Nálad a lakáskulcs… Andi mindkétszer ugyanazt az embert látta, akit megzavart. Gondolkozz!... Mindez talán nem logikus?
Sebestyén felcsattant:
– A lány tévedett!... Ez olyan elképzelhetetlen? Honnan a fenéből láthatta Jocó arcát, hogy azonosította? Abban a sötét lépcsőházban, olyan homályos égőknél?... Mindezek megkérdőjelezik a lány szavait. Erős érvek!

– Csak hiszed, hogy erősek… Engem nem érdekel, a döntés nem az én dolgom. A főnök majd választ a tények közül.

– Javasold, beszéljen velem, meggyőzöm az igazamról.

– Az igazad nem szavakon, hanem tényeken múlik. A főnökre pedig ne légy oly kíváncsi. Ha ő akarja, majd személyesen is megismerheted.

– A fene kíváncsi rá… Neki is ugyanazt tudnám mondani, mint most neked.

– Mindenesetre ismertetem vele a véleményed, hogy valaki beleköpött a levesünkbe.

Sebestyén Ottó bólintott, aztán lekászálódott az íróasztalról, és a fiókból kulcscsomót vett elő.

– Tessék! – helyezte a nő elé. – Vigyed innen, ne is lássam, őrizgesse a főnök vagy bárki más. Legalább a jövőben nem leszek gyanúsítva semmivel sem.

Veresné szeme résnyire szűkült.

– Ezt üzened? – mondta hangsúlytalanul.

– Mi mást üzenhetnék?

– Nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél – jegyezte meg a nő, és a retiküljébe seperte a kulcscsomót.

– Csak példálózgass…

– Elgondolkodtató a heves tiltakozásod.

Sebestyén tekintete megkeményedett.

– Inkább azon gondolkodnál, hogy ki léphetett be a játékunkba, és ne a gyanúsítgatáson járjon az eszed – sziszegte. – Mindez hasznosabb volna, hátha kisütnél valamit. Lehet, egyszer még megbánod, amiért nem hittél nekem…

– Ezek szerint a főnök is megbánja – avatkozott közbe a nő –, ezt akartad mondani?

– Persze, hogy megbánja, hiszen…

Veresné ismét közbeszólt:

– Fenyegetsz?

Sebestyén lemondóan intett kezével. Már beletörődött, hogy igazáról nem tudja meggyőzni.

– Nem fenyegetek senkit sem – mondta. – Csupán a véleményemet szellőztettem.

– Olyan nagy dolog az, hogy néhány kérdésre magyarázatot kellett adnod?

– Mit magyarázatot? Mindez felért egy alapos gyanúval!

Veresné megvonta a vállát, aztán szedelődzködött. Közölte: továbbítja az elhangzottakat, és választ hoz. A férfi elpanaszolta, hogy gépkocsiját még mindig nem találta meg a rendőrség. Abban maradtak, hogy a nő rövidesen jelentkezik telefonon.

Sebestyén Ottónak hosszú időre volt szüksége, hogy magához térjen. Nem értette, hogy miért őt és emberét gyanúsítja az a bizonyos főnök a kétszeri látogatással. Az sem fért a fejébe, hogy Nánási Andrea miért állította az ismeretlen látogató azonosságát az ő emberével. Tudta, hogy a lány nem láthatta a lakásba besurranó alakot olyan jól. Biztos volt benne, hogy tetten ért emberéről sem tudna személyleírást adni. Miért éppen benne kételkedik a főnök és maga Veresné? Mindezekre nem tudott válaszolni, és feladta a töprengést, hogy épkézláb magyarázatra jusson.

Telefonálgatásokba kezdett. Volt egy csomó elintézni való dolga, üzleti ügyek. Éppen befejezte az egyik beszélgetést, és tárcsázta volna a következő számot, amikor beugrott a hívás. A Kolibri mulató pincére volt a vonal végén.

– Parancsolj, Gyulus! – szólalt meg a kisiparos.

– Állandóan foglalt vagy, már készültem feladni, hogy elérjelek és tessék, sikerült…

Odakint nyílt az ajtó, Jocó lépett be, karján piros bukósisakjával. A haja csapzottan tapadt homlokára, az arca feldúlt volt.

Sebestyén kézmozdulatával jelezte, hogy maradjon kint, és várja meg, míg befejezi a beszélgetést.

– Most bonyolítom az üzletet – közölte a pincérrel –, azért ülők a készüléken.

– Szereztem neked egy zsíros falatot…

Nem ez volt az első, hogy Viza Gyula munkát szerzett a kisiparosnak.

A pincér így folytatta:

– Lehet, hogy állandó meló lesz, azért hívtalak.

– Nagyszerű! Tudod, nem vagyok hálátlan.
– Nem erről van szó… Különben napok óta nem jöttél hozzánk, gondoltam felhívlak.
Jocó odakint kézzel-lábbal mutogatott. Sebestyén befogta a kagylót és elordította magát:
– Várj, míg befejezem, ez fontosabb!
Aztán így folytatta a kagylóba:
– Képzeld, még nincs meg a kocsim. Szinte teljesen béna vagyok, így aztán nem volt kedvem a kujtorgáshoz sem. A fakabátok még nem jutottak a nyomára.
– A helyedben nem lennék ilyen nyugodt.
– Mit csinálhatok?
– Járj a nyakukra… Reméljük, azért nem lesz baja annak a szép kocsidnak. Mert ha összetörnék, mit fizetne a biztosító? Bagót! Biztos csak furikáztak vele a tolvajok egy keveset és kész. Idő kérdése és meglesz.
Sebestyén vállával a füléhez szorította a kagylót, és cigarettára gyújtott.
– Amint a kocsim meglesz, beugrom hozzátok egy murira – mondta. – Vagy olyan sürgős lenne az a meló?
– Jó lenne ezen a héten nyélbe ütnöd.
– Rendben… Akár lesz kocsim vagy sem, holnap későn ott leszek és megbeszéljük.
– Várlak…
Sebestyén keze még a kagylón volt, amikor Jocó berobbant az irodába.
– Főnök, oltári pechünk van – fakadt ki.
– Még ott a kocsim, ugye ezt akarod mondani?
– Ott van, ott… Csakhogy… csakhogy…
– Nyögd már ki.
– Megcsapták a rádiót!
– Micsooodaaa?
– A rádiót ellopták belőle.
Sebestyénnek olyan lett az arca, mintha kést vágtak volna a hátába.
– Mit beszélsz? – hitetlenkedett.
Amaz megismételte szavait.
– A rádiómat ellopták volna? – kérdezte a kisiparos. – Ez nem lehet igaz. Ugyan ki vitte volna el és hogyan? – Homlokára csapott, és a fogát kezdte csikorgatni. – Hát persze, nyitva hagytátok, úgy állítottátok le… Hogy az ég rogyjon rátok, szarháziak!
– Engem ne szidjon, főnök! A maga ötlete volt, hogyan is csináljuk. Ragaszkodott, hogy az ajtókat ne zárjuk be. Szó szerint azt mondta: nem akarja, hogy a fakabátok szagot kapjanak, mert milyen tolvaj az, amelyik visszazárja a kocsit távozása után.
Sebestyén megdörzsölte ujjával homlokát.
– Az a szép Grundig – mormogta. Cigarettáját a hamutartóba lökte, és kezei közé fogta a fejét. Úgy érezte, szétpattan a dühtől. – Legalább hat darab ezressel lettem rövidebb… Hogy történhetett?
Amaz széttárta kezét.
– Valakinek, feltűnt a szép kocsi elhagyatva – mondta. – Sajnos ez a valaki nem fakabát volt, hanem valami balhés fickó, aki mert kockáztatni. Gondolom, nem nappal csinálta, hanem éjszaka.
– Ezek a nyomorult fakabátok mindenfele járnak, csak éppen arra nem… Folytasd!
– Több nincs, ez a lényeg.
Sebestyén az asztalra csapott.
– Nem láttál mást? – kérdezte. – Nem hiányzik még valami? A csomagtartót nem feszítette fel?
– Ahhoz nem nyúlt… Úgy látszik, csak a rádió érdekelte.
– A keze rohadjon le a csibésznek!
Jocó megköszörülte torkát.
– Lenne egy javaslatom, főnök – mondta.
Sebestyén kirohant az irodából, és egyfolytában káromkodott a raktárban. Kisvártatva visszajött.

– Most van javaslatod, te marha – vicsorogta. – Most amikor már megcsapták a Grundigot. Gondolkoztál volna előbb, és akkor olyan helyen állítod le a kocsit, ahol mihamarabb megtalálják.

– Még most sem késő, hogy…

– Az egész kocsit szét fogják szedni – vetette közbe a kisiparos. – Az egészet, hogy a fene essen bele.

Amaz lerakta sisakját, majd a vászon lemberdzsek ujjába megtörölte homlokát.

– Éppen ezt akarom megakadályozni, hogy újabb baj történjen – kezdte. – Azt javaslom, hogy éjjel titokban figyeljük a kocsit, ne hagyjuk továbbra is őrizetlenül. Távolból szépen szemmel tarthatjuk. Ugyanis feltételezhető, hogy a tolvaj felbuzdulva az éjszakai sikeren, újabb látogatásra szánja el magát. Esetleg abból a célból, hogy megint elemeljen valamit, de előfordulhat az is, hogy ellopja a kocsit, hiszen a gyújtás ki van belezve, csak rövidre kell zárni.

Sebestyén roggyantan állt, mintha zsákolt volna, a tekintete fáradt volt.

– Lám, milyen nagy marha vagy te, Jocó! – mondta csendesen, de hangjában nem volt szemrehányás.

– Miért? Talán nem jó a javaslatom?

– Éppen az, hogy jó…

– Hát akkor?

– Két nappal ezelőtt kellett volna mondanod, amikor a kocsit leállítottátok a Szépvölgyi úton… Akkor ez miért nem jutott az eszedbe? Maszek alapon kukkoltuk volna a kocsit a fakabátok tudta nélkül. Ha ezt tesszük, most nincs hűlt helye a Grundignak, és a tolvaj is megkapta volna a magáét.

– Ne felejtse főnök, hogy maga a numero egy. Az észmunka nem az én oldalam. Nekem csak hat általánosom van, de mégis nekem jutott az eszembe ez a lehetőség. Hát akkor magában ugyanez miért nem merült fel?

– Nem káptalan a fejem, hogy mindenre én gondoljak.

Amaz elhúzta a száját, mire szabálytalan arca még ferdébb lett.

– Meg kell hagyni, ez is igaz – mondta.

Sebestyén Ottó gondolataiba mélyedt. Töprengve járt fel s alá a kis irodában. Megnyugtatóan pontot akart tenni gépkocsijának jelenlegi helyzetére. Erre csak egyetlen megoldás ígérkezett, ha a rendőrség mihamarabb megtalálja és biztonságba helyezi. Ekkor jutott eszébe az ötlet!

– Nem kell semmit sem figyelned, Jocó – mondta. Félbehagyta a járkálást, és peckesen megállt. – Kár az időnket tölteni éjszakai figyeléssel. Majd szépen odacsalogatjuk a fakabátokat. Elvégre az a dolguk.

– Ezt hogyan képzeli el?

– A legegyszerűbben képzelem el, ahogy a disznót kicsalják az ólból elszórt kukoricával.

– Gondolja, hogy ezek ráharapnak a maga kukoricájára?

Sebestyén komótosan rágyújtott, a hangja magabiztosan csengett, amikor megszólalt:

– Állampolgári bejelentésemnek teszek eleget, amikor felhívom a rendőrség figyelmét a már két napja tilosban parkoló személygépkocsira, mint gyanús járműre.

– Ez aztán az ötlet, főnők! – áradozott. – Valóban gyanús a kocsi, hiszen kiszakították a műszerfalból a rádiót.

– Nemcsak azért gyanús…

– Hát mi másért? Nem elég, hogy hiányzik a rádió?

– Önmagában ez még nem jelent sokat… Az a lényeg, hogy a kocsi két napja tilosban parkol nyitott ajtókkal... Egy Citroënt nem hagynak csak úgy ott. Tudod, mennyibe kerül egy ilyen kocsi?

– Súlyos százezrekbe… Így igaz, ilyen kocsit nem hagynak csak úgy ott.

Sebestyén Ottó laposan nézett.

– Aztán tartsd a pofád – mondta figyelmeztetően. – Nem akarok dumát. Még Bicegőnek se pofázd el. Érted? Ezt csak mi ketten tudjuk.

Pata István egyike volt a legbizalmasabb embereinek, de mindenki csak Bicegőnek hívta, mert a jobb lába valamivel rövidebb volt.

– Tehát a havernak is kuss legyen – folytatta a kisiparos –, mert szükségtelen beavatni… Ezzel elérjük majd, hogy a kocsim hamar visszakerüljön. Nyugodtabb leszek. A fakabátokat pedig kimozdítjuk tespedtségükből.

– És mit mond a telefonba, főnök? Mármint azzal kapcsolatban, ami egy ilyen állampolgári bejelentéssel jár.

– Mi járna együtt a bejelentéssel?

– Hátha rákérdeznek, cím, név, ki beszél, és a többi… Akkor mit válaszol? Azt nem mondhatja meg igazában, hogy kicsoda, sem azt, honnan beszél. Linkelni sincs értelme, hogy Kacsparek a Klauzál tér kilencből, mert biztos előbb ellenőrzik a bejelentést, ha az nem frankó, már utána sem néznek, mit pofázott az ürge.

– Ennyire nem kell belebonyolódni – vélekedett a kisiparos.

– Mondja maga, főnök… De a fakabátok mit fognak majd szólni, az lesz az érdekes. Mert kíváncsiak lesznek, az holtbiztos.

– Majd meghallod, mit mondok, csak nyisd ki a füled, és tátsd el a szád.

Jocó elővett lemberdzsekjéből egy törött cigarettát és rágyújtott.

– Ezt azért nem tenném – mormogta.

Sebestyén Ottó mindebből már semmit sem hallott. Bement az irodába, és az asztalhoz telepedett. Az ötletét jónak találta. Biztos volt abban, a rendőrségen senkiben sem merül fel, hátha a tulajdonos telefonált. Miért is hinnék? Annál bizonytalanabb volt Veresné és az ismeretlen főnök tekintetében. Elvégre tőlük jött a tipp, hogy a gépkocsijával mi legyen, színleljen lopást. A tipp pedig utasítás volt, amelynek végrehajtását már előbb jól megfizették. Azt is megmondták, hogy semmit se csináljon, várja meg, míg a rendőrség megtalálja a kocsit és visszajuttatja. De már képtelen volt erre várni, főként azután, hogy a rádióját megugrasztották. Hitte, hogy az a bizonyos ismeretlen főnök soha nem fogja megtudni, mivel gyorsította meg a hivatalos eljárást.

Sebestyén elnyomta cigarettáját, és feltárcsázta a 07-et.

8

A csengő éles berregése felverte a folyosó csendjét. Kora este volt, a bérházban tompán égtek a villanyok. Békési Gábor levette ujját a gombról, és türelmesen farkasszemet nézett a bejárati ajtóval. Úgy volt öltözve, mintha skatulyából húzták volna ki. Puha, sötét nemezkalapot viselt, a szokottnál kissé szélesebb karimával. Mélykék ballonja elárulta, hogy méretre készült. A fehér ing pedig kiemelte a gondosan megkötött lila nyakkendőt. Mindegyik darab megtalálható volt a külföldi divatmagazinok hasábjain. Kesztyűs kezében fémkeretes szögletes aktatáska lógott.

Ismét hosszan csengetett…

Békési lett volna a legjobban meglepve, ha valaki bentről kinyitja az ajtót, és megkérdezi, mi járatban van. Odabent azonban semmi sem moccant. Megnyomta karórája világítógombját, és puszta kíváncsiságból megjegyezte a pontos időt. Tudta, hogy ebben a pillanatba elindult egy nagy játék, tele buktatókkal, hazardírozással és nem kis veszéllyel. Olyannak érezte ezt, mintha egy szerencsejátékban bankot készülne robbantani, és ehhez csak egyetlen tétje lenne. Ez a tét pedig nem volt más, mint maga a küldetése.

Már harmadszor csengetett hosszút, amikor a szemben levő lakás ajtaján kinyílt a szellőzőablak, és egy borzas női fej jelent meg.

– Hiába csenget! – közölte a szomszéd. – Szirom úr nincs otthon.

Békési megköszönte a felvilágosítást.

– Lehet, hogy később itthon lesz? – tudakolta. – Mert akkor visszajönnék.

A nő kíváncsi tekintetet vetett.

– Ne fáradjon, mert nem valószínű, hogy pont ma estére hazajönne – mondta. – Ugyanis már napok óta nem láttam.

– Elutazott volna?

– Azt nem tudom… Csak látom, hogy nincs otthon.

– Hol találhatnám meg?

– Fogalmam sincs.

Békési gondterhelt arcot vágott.

– Pedig okvetlen találkoznunk kell – mondta. – Már a munkahelyén is kerestem…

– Na látja, ez volt a legokosabb – vetette közbe a nő. – Ott mit mondtak?

– Várják, és nem tudnak róla semmit.

Amaz csodálkozott.

– Hát ez szerfölött érdekes – állapította meg.

– Kellemetlen helyzetben vagyok, hogy nem találom.

– Próbáljon meg másoknál is érdeklődni – javasolta a nő. – Hátha többet tudnak, mint én. Elvégre csak köszönő viszonyban voltunk.

– Itt a házban érdeklődjek?

A nő becsukta a szellőzőablakot, majd kinyitotta az ajtót. A küszöbről lendítette karját a folyosó túloldalára.

– Abban a másik udvari lakásban talán többet tudnak Szirom Béláról – mondta, és gyorsan visszahúzódott a lakásba. – Lehet, azt is tudják, hol található… A két hölgy jól ismerte őt. Sok szerencsét!

Békési megemelte kalapját, és a jelzett lakáshoz ment. Alig ért a csengőhöz, az ajtó máris kinyílt, mintha valakinek várták volna a jövetelét. Karcsú fiatal nő állt előtte melegítőben. Hullámos haja a vállát érte, nagy barna szeme kíváncsi érdeklődést árult el.

Békési köszönt és bemutatkozott.

– Nánási Andrea – közölte a fiatal nő. – Mit parancsol?

Békési előbb elnézését kérte zavarásáért, aztán előadta, hogy miért is csengetett.

– Ki mondta, hogy mi tudjuk, hol tartózkodik Szirom Béla? – kérdezte amaz.
– Ott, a szemben levő lakásból a hölgy…
– Aha!
– Azt nem állította, hogy önök tudnák Szirom tartózkodási helyét, csak feltételezte, hátha segíthetnek nekem ebben.
– Sajnos…
– Gondoltam.
Nánási Andrea elnézett a férfi válla felett, ki a folyosóra, és megszólalt:
– Az igaz, hogy ismertük, de annyira nem voltunk szoros kapcsolatban vele, hogy egymás dolgairól tudjunk. Csupán jószomszédságban vagyunk. Már mi sem láttuk napok óta.
Békési figyelmét nem kerülte el a nő hangjában megbúvó feszültség. A kelletlen válaszokból is arra lehetett következtetni, hogy nem szívesen beszélget erről a témáról.
– Nem tudom, mitévő legyek – mondta. – Nekünk egy nagyon fontos ügyben kellett volna találkoznunk. Ezt már jó előre megbeszéltük, erre most Béla nincs sehol…
– Tehát jól ismerték egymást – szólt közbe a nő.
Aztán így folytatta:
– Ezek szerint éppen magának kellene tudni, hogy hová ment, és miért nem jön haza már napok óta.
Békési csak bámult.
– Nekem? – kérdezte.
– Hát, ha ennyire jól ismerték egymást.
– Ez még nem jelenti azt, hogy tudnom kellene, hol is van. Mindenesetre csodálkoztam, hogy nem várt.
– Várta az ideutazását?
– Említettem, hogy jó előre megbeszéltük a találkozást.
– Gondolom, nem utazott volna ide külföldről, ha ezt előre tudja.
Békési a meglepetéstől eltátotta a száját:
– Honnan tudja kisasszony, hogy külföldről érkeztem?
Nánási Andrea megeresztett egy félmosolyt.
– Elég csak magára nézni – mondta.
Békési Gábor kényszeredetten bólintott.
– Mit tanácsol kisasszony, hol keressem Szirom Bélát? – kérdezte.
– Hát nem sokat mondhatok – bizonytalankodott amaz. – Mert csak tippet sem adhatok erre. A munkahelyén biztos nincs, és ott se tudják, hol van… Sajnos ez a helyzet!
Békési Gábor tehetetlenül nézett maga elé. Minden pillanatban várta, mikor csukják be az ajtót orra előtt. Nánási Andrea nem tudta leplezni érzelmeit. Látszott rajta, hogy tépelődik, és a legszívesebben beszélne, csak ezt nem akarta.
– Nagyon peches vagyok! – szögezte le Békési csalódottan. – Pedig valamit tennem kell, nem várhatok sokáig, míg Béla előkerül.
– Ha barátok voltak; talán tud közös ismerőst, aki többet mondhat, és segíthet magának.
– Nemcsak barátok, hanem rokonok is vagyunk.
Nánási Andrea szemében kigyúlt az érdeklődés.
– Ne mondja…
– Pedig így igaz.
– Nem is tudtam, hogy Bélának rokona van külföldön – jegyezte meg a fiatal nő. Előbbre lépett, és teljesen kinyitotta az ajtót. – Igaz, arról sem tudtam, hogy egyáltalán vannak-e Bélának rokonai.
Békési elmosolyodott.
– Csak egy rokon van, és az én vagyok – mondta. Most látta csak, hogy Nánási Andrea milyen csinos. Alaposan megnézte a lakásból kivetődő fényben, aztán a szomszéd lakás felé intett fejével. – Az a hölgy azt mondta, hogy itt ketten laknak.
– Az a hölgy nem hazudott, valóban ketten lakunk itt a nővéremmel.

– Vele is beszélhetek?

Nánási Andrea csinos arcáról eltűnt a kíváncsiság, a helyébe gyanakvás lépett.

– Miért akar vele beszélni? – kérdezte.

– Hátha tud valamit az unokatestvérem hollétéről, és segít, hogy megtaláljam.

– Szirom Béla tehát az unokatestvére…

– Az bizony.

– És azt hiszi, én nem akarok magának segíteni, hogy megtalálja?

Békési mentegetődzve emelte fel a kezét.

– Óh, ez fel sem merült bennem – szabadkozott. – Csak arra gondoltam, hátha a kedves nővére többet tudhat Béláról. Talán útmutatást adhat, hol találom. Biztos ő is olyan jól ismeri Bélát, mint maga…

– Honnan veszi, hogy jót ismertem? Mondtam már csak jószomszédi viszonyban voltunk.

– Az előbb a keresztnevén említette, azt mondta Béla! Ebből hittem, hogy jól ismerte. Aztán emiatt tételeztem ezt fel a nővéréről is.

Nánási Andrea láthatóan zavarral küszködött.

– Anni, azaz a nővérem nincs itthon – közölte.

– Nem tesz semmit, legfeljebb később visszajövök.

– Ne fáradjon hiába.

– Miért fáradnék hiába?

– Később sem találja itthon… Ma már nem jön haza, mert dolgozni megy.

Békési Gábornak felszaladt a szemöldöke.

– Hol tudnék vele beszélni? – kérdezte. – Még ma este szeretnék vele találkozni. Nekem nagyon sürgős dolgom van, és nincs sok időm.

– Jelenleg énekórán van…

– Aztán megy dolgozni?

– Igen, a Kolibriben lép fel, de ma korábban megy be, mert a nyitás előtt néhány új számot próbálnak a zenészekkel.

– Tehát énekesnő?

Nánási Andrea kényszeredetten bólintott. Már így is többet elárult testvéréről, mint amennyi szándékában állt, és ez megriasztotta.

– Higgye el, nem tud többet Sziromról, mint én – mondta esdeklően, és a hangjában bizonytalanság csengett. – Ezért nincs sok értelme, hogy oda fáradjon.

– A kisasszony rám bízhatná ennek eldöntését… Nekem óhatatlanul szükséges találkoznom az unokatestvéremmel. Ezért mindent megteszek, tehát nem fáradtság nekem felkeresnem tisztelt nővérét. Megért?

Nánási Andreának esdeklő volt a tekintete.

– De miért ragaszkodik a nővéremmel történő beszélgetéshez, amikor magam is felvilágosítottam a szomszédunkhoz fűződő kapcsolatunkról – magyarázta.

– A magam megnyugtatása miatt teszem ezt… Természetesen hiszek a kisasszonynak, de a nővérével is szeretnék beszélni... Gondolja, hogy nem állna velem szóba?

– Nem erről van szó, hogy szóba áll magával vagy sem…

– Akkor nincs akadálya a vele való beszélgetésnek.

Nánási Andrea teljesen kétségbeesett. Már azt is megbánta, hogy ajtót nyitott. A legegyszerűbb lett volna, ha szépen meglapul a szobában, és nem vesz tudomást a csengetésről. A konyhából látta, amikor a férfi felért az emeletre. Tudta, hogy ott téblábolt Szirom Béla lakásánál. De kíváncsi volt, kicsoda és mit akar, miért pontosan hozzájuk csengetett. Az is felmerült benne, hátha Szirom küldött valami üzenetet hozzájuk, netán Anninak. Tegnap a nővére alaposan megszidta, amiért Szirom lakásába merészkedett az ismeretlen látogató után. Ígéretet tett, hogy többé nem kíváncsiskodik, és a lábát sem teszi a folyosó túloldalára. Most viszont félt, hogy nővérének okoz kellemetlenséget, ha ez érdeklődőt a nyakára küldi.

– Kérem, jöjjön be, ne a folyosón beszélgessünk – javasolta.

Békési Gábor készségesen átlépte a küszöböt, és levett kalappal megállt az előszobában. A konyhaajtó nyitva volt. Az udvari ablakon át látni lehetett a lépcsőházat és az emeleti folyosó egy részét. Az ablak előtt lévő konyhaasztalon ottfelejtett cigaretta füstölgött egy hamutartóban.

Nánási Andrea becsukta a lakásajtót.

– Az a helyzet, hogy nővérem kissé megviselt idegileg – kezdte. – Ugyanis nem úgy sikerült egy impresszárióval a tárgyalása, ahogy azt elképzelte. Dolgoznia viszont kell, nem pihenhet egy napot sem… Érthető az igyekezetem, hogy óvjam mindentől, ami felesleges.

– Nem hiszem, hogy a szomszédja utáni érdeklődésem felizgatná…

– Konkrétan erről nincs szó.

– Na látja!

– De soha nem lehet tudni, hogy milyen pillanatot kap el nála. Tudja, a művészemberek mindenre igen érzékenyen reagálnak. Lehet a maga váratlan zaklatása lenne az a csepp a pohárban, amitől kiborulna.

– Maga nagyon jó testvér…

Nánási Andrea nem vette észre a megjegyzésben rejlő szúrást.

– Igyekszem jó testvér lenni – mondta. – Azt hiszem ez érthető.

– Megígérem, hogy óvatos leszek, és nem idegesítem… Mindenképpen beszélnem kell vele.

Nánási Andrea tekintete szigorú lett. A hangja keményebb volt, amikor megszólalt:

– Őszintén mondja meg, miért ragaszkodik olyan makacsul a beszélgetéshez? Nem hiszem, hogy csupán a saját megnyugtatására tenné.

Békési Gábor azon volt, hogy a lehető legártatlanabb kifejezést öltse magára. A tekintete ellágyult és tudta, itt az a pillanat, amikor ki kell játszani az egyik aduját. Nem szívesen tette, de nem volt más választása, ha előbbre akart jutni ebben a játékban. Márpedig ő mindenképpen lépéselőnyt akart szerezni. Ellágyult hangon szólalt meg:

– Kisasszony, az előbb ön mondta, ha barátja is vagyok egyben Szirom Bélának, talán tudok olyan közös ismerősről, aki ebben a helyzetben felvilágosításával segíthet – kezdte.

Majd így folytatta:

– Nos, egyik telefonbeszélgetésünknél Béla említette, hogy udvarolgat egy nagyon csinos hölgynek. Ha tudni akarja, erről konkrétan úgy esett szó, hogy felajánlottam neki egy külföldi nyaralást. Azt válaszolta, hogy elfogadja, de nem egyedül jönne, hanem a partnerével. Azt is említette, hogy a hölgy énekel… Ebből kiindulva nem lehetetlen, hogy az ön nővére esetleg ismeri Béla partnerét. Az énekesek közül sokak ismerik egymást. Gondoltam ezért beszélek a nővérével. Hátha látta már itt a házban Béla partnerét, és tudja kicsoda, hol található. Nekem ez egy újabb támpont. Egyetért abban, hogy ez a hölgy jelenleg a legilletékesebb arra a kérdésre, Béla hol tartózkodik? Erre komoly választ várok, ha megtalálom őt.

Nánási Andrea csinos arca piros színt öltött. Lehajtotta a fejét, és a parkettot nézte, mintha hibát keresne annak lerakásában.

– Anni volt az – mondta. A hangja olyan halk volt, akár a légyzümmögés. – Együtt járt Bélával!

Békési adta a meglepettet. A száját eltátotta, a szemét kikerekítette. Mindez hatásosnak bizonyult, mert a fiatal nő megjegyezte:

– Ugye erre nem számított… De azt ne higgye, hogy eddig félrevezettem. Állítom, hogy a nővérem sem tud többet elmondani, mint én. Fogalmunk sincs, hol lehet Béla, miért tűnt el minden előzetes bejelentés nélkül, és miért nem jelentkezik. Annit bántja legjobban mindez, és ez érthető, ha belegondol a helyzetébe. Az a meggyőződése, hogy Béla szakítani akar vele, és ezért bujkál, mert ezt gyáva a szemébe mondani.

Békési lassan ingatta a fejét, és szemét nem vette le a nő csinos arcáról.

– Magának ez olyan hihetetlen? – csodálkozott amaz.

– Nekem igen…

Nánási Andrea felcsattant:

– A férfiak mind ilyen gyávák, ha érzelmileg sarokba szorítják őket.

– Ezt tapasztalatból mondja? Kétlem.
– És ha tapasztalatból mondom?
– Nem egy elhagyott típusnak néz ki… Inkább olyannak, aki után futnak.
– Térjünk vissza a nővéremhez, jó?...
Békési Gábor kissé meghajolt, és azt mondta:
– Nekem hihetetlen a maga meggyőződése, illetve a nővérének a magyarázata Szirom hollétével kapcsolatban. Nem azért, mert férfinek érzem magam vagy gyávának bizonyos érzelmekkel szemben. Megérteném azt is, hogy Béla nem akar találkozni a nővérével. De azt már nem értem meg, hogy előlem miért bújna el? Hiszen már régebben megbeszéltük találkozónkat, azt hogy ideutazom. Erre ő sehol sincs! Nos, ehhez mit szól?
– Nem tudok mit mondani.
– Na látja, azért akarok a nővérével beszélni. Hátha ő többet tud.
Nánási Andrea nem tudta mitévő legyen. Nem akarta teljesen váratlanul nővére nyakára küldeni Szirom Béla külföldi rokonát. Már napok óta az volt a meggyőződése, hogy Anninak a szomszédhoz fűződő kapcsolatában valami ismeretlen titok lappang. Nővére feltűnően ideges volt, alig tudta fékezni magát, ha Szirom szóba jött kettőjük között. Félt attól, ha most a férfi faggatódzik nővérénél, Anni megsínyli az érdeklődést. Sürgős megoldást kellett találnia. Töprengéséből a férfi szava riasztotta fel.
– Tehát ebben a Kolibri mulatóban vagy bárban megtalálom este a nővérét – tudakolta Békési. – Ez éjszakai lokál? Meddig van nyitva?
– Csupán mulató… Ugyanis nincs esztrád műsora… Hajnalban zár.
– Hol találom?
Nánási Andrea hirtelen élénk lett.
– Budán van – mondta. – De várjon a találkozással. Előbb meg kellene beszélnünk, hogyan is legyen. Kérem, hallgasson rám! A legjobb lesz, ha most odalent megvár. Szemben a házunkkal talál egy presszót. Félóra múlva lemegyek, csak összekapom magam. Együtt indulunk a Kolibribe, és közben megtárgyaljuk, hogyan üssem nyélbe a találkozásukat. Nővéremet elő akarom készíteni a beszélgetésre.
– És miért?
– Csupán azért, nehogy váratlanul érje.
– Mi történne, ha nem készítené elő a találkozásunkat?
– Azt hiszem, egyszerűen elzavarná magát.
– Ettől tart?
– Ettől is… Ismerem a nővéremet, tisztában vagyok jelenlegi labilis állapotával. Drasztikusan elküldené magát… Ha ezt akarja, tőlem máris indulhat, csak arra kérem, engem hagyjon ki ebből, és tagadja le, hogy itt volt.
Békési bizalma jeléül egy halvány mosolyt eresztett meg, és megforgatta kezében tartott kalapját.
– Rendben van kisasszony – bólintott. – Elvégre ön nekem tesz szívességet, és ezt előre köszönöm. Remélem módom lesz meghálálnom… Akkor lent várom a szemben lévő eszpresszóban. Remélem, megismer.
Nánási Andrea a jelzett időben pontosan megjelent az eszpresszóban. Egyszerűen volt öltözve, mintha kerülni akarna minden feltűnést, csupán a szeme volt kifestve. Formás nyúlánk alakja így is vonzotta a férfiszemet, többen megbámulták. Békési lesegítette kabátját, és felakasztotta a közelükben levő fogasra.
– Mit iszik? – kérdezte a fiatal nő, miután helyet foglaltak.
Békési öblös poharára bökött.
– Száraz Martinit – közölte. – Maga mit parancsol?
– Ugyanezt édesben…
Békési megrendelte az italt az odasiető felszolgálótól, és cigarettát kínált. A nő kíváncsi tekintetet vetett a fekete dobozra.
– Hát ez milyen gyártmány? – kérdezte.
– Player… Angol, különösebben nem erős.

Nánási Andrea finomkodva kiemelt egyet, és várta, hogy a férfi tüzet adjon.

Békési megtapogatta zakózsebét.

– A kabátomban az öngyújtóm, elnézést – mondta. Készült felemelkedni a székről, de a nő kezét karjára téve visszatartotta, aztán kiemelte a gyufáját a retiküljéből és átadta.

Békési tüzet adott, és a gyufát átnyújtotta a nőnek.

– Köszönöm – mondta amaz. – Különben még be sem mutatkoztunk egymásnak. – Megmondta nevét, és az asztalon át kezét nyújtotta. Csinos arcán megjelent egy halvány mosoly, és ott is maradt. Férfias kézszorítása volt.

Békési is bemutatkozott.

– Hol él, ha szabad kérdeznem? – tudakolta a nő.

Békési szélesen vigyorgott.

– Most min mulat? – kérdezte amaz. – Talán olyan nevetséges az érdeklődésem?

– Szó sincs arról, hogy nevetséges lenne az érdeklődése… Csupán azt hittem, hogy itt én fogok kérdezni.

– Ha csak ez a baj rajta, kérdezzen…

Békési nem késlekedett.

– Tehát együtt megyünk a Kolibribe – szögezte le –, ahol aztán beszélhetek a nővérével…

Nánási Andreának kész terve volt. Miközben készülődött mindent átgondolt és kiötlött. Úgy vélte lebonyolítható a találkozás minden bonyodalom nélkül.

– Azt javaslom, a mulatóba külön menjünk be, mintha nem ismernénk egymást. A bárpultnál aztán összekerülünk. Mellém ül, és kikezd velem, mintha tetszenék magának. Tehát megszólít valami indokkal… De azt hiszem, ezt külön nem kell részleteznem, ehhez maga jobban ért… Beszélgetésünk során érdeklődik Nana iránt, lehetőleg hangosan, ez a nővérem művészneve… Persze ő akkor már néhány számot énekelt. Azt is szóvá teszi nekem, hogy szeretné megismerni a nővéremet. Egyszóval megkér, hogy mutassam be…

Megszívta a cigarettáját és így folytatta:

– Én ettől húzódzkodom, mire maga közli velem, hogy Szirom Béla lényegében a rokona, és ezért akarja megismerni Nanát, mert már hallott róla. Pontosan Béla miatt akar vele szót váltani… Ezután a nővéremhez megyek, és előadom a kívánságát. A többi a maga dolga lesz, nem kellek már hozzá… Rendben?

– Magát pedig semmi szemrehányás nem érheti – vetette föl Békési.

Nánási Andrea bólintott egyet.

– Pontosan ezt akarom – mondta. – Ezért van szükség erre a közjátékra… Ugyanis mielőtt megismerkednénk, a bárpultnál beszélek Annival. Látni fogja, hogy egyedül vagyok, azt hiszi unalmamban betértem egy italra, egy kis hangulatra… Aztán jön az ismerkedésünk, kész!

– A lényeg, hogy maga fedezve legyen.

– Ezt akarom.

– Minderre azért van szüksége, nehogy szemrehányás érje… De miért kell ez?

– Egyszerű a válasz! Nem akarom a nővéremet magamra haragítani. Szirom Béla most vörös posztó a szemében. Meglehet, hogy így is kitör a vihar, a szeszélyén múlik minden.

– Gyönyörű egy hárpia lehet – mormogta az orra alatt Békési.

– Mit mond?

– Semmit csak hangosan gondolkozom.

Nánási Andrea elnyomta cigarettáját, és tekintetét a férfire emelte.

– Most már megkérdezhetem, hogy melyik szállodában lakik? – kérdezte.

– Nem hotelban szálltam meg.

– Tehát vannak rokonai itt.

Békési Gábor a fejét rázta.

– Nincsenek, Béla az egyetlen unokatestvérem – mondta. – Nem szeretem a hotelokat. Ott mindig viselkedni kell, állandó pofavizit, ebédhez és vacsorához mindig öltözködni kell. Elegem van az

egészből. Inkább lemondok a kiszolgálás kényelméről. Arra a hétre, míg itt vagyok, egy teljes házat béreltem ki Pasaréten, telefonnal… Lesz néhány tárgyalásom is, ezért volt szükségem tágas lakásra.

– Tehát üzletember.

– Ráfoghatjuk…

– Igen vagy nem?

– Nálunk a foglalkozásomra azt mondják, gazdasági menedzser. Ipari kapacitásokat keresek különféle gyártmányoknak, úgy képzelje, van egy kulcs, és megkeresem hozzá a legalkalmasabb zárat.

– És milyen szakmában?

– Mikroelektronikában… Magam is mérnök vagyok, és mostanság ez felfutóban van az egész világon, a lehetőségek szinte korlátlanok.

Nánási Andrea csinos arcán meglepetés tükröződött.

– Milyen érdekes – jegyezte meg.

– Mármint a szakmám?

– Hát az is, no meg a véletlenek sorozata… Magam is éppen egy olyan szövetkezetnél dolgozom, ahol mikroelektronikával foglalkoznak… Nem hallott még az Elektrixről?

Békési a fejét ingatta.

– Kevés vállalatot ismerek Budapesten, akik elektronikával foglalkoznak, de ez nincs köztük – mondta.

– Hát mi nagyon kicsik vagyunk, és maga biztos csak a menő cégeket ismeri.

– Mit dolgozik ott… Talán szakmája az elektromosság?

– Óh, erről szó sincs… Csupán kisember vagyok, egyszerű adminisztrátor.

Később közömbös témákról tárgyaltak, hogy teljen az idő, míg kinyit a Kolibri. Békési Gábor rendelt a nőnek ismét egy Martinit, de maga már nem ivott, mert vezetett. Egy vadonatúj Volvót bérelt. Később a beszélgetésük Szirom Bélára terelődött. Nánási Andrea eldicsekedett, hogy nagyon jó viszonyban volt nővére udvarlójával, tegeződtek.

Békési az után érdeklődött, hogy mikor látta utoljára a szomszédot.

– Múlt hét pénteken – vágta rá a nő. – Együtt voltunk a szövetkezetünk buliján. – Hirtelen elharapta szavait, mintha megijedt volna, hogy túlságosan is sokat mondott. Aztán észbe kapott, és erőltetve felkacagott. – De miért érdekes ez?

– Mi volt ez a buli?

– Amolyan rendezvény vagy ünnepség… Nevezze, aminek akarja. Fennállását is ünnepelte a szövetkezet.

– Béla nem mondott ott magának semmit sem?

– Mit kellett volna mondania nekem?... Anninak volt a parthere.

– A nővére is ott volt?

– Hát persze… De miért érdekes, hogy mondott-e nekem valamit?

– Csak annyiban érdekes, hogy talán kikövetkeztethetné hová mehetett és miért… Tehát a nővére is ott volt.

Nánási Andrea éberen figyelt. Látszott rajta, hogy most igyekszik megfontolni minden szavát.

– Vele együtt az egész hordaléka.

– Hordaléka?

Nánási Andrea mesterkélten nevetett.

– Tudja, ha Anni a sodrás, akkor társasága a hordalék – magyarázta. – Legalábbis így nevezem Prohászka Feri bácsiékat… Ha ezt Anni hallaná most, megszidna. A főmérnökünk annyira még nem idős, de magunk közt én így hívom. Olyan akár a megtépázott öreg kandúr. Persze csapja ő is a szelet Anninak.

– Ilyen nagy a forgalom a nővérénél?

– Ez magának nagy forgalom?

– És Béla?

Nánási Andrea előbb felnézett a helyiség mennyezetére, aztán legyintett.

– Óh, nem kell komolyan venni Feri bácsi által kavart szelet – mondta. – Anninak ez csak a hiúságát legyezgeti, ártalmatlan szellőcske. Ezt még Béla is elnézi, mert tudja, ki ül a trónon.

– Maga szerint ki ül a trónon?

– Hát ki más, mint Béla…

Békési szándékosan kétkedő arcot vágott.

– Higgyen nekem – kezdte a nő. – Anninak Béla volt a fontos, ha valaki ezt tudja, én vagyok az.

– Akkor számomra érthetetlen, hogy ilyen váratlanul Béla miért szállt le a trónról… Aztán még ennél is megmagyarázhatatlanabb, miért bújt el előlem?

Nánási Andrea bizonytalanul vonta meg a vállát.

– Hát éppen ez a furcsa nekem is, ez a hirtelen eltűnés – mondta. – Mikor a bulin beszéltem vele, semmi olyat nem tapasztaltam, ami a szakításukra utalt volna… Anni és Béla is rendesen, a szokásosnak megfelelően viselkedtek egymással, persze nem úgy, mint amikor kettesben vannak… De most, utólag, Anni azt állítja, valami történt köztük. Hogy mi, arról nem beszél… Aztán Béla ugye elkérte az irodakulcsomat és… – Hirtelen elhallgatott, a szája elé kapta a kezét, és az arca olyan lett, mintha fogfájás gyötörné.

Békési együttérző tekintetet vetett.

– Nagyon fáj? – kérdezte.

– Hogy mi?

– Belenyilallt a fájdalom valamelyik fogába?

Nánási Andrea csinos arcáról egy szemvillanás alatt eltűnt az előbbi ijedtség. A szeme villámokat szórt.

– Hülyének néz engem? – csattant fel.

– De kisasszony…

– Tudja nagyon jól, nem a fogam fáj… Egyszerűen észbekaptam, hogy micsoda marhaságokat mondok. Még csak az hiányzik, hogy ezeket készpénznek vegye.

Békési Gábor semmit sem szólt. Rezzenéstelenül figyelte, hogyan lesz a mérges és feldúlt nőből ismét egy ijedt nyuszi. Az járt a fejében, hogy mindez talán színjátszás, egy új Blaha Lujza szárnybontogatásának a szemtanúja, de lehet, csupán egy problémázgató embert lát, aki tiszta vizet akar önteni a pohárba, miközben rettenetesen fél valami bonyodalomtól. Még nem tudta, melyiknek higgyen.

– Csak a tényeket szoktam készpénznek venni, az ijedtsége semmit sem jelent a számomra – mondta. – Azt nem értem, mit tart marhaságnak?

– Azt nagyon jól tudom…

– Szerintem, ami az embert foglalkoztatja, az soha sem marhaság. Ha minden problémát így intéznénk el, egy tapodtat sem jutna az emberiség előre. Ez közhelynek hangzik, de nem tudok jobbat.

Nánási Andrea ezt követően teljesen begubódzott. Került minden olyan témát, amely összefüggésben lehetett Szirom Bélával vagy nővére viselkedésével. Csak akkor oldódott fel, mikor a beszélgetésük közömbös dolgokra terelődött. Később eljött az ideje, hogy induljanak. A nő megbámulta az elegáns Volvót. Ekkorra már természetesen viselkedett ismét, nem volt benne semmi mesterkéltség.

– Maga elég gazdag lehet, ha ilyen kocsit tud bérelni, no meg, ráadásul egy villát is – jegyezte meg.

– Nem panaszkodom. Van mit a tejbe aprítani, de azért gazdagnak nem érzem magam. Annak a háznak a bére megfelel a hotelszámlának. A kocsi sem kerül jelentős összegbe. Mindkét kiadást otthon leírom az adóból.

– A bérelt házzal elégedett?

– Persze…

– Szép belülről is?

Békési Gábor indított, majd gázt adott, és rámosolygott a mellette ülő nőre.

– Meghívom – mondta. – Győződjön meg a saját szemével.

Nánási Andrea egy pillanatig kihívóan nézett.

– Ismerem a szándékát, amiért tőrbe akarna csalni – vélekedett.

– Ne csacsiskodjon! Úriembernek érzem magam.

– Hát éppen ez az, hogy annak érzi magát.
– Hogy értsem ezt?
Nánási Andrea nagy barna szemében huncut fény villant.
– A legegyszerűbben értse – mondta. – Maga nem ostromra, elejtésre készül, hanem beszélgetésre, szívós faggatódzásra Bélával és a nővéremmel kapcsolatosan… Nos, ebből nem kérek, mert lassan kezdek torkig lenni minden olyannal, ami összefüggésben van velük. Természetesen merőben más lenne a helyzet, ha nem ilyen dolgok miatt akarna velem lenni. Ha például tetszenék magának és…
Békési rákanyarodott a körútra, és besorolt a Budára tartó forgalomba.
– Gombos köz kettő a cím – vetette közbe. – A telefon Almási néven megtalálható a könyvben. Bármikor szívesen látom, ha felkeres és otthon ér. Ígérem egy szót sem ejtek a nővéréről és Béláról sem. A faggatódzásom csak magát érinti majd… De azt most ne vegye tőlem zokon, hogy e pillanatban nekem a legfontosabb Bélát megtalálni. Miatta utaztam Budapestre.
– Megértem, ezért próbálok segíteni.
– Köszönöm.
Közben áthaladtak a Lánchídon. Békési tudta hol a Kolibri, de hagyta, hogy a nő magyarázza az utat. Már a Vízivárosban jártak.
– Maga teljesen perfekt a magyarban, és akcentus nélkül beszél – jegyezte meg a nő.
– Ezen ne csodálkozzon, középiskolámat itt végeztem, a Kölcseyben érettségiztem. A nagyanyám nevelt, aki már elhunyt. Később kerültem ki szüleimhez, az egyetemet már Achenban végeztem.
Nánási Andrea útmutatása alapján egy szűk mellékutcában álltak ahol alig világítottak a villanyok. Innen közel volt már a mulató. Gyalog indultak tovább élénk beszélgetésbe merülve. A Fő utcában haladtak a Gellért-hegy irányába, amikor egy szemben jövő járókelő ráköszönt a fiatal nőre.
A férfinek simulékony volt a hangja, korát tekintve a hatvanas éveinek a közepét taposta. Nagy, húsos orra szinte kettévágta ajka vonalát, és még jobban megnyújtotta hosszúkás arcát. Kopaszságát ritka hajának átfésülésével igyekezett takarni feje búbján.
Békési észrevette a férfi érdeklődő tekintetét. Esküdni mert volna, hogy miután elhaladt mellettük, visszafordul utánuk.
– Lám, milyen kicsi ez a város – jegyezte meg.
– Óh, ne törődjön vele.
– Jó ismerős volt?
Nánási Andrea élénken emlékezett a férfi ismerkedési kísérletére a Kolibriben.
– Futólag ismerem – mondta. – Valami ügyvédféle, de nem érdekes.
– Mindenesetre engem is alaposan megnézett.
– Irigységből tette… Azt hitte, hogy az udvarlóm.
Békési mély sóhajtást hallatott.
– Bár alapja lenne rá – mondta.
– Vigyázzon, nehogy a szaván fogjam.
A Kolibri közelében szétváltak útjaik. A megbeszélés szerint a nő előre sietett. Békési cigarettára gyújtott, és megállt a legközelebbi sarkon. Látta a közeli Duna-partot. A folyó felől hűvös szellő fújt. Az utcán már megritkultak a járókelők, a járműforgalom is megcsappant. Sok lakás világos ablaka mögött a televízió fénye villódzott.
Nánási Andrea a bárpultnál ült, mikor Békési Gábor belépett a mulatóba, és a ruhatárnál kibújt kabátjából. A nő mellett szabad volt mindkét szék. Nem sok vendég volt, egy csomó asztal is üresen árválkodott. Meglátszott, hogy hét eleje van.
Békési elfoglalta az egyik széket a nő mellett, és Martinit kért. A mixernő az új vendég láttán kinyomta felpolcolt mellét, és néhányszor megriszálta magát. Miközben felszolgálta az italt, cinkosul rákacsintott Nánási Andreára, hogy az vegye már észre újsütetű szomszédját.
A zene nem szólt, a duó a személyzeti asztalnál iszogatott. Az énekesnőt nem lehetett látni.
Békési Gábor félfordulatot tett székén és megszólalt:

– Elnézését kérem, kisasszony!... Meg tudná mondani, hogy külön műsor is van, vagy csak az a dizőz énekel, akinek a képe kint lóg falon a bejáratnál.

Nánási Andrea jól játszotta a szerepét. Előbb alaposan megnézte magának a mellette ülőt.

– Nincs külön műsor – mondta. – Csak énekszámok vannak.

Bori közelebb lépett hozzájuk, és féloldalt rákönyökölt a pultra. Látszott rajta, hogy mindenáron részt akar venni a beszélgetésben.

– Napok óta nem voltál lent Andikám – mondta, és közben csábos pillantást vetett Békésire.

Nánási Andrea nem válaszolt, tekintetét a markáns férfiarcra szegezte.

– Nem fogja hiányolni a műsort, ha meghallja a zenét, a duó jól játszik, világslágereket adnak elő régmúlt időkből – magyarázta.

– Ezek szerint a kisasszony jó ismerős itt?

– Gyakorta előfordulok, mert protekcióm van.

– Nem lehetne abból a protekcióból nekem is juttatni valamennyit?

– Ahhoz sűrűbben kell itt megfordulnia.

Békési Gábor a szeme sarkából látta, hogy a zenészek asztalánál, felbukkant az énekesnő is, hosszú ezüstlamé ruhájában. A helyiség végében levő ajtó mögül jött elő. Az első pillantásra megállapította, hogy van olyan csinos, mint húga, bár az orra túl piszének tűnt. Az énekesnő helyet foglalt a zenészek között.

– Én magától szeretnék protekciót kapni – fordult a nőhöz.

Nánási Andrea hosszan mosolygott, és nem szólt semmit.

– Vigyázzon! – szólt közbe a mixernő. – Andi veszedelmes egy nő. Őt nem lehet félvállról venni.

Békési vállat vont.

– Pontosan ilyenek az eseteim – mondta. Belekortyolt italába, és diadalmasan nézett. – Mindig is a veszedelmes nőkre voltam beprogramozva. Tavaly majdnem megszöktettem egy kígyóbűvölőnőt Abu Dabiban.

Bori teleszájjal nevetett.

– Miért csak majdnem? – kérdezte.

– Közben kijózanodtam, és a nő ragaszkodott a kígyóihoz is, így visszament a parti.

Nánási Andrea tréfásan megfenyegette.

– Csak vigyázzon a bőrére – mondta incselkedve.

Bori átment a pult túloldalára kiszolgálni egy vendéget.

– Különben nagyon jól csinálja – súgta a nő, aztán megemelte a hangját. – Egyáltalán szereti maga a dzsesszt, vagy csak a diszkózenéért rajong?

– Rajongásról egyik esetben sem lehet beszélni… Minden zenét szeretek, de a könnyűműfajban inkább a dzsesszre hajlok.

– Akkor nem fog csalódni.

– Biztos vagyok benne… Tudom, magában nem csalódom.

– Hohó!... A zenéről volt szó!

Békési adta a meglepettet.

– Szándékosan ültem erre a székre, maga mellé – mondta. – A zene most másodlagos…

Bori sündörgött a közelükbe kíváncsi tekintettel. Éppen akkor mutatkoztak be. Békési elégedetten itta ki poharát, és újabb italt rendelt. Közben a zenészek elfoglalták helyüket a kivilágított falmélyedésben, amelyet körben a falon vastag aranyozott keret határolt, majd tust játszottak. Erre Nana vonult végig a parketten széles mosolyával, és, odaintett húgának.

Nánási Andrea úgyszintén a mosolyát küldte.

– Látom jóban vannak – állapította meg Békési.

– A nővérem…

– Ne mondja.

Bori, aki a pult túloldalán serénykedett, feléjük fordult.

– Andi igazat beszél – mondta. – Nana művésznő valóban a testvére… Ugye milyen hihetetlen. – Kiszolgált még néhány vendéget, és máris előttük termett.

Nánási Andrea rágyújtott. Békési minden figyelme az énekesnőre irányult. Elmélyülten hallgatta.

– Képzeld, mit kért tőlem – fordult Nánási Andrea a mixernőhöz suttogva.

Borinak kikerekedett a szeme a kíváncsiságtól, egészen közel hajolt a pulton át a fiatal nőhöz, úgy mondta:

– Hogy feküdj le neki…

– Ah, fenét.

– Hát mit kért akkor, ha nem ezt?

– Hogy mutassam be a nővéremnek, mert vele akar beszélni.

Békési rájuk vigyorgott és megszólalt:

– Ez olyan lehetetlen kérés?

Bori fojtottan felkacagott.

– Tényleg ezt akarja? – kérdezte.

– Ez olyan lehetetlen?

Bori elhúzta a száját.

– Hüh, de nagy franc lehet maga, hallja-e? – mondta, majd Nánási Andreára mutatott. – Akkor miért fűzi ezt a csinos fruskát?

– Csinosnak csinos, de hogy fruska is lenne…

– Políroztassa meg az üvegszemét.

Nánási Andrea tiszta szívből nevetett.

Viza Gyula érkezett hozzájuk a szóváltásra.

– Talán valami probléma van? – érdeklődött.

Békési Gábor mentegetődzve emelte fel a kezét.

– Probléma egy szál sem – mondta. – Csupán szórakozunk… Főként a hölgyek.

A főpincér kérdően nézett a mixernőre, és miután nemleges választ kapott, elsietett.

A legközelebbi alkalomnál, amikor a zene szünetelt, Nánási Andrea a személyzeti asztalhoz ment. Békési ekkor már a harmadik Martinit fogyasztotta. A két nő élénk beszélgetésbe kezdett, majd a nővér fürkésző tekintetet küldött a bárpulthoz. Kisvártatva aztán már jöttek is.

Anni bűbájos mosolyt vetett, és a kezét nyújtotta. Békési leszállta székről, és illően bemutatkozott, majd átadva helyét érdeklődött, mivel vendégelheti meg.

A mixernő máris ott termett.

– A szokottat Nana, ugye? – tudakolta.

Békési figyelmét nem kerülte el a szemek beszédes játéka. Tudta mire megy ki az egész. Hátul a pult alatt ott lapul valahol a kamu ital, zaccal színezett víz, míg az eredeti nedű ára valamelyikük retiküljébe vándorol.

– Fogadjunk, hogy eltalálom a kedvenc italát? – fordult az énekesnőhöz.

Anni előbb kinyitotta a száját, aztán okosabbnak vélte, ha becsukja, és nem szól semmit. A tekintete viszont kérdő volt. Egyedül a mixernőn látszott csalódás, hogy nem sikerülhet talán a játékuk.

Békési a két legdrágább röviditalra gondolt.

– Henessy vagy Napóleon – bökte ki.

Boriból megnyugtató sóhaj szaladt ki.

– Henessyt nem tartunk – vágta rá.

– Hát akkor maradt a Napóleon…

Anni mesterkélten felkacagott.

– Hogy maga milyen ügyes – mondta.

Nánási Andrea nem nézett rájuk, mikor a mixernő nővére kezébe adta az öblös poharat. A közös koccintásból is kimaradt, csupán feléjük emelte poharát. Anni egyhajtásra ledöntötte a színes löttyöt, és elégedetten csettintett nyelvével. Egy gyakorlott színházi rendező is esküdött volna, hogy konyakot tüntetett el.

– Tudja meg, nagyon kedves volt a meghívása – mondta a nő.

Békési letette üres poharát és azt mondta:

– Kedves művésznő, mindez nem volt véletlen részemről… Szándékosan jöttem a célból, hogy magát megismerjem. Ugyanis néhány fontos dolgot szeretnék magától megtudni. Szirom Bélának vagyok a rokona tőle hallottam önről…

Anni arcából kifutott a vér, még a festékréteg sem óvta meg a sápadtságtól. A szeme kerekre tágult. A pultra akarta tenni öblös konyakospoharát, de az félúton kicsúszott erőtlen ujjai közül, és ripityára tört. Még az asztaloknál ülők közül is többen felkapták fejüket, kíváncsi tekintetek meredtek rájuk. A főpincér máris ott termett, majd intett a ruhatárosnőnek, hogy takarítsa fel a törmeléket.

Békési így folytatta:

– Nos, Bélával már korábban megbeszéltük, hogy mikor is jöjjek Budapestre. De hiába érkeztem most meg, őt sehol sem találom. Kerestem munkahelyén, lakásán, de nem jutottam a nyomára. Arra gondoltam, ön talán tudja hová ment, hol tartózkodik. Bár azt nagyon furcsállom, hogy nem hagyott a részemre üzenetet. Igen fontos lenne, hogy találkozzunk… Hát ezért kerestem önt meg most, és kértem fel igen tisztelt húgát, hogy mutasson be… Öntől várok segítséget, hogy előkerítsem Bélát.

A hirtelen támadt csendben a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Az énekesnő kétségbeesetten forgatta a szemét, mintha a körülötte levőktől várna segítséget. A csendet Viza Gyula törte meg?

– Tényleg, mi van Bélával? – mondta anélkül, hogy szemét levette volna Anniról. – Napok óta nem láttuk, talán te, Nana, valamit tudsz róla?

– Szakítottunk – mondta az énekesnő.

A főpincér csodálkozott:

– Ezt most hallom először.

– Csupán azért, mert nem kötök mindent az orrotokra… De elhihetitek, ha mondom, hogy szakítottunk… Maga is tudomásul veheti ezt kedves uram, szabad mégegyszer a nevét?

Békési kissé meghajolt.

– Békési Gábor vagyok, művésznő – mondta udvariasan.

Anni már magához tért előbbi meglepetéséből, a sápadtsága is múlóban volt. Neheztelő pillantásokat vetett húgára, aki kerülte a tekintetét.

– És Békési úr milyen rokona Bélának? – kérdezte váratlanul.

– Egyetlen unokatestvére vagyok…

– Óh, ezt nem tudtam… Igaz, nem is hallottam magáról. Béla sohasem említette, hogy van egy unokatestvére.

– Említenie kellett volna?

Anni tekintete elborult.

– Ezt hogyan értsem? – kérdezte vészjóslóan. – Feltételezi, hogy hazudtam?

– Erről szó sincs! Miért ne hinnék a művésznőnek? De azt nagyon jól tudom, hogy Bélával együtt önt is meghívtam egy nyugati útra. Ezek szerint ezt Béla elfelejtette közölni magával…

– Ha jól értettem, ön külföldön él?

– Jól értette…

Anni körbehordozta a jelenlevőkön méltatlankodó tekintetét.

– Nahát fakadt ki –, hogy erről semmit sem tudtam!

A ruhatárosnő érkezett szerszámaival, hogy feltakarítsa a törmeléket. Félreálltak a pulttól. A főpincér elment rendelést felvenni. Békési cigarettát kínált, a mixernőt sem hagyta ki.

– Player! – olvasta hangosan a doboz feliratát. – És micsoda gyászos csomagolás; fekete, mintha temetésre készítették volna. – Nyerítve felvihogott.

Békési Gábor a tűzről sem feledkezett meg. Díszes öngyújtója élénk feltűnést keltett. Az énekesnő kerekre tágult szemmel bámulta, a cigaretta alig észrevehetően remegett a szájában. Nánási Andrea sem rejtette véka alá meglepetését, hosszan nézte mikor a lánghoz tartotta cigarettáját.

Bori megfogta a férfi kezét, hogy tovább bámulhassa az öngyújtót. Az feltűnően díszes darab volt. Csiszolt oldalát, mintha megannyi piciny lemezke borította volna. Közepében gyufafej nagyságú kő villogott.

– Elektromos – jegyezte meg Békési.

– Azt látom…

– Tetszik?

– Csak azon csodálkozom, hogy került magához?

Anni torkát köszörülte, mintha a szokatlan cigaretta füstje bántaná. A mixernő felkapta a fejét, arcáról eltűnt az érdeklődés. A tekintete közönyös lett. Elengedte a férfi kezét. Nánási Andrea szemében viszont ismeretlen félelem bujkált. Úgy nézett nővérére, mintha most látná először.

Békési felmutatta az öngyújtót.

– Talán ismerős magának? – fordult a mixernőhöz.

– Honnan veszi?

– Hát amiért csodálkozott, hogy hozzám került.

Amaz úgy megrázta a fejét, mintha dróton rángatták volna.

– Összetévesztettem egy pillanatra egy másikkal – mondta. – Azért tűnt ismerősnek… Máskülönben nagyon szép.

– Tucatárú…

– Valóban?

– Hongkongban gyártják.

– Pedig a követ briliánsnak nézné az ember.

Békési meghintáztatta tenyerén az öngyújtót, aztán eltüntette a zsebébe.

– Színes üveg, még utánzatnak is gyatra.

Anni ismét a régi volt, a mosoly is ott lebegett az ajkán.

– Ki hinné, hogy bóvli – mondta.

– Ha egy kicsit jobban megnézik, mindjárt kiderül.

– Hol tett rá szert?

– A frankfurti repülőtéren vettem – mondta határozottan Békési. Elővette ismét az öngyújtót, aztán a másik zsebéből egy ugyanolyat. – Véletlenül kettő van nálam… Pontosan öt darabot vettem, ajándéknak szántam üzleti tárgyalásaimnál.

A két nő mereven bámult, a pult mögött a mixernő is a nyakát nyújtogatta.

– Mindenesetre mutatósak – jegyezte meg az énekesnő mély sóhaj kíséretében.

Békési másra terelte a beszélgetést.

– Segítsen, hogy Bélát mihamarabb megtaláljam – fordult az énekesnőhöz.

Anni szélesebbre húzta mosolyát.

– Értse meg, hogy szakítottunk, és napok óta nem láttam – mondta. A hangjából enyhe ingerültség csendült ki. – Biztos valahová elutazott és pihen.

– Akkor engem miért rendelt ide?

– Ezt magának kellene tudni.

Békési elővette pénzét. Két darab százast tett a pultra, aztán még kettőt a Martinikért.

– Gombos köz kettő szám – közölte az énekesnővel. – Egy villa, a telefon Almási néven található a könyvben.

– Mit akar ezzel mondani?

– Ha netán megtalálná Bélát, vagy előkerülne, kérem, értesítsen… Egy hétig bérlem a házat.

Anni húgához fordult, és méltatlankodva mondta:

– Nem hisz nekem…

Békési Gábor búcsút intett a mixernőnek, majd fejét biccentette a nők felé.

– Au revoir, enchanté de faire votre connaissance – mondta és megindult a ruhatárhoz. Még hallotta, hogy az énekesnő húgához fordul.

Mit mondott? Te tudsz franciául – tudakolta izgatottan.

– Valami olyasmit, hogy örül, amiért megismert…
Békési még akkor is elégedetten vigyorgott, mikor az utcára lépett, és elindult kocsijához.

9

Az elhárítófőnök titkárságán nagy volt a nyüzsgés. Az osztályvezetők egész délelőtt ki-be jártak; jelentéseket hoztak, utasításokat vittek, hogy aztán ismét visszatérjenek újabb hírekkel. A hangulat nyomott volt. Senki sem mosolygott, hangos szó nem esett. Még az ajtók is tapintatosan csukódtak, nyitódtak.

Az ok: Szirom Béla főhadnagy megkerült!

Hajnalban a csepeli Kis-Duna-ágban, Soroksár alatt egy szabadságát töltő villamosvezető horgászni érkezett szokott helyére. Miután lepakolta csomagját észrevett egy sötét tömeget, amely ott ringatódzott a vízen a gyér parti nádas szélénél. Nem volt nehéz megállapítania, hogy egy holttestet lát. Felverte a legközelebbi házat, és telefonáltak a rendőrségre. Nem sokkal később több kocsi érkezett a vízpartra egyenruhás rendőrökkel, nyomozókkal. A tetemen láncokat találtak ebből következtettek, hogy az elszabadult valami nehezéktől, ezért kerül a felszínre. Egyértelmű volt, hogy gyilkosság történt.

A nyomozók már tudtak az eltűnt rendőrtisztről, és a személyleírás ott lapult mindegyikük zsebében. Mivel a holttest csak pár napja került a vízbe, könnyen tudták azonosítani. A zsebekben semmit sem találtak, még a legapróbb személyes tárgyak is hiányoztak. A belügyminisztériumból kisvártatva több magasrangú rendőrtiszt érkezett a helyszínre. Ott javában folyt a szemle. Pintér Béla alezredes, osztályvezető nyomban felismerte a holttestben beosztottját, az eltűnt Szirom Béla főhadnagyot. Ott volt Beleznay Gábor őrnagy, a felderítők parancsnoka, valamint Zimonyi alezredes, a bűnügyi laboratórium és technikai osztály vezetője. Zimonyi azonnal intézkedett, hogy a helyszíni szemle befejeztével soron kívül ejtsék meg a törvényszéki boncolást, így mihamarabb tisztázzák a halál okát.

A rendőrorvos is kifejtette véleményét.

– Külsérelmi nyom nincs rajta, legalábbis nem láttam – közölte. – Persze ez csak felületes vizsgálat, majd odabent…

– Hogy halálát erőszakos úton okozták, az már bebizonyosodott – jegyezte meg Beleznay, aztán félre ment, mert nehezen viselte a látványt.

Zimonyi hosszan nézte a tetemről lefejtett láncokat és felegyenesedett.

– Az eredetük majd fontos támpontja lehet a nyomozásnak – vélekedett. – A lényeg most, hogy hogyan ölték meg?

Pintér Béla jól tudta, ez a tragédia már napokkal előbb előrevetette árnyékát, ott bujkált állandóan a gondolataikban. Ahogy múlt az idő, úgy fogyott a remény, hogy a főhadnagy minden különösebb baj nélkül előkerül. Most, hogy látta a holttestet, alaposan megrendült. Úgy érezte csomó van a torkában, alig ismert a hangjára, amikor megszólalt:

– Megmérgezték!

Zimonyi ritkán lepődött meg, de most eltátotta a száját.

– Ezt honnan veszed? – kérdezte.

– Tudom.

– Biztos, hogy megmérgezték?

– Bizonyos adatokhoz jutottunk, amelyekből pontosan erre lehet következtetni. A főhadnagy halála előtt rosszul lett és hányt.

– Mivel mérgezték volna meg?

– Ezt nem tudjuk, de a boncolás majd megállapítja… Hajlok arra, hogy a mérget külsőleg adták be, injekcióval, tehát erőszakkal.

– Nem itallal?

Pintér a fejét rázta.

Szirom nem ivott, és mindig éber volt, főként veszélyhelyzetben – mondta. – Kétlem, hogy valami csellel megitatták volna.

– Kíváncsi vagyok, mit hoz a boncolás – mondta Zimonyi.

Pintér jól emlékezett az elhárítófőnök tájékoztatására, hogy a Hód fedőnevű elhárítótiszt a kérdéses estére milyen adatokra bukkant a napi jelentések között. Az elhárítás teljes vezérkara egyetértett azzal, hogy a teherautó-telep éjjeliőrének a meggyilkolása összefüggésben van azzal az eseménnyel, amely a bűncselekményt megelőzően kint az utcán lezajlott. Megtudták azt is, hogy az a sérült nem volt más, mint, Szirom Béla. Mikor az ezredes az asztalra tette a jellegzetes golyóstollat és a díszes elektromos öngyújtót, amelyet az úttesten találtak, mindez bebizonyosodott. Pintér nyomban ráismert a töltőtollra, éppen eleget látta beosztottjánál. Az öngyújtó viszont nem volt ismerős. Mindebből azt a következtetést vonták le, hogy a főhadnagy szándékosan szórta el ezeket a tárgyakat. Tudta, bajba került, és nyomokat akart hagyni maga után. Olyan nyomokat, amelyek nem csak utat mutathatnak, de egyben célhoz is vezethetnek.

Újabb személygépkocsik érkeztek nyomozókkal. Zimonyi figyelmeztetően megbökte ujjával Pintért. Az alezredes magához tért gondolataiból, és felkapta a fejét.

– Megjöttek a gyilkosságiak a főkap-ról – közölte Zimonyi. – Te vagy az illetékes, hogy beszélj velük.

– Kéretem a parancsnokot.

– Szólok neki…

Pintért, akárcsak a többieket, otthon riasztotta az ügyelet. Tájékoztatták mi történt, és hogy az illetékes rendőrtisztek a tetemben az eltűnt Szirom Béla főhadnagyot ismerték fel. Egy pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy a rendőrtisztek tévedhetnek. Azonnal kocsit kért, és miközben magára kapdosta ruháját, feltárcsázta főnöke otthoni számát. Közölte vele, mi is a helyzet. Bana kívánsága volt, hogy Beleznay és Zimonyi is menjen a helyszínre. Egyben megparancsolta, hogy a hivatalos eljárást pár napig tartsák titokban, ne végezzenek semmiféle nyílt nyomozást a gyilkos kézre kerítésére. Tegyenek úgy, mintha nem tudnák ki az áldozat, de ne végezzenek nyílt felismertetést, azonosítást. Pintér tisztában volt azzal, hogy erre miért van szükség. Nem akarták, hogy a nyílt rendőri munka keresztezze Hód tevékenységét. Esetleg összekuszálhatná az eddigi szálakat.

Magas, égőszemű férfi lépett hozzájuk, a gyilkossági csoport vezetője. Katonásan bemutatkozott.

– Botlik százados – mondta.

Pintér, majd a többiek is kezet ráztak az érkezővel.

Amaz így folytatta:

– Mindannyian nagyon sajnáljuk, hogy egy kolléga miatt kell itt lennünk. Mikor értesültünk a körözésről, hittük, hogy épségben fog előkerülni… Sajnos tévedtünk, nem ez történt.

Pintér Béla szó szerint tolmácsolta az elhárítófőnök utasítását. Magyarázatot természetesen nem fűzött mindehhez, csupán annyit jegyzett meg, hogy ezt az elhárítás érdeke kívánja meg.

– Természetesen a mai napon erről tájékoztatjuk a főkapitányság illetékes vezetőit – közölte befejezésképpen.

A százados nemigen volt meglepve.

– Természetesen ehhez tartjuk magunkat – mondotta.

– Amint aztán lehetséges a nyílt nyomozás, megkapják értesítésünket.

– A megtalálás tényét azonban nem kell tagadnunk… Legalábbis itt a helyszínen és ennek környékén.

Pintér a fejét rázta.

– Ezt nem kell tagadni, mert értelmetlen lenne – mondta. – Végezhetnek adatgyűjtést is, mint általában az ismeretlen holttestek esetében szokták, csak ne törekedjenek azonosításra.

– Értettem…

– A lényeg: titokban maradjon, hogy tudjuk ki az áldozat.

Késő reggel volt már, mikorra visszaérkeztek a Belügyminisztériumba. Pintér egyenesen a főnökéhez sietett. Bana Dénes a szobájában volt. Az alezredes pontosan beszámolt mindenről. Bana komoran lépett a nagy falitérképhez és megnézte azt a pontot, ahol megtalálták Szirom Béla holttestét. Ujja aztán arra a külterületre csúszott, ahol az éjjeliőrt meggyilkolták. Pintér követte tekintetével a képzeletbeli útvonalat.

– Nincs is olyan messze a két hely egymástól – vélekedett az ezredes. – Főként, ha kocsival voltak… Ha azt vesszük alapul, hogy víz alá akarták süllyeszteni, ez volt a legközelebb. – Ujja visszacsúszott a Kis-Duna-ágra Soroksár alá, aztán megkopogtatta a térképet – De az is előfordulhat, hogy akik ezt elkövették, ismerték a helyszínt, netán a környéket is. Tudták, éjjel arra a madár sem jár…

– Mindent elterveztek – jegyezte meg Pintér.

Bana Dénes otthagyta a térképet, rágyújtott és sétálni kezdett a szobában. Mindig ezt tette, ha fontos dologra várt. Így próbálta levezetni feszültségét. A boncolás eredményére volt kíváncsi.

– Nem hiszem, hogy az emberünk előre kitervelt cselekménynek esett volna áldozatul – szólalt meg kisvártatva. – Valami váratlan történhetett. – Megállt a szőnyeg közepén, szemben Pintérrel.

Aztán így folytatta:

– Eltűnését megelőzően Szirom nem jelzett semmiféle veszélyt, ez is bizonyítja, hogy valami váratlan esemény történhetett… Igaz, említést tett egy bizonyos dologról, amelyet úgy jellemzett, módjában áll meggyőződni róla. Ha ez kockázatos lett volna, bizonyosan előre jelenti, mibe vágta a fejszéjét… Minden azt mutatja, hogy gyorsan és kíméletlenül végeztek vele.

Pintér rábólintott, majd rágyújtott a dohányzóasztalon levő cigarettásdobozból. Az ezredes sandán nézett.

– Veszem észre, hogy megint a reprezentációmat füstölöd el – mondta.

A köpcös termetű férfinek a szeme sem rebbent.

– Jelentem, a magamét a szobámban hagytam az asztalon – mondta.

– Az a doboz éjjel-nappal ott van, hogy tudj mire hivatkozni – legyintett az ezredes. – Már a takarítónők is tudnak róla, és nem nyúlnak hozzá. – Becsengette a titkárnőt, hogy hozza el Pintér cigarettáját.

Beleznay Gábor jött néhány aláírásra váró irattal. Ezt követően hármasban folytatták az események felidézését. Közben megérkezett az alezredes Symphoniája is. Pintér eltüntette zsebében a dobozt.

Abban mindannyian egyetértettek, hogy az ismeretlen tettesek azért végeztek Ecser Géza éjjeliőrrel, mert tartottak attól, meglátta gépkocsijuk rendszámtábláját. Azt nem tudták, hogy nem ez az ember volt tanúja annak, mikor a félig eszméletlen Szirom Béla az útkereszteződésben történő megtorpanásuknál kivetette magát a kocsiból. Zavarukban továbbhajtottak, mert észrevették a telepről kijövő férfit. Feltehetően távolabb a helyszíntől megálltak, és rendezték gondolataikat. Tudták, kockázatos a részükre, ha otthagyják áldozatukat. Attól is féltek, hátha az már beszélt valamit az éjjeliőrnek. Gyanújuk megerősödött, mikor visszalopakodtak, és az eszméletlen embert már nem az úttesten, hanem a járdán találták. A telep nyitott ajtaján azt is észrevehették, hogy az éjjeliőr telefonál. Arra az elhatározásra jutottak, végezni kell az éjjeliőrrel is, ha biztonságba akarják magukat továbbra is érezni. A teherautók egyikét később csak azért irányították a falnak, hogy félrevezessék a nyomozást. Higgyék azt, gépkocsit akartak lopni, és azért végeztek az éjjeliőrrel, mert az megzavarta őket. A legdöntőbb mozzanatot azonban nem tudták. Mégpedig azt, hogy idő közben más lett az éjjeliőr. Ecser Gézát tehát értelmetlenül gyilkolták meg.

Déltájt befutott a boncolás eredménye. A jegyzőkönyvet Zimonyi alezredes személyesen hozta. Bana Dénes bele sem nézett, az íróasztalára helyezte.

– Mondd, mi a helyzet?

– Jelentem, a halált méreg okozta – közölte tömören az alezredes. Bana szomorúan bólintott.

– Jól sejtettük hát – mondta.

– Már halott volt, mikor vízbe került… Azért húzta olyan soká, mert eredetileg a vénába akarták fecskendezni a mérget, ami természetesen azonnali halállal járt volna, de szakértelem és egyéb körülmények híján mellészúrtak, és így az nehezebben szívódott fel.

– A szakértelem hiányát értem, de mik azok az egyéb körülmények?

– Ezekre persze csak következtetni lehet…

Bana Dénes felcsattant:

– Akkor hát következtess, csak mondd már!

– Az alkaron találtak több szúrásra utaló nyomot… A gyilkos, aki a mérget beadta, ideges lehetett, vagy olyan helyzetben volt, hogy nem tudta kellő szögben megkísérelni a véna eltalálását… Ezek voltak az egyéb körülmények. Mielőtt azonban ez történt, egy erős tarkóütéssel elkábították, mert kisebb vérömlenyt is találtunk a kisagynál.

– Tehát hátulról leütötték.

– Valami tompa tárggyal tették, mert nem szakadt fel a bőr.

– Más egyéb?

– A gyomorban csak szalámis szendvicsdarabokat találtunk. Az emésztésből behatárolható a fogyasztás ideje is, halála előtt egy órával ette meg a szendvicseket.

– A szövetkezeti rendezvényen – szólt közbe felajzva Pintér Béla.

– Úgy van – hagyta helyben Beleznay. – A kérdéses este az Elektrix rendezvényén vett részt. Ott ette ezeket a szendvicseket. De hol végeztek vele?

Bana intően emelte ujját a magasba.

– Azt, hogy a szendvicseket a rendezvényen fogyasztotta, egyelőre csak feltételezhetjük mondta. – Erről bizonyosságot kell előbb szereznünk. Ez igen fontos… Ne feledjük az időpontokat! – Pintérhez fordult. – Béla, sorold el ezeket, és azt is, hogy meddig tartott az a rendezvény.

Pintér előbb elnyomta cigarettáját, aztán megszólalt:

– Délután hatkor kezdődött a szövetkezet kultúrtermében a rendezvény, amely az irodaépületben van, az egyik laboratóriummal együtt…

– Az időpontokat, Béla – szólt közbe az ezredes. – Most ne rajzolj térképet a szemeink elé, ha majd szükség lesz rá, megteheted… Folytasd!

– A rendezvény hattól éjfélig tartott, de sokan már eljöttek este nyolckor… Macsai Ottó a mentők központja szerint pontban huszonkét óra tíz perckor telefonált, hogy eszméletlen embert talált az úttesten. Később vallomásában elmondta, hogy barátja, Ecser huszonhárom óra harminckor váltotta le.

– Ennyi most elég! – intette le az ezredes Pintért. – Tegyük mindehhez hozzá, hogy emberünk halála előtt egy órával evett. Mikor Macsai az úttesten rátalált, még nem volt halott. Ennek ellenére innen számítsuk vissza az időt… Így a helyes, Béla?

Pintér mélyet bólintott.

– A kritikus időpont pontosan huszonegy óra tíz perc – állapította meg.

Bana Dénes körbehordozta tekintetét a jelenlevőkön.

– Nos, néhány perc toleranciával ez az időpont érdekes a számunkra – szögezte le. – Tehát huszonegy óra tájt mérgezték meg az ismeretlen tettesek Szirom Bélát. Azért beszélek többesszámban, mert a tényekből nyilvánvaló, hogy egy ember ezt nem tudta végrehajtani. – A dohányzóasztalhoz lépett, és lerogyott az egyik fotelba. – Foglaljatok helyet, és folytassuk megbeszélésünket a tegnap félbehagyott vitánál, amely Hódot érintette. Később majd megbeszélhetjük soron következő feladatainkat. Rágyújthattok.

Beleznay egy kicsit eltolta foteljét az asztaltól, mert egyedül ő nem dohányzott. A nagyobb értekezleteket szinte végigszenvedte, mert a füstre érzékeny volt a kötőhártyája. Bana és Zimonyi az asztalon levő dobozból vett ki cigarettát. Pintér tüntetően a magáét használta.

Elsőnek Pintér Béla szólalt meg:

– Valóban elleneztem, hogy Hód fedőnevű elhárítótisztünk ebben az ügyben feladatot kapjon, mert egyszerűbb utat javasoltam a megoldáshoz. Konkrétan azt, hogy az eltűnés ügyében nyílt nyomozáshoz folyamodjunk, ennek során az összes érintett személyt, de legfőképpen Nánási Anna énekesnőt jegyzőkönyvileg hallgassuk ki. A taktikánk az lett volna, hogy a különböző vallomásokban talált ellentmondásokra lecsapunk, és a bizonytalankodókat keresztkérdések alá fogjuk… Annak biztosítéka, hogy előbbre jutunk, gyorsaságunkban rejlett volna. Feltételeztük, hogy a tetteseket ezzel ki lehet ugrasztani a bokorból.

Beleznay őrnagy támogatta Pintér javaslatát. Azt fejtegette, hogy miért végeztek Szirommal ezek az ismeretlen ellenfelek. Azt kizárta, hogy az elhárítótiszt lelepleződött volna. Nincs az a kém, bűnös szervezet, amely egy ilyen súlyos bűncselekménnyel riasztaná az illetékeseket, főként akkor, ha már

félúton van céljához. Jónak tartotta azt a feltételezést, hogy a gyilkosok inkább rivalizáló ellenfelüket vélték felismerni az elhárítótisztben, és féltek, hogy az orruk elől megkaparintja Prohászka Ferenc találmányát. Szirom egy olyan titok birtokába jutott, amely cselekvésre késztette ellenfeleit.

– Lényegében ellenzed, hogy Hód üssön vissza – vetette közbe később az ezredes. – Holott képesnek tartod a feladat elvégzésére, tehát nem a képességeit vitatod.

– Akárcsak Béla, azt mondom, ne tegyük ki életveszélynek ebben az ügyben. Feleslegesnek tartom a kockázatot, amikor a Béla által említett úton is eredményre juthatunk.

– De csak lassan érhetünk el eredményt. Minket most az idő sürget. A találmánnyal elkészültek, lehet, hogy megszerezték már illetéktelenek. Nekünk most nincs időnk vallomásokat beszerezni, egyeztetni, azokból ellentmondásokat kiszűrni, ellenőriztetni és sorolhatnám tovább a többi szükséges hercehurcá…. Gyors eredményt, és most arra van égetően szükségünk, csak Hód útján érhetünk el.

– De csalétekként! – jegyezte meg Pintér.

– Pontosan…

– Éppen itt rejlik a veszély.

Zimonyi semmit sem szólt, cigarettáját szívta elmélyülten, és a szemét forgatta attól függően, hogy éppen ki beszélt.

Bana Dénes széttárta kezét.

– Nincs mese, kockáztatnunk kell – mondta. Mindezt az egyik legjobb képességű elhárítótisztünkre kellett bíznom… Taktikánk arra épül, hogy Hód felhívja magára a figyelmet, mint az eltűnt Szirom Béla külföldön élő rokona. Biztosak lehetünk abban, hogy az ismeretlen ellenfél lesben áll valahol, és árgus szemmel figyeli, vajon kit kezd idegesíteni Szirom holléte. Feltételezik, hogy hiányzik valakinek. Erre a figyelemre már konkrét tényekkel szolgálhatok… A lakást titokban a szomszédból szemmel tartják.

Pintér Béla felkapta a fejét.

– Nánási Anna, persze – mondta.

– Nem…

– Nem az énekesnő?

Bana megrázta fejét.

– Nem bizony! – mondta. – Hanem a húga, Nánási Andrea, aki úgyszintén az Elektrixnél dolgozik.

Pintér kis híján felpattant a fotelból.

– A lánynak mindehhez mi köze? – kérdezte. – Őt kizártuk a gyanúsíthatok köréből… Éppen Szirom kardoskodott amellett, hogy a húgnak semmi köze nővére dolgaihoz.

– Ezek szerint valami köze mégiscsak kell legyen, ha a lakást titokban figyeli. Arra kíváncsi, kik kereshetik Sziromot.

Pintér a fejét ingatta.

– Nem hiszem, hogy a lánynak köze lenne bármihez is – mondta makacsul. – Hód ennek megítélésében tévedett!

– Az a lány leselkedik! – szögezte le az ezredes. – Ez nem vita tárgya, ez ténykérdés! Hogy miért? Ezen talán lehet vitatkozni. Hód a tényt jelentette, és nem azt mondta, hogy a húg benne van a buliban. Ahhoz még nem ismeri annyira az összes részletet. De akik ismerjük, mi másra gondolhatunk? Hiszen éppen erre építettük Hód megjelenését. Az érdeklődést akartuk felcsigázni. Nos, ez megtörtént. Ez most miért olyan hihetetlen? Mert más személyre számítottunk, mint az énekesnő húga?

Pintért az érdekelte, hogy a színfalak mögött mennyire biztosítják a csalétek szerepét betöltő elhárítótiszt épségét.

Bana Dénes színpadias mozdulattal mutatott Beleznayra.

– Gáborék megkapták a megfelelő technikai felszereléseket, és azokat már beszerelték – mondta.

Zimonyi szólt közbe:

– Mégpedig a legmodernebbeket adtuk oda. Abban a házban már működik a láthatatlan szem. Ott meglepetés nem érheti az embereteket.

Pintér ismerte ezt a felszerelést. Láthatatlan sugárnyalábokat bocsátott ki. Ezek megszakadása azonnal jelezte, hogy a helyiségbe idegen tévedt.

– Ezenkívül két helyen is figyelőszolgálatot tartunk éjjel-napal – mondta Beleznay. – Embereink a sötétben is látnak infrasugaras készülékeken. A villát így közrekaptuk. Az éberség tehát megduplázódott, hiszen a láthatatlan szem jelzi Hódnak, hogy a házban netán valaki jár. Persze, csak százméteres körzeten belül, de ez éppen elegendő. Ugyanezt embereink megtehetik rádió útján is.

Mindnyájan ismerték a miniatűr adó-vevő készüléket, amelyet használója a csuklójára csatolhatott. A készülék egy duplafedeles stopperóra látszatát keltette. Gombok nyomogatásával beszélni lehetett vele, és jelzések adására is alkalmas volt különböző helyzetekben. Ehhez azonban legalább kilométeres körzeten belül kellett lenni a feleknek.

– Azt nem akartuk kockáztatni, hogy Hódot kövessük, és távolból figyeljük – magyarázta az ezredes. – Az eddigi intézkedések biztonságosnak tűnnek… Hódnak nem fog baja esni.

– Örömmel veszem, hogy sikerült előrelépnünk, és Hód észrevette Szirom lakásának figyelését – vélekedett Pintér Béla. – De vajon mi célból fordították fel másodszorra a lakást?

– Könnyebbet kérdezz.

– Az biztos, hogy valamit nagyon kerestek, de miért kockáztattak ezzel a vad kutatással? Hiszen tudhatják, hogy Szirom eltűnése miatt amúgy is felkavarodik az állóvíz, és a rendetlenség joggal gyanút kelthet.

Bana megvonta a vállát.

– Lehet, hogy az idő sürgette őket – mondta. – Mindenképp meg akartak győződni, hogy Szirom mely külföldi cégnek lehetett az embere, kivel tarthatott kapcsolatot, és eddig vajon mit tudott megszerezni Prohászka találmányából. Legalábbis ez az én véleményem.

– Pusztán csak ezt megtudhatta volna az énekesnőn keresztül… Erre nem utalt semmi, nem észlelt Szirom sem puhatolódzást. A logika arra utalt volna, hogy előbb ezen az úton próbálkozzanak.

Pintér lassan ingatta a fejét.

– Ebben az egészben valami sántít – mondta.

Bana a homlokát ráncolta, arcára volt írva az elégedetlenség.

– Azt hiszed, a Szépművészeti Múzeumban vagy, és amerre nézel, képeket látsz? – mondta korholóan. – Nos, a kép kevés, de annál több a keret, amelyet neked kell kitöltened képekkel, és ehhez csupán feltételezésekre szorítkozhatsz. Világos, hogy egy idő után azt a legkönnyebb kijelenteni, valami itt sántít! De mondd meg, mi sántít, és megemelem a kalapom előtted. Nem lehet mindent azzal elutasítani, hogy sántít. Kénytelenek vagyunk feltételezésekben hinni, hogy előbbre jussunk. Lecsúsztunk arról is, hogy a lakásnál csapdát állítsunk. Már régen előbbre tartanánk, ha figyeljük… Most éppen ilyen szándékkal várakozunk a bérelt villánál, ahol Hód lakik. Valakinek vagy valakiknek itt sürgősen meg kell jelenni, akár titokban vagy nyíltan.

– Aztán követjük és megállapítjuk kilétüket – folytatta az ezredes. – Természetesen a nyílt látogatók Hódra tartoznak. Gábor már beindította a figyelőcsoportokat. Ez a Gombos köz kettő számú ház érdeklődést fog kelteni. Taktikánk alapján Hód nem hagy kétséget afelől, hogy fontos találkozója lett volna Szirommal, és azért utazott ide. Az ismeretlenek találgatni kezdenek, és arra a megállapításra kell jutniuk, mindez a találmány miatt történik. Ha ez az elgondolásunk beválik, zavart fog előidézni náluk.

– Feltéve, ha ugyanúgy gondolkoznak, ahogy azt mi feltételezzük – vélekedett a köpcös alezredes.

– Ha azért végeztek Szirommal, mert vetélytársukat látták benne, csak így gondolkodhatnak. Akkor pedig elébe mehetünk az eseményeknek, és Hódon keresztül tevékenységre serkenthetjük őket, hogy lelepleződjenek.

– És ha ezt Hód fogja bánni?

– Hogy érted?

– Lecsapnak rá…

– Idáig nem fognak eljutni.

Pintér kétkedően húzta el a száját.

– Hát, az még kérdéses, hogy meddig jutnak el – mondta.

Bana Dénes ismét a homlokát ráncolta, és ez nála a nemtetszés jele volt.

– Látom, a taktikánkat illetően még mindig kétségeid vannak – jegyezte meg.

– Ezt egyáltalán nem tagadom. Hód ez ideig csak egyetlen tényre derített fényt. Hogy a lakást az énekesnő húga titokban figyeli! A magam részéről ebben sem hiszek. No, nem Hód szavát kétlem, hanem azt, hogy a húg valamiféle megbízásból cselekedne. Ezt nem hiszem!

– Majd elválik. A lényeg, hogy előbbre léptünk. Lassan az is beigazolódik, amit korábban Szirom jelentéséből gyanítottunk, hogy a Kolibriben bizonyos találkozások zajlanak le. Gyanítható konkrét esemény is, amely összefüggésbe hozható a minket érdeklő dologgal.

Pintér élénkebb lett.

– Valami történt ott? – kérdezte.

– Azt nem mondanám, hogy ott történt, csak kapcsolódik hozzá. Ismerős neked ez a név: Sebestyén Ottó?

A köpcös alezredesről letörlődött az élénkség, hanyagul legyintett.

– Szirom jelentésében többször foglalkozott ezzel a takarító kisiparossal – mondta rezignáltan. – Annak idején körbeszimatoltuk. Nagyképű piperkőc, szenvedélye a nők és a kocsija, és dandyként öltözik. Törzsvendég a mulatóban, és nagyon jól ismer mindenkit, a mérnököt és társaságát is… Csodálkozom, hogy szóba került.

– Csodálkozhatsz is…

Pintér gyors mozdulatokkal rágyújtott.

– Hogyan kapcsolódik Sebestyén a mi ügyünkhöz?

– A kérdéses éjjel ellopták a kocsiját.

– Akkor ez alaposan megviselhette, mert bolondul a Citroënjéért. Honnan vitték el?

– A Kolibri elől.

– Így már értem a kapcsolódást. Hód szerezte az értesülést?

Bana türelmetlenül legyintett.

– Nem mindegy ez? – kérdezte.

– Kíváncsi lennék az információ forrására.

– Kételkedsz a valószínűségében?

– Bizonyos értelemben igen.

– Magam is így voltam, de aggályaimat Hód eloszlatta. A lopásból rendőrségi ügy lett, és szerepel a napi jelentések között. Természetesen dátum szerint Szirom eltűnésének másnapján, tehát hajnal történt az eset. Ez a Sebestyén a Kolibriből telefonált be a rendőrségre aztán személyesen tett panaszt.

Pintér mélyen megszívta cigarettáját, és hosszan bámult maga elé. Kisvártatva azt mondta:

– Belegondolva elismerem, hogy a víz valóban kezd forrni a mulató körül, és azzal is egyetértek, hogy ez nem véletlen következménye.

– Hód tisztázni akarja ezt a kocsidolgot.

– Ha módjában áll…

Bana mélyet sóhajtott.

– Van már elképzelése, hogy milyen úton haladjon – mondta. – Azt kutatja, miért lopták el, és kik lehettek a tettesek.

– Mindent akar tudni, és ez egyszerre soknak tűnik. Talán Hód arra akar kilyukadni, hogy Sziromot netán Sebestyén kocsijával szállították az Elektrix bulijáról egyenesen a soroksári Kis-Duna-partra?

– Pontosan ezt akarja tudni.

– Óriási lenne az eredmény, ha ezt kétséget kizáróan bizonyíthatnánk.

Bana Dénesnek csillogni kezdett a szeme.

– Hódnak van elképzelése az ehhez vezető úthoz – ismételte. – Remélem sikerrel jár. Talán kiszűrhetjük a tolvajok kilétét, ha összefüggésben van az eset Szirommal. Ezek a tolvajok nem véletlenül tévedhettek éppen azon az éjszakán a Kolibrihez. A kocsit két nap után találták meg a harmadik kerületben. A kilométeróra állása szerint nem tudjuk, mennyit furikázhattak a tolvajok, mert Sebestyén erre vonatkozóan nem tudott felvilágosítással szolgálni. Előtte levő délután tankolt. A feltaláláskor a benzinnek a fele megvolt. A tolvajok ellopták a kocsiból a rádiót. A kocsival úgy

hajtottak el, hogy a gyújtást rövidre zárták. Az illetékes rendőri szervek szerint a kocsit az elefántfül, tehát a szellőzőablak kifeszítésével nyitották ki. Nos, jelenleg ez a helyzet.

Beleznay Gábor kért szót.

– Hód miért pont ezt a kocsit véli gyanúsnak? – kérdezte. – Feltételezem, azon az éjszakán nem ez volt az egyetlen kocsilopás a fővárosban.

Pintér jelezte, hogy válaszolni kíván.

– Az a helyzet Gábor, hogy te nem tudod az összes tényeket az ügyben, főként Szirom jelentéseinek tartalmáról nincs tudomásod, mert nem hozzád tartozott – magyarázta. – Nos, az ellopás körülménye a Kolibrihez kapcsolódik. Onnan lopták el a kocsit, a tulajdonos törzstag a mulatóban. Nekünk most minden gyanús, ami összefüggésben van a Kolibrivel, így ez a gépkocsilopás is. Így érthető?

– Most már igen – mondta a felderítők vezetője.

Bana Dénes fáradtan dőlt hátra a fotelban.

– Megjegyzem, utánanéztünk, hogy azon az éjszakán hány kocsit loptak el a fővárosban – közölte. – Kizárhatunk mindenféle vitát, mert csak Sebestyénét kötötték el. Persze folyamatban van több, már korábban ellopott személygépkocsi körözése.

Mindnyájan tudták, ha beigazolódik az a gyanú, hogy a lopott gépkocsit felhasználták a Szirom Béla ellen elkövetett bűncselekményben, komoly nyomot kaparintanak a kezükbe. Ebben az esetben a tolvajoknak több fontos körülményt kellett ismerni. Elsősorban azt, hogy Sebestyén hajnalig a mulatóban tartózkodik, tehát addig nyugodtan használhatják a kocsit, a rendőrség nem tud a lopásról. Másodsorban a tulajdonos nem érheti tetten őket, mikor a kocsit felnyitják. Azt is tudhatták, hogy a kocsiban nem volt riasztóberendezés.

Fennállt, hogy ez az újabb nyom ellentétes következtetésekhez vezet, és megdönt jó néhány jelenlegi feltételezést. Így többek között azt, hogy az éjjeliőr meggyilkolását a félelem diktálta, hogy netán leolvasta a rendszámot. Lopott kocsi esetében a tetteseket ez a körülmény nem aggasztotta volna.

Bana Dénes véget vetett a találgatásoknak.

– Ezekkel később is ráérünk foglalkozni – javasolta. – Most ne kuszáljuk össze azt a kevés szálat, amellyel rendelkezünk. Van itt épp elég kérdés. Az, hogy a rádiót ellopták a kocsiból, indokolhatja a tettesek szándékát, egyben magyarázatot adhat, miért éppen azt választották ki. Hód talált egy utat, és azon végig akar menni. Meglátjuk, hová lyukad ki… A lényeg most, hogy tevékenykedünk, vannak elképzeléseink, és nem topogunk helyben. Önmagában véve már ez is lényeges haladás.

Pintér Béla felidézte Sziromtól kapott korábbi jelentésekből azok a tényeket, amelyeket most talán felhasználhatnak. Az egyik legfontosabbnak az a gyanú ígérkezett, amely szerint az énekesnő valamely titkos ügynök segítője. Hiszen éppen ezt igyekezett az elhárítás kipuhatolni, amikor a főhadnagyot az énekesnővel szomszédos lakásba költöztette, és megbízta, hogy férkőzzön Nánási Anna bizalmába.

– Akkor nem sejtettük, hogy a puska pontosan ellenkezőleg fog elsülni, és az áldozat Szirom főhadnagy lesz – jegyezte meg kesernyésen Pintér.

– Tegnap éjjel viszont bomba robbant a Kolibriben, hangtompítós bomba – szólt az ezredes.

Zimonyi adta a meglepettet.

– Minő dolgokkal vagytok ellátva – mondta. – Engem tartotok technikai varázslónak, szememre vetitek, hogy dúskálok a különféle ördöngös szerkezetek között… Hol van nekem hangtompítós bombám?

Bana legyintett.

– Ez a bomba csak néhány embernek robbant, ezért hangtompítós – mondta. – Hód volt az, aki begyújtotta. A hatás rövidesen lemérhető lesz. Mindenesetre ma éjjel Hód akcióba lép. Ha ez sikeres lesz, nektek is akad benne sürgős munkátok – fordult Zimonyihoz.

– Készen állunk! – szögezte le a bűnügyi laboratórium vezetője.

10

Békési Gábor az egész délelőttöt átaludta, mintha nem is a bérelt villában, idegen ágyban lett volna, hanem otthonában, a szokott környezetében. Mikor felébredt, gondolatai a Kolibriben történtek körül kavarogtak. Még most is maga előtt látta a csodálkozó tekinteteket, amelyeket a díszes öngyújtó keltett. Kérésére az elhárítófőnök egy napon belül féltucat ilyen hongkongi öngyújtót hozatott. Kialakult terve volt, de ilyen gyors sikerre álmában sem számított. A mulatóban lezajlott közjáték azt mutatta, hogy nemcsak Nánási Anna és húga ismeri ezt a feltűnő öngyújtót, hanem még a mixernő is. Ebből arra lehetett következtetni, hogy az egyik törzstag használhat ilyet. A kérdés csupán az volt, ki ez a törzstag? Kilétét persze gyanú nélkül akarta megtudni. Ezért volt szüksége féltucat egyforma öngyújtóra. A látszatot akarta véletlennek feltüntetni. Közben akaratlanul is elismeréssel adózott Szirom Bélának, amiért ily jellegzetes tárgyat hagyott nyomként hátra.

Délután aztán megtudta, hogy a főhadnagy holtteste előkerült. A tragikus hírt az ezredes közölte telefonon. Egyben arról is tájékoztatta, hogy az azonosítás eredményét egyelőre szigorúan titokban tartják, a nyomozás, félrevezetésből, ismeretlen halott ügyében indul meg. Habár már maga is számított ennek az eseménynek a bekövetkezésére, a tény mégis letörte. Nem emlékezett, hogy az elmúlt évtizedekben történt-e hasonló eset. Gondolataiból csipogó hang riasztotta fel. A karórája adott jelet. Így figyelmeztették odakintről Beleznay őrnagy lesben álló emberei, hogy perceken belül váratlan látogatót kaphat, mert az utcán valaki megállt a kerti kapu előtt. Egy gombnyomással megszüntette a csipogást, és indult az ajtóhoz. Még az előszobába sem ért, már megszólalt a kapucsengő. A villának volt kaputelefonja. Kiszólt az ismeretlennek, mire megdöbbenésére a válaszban Nánási Andrea hangjára ismert.

– A berregésre nyissa ki a kaput – közölte a nővel. Kinyitotta az ajtót, és a küszöbről nézte, ahogy amaz végigjön az előkerten a már megcsodált ruganyos léptekkel.

Békési félreállt az útból.

– Fáradjon be, kisasszony! – mondta.

Nánási Andrea úgy surrant be, mintha titkos légyottra érkezett volna. Nagy, csodálkozó szemében most tétova bizonytalanság csillogott. A fejét behúzta válla közé, mint aki szégyelli magát valamiért.

– Jó napot! – mondta. – Elnézést a zavarásért.

– Üdvözlöm, bár mindig ilyen csinos hölgy zavarna.

– Köszönöm…

Békési lesegítette a kabátot, és a nappaliba vezette vendégét. Azon volt, hogy a másik ne vegye észre meglepetését, igyekezett fesztelennek látszani. Az italt Nánási Andrea elutasította, de a kávéra rábólintott. Békési türelmet kért, és kiment a konyhába. Gondolta jobb is, ha a másikat egyedül hagyja egy kicsit gondolataival. Miközben vizet forralt az előre készített kávéporhoz, látta, hogy a nő utána jött, és az ajtónak támaszkodva figyeli serénykedését.

– Ugye fél? – szólt hátra a válla felett Békési.

– Látszik rajtam?

– Én észreveszem.

– Jó megfigyelő maga.

Békési magának is készített egy könnyű kávét, és a nappaliba vitte. A dohányzóasztalt kényelmes fotelek fogták körbe, az egyik falat teljesen beborította a mennyezetig húzódó könyvespolc. A széles üvegablakon át látni lehetett a kert egy részét.

Nánási Andrea olyan lassan ereszkedett az egyik fotelba, mintha időzített aknára telepedne.

– Ugye, nem számított rám? – mondta.

– Töredelmesen bevallom, hogy nem számítottam magára.

– Anni nem tudja, hová jöttem.

Békési bólintott.

– Sejtettem, hogy ezt nem tudja, mert maga nagyon ideges – mondta. – Csak azt nem tudom, mi a baj abban, hogy meglátogatott? Talán ez nem illett?

Amaz a fejét rázta.

– Ez nem illem kérdése – mondta. Egy hajtásra kiitta a kávéját, és cigarettát vett elő retiküljéből. – Érdekeltség a mozgatórúgó… Én pedig nem vagyok érdekelt Bélához fűződő ügyekben. Így aztán sok keresnivalóm nem lenne itt. Anninak igen, ő érdekelt, együtt jártak.

– Most mégis eljött.

– Úgy éreztem, muszáj eljönnöm.

Békési tüzet kínált díszes öngyújtójával. A nő ismét megbámulta.

– Ismerős? – kérdezte közömbösen Békési. Választ sem várva átment a másik szobába. Egy pillanat múlva már jött kezében két egyforma öngyújtóval. Az egyiket átnyújtotta. – Magának ajándékozom. Tegnap már említettem, hogy tucatáru, és néhány darabot vettem… Maga kinél látott ilyet?

– Jolinál – vágta rá amaz.

– Tegnap nem mondta ezt…

– Nem kérdezte.

– Akkor miért csodálkozott annyira?

Nánási Andrea vállat vont.

– Nem az öngyújtón csodálkoztam – mondta.

– Hát?

– Annin… Mert tudtam, miért nem mondta meg az igazat. Ő is tudja, hogy Jolinak van ilyen gyújtója.

Békési Gábor ismerte Szirom Béla összes jelentését. Mindegyiket átolvasta. Kívülről fújta azt a listát, amelyet a főhadnagy állított össze azokról, akiket Nánási Anna mellett ismert meg. Tudta ki ez a Joli, de azért rákérdezett:

– Ez valami barátnő?

– Ugyan… A szövetkezetnél titkárnő… Veresnének hívják, amolyan száraz kóró. Neki van egy ilyen öngyújtója, de nem hordja magánál. Bent tartja az íróasztalfiókjában, ott használja. Úgy látszik, attól fél, hogy elveszti.

Békési most már tudta, hogy egy kör bezárult. Az Elektrix titkárnőjének közvetlenül vagy közvetve szerepe kell hogy legyen a Szirom Bélát ért bűncselekményben. Persze mindaddig ez csak gyanú marad, míg több oldalról be nem bizonyítják, hogy a tett egyik helyszínén talált öngyújtó, amely elég jellegzetes tárgy, Veresné tulajdonában volt.

– Azért csodálkoztunk, mert nem tudtuk elképzelni, hogyan került magához – folytatta Nánási Andrea. – Persze arra nem gondoltunk, hogy másnak is lehet ilyen.

– Most láthatja.

Nánási Andrea előbb megforgatta kezében az öngyújtót, aztán retiküljébe süllyesztette.

– Megmutatom majd Jolinak – mondta. – Kíváncsi leszek, mit szól hozzá. Egy időben nagyon felvágott vele.

Békési Gábor előtt tisztán állt az a kép, mikor tüzet adott a Kolibriben az énekesnőnek és a többieknek. A fülében ott csengett Nánási Anna köhintése és a mixernő elharapott szava. Miért titok, hogy kinek az öngyújtójával tévesztették össze az övét? Talán azért hallgattak, mert nem akartak valakit kiszolgáltatni.

– Csak vigyázzon, nehogy összecseréljék, mert ez új – mondta.

– Lehet, hogy meg sem mutatom.

– Irigykedne?

– Különösebben nem csípjük egymást.

– Akkor ne büszkélkedjen, hogy magának is van.

Nánási Andrea tekintetében bosszúság csillant.

– Tanácsokat maga is tud osztogatni – mondta rezignáltan.

– Még ki tud?

Amaz hallgatott.

– Nos, kitől kapott nemtetsző tanácsokat mielőtt meglátogatott? – serkentette Békési.

Nánási Andrea néhányszor megszívta cigarettáját. Előredőlve ült a fotelban, mintha minden izma görcsbe rándult volna. Nyúlánk teste mintha összement volna. Várható volt, hogy hirtelen felpattan, és kirohan a házból.

– Ismétlem, úgy éreztem, muszáj eljönnöm – mondta. – Ebben az a legszörnyűbb, hogy tehetetlen bábnak érzem magam, akit ide-oda rángathatnak.

– Ugyan miért lenne báb?

– Ezt maga tudja a legjobban.

– Még hogy én? Elvégre maga akar tőlem valamit, kisasszony! Amit én akartam, azért elmentem tegnap, és becsengettem magukhoz is. Én most sem rángattam ide.

– De, pontosan erről van szó.

– Még hogy én?

– Ezt kitervelte. Ezért is közölte a címet. Már akkor tudta, hogy mit akar. Sejtette, hogy kényszerhelyzetet teremt, főként nővéremnek, aki kénytelen lesz felkeresni. Nos, én megelőztem.

Békési rágyújtott, és derűs arcot vágott, mintha egy kabarében várná a következő felvonást.

– Nem értem magát, kisasszony – szólt kisvártatva. – Tisztázzuk a lényeges dolgokat. Engem elsősorban Szirom Béla holléte érdekel Maguk a nővérével kijelentették, nem tudják, hol tartózkodik. Kész! Ezzel a végére értünk a dolgoknak. Mi más marad hátra?

– Az marad hátra, amiért úgy éreztem, muszáj idejönnöm. Maga olyan vihart kavart, amelyet egyedül nem tudok elcsitítani, és félek, baj lesz. A segítségét kérem.

– Az enyémet? – csodálkozott Békési.

– Igen, azért vagyok itt.

– Miben állhatok a rendelkezésére?

Nánási Andrea elnyomta cigarettáját, és kihúzta magát a fotelban.

– Hagyja békén a nővéremet Béla keresésével… Féltem őt, rajta kívül nincs senkim. Idegileg nagyon megviselte, hogy Béla szó nélkül eltűnt. Ez érthető, mert együtt jártak. Béla valahol durcáskodva lapul, mert összekaptak.

– Összevesztek volna?

– Mindezt feltételezem… Anni semmiről sem beszél, csak emészti magát. Most meg már mindenkitől fél, titkolódzik mindenben. Ez nála a teljes kimerültség jele.

Békési gondolkozott egy keveset, aztán megszólalt:

– Két ellentétes szándékot nem tud egyeztetni. Ez lehetetlen. Nekem elő kell kerítenem Bélát, a nővére számára pedig nyugalmat kér, mert ő hallani sem akar olyan kérdésről, amely Bélával kapcsolatos. Ki más adhatna felvilágosítást, ha nem az, aki közel állt hozzá? Maga mit tenne a helyemben?

– Van más út is.

– Éspedig?

Nánási Andrea zavart lett, mert nem számított erre a kérdésre.

– Talán a munkahelyén érdeklődnék, akik jobban ismerték – dadogta.

– Ott pedig azt mondják: érdeklődjék a partnerénél, azzal még szomszédok is voltak… Nos, erre mit tenne?

Amaz tehetetlenül ingatta fejét.

– Nem is tudom – mondta. – Maga okos, tapasztalt és talán tud más megoldást is, mint a nővéremet faggatni ilyen fájó témáról. Mit gondol, hogy eshet egy nőnek, ha csak úgy otthagyják minden magyarázat nélkül?

– Feltételezem, hogy a nővére azért nem egy mimózalélek, valamiféle apácanövendék, aki a zárda templomában énekelget ájtatos dalokat. Ezenkívül nem az első, sem az utolsó udvarlója volt az unokatestvérem. A kisasszony nővére már jó néhány érzelmi földrengést megélhetett. Miért éppen a mostani borította ennyire ki?

Nánási Andrea a levegőt kapkodta, a szeme könnyes lett.

– Milyen egy durva fráter maga! – fakadt ki.

Békési Gábor nem köntörfalazott. Úgy vélte, tiszta víz kerül a pohárba, ha őszinte lesz ebben a kérdésben.

– Meg kell mondjam, kisasszony, ön bolond vagy a színjátszás egyik legnagyobb ígérete – mondta nyersen. – Eljön hozzám és a szememre hány olyan dolgokat, amelyek természetesek a részemről. Tettét azzal indokolja, hogy félti szeretett nővére egészségét. És miért? Mert érdeklődni próbáltam nála pár szóban. Ellenben, az a füstös mulató, ahol a nővére énekel, olykor iszik, dohányzik, hajnalig szívja minden nap azt a bűzös levegőt, miközben ki van téve szeszgőzös férfiak molesztálásának, nem károsítja az egészségét? Ha valami árt neki, az egyedül én vagyok! Nem gondolja, hogy ezek kicsit furcsa érvek? Az ön helyében mást tennék, ha már ennyire óvni akarnám a nővéremet.

– Mi lenne az? – rebegte alig hallhatóan a nő.

– Segíthetne, hogy mielőbb megtaláljam Bélát.

– Hogyan képzeli ezt, hiszen nem tudom, hol van.

– Emlékezzék! Tegnap ott a presszóban azt hittem, a foga fáj.

Nánási Andrea tekintetében fény gyúlt.

– Hülyének nézett, mert nem fájt a fogam – mondta. – Csak marhaságokkal traktáltam, aztán észbekaptam…

– Most ne kapjon észbe.

– Hogy értsem ezt?

Békési jelentőségteljesen nézett.

– Folytassa ott, ahol tegnap abbahagyta – mondta. – Mikor a szövetkezeti rendezvényen Béla elkérte valamiért az iroda kulcsát.

– De ennek nincs jelentősége abban, hogy Béla most hol lehet.

– Engedje meg, hogy ezt magam ítéljem meg. Mindennek van jelentősége. Ez volt az utolsó este, amikor beszélt Bélával. Akkor segít nekem, ha mindent elmond, hátha kihámozhatok valamit, és megtalálom Bélát. Még a legkisebb apróságot is mondja el, lehet, egy ilyen vezet hozzá.

Nánási Andrea elfordította a fejét, és kibámult a széles ablakon. Úgy tett, mintha valami érdekes dolog lekötötte volna a figyelmét. De a kertben semmi különös nem volt. Kisvártatva visszafordult, a szeme már szárazon fénylett.

– Azon a délutánon úgy volt, hogy csak én megyek a szövetkezeti rendezvényre – kezdte. – Nemrég kerültem oda, nem akartam, hogy megszóljanak hiányzásomért. Béla ott ült nálunk a konyhában, valamin összekülönböztek Annival. Béla el akart jönni velem, azt mondta, legalább kikapcsolódik; aztán onnan lemegyünk a Kolibribe Annihoz. Ebben maradtunk. Később beesett Prohászka. Alaposan fel volt dobva, mert éppen aznap befejezett a találmányán egy fontos kísérletet. Ragaszkodott, hogy Anni is jöjjön el a rendezvényre. A főmérnök is csapta a szelet a nővéremnek, de ez Bélát nem izgatta különösebben, flörtnek vette, és nem törődött ezzel. A többieknek, főként a szövetkezetnél, erről merőben más volt a véleményük, Prohászkát tartották az ásznak, Bélát a lovagnak. Na, de mindegy, nem ez a lényeg... Anni nyomban hajlandó volt eljönni a bulira, még csodálkoztam is. Azt mondta, majd onnan megy a Kolibribe. Otthonról együtt jöttünk el hármasban, és taxival mentünk ki az Elektrixhez. Már javában állt a buli, a nagyteremben voltak az asztalok. Később Anni énekelt néhány számot a társaság felkérésére…

Cigarettára gyújtott, aztán így folytatta:

– Már este volt, amikor Béla váratlanul arra kért, hogy adjam oda az irodakulcsomat, mert valamiről meg akar győződni. Csodálkoztam, hogy mi lehet ez, ráadásul abban az irodában, ahol dolgozom. Mi keresnivalója lehet ott? Azt felelte: most ne kérdezzem, erre majd választ ad a Kolibriben. Hangoztatta, hogy bármily furcsán hangzik, de Anni érdekében cselekszik, mert az az érzése, hogy a főmérnök valamivel kompromittálni akarja. Ennek nyitja a titkárságon rejlik, ahol a társaság kabátjait hagyta, persze Prohászka is. Előszedtem retikülömből a kulcsot, és teljesítettem a kérését. Ugyanis az irodából átjárás nyílt a titkárságra. Aztán arra kért, senkinek se szóljak erről, mert akkor Anni is bajba jutna.

Később úgy tett, mintha levegőzni menne, és elhagyta a termet. Többet nem láttam. Később kerestem, még a kabátját is megnéztem a fogason, ahol levetettük, de nem volt ott. Ebből gondoltam, hogy köszönés nélkül távozott. Miért és mikor? Azt nem tudom. Előbb hazasiettem, hogy megnézzem otthon, de sötét volt nála, aztán lementem a Kolibribe, mert azt beszéltük meg, hogy ott találkozunk, és visszakapom a kulcsom. Aztán lestem otthon, hátha hazajön, de hiába.

Békési várt egy keveset, aztán megtörte a csendet:

– Mit ittak és ettek azon a rendezvényen?

– Magának aztán furcsa kérdései vannak…

– Furcsa ez az egész eset, nemdebár?

Nánási Andrea mélyet szívott cigarettájából, és megvonta a vállát.

– Lassan már nem is tudom, min ámuljak és min nem – tagolta a szavakat. – Számomra az egész, kezd érthetetlen lenni. Még azon is csodálkoztam, hogy Anni miért nem ismerte fel a díszes öngyújtót a Kolibriben.

– Még nem felelt a kérdésemre.

– Ja, hogy mit ittunk és ettünk!... Hát kérem, volt ott sör, palackos bor és konyak… aztán harapnivaló.

– Micsoda?

– Hát szendvicsek.

– Milyen szendvicsek, ha szabad kérdeznem?

– Hogy magának milyen kérdései vannak! Hát istenem, milyen szendvicsek? Kicsik, megszórva valami finomsággal.

– Konkrétan hányféle szendvics volt?

– Mi ebben a fontos?

– Érdekelne…

Nánási Andrea előbb a mennyezetre függesztette tekintetét, aztán lassan visszahozta onnan, és azt mondta:

– Ha így utólag belegondolok, most jövök csak rá, hogy nem is volt olyan nagy a választék… Csupán egyféle szendvics volt, de az aztán bőven. Igen, szalámis kenyereket tálaltak fel vajasan, uborkával. Másmilyen szendvics nem is volt.

Békési azt a pillanatot feszegette, mikor Szirom Béla elkérte a nő irodakulcsát. Nánási Andrea erről nem tudott többet elmondani. Arra sem volt magyarázata, hogy a férfi milyen körülmények között vesztette el a folyosón, ahol aztán Soltész Dávid megtalálta, és ráismerve a jellegzetes kulcskarikára, átadta nővérének. Békési ezzel kapcsolatban tudott volna mit kérdezni, de inkább a Kolibriben a várakozás érdekelte, amely hiábavalónak bizonyult.

Nánási Andrea szétnyomta a csikket a hamutartóban, és elmondta, hogyan került hozzá vissza az irodakulcs. Részletezte a bárpultnál töltött idejét és az eseményeket. Békésit érdekelt néhány törzstag, így többek között Sebestyén Ottó is.

– Valami nőtől várt telefont, mert az óráját leste, és úgy helyezkedett, hogy a bárpult mögött lévő készülék közelében legyen, ki is fúrt egy pasast mellőlem – mondta egy szuszra a nő.

Majd így folytatta:

– Aztán valami Camel cigarettáért molesztálta Borit, a mixernőt. Az pipás lett, mert Sebestyén soha nem szívott ilyen cigit, most meg ehhez ragaszkodott. Persze, ilyen nem volt… Erre felkapta magát, és nyomban indult is.

– Hová?

– Hát ki a kocsijához… Azt mondta, a kesztyűtartóban van ilyen cigije… Bori kételkedett ebben, szerinte Sebestyénnek nem volt ilyen cigi a kocsijában, csupán felvágásból állította.

– De kiment érte…

– Hát persze.

– És hozta?

– Hogy hozta volna? Hiszen a kocsiját közben ellopták, csak hűlt helyét találta, ahová állította.

Békési Gábor serényen bólogatott.
– Hát akkor ezért tért vissza cigaretta nélkül – mondta.
– Bori hangoztatta, hogy ő megjósolta: a Camelből semmi sem lesz… Nem is lett.
– Talán egy ördög megsúgta neki, hogy a kocsit meglovasítják – jegyezte meg Békési.
– Egy fenét! Honnan sejtette volna ezt, csak így utólag neki is járt a szája.
– Aztán mi történt?
– Mi történt volna?
– Sebestyén mit tett?
Nánási Andrea egy pillanatig gondolkodott, hogy az eseményt felidézze, majd megszólalt:
– Mérges volt, de különösebben nem volt kétségbeesve. Az irodából hívta a rendőrséget, de azt mondták, menjen be személyesen. Jól megjárta, de nem sajnáltam. Nagyképű ficsúr, soha nem szívleltem különösebben.
– Nem próbált udvarolni a nővérének?
– Hogy Anninak? Na, még csak az hiányzott volna! Anni sem kedvelte soha. Inkább nekem akarta volna csapni a szelet, de leszereltem, és ezt tudomásul vette, mert utána különösebben nem szívóskodott. Különben is van neki épp elég nője. Jól keres, tele van munkával.
Békési Gábor elhatározta, ha már alkalma nyílik, titokban próbára teszi Nánási Andreát.
– Pár percre türelmét kérném – kezdte. – Ugyanis ma még nem ettem, és már farkaséhes vagyok… Kiszaladok a közeli üzletbe, és hozok valami harapnivalót. Ha már így összejöttünk, szívesen látom magát is egy kis falatozásra. Fontos telefonokat várok, és nem akarok étterembe menni… Remélem, még ráér, és különösebben nem siet.
– Ha egyedül mer hagyni, megvárom.
– Nincs olyan titkom, amelyet maga elől féltenék.
Nánási Andrea kényelmesen hátradőlt a fotelban, és rágyújtott.
– De azért siessen – mondta.
Békési tudta, hogy a lakást figyelő műszert nem kapcsolhatja be, mert a sugarak azonnal jeleznék vendégét. Ezzel nem kísérheti nyomon esetleges matatását. A délelőtt folyamán néhány rejtett csapdát készített a házban, olyan apró jeleket hagyott, amelyek elárultak minden óvatos kutatást, kíváncsiskodást. Tudott következtetni a fiókok állásából, a szekrényajtók milliméternyire tárt réseiből. A zárakban levő kulcsok is rendszerbe voltak foglalva, az órajárásnak megfelelő irányba mutattak sorban a számokra.
Az élelmiszerüzlet három sarokra volt a háztól. Egyenes volt az utca, még a harmadik sarokról is látszódott a kerítéskapu. Motorkerékpáros érkezett piros bukósisakkal. Az üzlet közelében fékezett.
Békési Gábor pékárut vásárolt, aztán sonkát és vajat, majd rövid töprengés után dobozos tejet. Elhatározta, hogy később ismét kijön, és rendesen feltölti a jégszekrényt. Egy üveg pezsgőt is a kosarába süllyesztett.
A motoros kényelembe helyezkedve tétlenkedett a járdaszélen. Féloldalt ült a Jawa nyergében, és cigarettázott. Fiatal férfi volt ferde arccal, túlontúl hegyes orral. Magas nyakú pulóvert viselt, lötyögős vászon lemberdzsekkel. Nem sugárzott valami fene nagy bizalmat. Békési egy doboz cigaretta árát nem bízta volna rá. A piros sisak a motor kormányán csüngött, akár a díszcserép.
Békési a szeme sarkából jól látta, hogy amaz megbámulja, mikor elhaladt előtte. A kapuból visszalesett. A ferdearcú a nyakát nyújtogatta felé.
A konyhában lerakta a cekkert, és beszólt a nappaliba, hogy megjött. Nánási Andrea karba tett kézzel ült a fotelban. Érkezésére felállt, és kijött a konyhába.
– Alighogy kitette a lábát, csengett a telefon – közölte.
– Nem baj, majd ismét próbálkoznak.
– Segítsek?
Békési vállat vont.
– Ahogy gondolja – mondta. – Mindenesetre próbáljunk meg szendvicseket csinálni.
Végszóra csengett a telefon. Békési kiment a nappaliba, és felvette a kagylót.

– Halló! – szólalt meg a vonal végén egy kellemes női hang. – Ki beszél?

Békésinek a találgatást illetően nem volt sok lehetősége. Tudta ki az, ezért illően köszönt.

– Megismerte a hangomat? – kérdezte meglepetten az énekesnő.

– Azt nem mondanám, csak sejtettem. Most beszélünk először telefonon.

– Ezért csodálkoztam.

Békési tudta, hogy Nánási Andrea ott a konyhában még a lélegzetét is visszafojtja, úgy figyel. Azon volt, hogy még véletlenül se mondjon olyat, amelyből következtetni lehetne a hívóra.

– Nem sok embernek árultam el, hogy milyen számon vagyok hívható, így aztán kikövetkeztettem egy pillanat alatt – mondta.

– Ezek szerint én volnék az egyedüli nő, akivel ezt közölte.

– A felismerésem is ezt tanúsítja.

Amaz kuncogni kezdett a vonal végén. Mindez nem arra utalt, hogy ki lenne idegileg borulva, és aggódni kellene érte.

– Mit szólna ahhoz, ha közölném, hogy folytathatnánk az éjszakai beszélgetésünket – mondta az énekesnő.

– Örülnék neki.

– Valóban?

– Ezt nagyon is jól tudja.

– Igaz, máskülönben nem adta volna olyan látványosan a tudtomra, hol is találhatom.

Békési Gábor nevetett.

– Akkor megjegyezte a címet is – mondta.

– Természetesen… Most csak azért hívtam fel, hogy biztosan tudjam, otthon van. A közelben vagyok pillanatnyilag, így perceken belül magánál leszek. Hűtsön be valami italt, és úgy veszem, tárt karokkal fogad.

– Napóleonom nincs…

– Valami csak akad.

Békési átfutott a lehetőségeken, amelyet az új helyzet teremtett. Megoldásnak alig kínálkozott valami.

– Hogy elakadt a szava – kuncogott ismét amaz. – Talán zavarnám, ha betoppannék? Szóljon, mert ez esetben nem alkalmatlankodom. Elvégre nem is tudom, kinek lenne fontos, hogy folytassuk beszélgetésünket.

– Nem arról van szó, hogy zavarna…

– Akkor miért a hallgatás?

Nánási Andrea jelent meg a konyhába vezető ajtóban. Az arcára volt írva, hogy nem titok előtte a hívó fél. Békési úgy viselkedett, mintha nem venne erről tudomást.

– Az italon gondolkoztam – felelte. – Az előbb hoztam pezsgőt.

– Tehát nem zavarom…

– Várom… A kapucsengőt használja, majd nyomja le a kilincset.

Amint kattant a letett kagyló, Nánási Andrea megszólalt:

– Idejön?

– Hallotta, mit mondtam?...

– Tudom, hogy ide jön.

– Akkor miért az ijedtség?

Nánási Andrea tehetetlenül legyintett.

– Nem hittem, hogy erre sor kerül – mondta keserűen. – Menekült minden beszélgetés elől, amely Bélával volt kapcsolatos. Az elmúlt éjjel maga is tanúja volt ennek a Kolibriben. Kis híján a haját tépte, ha felhoztam neki Bélát. Most meg tessék! Idejövök könyörögni, hogy hagyja őt békén, erre felhívja magát és eljön.

– Változnak az idők, változnak az emberek…

– Ennyi idő alatt?

– Egyik pillanatról a másikra.
– Nem tudom elképzelni, mi indította erre.
Békési vállat vont.
– Ha itt marad, tanúja lehet nővére indítékának – mondta. – Biztosan meglepett lesz.
Nánási Andrea nagy, barna szeme ijedtséget sugárzott.
– Nem szabad, hogy itt találjon – dadogta. – Titokban kell maradjon, hogy itt voltam, és beszélgettem magával. – Mozdult az ajtó felé, de Békési megragadta a karját.
– Várjon…
– Miért?
– Már késő.
– Hiszen még nincs itt.
– A ház előtt összefuthatnak.
Nánási Andrea maga volt a teljes kétségbeesés. Tehetetlenül tördelte a kezét.
– De hát mit tegyek? – kérdezte.
– Elbújtatom magát, de ígérje meg, hogy csendben marad, bármi is történjen. Így a nővére soha nem tudja meg, hogy itt volt nálam. Uralkodjon magán, bármit is hall majd nővére szájából. Megígéri ezt?
– Igen – lehelte amaz.
– A nővére ma nem szabadnapos?
– Nem, csak kedden.
Békési a hálóba irányította a fiatal nőt. Ez közvetlenül a nappaliból nyílt. A szobát a széles franciaágy uralta néhány fiókos szekrény társaságában. Az ablakon át látni lehetett a szomszéd kertet. Odakint, már sötétedett.
– Magának most ez a legbiztonságosabb hely az egész házban mondta. – Az ágyra letelepedhet, mert szék az nincs. Dohányozhat, csak ne gyújtson villanyt később. A legfőbb, hogy csendben maradjon. Most már egy húron pendül velem. Nekem is kellemetlen lenne, ha nővére előtt kiderülne, hogy rejtegettem magát.
Megszólalt a kapucsengő. Békési kijött a hálóból, és bezárta maga után az ajtót, aztán sietett beengedni látogatóját.
Nánási Anna egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki túlságosan a szívére vette volna udvarlója eltűnését. Csinosan kikészítve, elegánsan lépett be az ajtón. Úgy viselkedett, mintha már sokadszor járt volna itt, a zavar legkisebb jele sem látszott rajta. Ha volt is benne valami feszélyezettség, azt ügyesen leplezte.
– Lám, milyen hamar ideértem – mondta búgó hangon, és kibújt kabátjából. – Nem várakoztattam meg nagyon.
Testhez simuló egyszerű ruhában volt, amely jól kihangsúlyozta tökéletes alakját. Mikor mozdult, mellének rezdülése elárulta, hogy nem visel melltartót. Már az előszobában úgy helyezkedett, hogy minden oldalról megmutassa magát.
Békési Gábor a fogasra akasztotta a könnyű kabátot, és bevezette vendégét a nappaliba. Már a küszöbről látta, hogy szarvashibát követett el: a hamutartót nem ürítette előzőleg ki. Szerencséjének könyvelte el, hogy Nánási Andrea nem festette magát, így a cigarettavégeken nem volt áruló rúzsnyom. Most már nem nyúlt a hamutartóhoz, mert a kapkodás még feltűnőbb lett volna. Helyet kínált, és a konyhából behozta a pezsgőt két pohárral.
Nánási Anna kikerekítette a szemét.
– Nahát, hogy maga mennyire felfegyverkezett – kedélyeskedett.
– Nem hitt a pezsgőben?
– A pezsgőben hittem, csak abban nem, hogy ezzel kezdjük.
– Gondolom, nem valami műsoros estnek nézünk elébe, hogy meg kell várnunk a szünetet.
Nánási Anna elsiklatta füle mellett a megjegyzést, mert a szeme sem rebbent. Lustán elnyújtózott a fotelban, és keresztbe rakta formás lábát. A combja mélyen kivillant.
– Hát akkor rajta, pukkassza fel – mondta.

Békési színültig töltötte a poharakat. Nem koccintottak, csupán megemelték poharaikat, majd belekóstoltak az italba.

– Így sem kezdtem még látogatást – jegyezte meg az énekesnő. A dohányzóasztalról felvette a díszes öngyújtót, és megforgatta ujjai között. Már nyoma sem volt annak a döbbent csodálkozásnak, mint az elmúlt éjjel, mikor először pillantotta meg a Kolibriben. Cigarettát tett ajkai közé, és meggyújtotta. Az öngyújtót precízen visszaállított az asztalra. Miközben a füstöt kifújta, érdeklődő tekintetet vetett körbe.

– Szépen berendezett szoba – mondta Nánási Anna. – Ezenkívül a környék sem kutya! Biztos egy csomó pénze bánja ezt a fényűzést.

– Nekem megéri.

– Egy szállodában viszont a pénzéért ki is szolgálják.

– Nem igénylem, hogy forgolódjanak körülöttem. Így kényelmesebb.

Nánási Anna körbe nézett a nappaliban, miközben megmutatta profilját is, aztán megszólalt:

– Szeret egyedül lenni?

– Ha dolgozom, akkor igen.

– Ezek szerint nem víkendkirándulás, sem rokoni látogatás… Kié ez a vityilló?

Békési leemelt a könyvespolcról egy színes füzetet, és a nő elé tette.

– Ha akarja, vigye magával, és tanulmányozza – mondta.

– Mi ez?

– A vityillónak a prospektusa. Mindent megtalál benne, kezdve az ártól a berendezésig.

Nánási Anna mutatóujjának manikűrözött körmével eltolta magától a füzetet, és korholóan nézett.

– Nem ezért jöttem – mondta morózusan.

– Azt hittem, érdekli.

– Csak kíváncsi voltam, de a kettő nem ugyanaz.

Békési Gábor a helyére tette a füzetet, és megszólalt:

– Tehát tudja, hogy Bélát hol találom!

Nánási Anna furán mosolygott.

– Ezt honnan veszi ilyen határozottan? – kérdezte.

– A kisasszony tisztában van azzal, hogy okvetlen találkoznom kell Bélával. Ezért faggatództam. Nos, most mi másért jött volna. Hacsak…

Nánási Anna félrebillentette a fejét, hogy egy szót se mulasszon el.

– Hacsak? – mondta kíváncsian.

Békési az énekesnő szem közé nézett, és azt mondta:

– Hacsak nem lett szerelmes belém.

Amaz előbb kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, aztán becsukta, és meredten nézett. Egy pillanat múlva fejét hátravetette, és bugyborékolva felkacagott.

– Nahát, hogy maga milyen szellemes – mondta és visszahozta tekintetét a mennyezetről. – Ezt hogyan képzelte el?

Békési markáns arca mosolytalan volt.

– Meglátni és megszeretni egy pillanat is elég – jegyezte meg.

– Könyvekben…

– Ezt nem hiszi?

– Mondom, a könyvekben képzelhető el a gyors fellángolás. Hogyan hinnék ilyenekben?

– Akkor helyben vagyunk – mondta elégedetten Békési. – Őszintén megvallva magam sem hittem ezt, de azért rá kellett kérdezzek, már illendőségből is.

Nánási Anna már nem nevetett, hanem sandán nézett.

– Most hova akar kilyukadni? – tudakolta bizonytalanul.

– Ha nem azért keresett fel, mert szerelmes belém, akkor azért jött, mert tudja, hol van Béla.

– Más választás nincs?

– Regényekben akad más megoldás is, de itt jelen pillanatban csak ez lehet az ok, amiért ide fáradt.

Nánási Anna határozott mozdulattal elnyomta cigarettáját, és megcserélte keresztbe rakott lábát. Oldalt teljesen látni lehetett hosszú combját.

– Tegyük fel, igaza van – tagolta a szavakat –, és valóban emiatt jöttem.

– Akkor most megmondja, hol találom Bélát.

– Gondolja?

– Mi másra gondolhatok, ha egyszer felkeresett?

Nánási Anna lassú mozdulatokkal cigarettát vett elő retiküljéből és rágyújtott, mintha időt akarna nyerni gondolatainak a rendezéséhez.

– Személy szerint mi érdekem fűződne a találkozásukhoz? – szólalt meg.

Békési összefont karral ült, az arca rezzenéstelen volt.

– Nézze, kisasszony – kezdte. – Nem tudom, milyen érdeke lehetne, amely a találkozásunkkal összefüggne. Ezt önnek kell tudni. Nekem ehhez jószerivel nincs közöm. Bélával akarok találkozni és beszélni. Találgatások, sejtések nem rám tartoznak… Ha segíteni akar Bélának is, akkor megmondja, hol találom. Kész, ennyi az egész!

Nánási Anna olyan erővel szívta meg cigarettáját, mintha gyorsan a végére akarna jutni.

– Árulja el, miért olyan fontos ez a találkozás, és teljesítem a kívánságát. – mondta.

Békési Gábor ebben a pillanatban kapcsolt, hogy az általa elindított nagy „játékban” most egy komoly „dobást” tehet. Ennek jött el az ideje. Mikor kitervelte lépéseit, számba vett néhány olyan lehetőséget, amely alkalmasnak mutatkozott, ha a helyzet úgy kívánta, és a körülmények is segítettek, hogy újabb csapdát állítson fel. Természetesen azzal is tisztában volt, hogy az énekesnő nem önszántából kereste fel és tett ajánlatot. Az ismeretlen valaki, aki a szálakat mozgatta, még nem tudta, hogy Szirom Béla teteme már előkerült, és azonosították a hivatalos szervek. Máskülönben óvakodott volna egy ilyen „mézes madzagot” bedobni. Ezenkívül amazok azt sem sejtették, hogy közvetve az elhárítással kerültek szembe.

Békési mély sóhaj kíséretében azt mondta:

– Kisasszony! Látott már olyan üzletembert, aki a másiknak elárulja, hogy mennyit keres majd rajta, ha megvette az áruját?

– Engem nem érdekel, hogy maga mennyit keres és egyáltalán mit árul.

– Hát akkor?

– Tegyen érdekeltté az egészben, és megkapja a szükséges információt.

Békési kutatóan nézett a nő csinos arcába.

– Mennyit kér? – kérdezte.

– Ez nem pénz kérdése…

Békési adta a meglepettet.

– Hát micsoda? – hápogott.

– Ugyanazt kérek, amit adok…

– Információt? Miről?

– A fontos találkozásuk okáról.

– Mi haszna lenne ebből?

– Ennek megítélését bízza rám.

Békési Gábor vállat vont.

– Nem alkuszom! – jelentette ki határozottan. – Elvégre Bélának is érdeke fűződik találkozásunkhoz. Tudta nagyon jól, hogy mikor érkezem, ezt előre megbeszéltük. Biztos vagyok benne, rövidesen előkerül, és felhagy a bujkálásával.

– Lehet, hogy Béla sem tudja konkrétan, miről lenne szó?

– Talán a kisasszonynak említett valamit?

Nánási Anna a fejét rázta.

– Semmit – szögezte le. – Még magáról sem tudtam, mint unokatestvérről.

– Megtenne nekem egy szívességet?

– Attól függ! Mi lenne az?

– Hozza Béla tudomására, hogy megérkeztem, és itt vagyok. Ő majd tájékoztatja, hogy miért akar velem találkozni.

– Ez is egy szempont…

– Na látja.

– Csakhogy Béla egy szóval sem említette, hogy várja magát.

Békési összehúzott szemmel nézett.

– Feltételezem súlyos baleset érte, netán elvesztette emlékezetét – mondta. – Ugyanis jó előre leszögeztük, mikor fogunk találkozni. Ezt ő is jól tudja. Az a véleményem, hogy a kisasszony sem tud többet, mint én. Így azt sem, hogy hol van Béla. Azért taktikázik, mert rajtam keresztül akarja Bélát megtalálni és…

– Hogyan akarnám ezt – vetette közbe az énekesnő –, amikor maga teljesen tanácstalan Béla hollétét illetően. – Látszott rajta a bosszúság, és ez megkoptatta csinosságát. – Bennem kételkedik, holott erre vonatkozóan nem tud semmi bizonyosságot felhozni. Arra feleljen, hogy hajlandó az információcserére vagy sem?

– Tehát a fontos találkozónk tartalma…

– Cserébe ezt akarom tudni.

Békési az ablakon át a homályba vesző kertet fürkészte, és úgy tett, mintha erősen fontolgatná válaszát. Közben az járt a fejében, hogy a húg odaát a hálóban vajon hogyan emészti meg a hallottakat. Most mit szól a nővérében dúló üzleti szellemhez, akit annyira óvott, hogy eljött könyörögni a nyugalmáért.

– Nos? – szólt sürgetően az énekesnő, és elnyomta cigarettáját.

Békési elkapta tekintetét az ablakról.

– Éppenséggel blöffölhetnék valamit – jegyezte meg.

– Ahogy gondolja…

– Nem blöffölök, ezt meghagyom másnak.

Nánási Anna elsiklatta füle mellett ezt a megjegyzést. Kérdően nézett.

– Viszont üzletet sem kötünk – mondta Békési.

– Ebben mi a célravezető?

– Semmi.

Nánási Anna csinos arca megnyúlt.

– Ha így döntött, ám legyen – mondta.

Békési Gábor töprengve vakargatta az állát.

– Van még egy hely, ahol üzenetet hagyhatott a számomra – vélekedett bizonytalan hangon. Figyelmét nem kerülte el az énekesnő szemvillanása. – Útban Pestre benéztem oda, mert az érkezésem vasárnapra esett, és gondoltam, hátha Béla ott van… De nem találtam, így nyomban tovább hajtottam.

– Miről beszél? Hová nézett be?

– A víkendházba. Mellette jöttem el.

Nánási Anna meredten nézett.

– Miféle víkendház az? – tagolta a szavakat.

– Csak azt ne mondja, hogy erről sem tud.

– Pedig tőlem csak ezt hallhatja… Nem tudok semmiféle víkendházról.

– Ez aztán meglepő.

– Magának meglepő? Akkor mit szóljak én?

Békési elhúzta a száját.

– Ezek szerint Béla titkolta maga előtt a víkendházát – mondta – Máskülönben tudna róla, és most nem nézne rám ilyen értetlenül – Nevetett. – Nahát, ez a Béla! Fura fickó, ha ezt letagadta! Soha nem hívta magát a Balatonhoz?

Nánási Anna szeme keskeny vonallá szűkült.

– Nem hívott sem hétvégekre pihenni, sem nyaralni – mondta szárazon. – Igaz, nem is nagyon adódott erre alkalom, mert sokat dolgoztam a Kolibrin kívül is, különböző rendezvényeken, művelődési házakban.

– Csodálkozom Bélán, mert szeretett hencegni, olykor felvágni.

– Régóta megvan neki?

– Jó néhány éve már.

– Maga építette vagy vette?

– Úgy vette készen, mert szert tett valami örökségre.

Nánási Anna maga elé bámult, amikor megszólalt:

– Különben jó ötlet, hogy megnézze azt a víkendházat.

– Nem hinném, hogy ott lapult volna, mert akkor vasárnap rátalálok.

– Lehet, talál valamit, ami elárulja jelenlegi helyét.

– Jó magának.

– Nekem?

Békési mélyet sóhajtott.

– Nincs szüksége szimatolásra, tudja, hol találja Bélát, máskülönben nem ajánlott volna üzletet – mondta. – Ennek ellenére tippeket ad, mit tegyek… Miért?

– Nem adok tippeket, csak megpróbáltam a maga helyzetéből kiindulva gondolkozni.

– Lenyűgöző a segítőkészsége.

– Ne gúnyolódjon.

– Ez nem gúny, a tények mutatják.

– Különben, hol van Béla víkendháza?

– Balatonudvariban.

Nánási Anna helyet keresett cigarettájának a zsúfolt hamutartóban és miután elnyomta, megszólalt:

– Leutazik oda?

– Talán… De miért kérdi?

– Nem is tudom.

Békési szemében huncut fény villant.

– Csak azt ne mondja, szerelmes belém, és ezért jönne velem – mondta.

– Milyen egy felfuvalkodott hólyag!

– Vallja be, izgatja a dolog.

– A víkendház, de nem maga.

– Pontosan így gondoltam én is… Csak azt nem tudom miért? Mert nem Bélát jön keresni, hiszen többet tud, mint én.

Nánási Anna most első ízben kissé elpirult.

– Szívesen elkísérném, ha nem lesz nehéz az éjszakám – közölte. – Rettentően kíváncsi vagyok erre a vityillóra. Csak tudnám miért tagadta előlem!

– A legkönnyebben erre kaphat választ. Szegezze ezt a kérdést Bélának, és meglátja, valamit mondani fog.

Nánási Anna már nem tiltakozott a feltételezés ellen, miszerint tudja Szirom Béla tartózkodási helyét, okosabbnak vélte, ha hallgat.

Békési töprengő arcot vágott.

– Hívjon fel holnap délben – kezdte. – Akkor megbeszélhetjük, hogy hol találkozunk, ha kedve támadt lejönni. Előbb nem indulok, mert dolgom van.

– Ha mennék is, kora estére itthon kell legyek.

– Pár óra alatt megjárjuk.

Nánási Anna kiitta poharát, majd felállt, és lesimította ruháját, jelezve ezzel is, hogy a maga részéről befejezettnek tekinti a látogatást.

– Szeretném felhívni a figyelmét a húgomra, akivel az este ott ül a bárpultnál és megismerkedtek – mondta. – Jobb, ha tudja, hogy egy kicsit egzaltált, és ebből fakadóan hajlamos a képzelődésre, a túlzásokra, valamint az érzései vezérlik. Emiatt már nem egy kellemetlenségem támadt…

– Mi közöm mindehhez?

– Netán összefutnának, legyen mihez tartsa magát.

– Gondolja, hogy összefutok vele?

Nánási Anna magabiztosan bólintott.

– Előbb-utóbb sor kerül erre, mert Andi nyughatatlan természet – mondta. – A mesevilágát ne vegye készpénznek. Csak ennyit akartam mondani. Holnap délben felhívom, szeretném úgy intézni, hogy együtt menjünk. Legalább lesz mit Béla arcába vágni viselkedése miatt.

Békési Gábor a kertkapuig kísérte vendégét. Már sötét volt, égtek az utcai lámpák. Felajánlotta, hogy telefonon taxit rendel a házhoz, de az énekesnő ezt nem akarta. Azt mondta, nincs messze a legközelebbi állomás, és a séta nagyon jót fog tenni. Azt sem akarta engedni, hogy Békési odáig vele tartson. Pedig Békési égett a vágytól, hogy feltűnés nélkül legalább a harmadik sarokra levő élelmiszerüzletig elmenjen. A kertkaputól a sötétben nem látott odáig. Szeretett volna meggyőződni, hogy a motorkerékpáros vajon a helyén van-e? Tudta, hogy a házat szemmel tartó figyelők látóköréből az a rész már kiesik, így nincs tudomásuk a ferde arcú férfi tétlenkedéséről. Sikerült Nánási Annát meggyőznie, és egészen az üzletig kísérte, amely már zárva volt. A motorost sehol sem látta. Úgy vélte, az már távozott. Miközben az énekesnő után nézett, egy motor hangja berregett fel a közelben. Az üzlettől távolabb egy másik helyen motorkerékpáros árnya bukkant elő a sötét platánfák alól, amelyek az úttestet szegélyezték. Kihajtott azt útra, és eltűnt abban az irányban, amerre az énekesnő haladt.

Békési Gábor gondolataiba mélyedve sietett vissza. Mozgalmas éjszakának nézett elébe. A kertben cigarettára gyújtott, és a házban egyenesen a háló bezárt ajtajához lépett. Elfordította a kulcsot, és felkattintotta bent a villanyt. A következő pillanatban megdermedt, úgy érezte a lába gyökeret vert. Nem akart hinni a szemének.

A szoba üres volt, Nánási Andrea eltűnt…

Az ágy gyűrött takarója azonban árulkodott ittlétéről, és az a néhány cigarettavég is a hamutartóban. A kertre nyíló ablak sarkig tárva volt, a friss levegő akadálytalanul ömlött be.

11

Békési Gábor néhány perccel éjfél előtt kihozta a Volvót a kert végében levő garázsból. Útjának megfelelően öltözött. Farmert viselt sötét garbóval, és könnyű lemberdzseket. A gumitalpú cipő nesztelenné tette lépteit. Tudta, hogy távozását a két rejtett figyelőhelyről élénk tekintetek kísérik. Amazok szemtanúi voltak Nánási Andrea bejelentés nélküli lelépesének is. Erre a viselkedésre nem tudott magyarázatot találni. Mindenesetre alaposan körülnézett, de mindent a helyén talált. Az általa hagyott csapdák nem mutattak illetéktelen kutatásra, tehát a nő egyedülléte alatt nem kíváncsiskodott. Mielőtt a ház ajtaját bezárta volna visszakapcsolta a biztonsági berendezést, amely sugarakat bocsátott szét minden helyiségben, hogy jelezze, ha jön valaki.

A városban alig volt már forgalom. Rövid idő alatt a Margitszigeten volt. A Thermal Szálló parkolójában állította le autóját, és a portáról taxit rendelt. Kisvártatva már jött is a kocsi. A Szentendrei útra vitette magát. Miután a HÉV-felüljárót maguk után hagyták, kifizette a taxit. Gyalog folytatta útját ahhoz a szűk mellékutcához, amelyet már nappal szemrevételezett.

Kihalt volt a környék, egyetlen járókelő sem mutatkozott. Közel a kérdéses mellékutcához több személygépkocsi parkolt a járdaszélnél. Szorosan egymás mögött álltak, mintha precízen sorba rakták volna őket.

Békési felfigyelt a sorban az utolsó gépkocsira. Világos Lada volt. Vezetője sokkal nagyobb távolságot hagyott az előtte levőtől, mint a többiek. Mindez önmagában még nem lett volna feltűnő, de az már igen, hogy a Lada hátulja jócskán belógott az útkereszteződésbe, veszélyeztetve a kihajtást. Ez arra engedett következtetni, hogy a vezető az esetleges gyors távozás érdekében cselekedett így, egyetlen kormánymozdulattal akart kihajtani a sorból. Váratlanul cigaretta parazsa izzott fel a kormány mögött. Fejét a támlának vetve, egy férfi fújta ott a füstöt elnyújtózva.

Békési sietősre váltotta lépteit, mintha hazafelé igyekezne, és elhúzott a kocsi mellett. Sejtette, nem ez lesz az egyetlen felfedezése. Ahogy befordult a kérdéses mellékutcába, máris belebotlott egy párba. Egymást átölelve támasztották a kerítést, és vadul csókolództak a sötétben. A fehér tornacipőjük szinte világított.

Innen három házra volt Sebestyén Ottó telephelye. A redőnyön lakat lógott, a bejárati ajtó előtt viszont nem volt elhúzva a védőrács. Fény sehonnan nem szűrődött ki.

Békési még jobban megnyújtotta lépteit mikor a telep előtt elhaladt. A következő útkereszteződés elég messze esett. Itt már egy lelket sem látott, akiről feltételezte volna, hogy hivatalból lett kirendelve. Megkerülte az egész tömböt, amely jószerivel telkes családi házakból állt. Kisvártatva a kisiparos telephelye mögött volt. Itt megállt, és cigarettára gyújtott. Körbelesett, de nem tapasztalt semmi gyanúsat. Az utca üres volt, mintha kiseperték volna, a lámpák bágyadt fényüket szórták a magasra nyúló akácfák sorában. Biztos volt abban, hogy azok a másik utcában nem tudják, mennyire lenyúlik Sebestyén telepe. Erről az utcáról a telket téglakerítés határolta. Néhányszor megszívta cigarettáját, aztán eltaposta, és egy mozdulattal átvetette magát a kerítésen. Puha földre huppant. Most vette csak észre, hogy a kerítés végén vasajtó van, amely az utcára vezet. Odalopakodott és puszta kíváncsiságból zsebkendőjével lenyomta a kilincset. Halk átkozódást morzsolt szét foga között, amiért ennyire figyelmetlen volt, és kockáztatta a bemászást. Ugyanis az ajtó nem volt bezárva. Az udvaron át vegyszeres hordók és összetört létrák között jutott az épület hátsó részéhez. Itt kétszárnyú lemezajtót talált, amely olyan széles volt, hogy egy teherautó is behajthatott az utcáról a raktáron át az udvarra. A lemezajtó egyik szárnya résnyire nyitva volt, érződött a raktárban levő mosószerek szaga.

Békésiben olyan érzés vert gyökeret, hogy valami nincs rendjén a kisiparos telephelye körül. Kint az utcán a hivatalos érdeklődök, akik titokban szemmel tartják a bejáratot, itt bent pedig a nyitva hagyott ajtók, amelyek szabad utat biztosítanak az illetéktelen behatoláshoz. Tudta, hogy azok odakint kivétel nélkül felderítők, Beleznay őrnagy emberei. Azt azonban nem tudta elképzelni, hogy milyen utat követve jutottak ide, Sebestyén telepéhez. Erről az elhárítófőnök nem értesítette, pedig tudott arról, hogy

hová készül ma éjszaka és egyáltalán mi célból. Ha nem olyan elővigyázatos, mint amilyen szokott lenni, akkor most a felderítők karjába futott volna. Ez kellemetlen magyarázkodással, időveszteséggel járt volna, míg a visszaigazolás megtörténik, és azzal a veszéllyel, hogy eredeti céljukat kockáztatja. Feltételezte, hogy valami rendkívüli dolog történt, vagy pedig hiba csúszott számításaikba, ezért keresztezték egymást útjaik. Mindez azonban csak az egyik része volt a dolgoknak.

Békésit jobban izgatta az a tény, hogy két ajtót is nyitva talált. Mégha az egyik esetében történik, ez a véletlen számlájára lett volna írható, de kettő már kizárta ennek lehetőségét. Hosszan fülelt, ám bent a raktárban teljes volt a csend, semmi sem moccant. Nem hagyta nyugton a gondolat, vajon miért figyelik Sebestyén Ottó telepét. Mire számítanak itt éjnek idején? Ettől függetlenül neki cselekednie kellett, ahogy azt már korábban elhatározta. Amint besurrant a nyitott ajtón a raktárba, nyomban a falhoz lapult. Várt, míg a szeme megszokta a sötétet. Csak az udvarra nyíló ablakokon szűrődött be némi fény. Megfeszítve fülelt, de nem hallott zajt.

A helyiség közepén nyújtott orrú személygépkocsi vesztegelt, a kisiparos Citroënje, amelyet a rendőrség már megtalált. Sebestyén mindig a raktárban tartotta, ha éppen nem volt rá szüksége. A Belvárosban lakott, és ott csak a ház előtt hagyhatta.

Békésit a személygépkocsi érdekelte. Tervével egyetértett az elhárítófőnök is. Abból a feltevésből indult ki, hogy a Citroënnel szállították a kérdéses éjszakán a megmérgezett Szirom Bélát. Ennek igazolására közvetlen bizonyítékra volt szükség. Nem elégedhettek meg a puszta gyanúval, a közvetett bizonyítékokkal. Macsai Ottó, aki az éjjeliőrt helyettesítette, hányás nyomait látta az eszméletlen férfi öltönyén. Békési azt is tudta, hogy a Citroën gyártott már olyan személygépkocsit, amely elöl négylámpás volt és két oldallámpája a kormány elfordításával egyidejűleg, úgyszintén a kívánt irányba fordult, mintegy 45 fokig. Már akkor Citroën típusú gépkocsira gondolt, amikor Macsai részletezte, hogy mit is látott a kérdéses éjszakán a fékcsikorgást követően, ott az útkereszteződésben. Többször is említette azt a furcsaságot, mintha a gépkocsi reflektora oldalirányban mozgott volna, miközben helyben állt.

Sebestyénnek a Citroënje ilyen forgólámpás típus volt.

Békési egy speciális ultrafényt kibocsátó kis lámpát vett elő, amelyet nyomkutatásnál használtak. A lilás fény minden elszíneződést, vérnyomot, foltokat láthatóvá tett. Átvizsgálta a kocsi hátsó ülését, de olyan nyom nem bukkant elő, amely felkeltette volna az érdeklődését. Ezt követően a fénnyel a gumiszőnyeget pásztázta át. Itt már siker koronázta tevékenységét. A szőnyeg récéiben több kiterjedt világos folt jelent meg. A beszáradt hányás nyoma. Piciny nylonzacskóba mintát kapart a szennyeződésből, aztán néhány helyen újabb zacskókkal megismételte a műveletet. A zacskókat aztán eltette, felegyenesedett; és óvatosan visszacsukta a kocsiajtót. Miközben egy pillanatig mozdulatlan volt, olybá tűnt, mintha szabályos időközökben megismétlődő neszezést hallana. Az első pillanatban azt hitte hallucinál, aztán meggyőződött ennek ellenkezőjéről. Az apró kis koppanások mintha csepegésre utaltak volna, akár egy rosszul elzárt csap. Lélegzetfojtva kutatta a zaj irányát. Kisvártatva rájött, hogy a csepegés az irodából szüremlik ki, amelynek nyitva volt az ajtaja. A speciális lámpát felcserélte egy hagyományossal, amely nem volt nagyobb egy töltőtollnál, de erős fényt sugárzott. Ezzel bevilágított az irodába.

Elsőnek a földön levő csomagolópapírt pillantotta meg, amelyre valami csepegett, az adta a zajt. Aztán észrevette a kinyúló női lábat, amelynek elhelyezésében volt valami rendellenes, de abban a pillanatban jött rá, mi az. Egy szemvillanás múlva már felfogta mit is talált. A karosszékben félig lecsúszva ismeretlen nő ült élettelenül, melléből egy nagy olló nyele állt ki. A sovány arcon nyoma volt a megdermedt fájdalomnak, amely a halál pillanatában érte. A mélyen ülő szem kifordult, a fehérjét mutatta. A vér lefutott a lecsüngő kézen, és az ujjakról lassan csepegett a papírra. A nő karja még nem volt teljesen hideg.

Békési eloltotta az elemlámpát és az utcai ajtóhoz lopakodott. Zsebkendőjével óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó nem volt kulcsra zárva. Jól sejtette, hogy a nő a bejáraton át érkezett a telephelyre, nyomában a figyelőkkel. Lehet, a gyilkosát is látták, és azt hiszik mindketten bent vannak a raktárban. Most már tudta, miért talált nyitott ajtókat hátul. A gyilkos ezen az úton távozott, és nem az utcai ajtón

át. Lehet, észrevette a hivatalos érdeklődést? Az is lehet, a nő tájékoztatta, hogy a nyomába szegődtek. Az ismeretlen nővel kapcsolatban csak Veresnére tippelhetett, az Elektrix szövetkezet titkárnőjére, akinek öngyújtóját Szirom Béla nyomként hátrahagyta. A jelentésekből ismerte a nő személyleírását. Azt vélte felismerni most. Azzal kapcsolatban még találgatni sem tudott, hogy miként kerülhetett a nő a figyelők hálójába. Hiszen maga is ma este tudta meg bizonyosan Nánási Andreától, hogy az öngyújtó a titkárnőé volt, és azt állandóan bent tartotta íróasztalának fiókjában.

Békési Gábor ugyanazon az úton távozott amerről jött, de most már a kerítésajtón ment ki. Most is zsebkendővel fogta meg a kilincset, nehogy hátrahagyja ujjnyomát. Kerülő úton jutott ki a Szentendrei útra. Megnézte az óráját. A találkozóig még bőven volt ideje, azonban a történetekről mielőbb be akart számolni. Valamennyire megnyugtatta, hogy a felderítők továbbra is lesben álltak a telepnél kíváncsi volt, mit szól majd Sebestyén Ottó, ha megtudja mindezt. Jóllehet csak reggel értesül erről. Előfordulhat, hogy éppen ő maga fedezi fel. Érdekesnek ígérkezett az a magyarázat, amelyet a kisiparos a vizsgálat során ad. Elfogadható érvet kell állítania, hogy mit keresett telephelyén éjnek idején a titkárnő. Persze, ha egyáltalán tudott erről. Feltételezhető volt az is, hogy Veresné nem egyedül érkezett. Nem akart találgatásokba bonyolódni. A legsürgősebbnek azt tartotta, hogy a telephelyet egyidejűleg a másik utcából is figyeljék, ahol akadálytalanul be lehet jutni a raktárba. Maga is csak véletlenül jött erre rá, amikor nappal terepszemlét tartott, és körbejárta a tömböt.

A Szentendrei úton egyetlenegy taxi sem jött. Békési gyalog indult a Flórián tér felé. Nagy sokára bukkant csak fel egy szabad kocsi. A Margitszigetre hajtatott. Néhány perccel múlt egy óra. A Thermal Szálló parkolójában már ott állt az ismerős Mercedes leoltott lámpával.

Békési Gábor határozott mozdulattal beszállt a vezető mellé.

– Jelentkezem, ezredes elvtárs! – mondta.

Bana Dénes összeszűkült szemmel nézett, az arca megviselt volt. Már napok óta csak órákat aludt, mivel kezében tartotta a nyomozás minden szálát, és ezt nem akarta megosztani. Üdvözölte beosztottját, majd kezet ráztak.

– Gáborék jelentették, hogy a házban két látogatója is akadt – közölte. – Jól számított, hogy beindul a forgalom. De hogy egyszerre kettő! Míg az énekesnőt elkísérte, a másik meglógott. Miért teremtett ilyen helyzetet?

– A húgnak lehetőséget adtam a kutatásra, de nem élt az alkalommal még azután sem, hogy egyedül maradt.

– De miért söpört el?

Békési Gábor fontosabbnak tartotta, hogy legújabb felfedezéséről beszámoljon. Közölte, hogy Sebestyén Ottó telephelyénél figyelőkbe ütközött, és kis híján lebukott, de aztán sikerült azokat kijátszania.

Bana elővette a műszerfalba rejtett telefont.

– Azt nem tudom, milyen összefüggésből kifolyólag jutottak el Gábor emberei a telephez – magyarázta. – Csak annyit tudok, hogy két csapattal figyeltetjük a szövetkezet titkárnőjét, Veresnét.

Békési meglepett arcot vágott.

– Veresnét? – kérdezte. Akaratlanul is az eszébe villant, hogy milyen jól tippelt.

– Persze mindezt nagyon óvatosan tesszük, és körültekintéssel, nehogy megriasszuk a madárkát.

– Ha szabad kérdeznem, mi indokolta a figyeltetését?

– Alapos a gyanúnk, hogy az útkereszteződésben talált öngyújtó, amivel maga is operál, mert kapott vagy féltucatot, a nőé volt.

– Honnan a gyanú?

– Megbízható forrásból… Jelzés érkezett.

– Csak a mixernő kotyoghatott valakinek.

– Ha tudta, miért kérdezte…

– Még szerencse, hogy idejutott a hír.

Bana tárcsázott. A saját ügyeletüket hívta. Választ kért, hogy Beleznay figyelőcsoportja milyen úton jutott Óbudára a Szentendrei út kőzelébe. Néhányszor rákérdezett a jelentéstevőre, aztán a helyére tette a kagylót.

– Ez a Veresné késő este útnak indult. Ott kötött később ki Sebestyén telephelyén… Ez egy komoly nyom, érdemes volt követni, így most a szálak egybefutnak. Ez ideig nem tudtuk még Szirom jelentéséből sem, hogy valami kapocs lehet a titkárnő és a takarító kisiparos között a Kolibrin kívül, ahol már nemegyszer találkozhattak, mint törzstagok. A nőt nem láttam, csak a fényképét. Ebből feltételezem, nem szerelmi légyottra igyekezett a kisiparos telephelyére. Mindenesetre megbeszélt dolog lehetett, mert a nőt nyitott ajtó várta, nem kellett dörömbölni. Azóta is ott van, nem jött még ki.

Bana Dénes hirtelen elharapta szavait, és zavartan bámult beosztottjára.

– Hód, maga hogy a fenébe hajthatta végre a tervét, ha a nő még mindig ott van a telepen? – kérdezte meglepetten. – Ezek szerint nem tudta azt a kocsit átvizsgálni.

– De igen, átvizsgáltam. Méghozzá alaposan. A nő nem akadályozott a munkámban. Halott és ott hever az irodában, mellében tövig szúrt ollóval. Nemrég végezhettek vele, mert mikor rábukkantam, ha lassan is, de vérzett. Egy padlóra dobott papírra csepegett a vér.

– Ez elképesztő!

– Pedig nagyon is nyilvánvaló, legalábbis nekem, mivel a saját szememmel láttam.

– Ott lógtak a figyelők a nyakán… Mondhatom, az orrunk előtt végeztek vele.

Békési néhányszor megszívta cigarettáját, és kifújta a füstöt a kocsiból a letekert ablakon át.

– Távol volt ez az orrunktól – jegyezte meg. – Oda be nem láthattak az emberek. Különben sem számíthattak ilyen súlyos bűncselekményre.

– Ez nem számítgatás kérdése. Szirom esete is bizonyítja, elszánt ellenfelekkel kerültünk szembe, akik kíméletlenül cselekednek, ha érdekeik így kívánják.

– Arra nem gondolhattunk, hogy saját soraikat is megritkítják. A példa most ezt mutatja.

Bana csak nagy nehezen tért magához meglepetéséből. A kérdések özönét zúdította a fiatalemberre. Békési Gábor pontosan beszámolt útjáról, felfedezéséről, a fontosabb részleteket többször megismételte, majd átadta az apró nylontasakokat a mintákkal. Most már a bűnügyi laboratóriumra hárult a további feladat, hogy a szennyeződés mikronyomaiból kimutassa azok származását és keletkezését. Amennyiben hányástól származnak, és ezt anyagra bontva is meghatározták, úgy közvetlen bizonyíték támasztotta alá eddigi gyanújukat, mely szerint a kisiparos Citroënjével szállították végzetes útjára a megmérgezett elhárítótisztet.

Bana Dénes keserűen azt mondta:

– Ez a gyilkosság most nemcsak elvágta az egyik legreményteljesebb szálunkat, mely azzal kecsegtetett, hogy felgombolyítjuk mind a kémtevékenységet, mind az emberünk ellen elkövetett gyilkosság tetteseit, hanem meghiúsíthatja a további felderítő munkánkat.

Békési a fejét ingatta.

– Talán nincs igazam? – folytatta az ezredes. A fáradtságnak már nyoma sem volt rajta, a szeme dühösen csillogott. – Ez az újabb gyilkosság keresztülhúzta számításainkat. A felállított csapdánk, amely Veresné kapcsolataira épült, immár semmit sem ér.

– Nem hiszem, hogy Veresné meggyilkolása előre kitervelt szándék következménye volt – jegyezte meg Békési.

Bana felpaprikázódott.

– Mi más lenne, ha az orrunk előtt követték el – csattant fel. – És kit állítottak félre? Azt a személyt, aki fontos nyom volt. Maga Szirom is Veresnét határozta meg, amikor azt az öngyújtót sikertelen menekülésénél visszahagyta. Biztos vagyok, úgy lopta ki a nő íróasztalának a fiókjából, hogy felhívja rá a figyelmünket. Az a véleményem, hogy a maga által felmutatott öngyújtó okozta a galibát. A mi puskánk ez esetben rosszul sült el… Veresné abban a pillanatban halálra volt ítélve, amikor az öngyújtót összetévesztették az övével.

– Akkor is a véletlen számlájára írom ezt a gyilkosságot.

– Ugyan honnan veszi ezt? Feltételezésből?

– Tényekből! – vágta rá Békési. – Az az olló, mint eszköz, nem éppen az előre megfontolt szándékot támasztja alá, nem a felkészülést mutatja. Alkalmi tárgy volt! Fogadok, a tettes valahol ott markolta fel a raktárban…

– Ezenkívül, ha már elhatározták, hogy végeznek Veresnével, miért pont ott hajtották ezt végre, ahol újabb nyomot találhatunk – folytatta a fiatalember. – Például Sebestyén telephelyén. Ne feledje ezredes elvtárs, maga Sebestyén éppoly fontos nyom, mint Veresné volt, ha nem fontosabb!

– Hogy érti ezt, ha nem fontosabb?

– Ha a laboratórium az általam vett mintákból megállapítja, hogy azok hányás nyomai, és téliszalámis szendvicstől származnak, kétség nem fér hozzá, hogy a kisiparos gépkocsija közrejátszott a gyilkosságban Szirom ellen. Ebből a szempontból kiindulva nem hiszem, hogy Veresnét előre kitervelt módon félreállították volna, csupán amiatt, hogy minket elvágjanak egy fontos nyom követésétől, amelyet az öngyújtó mutatott meg nekünk.

Bana mereven bámult kifelé az ablakon a sötétbe. Kisvártatva megmozdult, cigarettát kínált.

– De azzal egyetért, hogy ez az újabb gyilkosság alaposan megzavar minket?

– Ellenfeleink jobban megzavarodtak.

– Majd elválik.

– Veresnét nem előre kitervelt módon ölték meg, hanem bizonyos körülmények alapján spontán… A kapkodás pedig jó jel nekünk.

– Át kell programoznunk egy sor intézkedésünket.

Békési nem hagyta nyugton az a tény, hogy a telep mögött levő utcából szabad a bejárás a raktárba.

– Sürgősen figyeltetni kell a hátsó bejáratot is – javasolta. – A gyilkos arra távozott. Nem értem, miért követte el azt a hibát, hogy nyitott ajtókat hagyott maga után.

Mindebből azt a következtetést vonták le, hogy Veresné gyilkosa nem véletlenül választotta távozásra a hátsó bejáratot. Az lett volna a kézenfekvő, ha a raktárat az utcai bejáraton át hagyja el. Hogy mégsem ezt választotta, annak oka lehetett, hogy észrevette, figyelik.

Bana Dénes ismét elővette a telefont, és a központon keresztül utasította Beleznay embereit, hogy azonnal kezdjék meg a figyelést a telep mögötti utcában is. Azt is elmondta, hogy Veresné immár halott. Tiltott bármiféle intézkedést, hacsak nem életveszélyről van szó. A figyelőknek most már csak az volt a feladatuk, hogy a reggeli mozgást, a kisiparos és embereinek az érkezését, valamint a gyilkosság felfedezését figyeljék meg. Ezenkívül titokban mindenkit fényképezzenek le, aki a telepen megfordul.

Békési megnézte karóráját.

– Pontosan háromnegyed órája, hogy eljöttem – mondta. – Fél kettő van.

– Mit akar ezzel mondani? Talán azt, hogy siet? Tudom, van programja.

– Az járt a fejemben, hogy most álltak rá a figyelők a hátsó bejáratra… Tehát ott fél kettőig nem volt ellenőrzés. Az időpont miatt jó ezt tudni.

Bana a homlokát ráncolta, és mohón megszívta cigarettáját.

– Az összes időpontot sorrendbe kell szedjük később – mondta elgondolkozva. – Maga szerint a gyilkos miért hagyta nyitva azokat az ajtókat? Egyáltalán, honnan volt kulcsa hozzájuk?

Békési előtt felrémlett az iroda, a széken elnyújtózott halottal. A zseblámpa fényében csak egy villanásra látta az irodafalon függő kulcsokat, amelyek egy táblán lógtak, de ez annyira elég volt, hogy emlékezetébe vésődjön. Így aztán most volt alapja feltételezésének.

– A kulcsokra az irodában találhatott rá – mondta. – A nyitva hagyott ajtókra nincs magyarázatom. Teljesen érthetetlen. Ilyen hibát még kapkodásban sem szabad elkövetni. A gyilkos ezzel elárulta, hogy tudomása volt a figyelésről, vagy legalábbis sejtette azt… Lehet, tudatosan tett így.

– Mármint, hogy az ajtókat nyitva hagyta?

Békési Gábor mélyet bólintott. Mindjobban kezdett elhatalmasodni benne egy bizarr gondolat, hogy miért is maradtak nyitva azok az ajtók. A lehetséges magyarázattól kiverte a veríték, homloka nyirkos lett. A fejét legszívesebben a falba verte volna, hogy az jóval előbb miért nem jutott az eszébe. A hangja izgatottan csengett, amikor megszólalt:

– Ha az ajtókat szándékosan hagyta nyitva, azt csak egy dolog miatt tehette. Ugyanezen az úton akart visszatérni, és gondolta nem vesződik kétszer a nyitogatással.

Bana Dénes értetlenül nézett.

– Ugyan miért ment volna ismét vissza? – kérdezte. – Ha valamit el akart vinni, azt megtehette közvetlen a gyilkosság után. Minek kockáztatott volna ezzel a sétálással, ha tudta vagy sejtette a figyelést. Ha ezt elfogadnánk, akkor kétségbe kellene vonni előbbi feltételezésünket, amely szerint, vajon miért nem az utcai bejáratot vette igénybe távozásához.

Békési a fejét ingatta, és nem válaszolt, mintha a beszéd nehezére esett volna. Pedig csak a bizarr gondolatát félt kiejteni.

– Tehát miért ment volna később vissza a gyilkos? – ismételte meg kérdését az ezredes.

Békési nem teketóriázott.

– A holttestért! – vágta rá.

Bana előbb a száját tátotta el, aztán kikerekítette a szemét. Mélyet lélegzett, hogy megszólaljon, de Békési megelőzte:

– Ezredes elvtárs, indítson! Szaladjunk ki oda, néhány perc az egész. Nincs semmi veszteniválónk. Értesítjük a figyelőket, hogy magam surranok be hátulról. Így nyomban tisztázhatunk egy lényeges feltételezést. Nem lennék nyugodt, ha most erről melegében nem győződnénk meg. A figyelők legfeljebb szólnak, ha valaki közeledne, míg bent vagyok.

Bana alig ismert a hangjára, amikor megszólalt:

– Magánál van a jelzésre szolgáló karlánc?

Békési meglendítette csuklóját. Az órának álcázott vevőkészülék megcsörrent.

– Percek alatt a végére járok a dolognak – mondta.

Bana Dénes már valamennyire magához tért, de a pillantása még hitetlenkedést tükrözött. Elnyomta cigarettáját és indított. A fekete Mercedes szinte kilőtt a parkolóból. Percek múlva a Szentendrei úton robogtak. A kérdéses mellékutca közelében álltak le a főútvonaltól távolabb eső részen. Mikorra az ezredes kiemelte a kocsi műszerfalából a rejtett telefont, hogy a figyelőket értesítse a váratlan látogatóról, a fiatalember már eltűnt a sötétben.

Békési Gábor a telep hátsó bejáratához sietett. Mielőtt besurrant volna, alaposan körülnézett, nehogy beleütközzön valakibe, aztán nyomta csak le a vasajtó kilincsét. Legnagyobb megdöbbenésére az ajtó nem nyílt ki. Hosszú pillanatoknak kellett eltelnie, míg felfogta, hogy az ajtót időközben bezárták. Óvatosságból lemondott arról, hogy a téglakerítésen átvesse magát, mint azt az első útjánál tette. Inkább megkerülte a tömböt, és az utcai ajtónál próbálkozott. A bejárat itt nyitva volt. Egy szemvillanás alatt bent volt a raktárban, hátát a falnak vetve megállt az ajtó mellett, és karját védekezően maga elé emelte. Mindig ezt tette, ha bárhová is érkezett hívatlanul, és várt, míg szeme megszokta a sötétet. Támadás így nem érhette felkészületlenül, mert számított minden eshetőségre.

Kisvártatva meggyújtotta elemlámpáját, aztán hirtelen eloltotta. Úgy rémlett, mintha az irodaajtó teljesen tárva lenne. Holott határozottan emlékezett, hogy az csupán tenyérnyire volt nyitva, mikor a csepegés okát kutatta. Később maga állította vissza az ajtót ennyire.

Ismét bekapcsolta lámpáját és a fényt az ajtóra szegezte. Az sarkig tárva volt, a levegőben szúrós szag terjengett, amely az irodából áradt. Az ajtóhoz osont és bevilágított a helyiségbe. Meglepetésében felnyögött.

A szék üres volt, Veresné holtteste eltűnt…

Nem látta a csomagolópapírt sem a földön, amelyre akkor a vér csepegett. Helyén sötét folt terjengett, és az ismert tisztítószer szagát árasztotta. Körbe futtatta a földön a zseblámpa fényét, de nem bukkant érdemlegesre. Eltette a lámpát, és töprengve állt a sötétben. Annak nem látta semmi értelmét, hogy a raktárban kutasson a tetem után. Tudta, hogy a holttestet elszállították. Abból, hogy a tettes visszatért, csak ez következhetett. A raktárban már akkor elrejthette volna, amikor végzett a nővel. Így viszont, hogy elvitte innen, nem keverte semmi gyanúba Sebestyén Ottót, és a helyszínt is megváltoztatta. Ez pedig a nyomozás szempontjából nem volt lényegtelen.

Békési visszatért a Mercedeshez, ahol az elhárítófőnök vadul szívta cigarettáját.

– Mi a helyzet, Hód? – csattant fel türelmetlenül az ezredes.

Békési beszámolt az eredményről, és véleményét is elmondta, hogy mi vezérelhette a gyilkost ebben a szándékában. Bana túljutva megdöbbenésén, egyetértett a feltételezéssel.

– Tehát valami titok van elásva Sebestyén telepén – jegyezte meg. – Veresné itt találkozott a gyilkossal, akit jól ismerhetett. Az asszony biztos megrémült hiányzó öngyújtója miatt, főként, mikor a fülébe jutott, hogy Szirom külföldről jött unokatestvérénél hasonló öngyújtót láttak. Pánikba esett, ezért kellett meghalnia. A gyilkosa tehát egyik fontos kapcsolata, benne van a kémtevékenységben, amely Prohászka találmányának a megszerzésére irányul. De jó lenne megtudni, ki volt ez a személy!

– Lehet, Veresné mozgatta a szálakat, és egyáltalán nem esett pánikba, csak az a másik akart szabadulni tőle.

– Így is felfogható. Csakhogy Szirom korábbi jelentésében említést tesz, hogy az énekesnő mindig furán viselkedett, ha egy társaságban volt a titkárnővel. Mintha tartott volna tőle.

– Érdekes, de a húgának is ez a véleménye. Mikor beszélgettem vele, és őszintén beszámolt Szirommal kapcsolatban, ugyanezt mondta. Nővére tart valamiért a titkárnőtől. Sőt, így utólag az volt a véleménye, hogy Veresné láthatta, mikor az iroda kulcsát átadta Sziromnak a szövetkezeti rendezvényen.

– Ez biztos? – döbbent meg az ezredes. – Tudott volna az irodakulcs átadásáról?

Békési a fejét rázta.

– Azt nem hiszem, hogy konkrétan látta volna az irodakulcsot, de azt igen, hogy valamit átadtak Sziromnak.

– Tehát Veresné gyanút foghatott.

– Erről van szó.

Bana Dénes körülményesen elnyomta cigarettáját a csikkekkel teli hamutartóban, és mélyet sóhajtott. Békési a lényeget kiemelve beszámolt mind Nánási Andreával, mind pedig az énekesnővel történt beszélgetéséről.

– Villámgyorsan kerítenünk kell egy víkendházat Balatonudvariban – közölte. – Ehhez talán az egész délelőtt a rendelkezésünkre állhat.

– Miért pont ez a kisközség jutott az eszébe – kesergett az ezredes.

– Hirtelen jött.

– Siófokon semmi problémánk nem lenne ezzel… De ott, Udvariban, ki tudhatja?

– Siófokot nem mondhattam, mert a mesém szerint csak az északi part esett útba.

– Lám, milyen helyes volt, hogy a Volvóját gondosan Szombathelyen béreltük. Így hihetőbb, hogy itt lépett be és kocsit bérelt, amivel útba ejtette vasárnap azt a bizonyos víkendházat. Megpróbálkozhatunk ezzel a csapdával is, hátha belesétál valaki. Milyen jó lenne!

Tudták, mi érdekelheti az ismeretlen ellenfelet. Azok attól tartottak, hogy Szirom Béla ugyancsak megszerezte a fontos találmány leírását, és azt valahova elrejtette. Ezért kutatták át a lakást is előbb észrevétlenül, majd durván mindent szétdobálva. Ezt a feltételezést még alátámasztotta Békési Gábor megérkezése és nyüzsgése, hogy hol találhatja állítólagos unokatestvérét.

Az elhárítás biztos volt abban, hogy azok nem hisznek majd a rokoni kapcsolatban. De éppen ez volt a céljuk. Kételkedést akartak kelteni Békési magyarázatát illetően. Higgyék csak azt, hogy Sziromtól akarta átvenni a megszerzett anyagot. Hogy tervükkel mennyire betaláltak, azt az események igazolták. Nánási Anna az este már konkrét ajánlattal érkezett. Elhitte, hogy Szirom eltagadta előle víkendházát. Ez a mese ismét cselekvésre fogja serkenteni a Prohászka Ferenc főmérnök környezetében tevékenykedő kémhálózatot. Merthogy nem egyetlen személyről lehet szó, ahhoz az elhárításnak immár kétsége nem fért. Azok most azt forgatták a fejükben, hogy Szirom hátha ebben a víkendházban rejtette el a Békésinek szánt anyagot.

Bana Dénes egy keveset bizonytalankodott.

– Lehet, nem fognak erre a víkendházra ráharapni – vélekedett. – Talán ezért adott olyan bizonytalan választ Nánási Anna, holott várható volt, hogy kézzel-lábbal hadakozik a kísérésért.

– Mást nem tehetett, mint visszahúzódott, mert erről még nem számolt be megbízójának, aki hozzám küldte puhatolódzni, és látszólag üzletet kötni szépen kidolgozott meséjéről. Mindenesetre újabb fejtörő a számukra, hogy miért nem haraptam rá jobban a találkozásra Szirommal. Higgyék csak azt, hogy bízom a víkendházban történő látogatásomban.

– Tehát biztos abban, hogy az énekesnő holnap magával tart?

Békési határozottan bólintott.

– Más választásuk nincs – mondta. – Ha bizonyosságot akarnak szerezni utam célját illetően, nem hagyhatnak egyedül. Égnek a vágytól, hogy megtudják ittlétem okát. Mindenesetre úgy teszek, mintha valami fontosat találnék a víkendházban, persze kissé ügyetlenül, hogy Nánási Anna gyanút fogjon. Amint Pestre érkeztünk, továbbítani fogja a hírt valakinek…

– A nyomában leszünk – vette át a szót az ezredes –, és elvezet minket kapcsolatához.

– Csak nehogy úgy járjunk, mint most Veresnével!

– Ne fesse az ördögöt a falra, Hód!

– Azért tájékoztathattak volna arról, hogy mire számíthatok Sebestyén telepe körül. Az ezredes elvtárs tudott az akciómról.

Bana Dénes kelletlen arccal ingatta fejét.

– Igaza van, csakhogy arra senki sem számított, hogy a titkárnő oda lyukad ki, ahova maga igyekszik – mondta. – A figyelők sem tudták. Erről ennyit. Zimonyi alezredes bent vár, és azonnal megvizsgálják a laboratóriumban a maga által beszerzett mintákat. Reggel már tudjuk az eredményt. Legkésőbb délelőtt tízig értesítem arról is, hogy pontosan melyik víkendházat sikerült arra a kis időre megszereznünk Balatonudvariban csapdának. A kulcsot valahogyan eljuttatjuk. Úgy mozogjon odalent, mintha már járt volna ott. Természetesen rejtett figyelést végzünk a víkendháznál is. Mit gondol, hová tüntethették el Veresné holttestét?

Békési megvonta vállát.

– Erről még csak elképzelésem sincs – mondta. – Most másra vagyok programozva.

– Intézkedem, hogy figyeljék azt a Kis-Duna-partszakaszt, ahol Szirom tetemére bukkantak. Hátha most is ugyanazt a helyet szemelték ki a titkárnőnek.

– Kétlem, de kíváncsi leszek, hol találnak rá.

– Hód, teljesen szabad kezet kap! Cselekedhet önállóan, ahogy azt a helyzet megkívánja, de mielőbb ki kell ugratnunk a nyulat a bokorból. Erre nincs sok időnk. Prohászka Ferenc befejezte az ellenőrző kísérleteket is találmányán. Meggyőződésünk, hogy azt már illetéktelen úton ellenfeleink megszerezték, csak azt nem tudják mi a helyzet Szirommal, no, meg magával. Hiszik, hogy maga is hozzájut.

– Szeretném, ha már mindent tisztán látnánk. Itt vagyok csaléteknek, de csak az énekesnő harapott rám.

– Ez éppen elég. Mit vár? Talán előlép a fővarázsló, hogy bemutatkozzon.

Békési megnézte az óráját.

– A tervnek megfelelően folytatja ma esti akcióját? – tudakolta az ezredes.

– Mármint az éjszakait?...

– Igen.

– Előbb hazafutok átöltözni. Így nem állíthatok be a Kolibribe.

– Akkor siessen, majd délelőtt felcsengetem.

Békési Gábor átült Volvójába. Együtt indultak, de az Árpád-hídon szétváltak útjaik. A Mercedes a Váci útnak kanyarodott, míg Békési Budának vette az irányt. Szinte percek alatt Pasaréten volt. Alighogy befordult az utcába, karórája jelezte, hogy a házban hívatlan látogató van. Egy gombnyomással elzárta a miniatűr adót, és a ház előtt lefékezett. Kocsiját az utcán hagyta, mert dolga volt még. Bár nem hitte, hogy a váratlan esemény után lesz ideje a Kolibribe menni. Gond nélkül nem végződhet a mostani találkozás. Óvatosan nyitott kaput, és végigsietett a kertben. A bejárati ajtónál vette észre, hogy a nappali fényárban úszik, és a kivetődő világosság szinte utat vág a hátsó kert sötétjében. Ebből már tudta, hogy a bentlevő nem csinált titkot ittlétéből, és ez megnyugtatta. Nem kellett hát támadástól tartania.

A nappaliban Nánási Andreát találta. Kopott farmerben heverészett a fotelban, és jóízűen falatozta az este elkészített szendvicseket.

– Ne lepődjön meg, amiért betörtem magához – szólalt meg. Karját békítően emelte a magasba. – Nem akartam odakint bekkelni, meg aztán eszembe jutott a kaja, ami itt maradt.

– Utoljára nem ebben a szobában volt…

Nánási Andrea rántott egyet a fején a háló irányába.

– Tudom, ott voltam – mondta. – De ne haragudjon, nem bírtam hallgatni a nővérem meséjét. – Elhallgatott, az arca sajnálkozást tükrözött.

Kisvártatva így folytatta:

– Képzelje magát a helyemben. Idejövök könyörögni, és a saját fülemmel hallom nővérem szájából annak az ellenkezőjét, amit el akartam érni. Egyszerűen muszáj volt elmennem, mert képtelen voltam akkor a maga szemébe nézni.

– Ahogy távozott, úgy jött…

– Ezt hogyan értsem?

Békési levette lemberdzsekjét, és cigarettára gyújtott, de nem ült le.

– Értse szó szerint. Az az igazság, hogy lopva távozott, és most ugyanúgy érkezett. Ha betörő lennék, bízvást a cinkosomnak választanám. Szép pár lennénk. Azt tudom, milyen úton távozott, de most hol jött be?

– A mosdóablakon…

– Nofene!

– Nem volt nehéz dolgom, csupán elhatározásomon múlott.

– Nyitva felejtettem. Jól tudhat mászni, ha kívülről elérte.

– A kerti asztal segített. Azt cipeltem oda. A többi már gyerekjáték volt. Mindenesetre fényárral fogadtam, nehogy kupán vágjon. A Kolibriben volt?

Békési kihúzta magát.

– Így? – kérdezte.

– Nekem tetszik, elég jól fest. A farmer nálunk elfogadott viselet még a temetésen is.

– Kissé morbid a hangulata.

Nánási Andrea a szendvicstálra mutatott.

– Maga nem eszik? – kérdezte.

Békési kiválasztott egyet, és majszolni kezdte.

– Minek köszönhetem, hogy újra láthatom? – kérdezte.

Nánási Andrea lenyelte az utolsó falatját, megtörölte szalvétával az ajkát, aztán megszólalt:

– Valójában kicsoda maga?

– Emlékezetem szerint bemutatkoztam.

– Békési Gábor mérnök, svájci állampolgárságú és magyar származású, egyetlen rokona itthoni unokatestvére, Szirom Béla, akinek most bottal üti a nyomát.

– Lám, milyen jól megjegyezte.

– Ez a felszín, de engem a mélység érdekel, és ezért kíváncsiskodom.

A dohányzóasztalon nyitott üvegben ott volt az erejét vesztett pezsgő, amelyből az énekesnővel ittak. Békési töltött magának egy kortyot és lehúzta.

– Biztos elhatározta, hogy valami külföldit megfog férjnek, és most úgy gondolta kéznél vagyok – mondta.

Nánási Andrea bosszús lett.

– Nagyon jól tudja, hogy nem erről van szó – fakadt ki.

– Akkor mi másról?

– Öntsünk tiszta vizet a pohárba…

– A kisasszonyon a sor, mivel nem úgy érkezett, mint akinek tiszta víz van a poharában.

Nánási Andrea idegesen cigarettát vett elő és rágyújtott. A gyufásdobozt aztán visszasüllyesztette retiküljébe. Mindez nem kerülte el Békési figyelmét.

– Hol az ajándékom? – kérdezte.
– Anni egyszerűen elvette tőlem az öngyújtót.
– Ezt nem hiszem…
– Elhiheti. Hogy jobban bízzon bennem, azt is elárulom, hazudott magának, amikor azt állította, tudja, hol van Béla és hajlandó összehozni magukat.
Békési eltátotta száját.
– Ne mondja – jegyezte meg. – Ezt most honnan veszi?
Nánási Andrea nagy barna szeme mérgesen villant.
– Kérem, ne csináljon hülyét belőlem – mondta halkan. – Jól tudja, hogy a nővérem hazudott. Őt az érdekli, hogy mi az a fontos, amiért találkozni akart Bélával. Hogy aztán miért izgatja ez, fogalmam sincs. Hiába próbáltam kiszedni belőle, hisztis rohamot kapott. Kért, ha segíteni akarok, tegyek meg egy dolgot.
– Jöjjön éjnek idején hozzám, és ha el akarnék menni, tartson fel valami ürüggyel – vetette közbe Békési. – Ezt a kívánságát mivel magyarázta?
– Most önszántamból jöttem, nem Anni küldött. Tisztán akarok látni, ennyi az egész. Anni azt kérte, hogy holnap helyettesítsem, és legyek a maga kísérője. Valami víkendházat kell megnézni, amely állítólag Béláé volt. Emiatt kellett volna délelőtt telefonálnom, de jobbnak láttam, ha most tisztázunk néhány dolgot.
– Éspedig?
– Igazándiból kicsoda maga?
– Miért érdekes ez?
– Anni ezt kutatja… Ha pedig ő ezt kutatja, más is kíváncsi erre.
– Ki az a más?
– Talán mások. Anni társaságából. Puszta kíváncsiságból is érdekli őket, hogy ki forgolódik Anni körül. Egy dizőz reflektorfényben áll. Ne csodálkozzon hát.
Békési néhányszor megszívta cigarettáját, s a hamut gondosan leverte. Továbbra sem ült le, hanem lopva megnézte óráját. Ha valaki azt az utasítást adta Nánási Andreának, hogy tartsa őt fel, húzza az időt, azt a nő ügyesen tette. Kevés ideje marad így hátra, hogy rendbe szedje magát, és beszaladjon a Kolibribe.
– Nekem nincs mit mondanom, már bemutatkoztam, és annyit tud rólam, hogy nem nézhet idegennek – mondta. – De ha annyira kíváncsi, erről miért nem kérdezi meg a nővérét?
– Nem tud többet, ő is ezen problémázik.
– Hát ez rendkívül érdekes! Milyen kapós lettem egyszerre! Arra nem gondolt, hogy nővére miért kérte meg a helyettesítésre?
Nánási Andrea mélyet bólintott, de a szeme sem rezzent, amikor megszólalt:
– Valami miatt rettenetesen fél magától, persze egyben kíváncsi is arra a víkendházra. Feltételezi, hogyha valami címet vagy Béla hollétére vonatkozó nyomot találna ott, eltagadná előle és…
– És ezt maga elhiszi? – szólt közbe Békési. – Azok után, amit itt elbújva a nővére szájából hallott?
– Nem hittem el. Jól hallottam, mit mondott, de nem sejti ezt. Ezért is hazudott nekem. Egy azonban biztos, nem tudja, hol van Béla.
– Miért hazudta azt, hogy tudja?
– Fontosnak akarta feltüntetni magát és jólértesültnek. Csupán hiúság vezérelte.
Békési elnyomta cigarettáját, és az egyik fotel karrészére telepedett. Pontosan szembe volt a fiatal nővel. Mutatóujját előre szegezte és azt mondta:
– Ez a magyarázat sántít! Elfelejti, hogy a nővére cserébe üzletet ajánlott. Tájékoztat Béla hollétéről, ha elmondom, miért töröm magam a találkozásra. Kész! Most ne mondja azt, hogy nem ezeket hallotta. Ezenkívül miért félne tőlem… Maga fél, ha velem van?
Nánási Andrea a fejét rázta.

– Na ugye, hogy nem fél – folytatta Békési. – Nővérének sem lenne oka a félelemre, mégis, ami benne van, az a sok hazugság következménye. A nővére lassan ott tart, hogy már nem tudja, mit beszél. Higgye el, tőlem nem kellene félnie.

– Nem válaszolt a kérdésemre – jegyezte meg csendesen Nánási Andrea. – Árulja el kicsoda maga?

Békési összefonta karját a mellén és mélyen meghajolt.

– Én vagyok a nagy Manitu – mondta olyan hangon, mintha kútból beszélne.

Nánási Andrea úgy nézett, mint aki szellemet lát.

– Nem ismeri a nagy Manitut? – folytatta Békési. – A mohikán indiánok szellemét, akinek minden földi jót s rosszat tulajdonítanak, és akihez megtérnek az örök vadászmezőkre? Nem olvasott Coopertől indiántörténeteket. Micsoda mulasztás! Különben magamról nincs mit elárulnom. Ezt már hangsúlyoztam. Nem tudom, miért tulajdonítanak a személyemnek titokzatosságot.

– Mert vihart kavart – vágta rá Nánási Andrea.

– Mert Szirom Bélát keresem! Mert találkozni akarok vele! Mi ebben a különös?

– Mások szerint van benne különös.

– Kik ezek a mások?

Nánási Andrea kelletlenül moccant a fotelban, majd azt mondta:

– Feltételezem Anni társasága… Ez persze csak sejtés a részemről, mert vele nem lehet beszélni. Hallgattam arról, amit itt hallottam. Nem akartam újabb veszekedést.

– Pedig azt hittem, kipakol a nővérének, és feltesz néhány kérdést azzal kapcsolatban, amit tőle hallott.

– Ismétlem, elég volt egy veszekedés. Ugyanis valahogy rájött, hogy az elmúlt este a Kolibriben mi összejátszottunk, előre megrendeztük ismeretségünket, és ott úgy tettünk, mintha véletlen lett volna minden. Így aztán kiverte a balhét, hogy az ellensége vagyok, amiért a háta mögött összejátszottam magával.

Békési Gábor meghökkent. Egy szavát sem hitte a nőnek, mert lehetetlennek tartotta, hogy az énekesnő csak úgy vaktában minderre rájöjjön vagy netán kitalálja. Erről csak ők ketten tudtak. Aztán arra gondolt, hátha Nánási Andrea véletlenül elkottyantotta az egészet vagy olyan részleteket, amelyekből következtetni lehetett, hogy ismeretségüket megjátszották.

– Magától hogyan jöhetett volna rá a nővére? – kérdezte.

– Honnan tudjam… Mindenesetre nekem esett, hogy megjátszottam magam, és a nyakára hoztam magát. Tudta, hogy ez csak a maga ötlete lehetett. Persze tagadtam, erre felbőszült. Gondolom ezért találta ki, hogy helyette én jöjjek, mert kíváncsi volt, vajon a továbbiakban is összejátszunk-e vagy sem. Mivel vállaltam a helyettesítését megnyugodott, de továbbra sem hiszi, hogy a Kolibriben futottunk össze a bárpultnál. Hiába hivatkoztam Borira, hogy azt kérdezze meg, lehurrogott.

– Valahonnan pedig megtudta. A szomszédnő, aki magukhoz küldött sejtette, hogy becsengetek…

– Velük nem vagyunk beszédes viszonyban. De mikor is mondta volna el a nővéremnek! Anni már kora reggel ezzel csörtetett haza.

– Valaki meglátott minket…

Nánási Andrea a fejét ingatta, mintha már túl lett volna a találgatás minden lehetőségén.

– Csak akkor gondolhatnánk ezt, ha valaki mindkettőnket ismerne – szögezte le. – Velem kapcsolatban ez még feltételezhető, de magát senki sem ismerte előzően. Még most sem ismerik, mert magam is arról faggatom, valójában kicsoda?

Békési titokban kénytelen volt igazat adni az okfejtésnek. Őt valóban senki sem ismerte. Arra nem gondolhatott, hogy netán az eszpresszóban, ahol az időt elütötték, az énekesnő valamelyik ismerőse látta volna őket. Elhatározta, hogy erről a tényről sürgősen tájékoztatja az elhárítófőnököt. Közben lázasan kutatta azokat a lehetőségeket, amelyek alapján az énekesnő gyanút foghatott. Épkézláb magyarázatot nem talált arra, hogy hol és miben követett el hibát. Ahhoz azonban kétsége nem fért, hogy valaki komoly értesüléseket szerezhetett.

– Nekem most van egy kis dolgom házon kívül – szólalt meg.

– Elmegy?

– Muszáj. Átöltözöm és indulok azonnal. Délben hívjon fel, mert indulunk a Balatonhoz, sietnem kell onnan vissza.

Nánási Andrea kelletlenül moccant. Nem úgy nézett ki, mint aki nyomban indulni akar. Nagy barna szeme tele volt bizonytalansággal, csak nagynehezen szólalt meg:

– Ne értsen félre, de szeretnék itt maradni… Ma éjjel nem akarok hazamenni. Kerülöm a találkozást Annival. Ha vitáznánk, lehet, lemondanám a helyettesítését.

– Ezt komolyan mondta?

– Elférek két fotelban, ha összetoljuk. Ott lent a víkendházban meg akarok valamiről győződni, tehát nem akarom kockáztatni, hogy mégsem megyek.

– Arra kíváncsi, hogy találok-e Bélának a tartózkodási helyére utaló valami nyomot.

– Pontosan ezt remélem.

– De a nővére mégis átruházta magára a kíváncsiságát.

– Én a magam szempontjából vagyok kíváncsi, ezért nem titkolódzóm. Anni titkolódzik, tehát nem magától kíváncsiskodik. Szerfelett érdekelne az is, hogy ki lehet ez. Megmondom majd Anninak, hogy küldje hozzám ezt az illetőt, annak majd elmondom, mit tapasztaltam lent a víkendházban.

– Nem bánom, valahogy rendezkedjen be – mondta. – Igyekszem nem felébreszteni, ha megjövök. A telefont ne vegye fel, ajtót senkinek ne nyisson.

– Még ilyenkor is várna valakit?

– Az előbb sem vártam senkit, mégis itt találtam – közölte rezignáltan Békési, és átvonult a hálóba, hogy ruhát váltson. Remélte soha nem fogja megbánni, hogy engedett Nánási Andrea kérésének.

12

Sebestyén Ottó töppedten ült a bárpultnál, az arca olyan volt, mintha fogfájás gyötörné. A mixernő ebből tudta, hogy gondok bántják, és ilyenkor jobb nem zavarni. Így aztán áthúzódott a bárpult másik oldalára, és azzal az idős férfivel kezdett beszélgetést, akivel a kisiparos napokkal előbb összerúgta a port az elfoglalt bárszék miatt. A hosszúkás arcú, kopaszodó férfi, akit némelyek „doktor úrnak" tituláltak, élükön a mixernővel, lapos pillantásokat vetett a morózus hangulatú kisiparosra. Ráncos arca közönyös volt, de a szeme élénken csillogott. Nagy húsos orrával, amely ajkáig lógott, gubbasztó keselyűre hasonlított.

Az elegánsan öltözött kisiparos már egy órája ült mélázva anélkül, hogy bárkivel is két szónál többet váltott volna. Holott azelőtt mindig beszédes volt. Néha belekortyolt erejét vesztett sörébe, amelyet még érkezésénél rendelt, és megtöltött csikkekkel két hamutartót, mert állandóan füstölt. A tekintete csak pillanatokra élénkült fel, amikor nyílt a mulató ajtaja, és vendég érkezett. Aztán ismét rezzenéstelenül bámult maga elé.

Viza Gyula megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de nem járt jobban, mint mások. Kelletlen választ kapott félszavakban, így felhagyott a kísérletezéssel. Inkább a mixernőt faggatta:

– Mi baja van?

Bori a vállát vonogatta.

– Eleredt az orra vére – mondta. – Ha nő lenne, azt hinném felcsinálták, és ezért szomorkodik, de így legfeljebb az adóhivatalra tippelhetek. Különben is furcsa lett, mióta a kocsiját ellopták. Azóta nemigen hozza ki éjszakára, inkább taxizik. Ez meg olyan, mintha a fogát húznák, mert fizetnie kell.

A főpincér legyintett, és elsietett a rendeléssel. A mixernő a hamutartókat ürítette ki. Sebestyén felrezzent.

– Frissítsd fel ezt a löttyöt – szólalt meg, és rábökött hab nélküli sörére.

Bori felkapta a poharat, de a kisiparos megragadta a kezét.

– Mit csinálsz? – kérdezte szemrehányóan.

– Újat kértél vagy nem?

– Igen, de miért viszed el?

– Kiönteni viszem.

– Megőrültél! Töltsél frisset rá.

Bori rántott egyet a vállán, új üveget bontott, és rátöltött a sörre.

– Nem tetszel nekem – jegyezte meg.

– Eszem ágában sem volt soha, hogy tessem neked.

– Roskadt vagy, mintha elvesztetted volna a férfiasságodat.

Sebestyén legyintett.

– Menj, foglalkozz ott szemben az öregeddel – mondta.

A duó tust húzott, Nánási Anna vonult végig a parketten. Néhány számot énekelt. Mikor befejezte, a vendégek lelkesen megtapsolták. A törzstagok közül azonban néhányan észrevették, hogy az énekesnő ma este nincs formában. Elharapta a szöveget, nem jól osztotta be a levegővételét. Csak a rutin segítette át ezeken a hibákon.

Bori közelebb hajolt a nagyorrú férfihez, akivel beszélgetett.

– Nahát, hogy mi van ma! – jegyezte meg.

Amaz a mixernő felpolcolt mellére szegezte pillantását.

– Mi lenne? – kérdezte.

– Frontbetörés vagy valami ilyesmi… Valahogy mindenki más… Nanának sem megy úgy a dolog, ideges, feszült.

– Itt nem érezni semmi frontbetörést. Akkor éreznék csak valami hasonlót, ha itt lenne az a csinos kislány, az Andi!

– A doktor úrnak csak Andin jár az esze? Állandóan utána érdeklődik. Tegnap is faggatott, mi van vele, most is azt mondhatom, leszállhat róla, mert nem olyan lány, akivel lehetne kedveskedni, már úgy, ahogyan azt a doktor úr elképzeli.

Amaz nevetett és áthelyezte pillantását a kisiparosra.

Sebestyén élénkülni látszott. Újabb cigarettát dugott a szájába, és nyakát nyújtva a bejárat felé sietett. Magas, kerek fejű férfi érkezett. Cseh István mérnök volt az, aki az Elektrix Szövetkezetnél dolgozott. Prohászka Ferenc főmérnök társaságához tartozott, bár nem volt annak közeli munkatársa. A mulatóban úgy ismerték, mint az énekesnő baráti körének tagját. Üdvözölte Nánási Annát, aztán a bárpulthoz telepedett, és kezet rázott a kisiparossal.

– Hogyhogy csak egyedül és ilyen későn? – kérdezte Sebestyén.

Ceh feje piros volt, látszott rajta, hogy sietett. Magas homlokán verejtékcseppek csillogtak.

– Hozzád igyekeztem, mert tudtam, hogy itt vagy – mondta szárazon.

– Nocsak…

– Üzenetet hoztam a számodra – fogta halkra a hangját a mérnök. – Nagyon fontos üzenetet, reméltem, itt talállak még.

– Akkor idejében érkeztél. Egy óra múlva záróra.

– Tudok egy telefonszámot…

Sebestyén Ottóról szemvillanás alatt eltűnt a tespedtség, a szeme élénk lett. Egyszer Veresné azt mondta: „Ha valamelyik társaságbeli ismerősünk azzal lép eléd, hogy tud egy telefonszámot, aztán a lakásom számát közli, akkor az helyettem érkezett. Ezt vésd a fejedbe!” Nos, alaposan bevéste akkor, mert most nyomban emlékezett. Már egy órája várta Veresnét. Megbeszélték, hogy hajnalban itt találkoznak. Az asszony jelezte, hogy tanúja akar lenni az eseményeknek, amelyek ma itt várattak magukra, ha a dolgok is megfelelően alakulnak.

– Milyen telefonszámról van szó? – tudakolta, és megpróbált értetlen arcot vágni az egészhez.

Ceh kibökte a kérdéses telefonszámot.

Sebestyén végigseperte tekintetével.

– Tehát, te is fiam, Brutus! – mondta, de hangjában nem volt meglepetés.

– Nem sejtetted, hogy egy csapat vagyunk?

– Tudtam, ha sor kerül rá, Joli valami ismerőst küld ezzel a szöveggel maga helyett, de bevallom, nem rád gondoltam.

Ceh előbb ivott limonádéjából, aztán megszólalt:

– Kire gondoltál?

Sebestyén a művészasztal felé intett fejével, ahol Nánási Anna beszélgetett a szünetet tartó zenészekkel. Ceh követte tekintetével.

– Tévedtél. – mondta

- Joli nem tudott jönni?

– Másként alakultak a dolgok.

– Mi az üzenet, azonkívül, hogy ki kell bekkelnem a balhét?

– A holnapi akciót a főnök lefújta.

Sebestyén eltátotta száját.

– Lefújta – ismételte. – Csak úgy egyszerűen lefújta, mintha ez nem lenne semmi.

Viza Gyula jött, és nagy ovációval köszöntötte a mérnököt. Érdeklődött, hogy mikor jön le Prohászka főmérnök és társasága. Ceh kitérő válaszokat adott, aztán szót váltottak közömbös témákról is. Sebestyén már alig várta, hogy ismét magukra maradjanak a bárpult szélénél, és folytathassák a beszélgetésüket. De a főpincér úgy látszott szünetet tart, mert egy cigarettát is elszívott félig, csak azután ment a dolgára.

Sebestyén visszafogta a hangját, amikor megszólalt:

– Miért fújta le a főnök a holnapi akciót?

– Nem közölte az okot, csak annyit akart a tudomásodra hozni, amennyi rád tartozik.

– Könnyű neki… Parancsolgat!

– Nem kell az akció.

Sebestyén a fogát csikorgatta.

– Az emberem már elindult, hogy időben lent legyen. Ismeri a terepet. Az országútról csak három helyen lehet lehajtani Udvariban a faluba és az üdülőtelepre. Az utak közel vannak egymáshoz, könnyű őket figyelemmel tartani. Az emberem minden faluba tartó járművet megfigyel. Máskülönben ismeri a lányt, mivel úgy tudom, ő megy. Az igazat megvallva Nanára számítottam. Ki gondolt volna a húgára?

Aztán így folytatta:

– Az emberem kerékpárral követheti a kocsit, mintha helybéli lenne. Azt az utasítást kapta, ha azok végeztek a kégliben, gyújtsa azt fel a távozásuk után, mégha betonból van is. A főnök kívánsága volt, hogy a kégliben minden megsemmisüljön. Ha a pasas viszont talált volna valamit, azt közvetve a lányon keresztül megtudtuk volna… Ezt követte volna egy másik beavatkozásunk, hogy megkaparintsuk a megtalált dolgot. Mindez kicsit bonyolultnak tűnik, de valójában jó terv volt. Most meg ejtve az egész. Ki érti ezt?

Ceh István belekortyolt italába.

– A főnök tudja, mit csinál. Ha egyszer lefújta az akciót, oka lehetett erre – mondta.

Sebestyén rágyújtott.

– Nem szaladhatok most rögtön az emberem után – fakadt ki. – Ott fog szobrozni, míg le nem küldöm utána Jocót, de az most lesben áll a szerkentyűvel, hátha ide fut a pasas. Délután követte Nanát Pasarétre. Elég soká cseverésztek. – Fejével ismét a művészasztal felé intett. – Valóban nem lenne benne a csapatunkban?

– Teljesen nincs benne, de a kezünkre játszik, mint ahogyan azt délután is tette.

– Akkor tőle kellett jöjjön az a drót, hogy a pasas ma befut.

– Feltételezem, de semmi sem biztos.

– Jolitól tudom, hogy a főnök akkor főzte ki a tervet, amikor sejteni lehetett, hogy a pasas befut. Ezt a hírt pedig csak Nana szállíthatta, mert a pasasnál volt.

Ceh fontoskodó arcot vágott.

– Nem kellene ezzel ennyit foglalkoznod – jegyezte meg.

Sebestyén megemelte a hangját.

– Annyit talán kérdezhetek, amennyi rám tartozik – mondta. – Ez a dolog a szerkentyűvel pedig nagyjából a mi munkánk Jocóval. Persze a szerkentyűt nem mi produkáltuk, de a kivitelezés teljes egészében a miénk.

– Csendesebben! – intette a mérnök.

Sebestyén lejjebb vette a hangját, de tovább zsörtölődött:

– Most ez a buli a fontos, tehát nem küldhetem Jocót azonnal Bicegő után Udvariba. Mikor Bicegőt megbíztam, arról nem volt szó, hogy itt is tűzijátékot rendezünk. Az a megállapításom, hogy kezdenek a dolgok döcögni. A főnök is mintha kapkodna. Alig szervezzük meg az egyik bulinkat, máris lefújja, ez a mostani sem biztos, mert lehet, a pasas nem jön. Akkor hát mi a biztos? Lassan már semmi! Mondtam Jolinak, hogy valaki beleköpött a levesünkbe, de ő sem akarta elhinni. Most legutóbb viszont félelmet érzett. Erre tessék, kezdődnek a zűrök.

– Nincsenek semmiféle zűrök. Minden megy a maga útján olajozottan.

– Döcögve mennek Brutus barátom, döcögve!

– Ne mondd nekem, hogy Brutus!

Sebestyén Ottó most, elsőízben ezen az estén széles vigyorra húzta a száját.

– Tán nem voltál ott Cézár halálánál? – hajolt közel a másikhoz.

Ceh összerándult, mintha tűt szúrtak volna bele. Elvörösödött.

– Fogd be a pofád – szűrte foga közt a szavakat. – Részeg vagy?

Sebestyén poharára bökött, amelyben habnélküli söre pihent.

– Ettől rúgtam volna be? – kérdezte. Az arca már ismét komoly volt. – Csak igazat beszélek, és akár tetszik vagy nem, kezd forró lenni talpunk alatt a talaj. Lehet, még nem érzed, de csak azért van ez, mert titokban azbesztet dugtál a cipődbe. De tudod, hogy igazat beszélek. Valaki alánk gyújtott. Különben

kár, hogy nem Joli hozta az üzenetet. Nagyon jól tudja ő is, hogy valami nincs rendben. Azóta van ez, mióta Béla meg akart minket rövidíteni és…

– Egy szót sem többet – szólt közbe ismét a mérnök. – Megbeszéltük, hogy ez nem téma. – Magas homlokán verejtékcseppek fénylettek, a szeme szinte lázban égett. – Jól tennéd, ha ehhez tartanád magad.

– A főnök felhatalmazott, hogy fenyegess meg, ha kell?

– Csak arra hatalmazott fel, hogy az üzenetet átadjam. Ezenkívül nem fenyegetlek, hanem csak emlékeztetlek.

– Kösz…

– Nagyon harapós vagy ma. Talán történt valami?

Sebestyén a fejét rázta.

– Csak az történt, amit mondtál – szólalt meg. – A balatoni akciót lefújtátok. Bicegőt valahogy értesítem, nehogy ott maradjon szobornak az út mellett… Jobb lett volna, ha Joli jön. Ne érts félre, nincs semmi kifogásom ellened, Brutus.

– Mondtam már, hogy ne szólíts Brutusnak!

– Hát akkor; István. Pityunak nem hívlak, mert van egy törpepapagájom. Joli nem panaszkodott neked?

Nyílt a bejárati ajtó, mindketten felkapták a fejüket. Egy részeg állt a küszöbön, és azon volt, hogy felmérje a helyiséget. Mielőtt ez sikerült volna neki, a ruhatárosnő kituszkolta és becsapta az ajtót.

Ceh lehajtotta limonádéját, és egy másikat rendelt. Megvárta, míg elkészítik, s a mixernő magukra hagyja őket. Ekkor megszólalt:

– Miről kellett volna panaszkodnia Jolinak?

Sebestyén kutatóan nézett a mérnök kerek arcába.

– Nem említette, hogy napok óta fél, úgy érzi, mintha üvegből lenne, és mindenki belelátna? – sorolta.

Amaz a fejét rázta.

– Semmit sem mondott nekem – szögezte le.

– Mit hallottál az öngyújtójáról?

Ceh arcán zavar futott át.

– Mit kellett volna hallanom? – kérdezte kíváncsian.

– Ismerted az öngyújtóját?...

– Ismertem, azt a csicsás köveset. Várj, valami rémlik. Persze, emlékszem. Keresgélte, mert eltűnt az íróasztalából, de nem találta.

Sebestyén lapos pillantást vetett rá.

– Ennek a svájci pasasnak ugyanilyen öngyújtója van – tagolta a szavakat. – Aki látta, az mind esküdött, hogy Joli öngyújtója volt. Gondolod, hogy ez véletlen?

– Nem gondolok semmit, mert erről nem tudok.

– Joli nem említette?

– Nem.

– Csodálkozom, mert nekem megmondta.

– Nekem nem.

– Ezután kezdett félni. Már akkor mondtam Jolinak, hogy valaki alánk gyújtott, amikor meggyanúsított a főnök azzal a lakásdologgal. Hogy egy este kétszer jártunk volna Szirom kéglijében. Valaki beleköpött a levesünkbe, alig hitték. Tessék, most itt van a többi. A főnök még mindig nem akarja tudomásul venni, hogy alánk gyújtottak, de nem baj, majd megtudja, ha megpörkölődik.

Ceh kidugta nyelvét, és sebesen megnyalogatta ajkát, mintha attól félne, hogy kiszárad, és azt mondta:

– Nem kell mindjárt betojni, ha nem úgy mennek a dolgok. Ha ez a pasas nem jön, már leálltunk volna mindenről. Ezt még el kell rendezni…

Megnézte óráját, és így folytatta:

– Még van háromnegyed óránk. Lehet, ma teszünk pontot a dolog végére, de előfordulhat, hogy csak holnap.

– Éppen ideje, hogy leálljunk. Már kezdek kilenni.

– Tartsd még magad.

Megszólalt a zene, néhány pár a parkettra sietett táncolni. Kisvártatva Nánási Anna kezdett énekelni. Nem volt olyan, mint máskor, könnyed és fesztelen. Inkább görcsösnek tűnt, erőlködött, akár egy lámpalázas kezdő.

Azok ketten a bárpultnál nem vették észre azt a markáns arcú fiatalembert, aki műsor közben érkezett, és tőlük távol, a patkóalakú bárpult csúcsán foglalt helyet, majd Martinit rendelt.

Sebestyén Ottó figyelt fel az új arcra, amikor az énekesnő befejezte műsorát. Bori negédes hangján fogadta a fiatalembert. A kisiparos azon problémázott, hogyan kerülhette el figyelmét az idegen érkezése. Közben nyílt a mulató bejárati ajtaja, és egy ferde arcú lemberdzsekes férfi lépett a helyiségbe. Megállt a ruhatár előtt, és körbehordozta tekintetét a jelenlevőkön. Sebestyén alig észrevehetően intett fejével, mire a lemberdzsekes a ruhatárosnő nagy megkönnyebbülésére elhagyta a mulatót.

Sebestyén a mérnökhöz hajolt.

– Megjött a pasasunk – mondta.

– Ez biztos?

– Most kaptam a drótot. Jocó már látta, megismerné a gőzfürdőben is. A pasas Volvóval jár, természetesen bérkocsi.

Ceh le akart csúszni a bárszékről, hogy menjen, de a kisiparos visszatartotta.

– Minden percben itt lehet az illető – mondta a mérnök kelletlenül. – Eresszél. Nem jó, ha együtt lát minket. Még akkor sem, ha nem ismer.

– Már késő!

– Még nem jött.

– Már itt van.

– Hol?

– Ne hirtelen nézz oda.

Ceh lapos pillantást vetett körbe.

– Melyik az? – kérdezte.

Sebestyén a szemét villantotta a Martiniját kortyolgató fiatalemberre. A mérnök megjáratta rajta tekintetét.

– Te ismered? – fordult a kisiparoshoz.

– Életemben most látom először.

– Hát akkor miért vagy benne biztos?

– Jocó jelzéséből tudom… Azóta senki sem érkezett. Tehát a pasas Jocó előtt jött. A torkomra a kést, ha tévednék. Bori ismerősként üdvözölte. Figyeld, mindjárt ott lesz Nana is…

Békési Gábor cigarettára gyújtott, majd a pultra könyökölve a táncolókat nézte. Lagymatag hangulatban játszott a duó, kevés volt a vendég. Egyedül talán Nánási Anna próbált valami változást hozni, amikor utoljára ezen a hajnalon a mikrofon elé perdült. A legjobb formájára emlékeztetve kezdett számához, néhány taktus után azonban kishíján megcsuklott a hangja. Észrevette a bárpultnál tanyázó Békési Gábort. Bár számított annak megjelenésére, jelenléte most mégis zavarta.

Békési mosolygott, és elismerően intett a kezével. Úgy helyezkedett, hogy a szeme sarkából jól lássa a bárpult szélén az elegánsan öltözött férfit, azzal a kerek fejű, fénylő homlokú másikkal. Látta rajtuk azt a meglepetést, amelyet érkezése kiváltott. Nyomban ráismert Sebestyén Ottóra. Szirom jelentésében találkozott fényképével, amelyet titokban a felderítők kaptak lencsevégre. A másikat nem tudta azonosítani. Kissé bizonytalan volt. Prohászka Ferenc körül nyüzsgő társaság tagjainak ugyancsak megvolt a fényképük. A kerekfejűt azok között látta. Úgy tippelt, hogy Soltész lehet vagy talán Ceh István mérnök.

Ekkor fülét megütötte a mixernő harsány hangja. Valami doktortól búcsúzott. Egy idős, kopaszodó férfi húzott előtte el, ráncos arccal, nagy húsos orral. Úgy ment, mintha lopakodna. Egy pillanat, máris tovahaladt. A ruhatárnál kabátjába bújt, és elhagyta a helyiséget anélkül, hogy visszanézett volna.

Békésinek ismerősnek tűnt a ráncos arc, aztán belevágott a felismerés is. Fejében hirtelen gyanú ötlött fel. Arra eszmélt, hogy mögötte megszólalt egy búgó hang:

– Jó estét!

Békési lecsúszott a bárszékről, és udvariasan köszöntötte az énekesnőt. Nánási Anna bűbájosan mosolygott.

– Gondoltam, hogy nem fogja kivárni a telefonomat, és eljön személyesen a válaszért – mondta.

– Olyan nagy baj ez?

– Óh, ki mondta, hogy baj?

– Akkor örülök, hogy eljöttem… Meglepődött?

– Egyáltalán nem… Meglepetéssel én szolgálhatok, amely egyben kérés is.

A mixernő jött, és érdeklődött, hogy hozhatja-e a művésznő szokott konyakját. Nánási Anna kérdő tekintetére Békési mélyet bólintott a mixernő felé, aztán azt mondta:

– Fogadjunk, hogy tudom a meglepetést.

– Nem hiszem.

– Maga helyett a húgát küldi holnap velem. Így nem fog jó pontot szerezni az ismerd meg hazádat mozgalomban.

Nánási Anna a meglepetéstől úgy maradt. Alig bírt megszólalni:

– Ezt honnan tudja?

– Őszintén megvallom, hogy nem a verebek csiripelték, hanem a húga volt olyan kedves, és felhívott késő este a lakásomon. Tőle tudom. Közölte azt is, hogy nem tudom visszahívni, mert nem lesz otthon. Megbeszéltük hát, hogy holnap, azaz már ma, mikor jöjjön a lakásomhoz, ahonnan indulunk.

Amaz csak nézett, de nem jött ki hang a száján.

– Talán a húgocska valami rossz fát tett a tűzre, vagy nem ezt beszélték meg? – tudakolta kíméletesen Békési.

A mixernő érkezett konyakkal. Letette a pultra, és elhúzódott a közelükből. Nánási Anna megpróbált mosolyogni. Elég nehezen sikerült.

– Ezt beszéltük meg, csak nem hittem, hogy azonnal ajtóstól ront a házba – mondta. Igyekezett természetesnek látszani, de mozdulatai visszafogottak voltak. – Nem mondta, miért nem lesz otthon az éjjel?

– Ezt nem részletezte, minthogy semmit sem részletezett.

– És magával viszi őt?

– Ha eljön, miért ne vinném el? Legalább nem leszek egyedül, és jobban múlik az idő. Különben is csinos lány.

– Mikor megtudta, hová is készülök magával, könyörgött, hadd menjen ő. Tudja mennyire bizonytalan voltam a döntésemben. Hát menjen, ha elviszi… Remélem, vigyáz rá?

Békési szélesen mosolygott.

– Nem hiszem, hogy olyan nagy vigyázásra szorulna – vélekedett.

Nánási Anna egyhajtásra megitta konyakját. Az arcára volt írva, hogy színes löttyöt tüntetett el.

– Nem úgy értettem – búgta.

– Hát hogyan?

– Andit nem fogja nyaggatni Bélával kapcsolatban.

Békési a mellére helyezte a kezét a hatás kedvéért.

– Ezt megígérem – mondta ünnepélyesen.

– Biztos?

– Annyira biztos, ahogy itt lát… Ugyanis a húga nem hinném, hogy üzletet ajánlana Béla hollétét illetően. Így aztán mi okból faggatnám?

Nánási Anna észrevehetően elsápadt a festék alatt. A szeme ijedten rebbent, mintha attól félt volna, hogy valaki meghallotta az elhangzottakat. De senki sem volt a közelükben, és mások sem figyeltek rájuk.

– Felejtse el a délutáni beszélgetést – mondta esdekelve. – Nagyon nem szeretnék rá emlékezni.

– Már el is felejtettem.

– Köszönöm…

Békési várakozóan nézett.

Nánási Anna hallgatott. Pedig úgy tűnt, mintha mondani akart volna még valamit, és ezt gondolatban próbálja előbb megfogalmazni. Láthatóan küszködött magával, mit is tegyen. Többször körbe lesett gyanakvóan, és ilyenkor tekintete megpihent kis időre a bárpult szélén gubbasztó Sebestyén Ottón és azon a másikon. Ők ketten csendes beszélgetésbe merültek, mintha tudomást sem vettek volna másokról.

Kisvártatva az énekesnő cigarettát kért, és miután rágyújtott, megszólalt:

– Taxival jött?

– Akarja, hogy megvárjam?

Nánási Anna ijedt lett. A fejét olyan erővel rázta meg, mintha bogár repült volna a fülébe.

– Dehogyis akarom, különben is programom van, a kérdésemet pedig félreértette – hadarta egyszuszra.

Békési sajnálkozó arcot vágott.

– Pechem van – szögezte le. – Bérelt kocsival vagyok… De miért érdekes, hogy taxival jöttem-e vagy sem?

– Óh, ez egyáltalán nem lényeges.

– Valami oka csak lehetett, ha megkérdezte…

– A puszta kíváncsiság.

A mulató a zárás előtti pillanatokat élte. A mixernő folyvást a poharakkal csörömpölt a pult alatt levő mosogatóban. Viza Gyula folyamatosan kasszírozott az asztaloknál.

Békési vidáman nézett körül.

– Kezd a csatatér kiürülni. Üzen valamit a húgának? – kérdezte. Közönyös tekintettel még egyszer megnézte Sebestyént és azt a másikat. Csak most vette észre a kerekfejű sötét zakójának felső zsebéből kiálló töltőtollat. Eddig ez elkerülte a figyelmét. Most sem tűnt volna fel, ha nem egy mulatóban vannak, és a toll csíptetője nem olyan vastag. Gyanúját fokozta, hogy a férfi kissé oldalt ült a bárszéken, a csíptető pont feléje nézett. Tisztában volt jó néhány modern lehallgatókészülék működési elvével, műszaki tulajdonságával. Alapvető volt majd mindegyiknél, hogy a mikroantenna a hangforrás feltételezett irányába forduljon. Jelen esetben az antenna a csíptető volt, míg a vastag toll a készülék maga.

Nánási Anna hangja térítette magához.

– Azt üzenem a húgomnak, hogy siessen majd haza. Szeretném, ha otthon érne, mielőtt eljönnék.

– Átadom, ha egyáltalán eljön.

– Megbeszélt dolog, nem?

– Egy nőnél soha nem lehet tudni, mikor gondolja meg magát. Egyik pillanatban még rajong, a másikban már arra is képes, hogy semmire se emlékezzék.

Nánási Anna ráhelyezte tenyerét Békési pulton levő kezére. Az érintése forró volt.

– Legyen nagyon körültekintő – mondta. A hangja halk volt és visszafogott. Tekintete megállapodott az üres Martinis poháron. – Javasolnám, hogy taxival menjen, mivel már szeszesitalt fogyasztott. Az ördög nem alszik. – Visszahúzta kezét, és lassan körbepislogott, mintha azt fürkészné, hogy a vendégek milyen ütemben hagyják ott a helyiséget. – Fogadja meg a tanácsom.

– Igyekszem körültekintőnek lenni.

– Viszlát…

Békési Gábor is elköszönt, és addig nézett az énekesnő után, míg az el nem tűnt a két zenésszel a helyiség végében lévő ajtó mögött. Busás borravalót adott a mixernőnek és indult.

Sebestyén Ottó változatlanul fűzte a szót azzal a másikkal, mintha nem akarná tudomásul venni a zárórát.

Kint már felszakadt a sötétség, hajnalodott…

Békési a kocsiját nem a Kolibri előtt állította le, amikor jött, hanem a bejárattól kissé távolabb, közel egy utcasarokhoz. Túl akart eredetileg hajtani a kereszteződésen, de aztán elállt szándékától, mert ott egy Jawa motorkerékpár vesztegelt. Most nem látta ezt a piros motort. Volvója egyedül árválkodott.

Megállt kocsijánál, cigarettára gyújtott, és visszalesett a mulató bejáratára. Sebestyén még nem jött ki azzal a másikkal. Esküdni mert volna, hogy azok lehallgatták az énekesnővel történő beszélgetést. A figyelmeztető szavak nem siklottak el füle mellett, csak konkrétan nem tudta, mire vonatkoztassa. Csodálkozott Nánási Anna bátorságán, és feltételezte, nem tudhatott a lehallgatásról, máskülönben nem kockáztatta volna meg a figyelmeztetést. Hogy ezt a nő miért tette, nem tudott válaszolni.

Békési kinyitotta a kocsit, és lehuppant az ülésre. Beidegzett mozdulattal dugta volna az indítókulcsot a helyére, amikor orrát enyhe benzinszag csapta meg. Egy szemvillanás alatt átfutott benne az ok egy csomó lehetséges változata. Csupán egyetlen megoldás maradt, és mégsem ez riasztotta veszélyérzetét, hanem az énekesnő szavai, amelyek még ott csengtek fülében:

„Legyen nagyon körültekintő… Az ördög nem alszik.” Egy mozdulattal kilökte az ajtót és az ülésről az úttestre perdült…

A következő pillanatban láng csapott fel a kocsiban. A robbanás kiszakította az ajtókat, ablakokat. Üvegszilánkok repültek szerteszét. A kocsiból méteres lángnyelvek törtek a magasba.

Békési Gábor a szemben levő ház falához lapult. A robbanás jó néhány lakás ablakát kiszakította, az úttestet üvegcserepek borították. Az égő kocsi állandóan pattogott, recsegve deformálódott. A nagy zajban kivehető volt annak a motorkerékpárnak a hangja, amely váratlanul felbőgött a közeli mellékutcában, majd távolabb elhaladt. A Kolibriből is kijöttek néhányan, és nyakukat nyújtogatták az égő kocsi felé, melynek fénye mindjobban vörösre festette a házak falát.

Békési Gábor a sarokra surrant, és befordult a mellékutcába. Éppen idejében tűnt el, mert a házakból többen az utcára szaladtak, egy csomóan pedig az ablakból bámultak. Sokan kiabáltak, hogy értesítsék a tűzoltókat, a rendőrséget.

Már világos volt, de a napfelkelte még váratott magára.

Egyre-másra tűntek fel a munkába siető járókelők.

Békési csak a közeli főúton talált nyilvános telefont. Az elhárítófőnök lakásának a számát tárcsázta, amikor szirénázva elhaladt mellette az első tűzoltókocsi. Utána sorban jöttek a többiek kisebb szünetekkel.

Bana Dénes hangja álmosan csengett a kagylóból.

– Mi történt, Hód? – kérdezte. – Miért szirénáznak a mentők?

– Jelentem, a tűzoltók azok. Felrobbant a kocsim.

Pillanatnyi csend támadt, majd felcsattant az ezredes aggódó hangja:

– Nem történt baja?

– Szerencsém volt.

– Csalánba nem csap a menykő…

Békési Gábor egy villanásnyi ideig gondolkozott a válaszon, aztán kibökte:

– Nem a Fortuna fogadott a kegyeibe, hanem másvalaki. Drótot kaptam, ami igaznak bizonyult.

– Hol van?

– A Vízivárosban.

– Azonnal indulok, a Bem rakpart elején találkozunk.

Békési helyére akasztotta a kagylót, és kijött a fülkéből. Friss volt a reggel, a Duna felől vízszag érződött. Tudta, hogy miért utaznak a bőrére, és kíváncsi volt arra, hogy főnöke egyetért-e feltevésével. Azzal is tisztában volt immár, hogy a két csapda semmit sem ér, abba senki sem fog belesétálni. Nánási Andrea is várhatja a balatoni utat, azt ejteni fogják. A történtek viszont új elképzeléseket vetettek fel. A legfontosabb viszont az volt, hogy az adott helyzetben most egyetlen ember élete foroghat veszélyben.

Ez pedig az énekesnőé, Nánási Annáé volt. Idő kérdése, mikor hallgatják vissza a rögzített beszélgetést, és akkor rájönnek, hogy annak eljárt a szája.

Békési tudta, hogy mostantól versenyt fog futni az idővel. Remélte megnyeri céljának az elhárítófőnök beleegyezését, hogy ott csapjon le, ahol most erre komoly lehetőség adódik.

13

Bana Dénes már kora reggel megérkezett hivatalába. Arca gyűrött volt, szeme alatt sötét karika húzódott. A szobájában Pintér alezredes várta. Az elhárítófőnök, miután Hódtól értesült a történtekről, a kocsijában levő telefonon berendelte az oszályvezetőket, és intézkedett, hogy Zimonyi alezredes szakértőt küldjön a helyszínre, aki segít a tűzoltóknak a robbanás okának megállapításában. Pintér érkezett leghamarabb, mert közel lakott a minisztériumhoz.

– Gyors intézkedéseket kell tennünk – közölte az ezredes. – De ne vágjunk a dolgok elébe, várjuk meg a többieket. Addig intézkedj Béla, hogy kiadják Veresné körözését.

– Mi történt?

– Megölték.

– Akkor miért a körözés?

– Mert a holttestét eltüntették, akárcsak Szirom esetében. Hód viszont látta az asszonyt holtan.

Pintér leesett állal bámult.

– Hol történt? – kérdezte kisvártatva.

– Sebestyén tanyáján. A tetemet Beleznayék orra előtt lopták ki.

– Gábor hanyatt esik, ha megtudja.

– Majd előbb leültetjük. A körözést úgy adasd ki, hogy a holttestet keressük.

A köpcös termetű alezredes elsietett. Mikorra visszajött, már megérkezett Beleznay őrnagy és Zimonyi alezredes a bűnügyi technikai osztály és laboratórium vezetője.

– Szakértőink már a helyszínen vannak – jelentette Zimonyi.

Bánát érdekelte az éjszaka végzett vizsgálat eredménye a mikronyomokról, amelyet Hód a Citroënből szedett össze.

– Még várnunk kell egy keveset – folytatta Zimonyi a tájékoztatást. – Hogy bizonyosságot szerezzünk, vegyi próbára is szükségünk volt. Ez pedig időhöz kötött.

– Mennyi az a kevés? – érdeklődött az ezredes.

– Talán egy óra…

Bana Dénes a történtek sorrendjében ismertette a jelenlévőkkel az éjszaka eseményeit, Hód útját és beszélgetését mind Nánási Annával, mind annak húgával. Taglalta Hód Kolibriben tett látogatását, tapasztalatait, majd gépkocsijának felrobbantását.

Az osztályvezetők döbbenten hallgatták a beszámolót. Később Pintér Béla így szólt:

– Ilyenre nem volt még példa… Ez a robbanás ellenfeleink elszántságát és felkészültségét mutatja. Ezenkívül itt van a két gyilkosság, amelyek nagyon rövid időn belül zajlottak le. Előbb az emberünk, Szirom Béla, most pedig a feltételezett kémhálózat egyik jelentős tagja, ez a Veresné lett az áldozat.

Beleznay hozzászólásában embereit védte, akik Veresné nyomát követték. Azt fejtegette, hogy nem hibáztak, mert éjszaka jutottak el Sebestyén telephelyéhez, és nem volt idejük megfelelően tájékozódni az összes körülményről. Így nem tudhatták, hogy a telep hátul egy másik utcáig nyúlik. Elmondta, hogy jelenleg ott egy csoport figyeli a várható eseményeket, azokat, akik betérnek oda. Pasaréten két helyről is azt a villát tartják szemmel, ahol Hód lakik. Egy másik csoport, amelyet az éjszaka folyamán állítottak készenlétbe, várja az utasítást, hogy mikor utazzon a Balatonhoz figyelésre és követésre.

– Ezt az akciót töröljük – vetette közbe az ezredes.

Pintér felkapta a fejét.

– Nyaralót se keressünk tovább? – kérdezte.

– Most már szükségtelen…

– Akkor lefújom ezt.

Bana egy pillanatig gondolkozott, majd azt mondta:

– Gábor! Két embert azért küldj Udvariba… Nézzenek ott körül, netán felbukkanna egy piros Jawa motorkerékpár. Ha gyanús fickó találnának, próbálják megtudni kicsoda, micsoda… Most már nem fogunk gatyázni.

– Lecsapunk a társaságra? – kérdezte Beleznay.

Bana a fejét rázta.

– Még nem – mondta. – Nem vagdalódzunk így vaktában. Keveset érnénk el, ha most letartóztatnánk őket. Nincs közvetlen bizonyíték a kémtevékenységre, és semmi sem kecsegtet, hogy ilyet találunk náluk.

– Hát akkor? – tudakolta Pintér.

– Ha a kémtevékenységre nem is, de másra bizonyítékot találhatunk. Például a gyilkosságra. Ezzel a bizonyítékkal már lecsaphatunk rájuk. Azzal ütünk, amivel tudunk. A vizsgálatot aztán úgy irányítjuk, hogy kiderüljön a kémtevékenységük és más egyéb bűnös tettük.

A meggyilkolt Szirom Béla főhadnagy korábbi jelentései és Hód felderítése alapján összeállították a gyanúsítottak listáját. Első helyen Sebestyén Ottó szerepel, majd a meggyilkolt titkárnő, Veresné és az énekesnő Nánási Anna. Feltételeztek további segítőket, mind az Elektrix Szövetkezetnél, mind pedig a kisiparos alkalmazottai között. Veresné immár nem jöhetett szóba, maradtak tehát a többiek. A legjelentősebb személyt, aki irányította és mozgatta a kémhálózatot, nem tudták meghatározni. Még csak gyanújuk sem volt a személyre. Egy dologban azonos volt a véleményük. Az illető nem lehet az úgynevezett segítők körében, tehát nem dolgozik a szövetkezetnél, sem a kisiparos alkalmazásában nem áll. Az is eldöntött kérdés volt, hogy a Kolibrinek nem mindennapi szerep jutott. Itt találkoztak a kémhálózat tagjai, már akik ismerték egymást. Ide hoztak híreket, és innen továbbítottak üzeneteket.

Beleznay óvatosan fogalmazott a várható eredményt illetően, amikor hangot adott véleményének:

– Mit csinálunk, ha a vizsgálat során nem jutunk eredményre a főnök kilétével kapcsolatban, és nem sikerül kétséget kizáróan bizonyítani a kémtevékenységet? – kérdezte.

Aztán így folytatta:

– Lehet, talán a gyilkos személye is homályban marad. Tételezzük fel, hogy őszinte vallomást kapunk néhány kompromittált személytől, és bizonyítjuk bűnrészességét a gyilkosságban. De mit ér az egész, ha a főkolompos kiléte rejtély marad, és nem jutunk a nyomára? Ezért javaslom, alaposan fontoljuk meg akcióinkat, hogy kikre csapunk le és mikor.

Az ezredesnek az volt a véleménye, hogy a kezükben levő szálak mindegyike tovább gombolyítható. Az értékelések azt mutatták, hogy a kémszervezet irányításában hiányosságok mutatkoznak. Erre utaltak az elkövetett súlyos hibák is. Joggal következtethettek arra, hogy a titkosság és konspiráció kérdésében sem állnak magas fokon. Tapasztalatból azt is tudták, hogy teljesen a háttérből, felderítetlen fedezékből nem lehet minden tevékenységet irányítani. A főnöknek szüksége van összekötőre, akivel mozgatni tudja a szálakat. Ezt az összekötőt kell felderíteni, mert ez elvezethet a főkolomposhoz.

– Bízom Hódban, hogy megtalálja ehhez a személyhez az utat – hangsúlyozta az ezredes. – Mostani elgondolása az adott helyzetben szükségszerű és helyes. Ha gyors eredményt akarunk, kockáztatnunk kell. Ehhez a kulcs Nánási Andrea, az énekesnő húga.

Pintér Béla Hód módszerére volt kíváncsi.

– Felfedi magát a lány előtt – folytatta az ezredes –, hogy a nővért megközelíthesse. Persze az nem fogja tudni, hogy valójában kicsoda Békési Gábor. A csapda most az énekesnő lakása lesz. Meggyőződésem, hogy likvidálni akarják.

Az osztályvezetők feszült csendben hallgatták az ezredes beszámolóját Hóddal történt beszélgetéséről. Nem volt ellenvetésük Hód tervével szemben.

Békési Gábor tervét az énekesnő húgára építette, akit meg akart nyerni céljának eléréséhez. Tudta, az énekesnő életveszélyben van. Csak idő kérdése volt, hogy mikor hallgatják vissza a rögzített beszélgetésüket, amelyet Ceh István vett fel. Arra az elhatározásra jutott, ha a helyzetet a maguk javára akarja fordítani, azonnal cselekedni kell.

Bízott abban, az énekesnő ha rá nem is, de a húgára hallgat. Vallomásra akarta bírni, hogy őszintén tárja fel kapcsolatát a kémszervezettel, számoljon be eddigi tevékenységéről. Remélte, így eljut a

főkolompos személyéhez. Azt a pillanatot akarta kihasználni, amikor Nánási Anna rádöbben, hogy korábban mire is vállalkozott.

Miközben az elhárítás vezérkara a soron következő feladatokat tárgyalta, befutott a jelentés a Volvo felrobbantásáról. A tűzoltók a kocsiban két benzinkannát is találtak az ülések között. Szétnyíltak, akár a felhasított konzervdobozok. Feltalálási helyük egyben elárulta a robbanás központját. Egy gyufásdoboz nagyságú, összezsugorodott tárgyat is találtak. A szakértő megállapította, hogy ez volt a szikrát adó szerkezet, amelyet távolról rádióhullámok útján hoztak működésbe.

– Az a motorkerékpáros figyelte a kocsit, aki a robbanás után elhajtott a helyszínről – jegyezte meg Pintér Béla. – Megvárta, míg Hód elfoglalja a helyét, aztán működésbe hozta a kannához csatolt gyújtószerkezetet… Ezek jó előre felkészültek a merényletre és ráharaptak Hódra.

– Lényegében Hódnak a csalétek szerepét osztottuk ki – vette át a szót az ezredes. – Ezek most meg akarnak szabadulni Szirom rokonától, méghozzá mihamarabb.

Zimonyinak érthetetlen volt a merénylet oka.

– Miért akarják eltenni láb alól? – kérdezte.

Bana néhány lényeges körülményt említett, majd azt mondta:

– Tartanak attól, hogy valami úton hozzájut a találmányhoz. Meggyőződésük, hogy Szirom elorozta előlük, ezért végeztek vele. Mikor az állítólagos unokatestvér megjelent Svájcból, úgy okoskodtak, hogy a Szirom által megszerzett találmányért jött. Feltételezik, hogy az eldugta, így az unokatestvér megtalálhatja. Csak az a megnyugtató részükre, ha előbb találnák meg a találmány leírását, vagy pedig fizikailag kikapcsolnák a rokont, ahogyan azt Szirommal tették.

Kisvártatva Zimonyit elszólították. Nemsokára jött is vissza, kezében papírt lobogtatva.

– Jelentem, megkaptam az eredményt – mondta.

A hír mindannyiukat felcsigázta.

– Sikerült? – érdeklődött az ezredes, és cigarettát dugott ajkai közé.

Zimonyi a laboratórium jelentéséből idézett:

– Kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a rendelkezésünkre bocsátott minta emberi gyomorból kerülhetett a feltalálás helyére. Kimutathatóan hússzármazékot, konkrétan téliszalámit tartalmaz, amelyet kenyérrel fogyasztottak… Egyebet nem találtunk.

– Ennyi elég! – csattant fel az ezredes. – Kezünkben a bizonyíték. Hód helyesen következtetett, hogy a kérdéses éjjelen Sebestyén kocsiján szállították a már megmérgezett Szirom Bélát.

Pintér mindezt azzal toldotta meg, hogy most már bebizonyosodott, a kisiparos színlelte gépkocsijának az ellopását, és ezzel részese a gyilkosságnak.

– Sebestyént most már nyugodt szívvel lekapcsolhatnánk – fejezte be szavait.

Bana utasította Beleznayt, hogy gondoskodjék a kisiparos azonnali figyeltetéséről. Nem kell megvárni, míg megjelenik a telepén, hanem menjenek eléje a lakásához.

– Egy pillanatra se tévesszétek szem elől – mondta.

– A kapcsolataira is figyelünk, hogy esetleg kivel vagy kikkel találkozik.

– Úgy van…

– Máris intézkedem, és több csoportot helyezek készenlétbe.

– Egy pillanat – szólt közbe az ezredes.

A szikár őrnagy visszasüllyedt a fotelba, és várakozóan nézett.

– Nánási Anna lakhelyét is helyezd figyelés alá – folytatta az ezredes. – Most nem Szirom lakása az érdekes, hanem az övé. Béla a ház közelében lesz a lehallgató kocsival. Hód miniatűr adójának segítségével minden szót hallunk a lakásból, és rögzíteni tudunk. Erre a biztonság miatt is szükségünk van. Nem akarom, hogy valami galiba történjen, és ne időben tudjunk erről.

Pintér feljegyezte az utasításokat.

– Vaskos fogás lenne, ha minden a terv szerint alakulna – mondta.

– Nincs sok lehetőségünk a válogatásra, ezért be kell jönniük a mi utcánkba.

– Kérdés, hogy mikor?

– Veresné példája bizonyította, hogy ezek nem sokat haboznak. Gondolom, most melegében elszánják magukat. Remélem sikerül Hódnak jobb belátásra bírni az énekesnőt… Ne feledkezzünk meg erről a mérnökről sem, aki lehallgatta az éjjel Hód beszélgetését az énekesnővel.

Pintér eltette noteszét.

– Ceh Istvánnak hívják – mondta. – Szirom jelentéseiben csak elvétve fordult elő. Semmi gyanú nem utalt rá. Az énekesnő társaságához tartozik, és az Elektrixnél dolgozik.

Zimonyi felkapta a fejét.

– Lehet, ő készítette azt a műszert, amely távolból lehetővé tette a Volvo felrobbantását.

– Mindenesetre elektromérnök – jegyezte meg Pintér.

Bana közbeszólt:

– Akkor helyben vagyunk.

Beleznay azt nem értette, hogy mi szükség volt Hód és az énekesnő beszélgetésének a lehallgatására azoknak, ha már eleve elhatározták, felrobbantják a Volvót Békésivel együtt.

Az elhárítófőnök helyett Pintér Béla válaszolt, mert több körülményt ismert régebbről.

– Kíváncsiak voltak, vajon kapott-e Békési valamiféle üzenetet, értesítést olyan dologról, amely Szirommal függhetett össze.

Beleznay bólintott, majd újabb kérdéssel állt elő:

– Ezredes elvtárs, mi legyen a feladatuk az énekesnő lakását figyelőknek?

– Mint említettem, Béla a lehallgatókocsiban lesz, a házhoz közel. Ha netán a lakásból Hód segítséget kérne, vagy Béla azt hallaná, hogy bajba került, késedelem nélkül be kell rontani a lakásba. Ezért minél közelebb legyetek ahhoz.

– Kipróbált helyünk van. Onnan tartjuk szemmel a lakást, ahonnan Sziromét figyeltük. Látjuk tehát, hogy kik érkeznek fel az emeletre. Egy másik csoport az utcáról figyeli a ház bejáratát. Ha ismerős érkezne, rádión jelzést adunk az emeleten levő figyelőknek.

– Helyes – mondta az ezredes.

Megnézte óráját, és így folytatta:

– Az akció pontban kilenckor indul. Addigra helyezkedjetek el. Mi hír Sebestyén telepénél?

Beleznay a fejét ingatta.

– Jelentem, nincs változás – mondta. – Ez ideig senki sem érkezett, de most már várható, hogy nemsokára megindul a nyüzsgés, jönnek a kisiparos emberei. Tartok attól, hogy annyi embert nem tudunk később követni, mint ahányan onnan útrakelnek különböző helyekre.

Bana néhányat szívott cigarettájából, aztán elnyomta a hamutartóban.

– A feltételezett dolgozókat nem kell követni – szögezte le. – Másokat azonban igen… Soha nem tudhatjuk, ki esik oda be. Nánási Annánál előnyösebb helyzetben vagytok, mert ott olyan személy felbukkanására számíthatunk, aki az énekesnő társaságához tartozik. Tehát a főmérnök úr baráti köréből vagy a Kolibriből netán valami törzsvendég vagy alkalmazott… Bélától majd kapsz fényképeket Prohászka Ferencről és a többiekről, akik a szövetkezetnél dolgoznak. Ezeket még akkor beszereztük, amikor Szirom jelentést tett róluk. A mulató dolgozói közül a két zenészről és Viza Gyula főpincérről készítettünk titokban képeket, mert ők megfordultak az énekesnő lakásán is. Törzsvendégekről nincs fényképünk, úgyhogy ez fehér folt a számotokra. Meg kell birkóznotok azzal a nehézséggel, hogy a kaput figyelők ilyen személy érkezése esetén nem adhatnak jelt.

Pintér Béla jelentkezett szólásra.

– Honnan az időpont, ezredes elvtárs? Miért pont kilenckor kezdjük az akciót? Addig még másfél óránk van. Kezdhetnénk előbb is.

Bana Dénes a fejét rázta.

– Szükségtelen előbb kezdeni – szögezte le. – Ugyanis Hód most puhítja az énekesnő húgát, ezenkívül Nánási Anna menetrendszerűen reggel kilenckor bújik ágyba, és délután kettőig alszik. Ezt barátai, környezete mind tudják. Addig még másfél óránk van, felkészülünk. Ha a nőt valaki meg akarja lepni, akkor csak a két időpont között cselekedhet. Erre számít Hód is, ha nem jön közbe valami zavaró körülmény vagy egyéb más dolog.

– Részünkről semmi nem jöhet közbe – mondta a köpcös alezredes.

– De ott vannak ők, az ellenfeleink. Kiszámíthatatlan, hogy őket netán mi zavarhatja meg. Az események azt mutatják, hogy megbolydultak. A kémhálózat egyrészt támadásba lendült a gyanús unokatestvér, Békési ellen, másrészt védekezésre kényszerülhet, ahol úgy érzi, ez szükséges. Remélem, Hód azóta már dűlőre jutott Nánási Andreánál.

Időközben a pasaréti villában a tervnek megfelelően alakultak a dolgok. Nánási Andrea azt már korábban sejtette, hogy nővére valamibe belekeveredett, kellemetlen helyzetbe került Prohászka Ferencet és társaságát illetően. De arra nem gondolt, hogy ez a helyzet a Belügyminisztérium elhárítószerveire tartozik.

Békési Gábor sem teketóriázott, miután megkapta az engedélyt. Kellő előkészítés után felfedte magát, és arra kérte Nánási Andreát, hogy türelemmel hallgassa végig, és higgyen abban, hogy segíteni akar mind rajta, mind pedig a nővérén. Az egész ügyről csak annyit mondott el, amennyit közölhetett, de a lényeg érthető volt. Taglalta Szirom Béla főhadnagy meggyilkolását is.

Nánási Andrea egyfolytában cigarettázott, szó nem hagyta el ajkát, csak kerekre tágult, nagy barna szeme tanúsította határtalan megdöbbenését. Később aztán megjegyezte:

– Tudtam, hogy maga valaki más, mint akinek mutatja magát. Ezért is faggattam. Most hát megtudtam kicsoda valójában. De miért mondta el mindezt? Hogy nekünk segítsen, illetve Annin? Róla nem hittem, hogy ilyen messzire ment. Úristen, méghogy kémkedés és bűnrészesség gyilkosságban!

Békési bizonytalan mozdulatot tett kezével.

– Lehet, még nem süllyedt ilyen mélyre – mondta. – Hogy ezt eldöntsük, elsősorban neki kell őszintének lennie. Talán még jóvátehet valamit, ha a segítségünkre lesz. És az sem biztos még, hogy bűnrészes a gyilkosságban. A gyanú viszont fennáll.

– Nem hiszem, hogy tudott volna Béla meggyilkolásáról. Talán kényszerítették, hogy hagyja cserben Bélát, de hogy közrejátszott volna, azt kétlem. Persze, ez mit segít rajta?

– Ezt majd akkor tudjuk meg, ha minden mozzanatot tisztán látunk. Most az a lényeg, hogy rábírjuk az őszinte beszédre és megbánásra.

Nánási Andrea tétován nézett körbe, mintha segítség után kutatna, a szeme megakadt a telefonon.

– Most azonnal beszélek vele – mondta. Állt volna fel a fotelból, de Békési lágyan visszanyomta.

– Várjunk egy keveset…

– Higgye el, hogy hallgatni fog rám. Napok óta tudja, milyen bajban van. Ráveszem, hogy mindent őszintén mondjon el nekem. Ígérem, szó szerint továbbítom magának!

– Nekem kell elmondania… Ezenkívül előbb most gondolkozzunk.

– Min gondolkozzunk?

– Képzelje magát a helyébe, ha most minden bevezető nélkül nekiszegezné a kérdést azzal a felkiáltással: mindent tudok, ne is tagadd!

– Ismerem őt. Tudom, hallgatni fog rám. Miért nem akarja, hogy én beszéljek vele?

Békési szembefordult a fiatal nővel. Nánási Andrea csinos arcán vibrált a feszültség, az ajka remegett, tágra nyílt szemében a kétség bujkált. Békési tartott attól, hogy kitörni készül egy hisztérikus sírás. Megnyugtatásként rátette kezét a nő karjára, és azt mondta:

– Kérem, bízza rám ezt a dolgot. Nem lehet ajtóstól rontani a házba. Ennek megvan a maga formája és módszere. Maga sokat segíthet nekünk, de akkor azt tegye, amit mondok. A nővérének magának kell dönteni. Persze, beszélni fog vele. De megkérem, csak azt mondja, amit mi akarunk. Jelen pillanatban tehát nem mondhat többet, mert akkor könnyen elvethetjük a sulykot, és ellenkező eredményt érünk el. Ön után én szeretném legjobban, hogy nővére valamit javítson a helyzetén, amelybe belekerült… Megértett?

Nánási Andrea bólintott, és újabb cigarettára gyújtott. Nagyon kívánta a kávét, otthon a reggelt mindig ezzel kezdte. Békési emlékezett, hogy látott a feltöltött konyhaszekrényben babkávét. Kimentek megkeresni. Akadt villanydaráló is, és rövid keresgélés után rábukkantak a kávéfőzőre. Miközben a kávéra vártak, Nánási Andreát érdekelte, hogy konkrétan hogyan segíthet.

– Akkor mit mondjak majd neki?

– Csak annyit közöljön, hogy maga bajban van.
– De milyen bajban?
– Ezt ne részletezze…
– Anni megijed majd.
Békési Gábor biccentett.
– Éppen ezt akarom – mondta. – Csak ijedjen meg. Közli, hogy útban vagyok hozzá, és azt kívánja, beszéljen velem. Hangsúlyozza, bennem megbízhat, nem vagyok semmi bajnak az okozója, és sokat segíthetek…
– Egy kicsit nem fejtené ezt ki bővebben és konkrétabban? – vetette közbe Nánási Andrea.
Békési hosszú percekig magyarázott, aztán megismételte szó szerint, hogy mit kíván.
– Közölje vele, hogy senkit se eresszen be, még Prohászkát sem – fejezte be szavait.
– Gondolja, hogy ő is…
– Nem gondolok semmit – szólt közbe Békési. – A lényeg, hogy egy lélek se menjen be, míg oda nem érek! Ez érthető.
Nánási Andrea megragadta Békési karját.
– Ugye segít rajta – mondta esdeklően. – Nemcsak felhasználja az érdekében, hanem egyben segít is.
– Mindent megteszek. Remélem őszinte lesz, és ez enyhít helyzetén, de más egyebet nem ígérhetek.
Miután megkávéztak, Nánási Andrea felhívta nővérét. Néhány perccel múlt nyolc óra. Tudta, hogy nővére ezekben a percekben a fürdőszobában kozmetikázza magát. Mindig ezt tette lefekvés előtt.
Békési Gábor szorosan ott állt a készüléknél, hogy megszakítsa a vonalat, ha a beszélgetés nem megfelelően alakulna. Afelől nem volt kétsége, hogy Nánási Andreában megbízhat. Amaz nem nyomta füléhez a kagylót, így hallotta, amikor felvették a kagylót.
Nánási Anna hangjából aggodalom csendült ki. Az érdekelte, hogy húga miért nem aludt otthon az éjjel. Egy szóval sem említette, hogy Békésivel szót váltott a Kolibriben, és mi történt kint az utcán a kocsijával. Pedig már akkor tudta, hogy húga nem lesz otthon. Azt kérdezgette, hogy húga honnan telefonál.
– Nyugodj meg, hogy rendes helyen vagyok – közölte Nánási Andrea, majd hosszú pillantást váltott Békésivel. – De az a helyzet, hogy bajba kerültem…
– Az istenért, mi történt veled? – csattant fel a nővér.
– Most elégedj meg annyival, hogy bajban vagyok, és nagy szükségem lenne a segítségedre…
Békési helyeslően intett fejével.
– Sokat tehetsz értem, hogy kimásszam a bajból – folytatta Nánási Andrea. – Ehhez azonban az kell, hogy most azonnal beszélj egy ismerősünkkel, aki oda megy hozzád, és bővebben mindent elmond…
Mélyet lélegzett és így folytatta:
– A másik fontos dolog pedig az, hogy míg egyedül vagy, ne vedd fel a telefont, és senkinek ne nyiss ajtót. Megértetted?
– Szent ég!
– Ne sápítozz, kérlek…
– Te ittál Andi vagy félrebeszélsz?... Kit fogadjak? Ki az az ismerős?
– Akarsz segíteni?
Amaz kifakadt;
– Te hülye vagy! Persze, hogy akarok segíteni. De azt beszéld, milyen bajba kerültél?!
– Elégedj meg annyival, hogy Bélával kapcsolatos…
A nővér úgy elkezdett hadarni, alig értették a szavát: – Az nem… Mi közöd… Béla semmi olyat… Egyáltalán hogyan jött…
– Lassabban, mert semmit sem értek – szólt közbe Nánási Andrea.
– Mi kapcsolatos Bélával? – tudakolta remegő hangon az énekesnő.
– Minden, ami történt velem… A többit Békésitől fogod megtudni, siet hozzád, egy félóra múlva nálad van. Csak ő segíthet neked. Hallgasd őt meg, és cselekedj belátásod szerint, így minden megoldódhat. Érted, Anni?!

Pillanatnyi csend támadt, aztán felhangzott az énekesnő elcsukló sírása:

– Éreztem, hogy valamibe belekeveredsz. Tudtam, nem úszód meg a nyüzsgést. Az este lent volt ez a Békési a mulatóban, de nem hittem, hogy veled is tárgyalt, és nem leszel ma itthon. Csak most reggel hittem el, amikor láttam az üres lakást. Azt tudod, hogy vele…

Hirtelen elharapta szavait, majd így folytatta:

– Már össze-vissza beszélek. Kezdem sejteni, miről akar velem tárgyalni, de már egyszer mondtam, hogy nem segíthetek. Nem tudom, hol van Béla… Most biztos ott vagy nála, és ő melletted áll.

Nánási Andrea kétségbeesetten nézett választ várva. Békési a fejét ingatta, majd a telefon mellett levő jegyzetre sebtében felírt egy számot.

– Tévedsz – mondta Nánási Andrea. – Nem nála vagyok, de találkoztam vele. Akkor kért meg, hogy hívjalak fel, mert csak te segíthetsz rajtam. Rosszul hiszed, hogy itt lenne mellettem.

– Honnan beszélsz?

– Megadom a telefonszámot – közölte Nánási Andrea és bediktálta a noteszra írtakat. – Ha akarsz, hívj vissza, de most rögtön… Később már ne használd a telefonodat…

Békési lassan mozgatta a száját, hogy amaz leolvashassa a szavakat…

– Netán valaki hívna – folytatta Nánási Andrea –, a készüléked foglaltat jelezne… Ha viszont utána nyomban nem veszed fel a hívást, az illető tudja, otthon vagy, mert előbb beszéltél. Annikám fogadj szót, és segíts rajtam azzal, hogy meghallgatod Békési. Három rövidet fog csengetni.

Mielőtt még az énekesnő válaszolt volna, Nánási Andrea a kívánságnak megfelelően letette a kagylót.

– Most mi lesz? – kérdezte ijedten.

Békési vállat vont.

– Mi lenne? – mondta. – Vissza fog hívni.

– De ez nem a maga telefonszáma.

Mintegy vezényszóra tompa telefoncsörgés hallatszott. Erre kihúzott egy fiókot és kiemelte a benne levő telefont. A kagylót aztán átadta a csodálkozó Nánási Andreának.

Amaz alig bírt megszólalni.

– A lelkedre kötöttem, hogy ne telefonálj. Tedd le azonnal a kagylót. Már bennem sem bízol?

Kattant a készülék. Békési a fiókba tette a telefont, és a helyére tolta.

– Mit mondott a nővére?

– Magát szidta. Majd megőrül a várakozásban.

– Csak hadd puhuljon.

– Azt tudom, hogy maga nem sajnálja, de én igen, mert bármit is tett, a nővérem – mondta csendesen.

– A gondolatoknak időt kell hagyni. Elvégre ő most kényszerhelyzetbe került. Azon az úton, amin eddig járt, már nem mehet tovább. Más kérdés, hogy ez a felismerés mit okoz nála. Abban biztos vagyok, hogy ezzel a telefonnal sokat segített rajta.

– Tehetek még valamit?

Békési a fejét rázta. Felemelte a kagylót, tárcsázott, de nem várta meg a csengést, hanem letette a kagylót.

– Megkérem, maradjon itt, és várjon meg, míg visszatérek.

Végszóra csengettek. Békési egy fiatal, élénk szemű nővel tért vissza. Bemutatta őket egymásnak, aztán elköszönt.

– Meséljen el mindent Andi, és ezzel pont kerül a dolgok végére.

Nánási Andrea félszegen mosolygott.

– Végre, hogy egyszer már a keresztnevemen szólít – mondta. – Azt hittem, hogy ezt tiltja a szabályzatuk.

14

Nánási Anna a csengetést követően nyomban ajtót nyitott. A nappali fényben csinossága megkopott. Sápadt volt, és minden ízében remegett. Beengedte Békési, majd gyorsan becsukta az ajtót, hátával nekidőlt, és mélyet sóhajtott. Ha játszott, azt olyan jól csinálta, hogy egy rendezőnek is kifordult volna szájából a cigaretta.

– Örülök, hogy látom – mondta. A hangja lassú volt és fátyolos, mintha éppen túl lenne egy üveg pezsgőn a jobbik fajtából. – Tudtam, hogy megússza…

– A szavaiból ítélve kellemesebb fogadtatást el sem képzeltem.

Amaz beletúrt hajába, és felvetette a fejét. Tekintetében nem volt ravaszság.

– Nekem most minden összejött – mondta. – Most legfőképpen Andin akarok segíteni. Mit tegyek, hogy kimásszon a bajból? Egyáltalán milyen bajban van?

Békési elsiklatta füle mellett a kérdést.

– Mióta Andival beszélt, nem hívták? – tudakolta.

– Senki sem hívott. Különben is, Andi azt tanácsolta ne vegyem fel a telefont. Persze ez csak addig érvényes, míg nem fekszem le. Előtte kihúzom a dugót, nehogy felkeltsenek valami ostobasággal.

– Most még nem iktatta ki.

Amaz a fejét rázta, aztán elrugaszkodott az ajtótól, és megindult a szobába. Lenge, bokáig érő háziruhában volt, amely szinte libegett utána.

– Jöjjön – szólt.

Békési követte. A csinosan berendezett szobából két kisebb helyiség nyílt. Egyiknek nyitva volt az ajtaja, látni lehetett a megvetett ágyat. Nem volt nehéz kitalálni, hogy az kit vár.

Nánási Anna széles mozdulattal helyet mutatott az egyik fotelban. Maga a heverőre ült, és cigarettára gyújtott.

– Rajta, kezdjen hozzá, hogy mire kíváncsi – kezdte.

– Örülök, hogy ilyen sürgős ez.

– Nem számítottam látogatóra. Így bekaptam egy altatót mikor hazatértem. Szörnyen ideges voltam, és ilyenkor segítségre van szükségem az alváshoz. Mivel került bajba Andi, és mi az a Bélával kapcsolatos dolog?

– Egy vallomással tartozom.

– Régen nem hallottam semmilyen vallomást férfitől.

– Csalódást fog okozni. Ugyanis nagy szerencsére Andi nincs semmiféle bajban.

Nánási Anna csodálkozva nézett.

– Ezt nem értem – mondta. – Hiszen Andival beszéltem, és ő mondta…

– Én vettem rá, hogy mit mondjon – vetette közbe Békési. – Azért tettem, hogy beszélni tudjak magával. Más nem jutott az eszembe, így biztos voltam, hogy alkalmam nyílik a találkozásra.

Az énekesnő egy szemvillanás alatt összement. A tartása elernyedt, a szeme beesett. A szája is legörbült, és szipogni kezdett, mintha a sírás fojtogatná.

– Andin csodálkozom – makogta. – Nem hittem, hogy így becsap. Abban a meggyőződésben voltam, igazat beszél, bajban van, segítenem kell rajta.

– Örüljön, hogy nincs baja.

– Becsapott!

– Az én bűnöm, őt ne szidja.

– Hogy tudta rávenni, hogy hazudjon?

Békési kissé megemelte a hangját, amikor megszólalt:

– Mindenre hajlandó volt, csakhogy segítsen a nővérén. Még erre a kis hazugságra is. Tudja, hogy maga bajban van és kétségbeesett… Valóban azért jöttem, hogy segítsek. De nem Andin, hanem magán… Most például az a meggyőződésem, hogy hívatlan látogatót kap rövidesen, és rosszul járhat.

Nánási Anna nem tagadta meglepetését.
– Rosszul járhatok? – kérdezte.
– Igen. Úgy, mint Veresné.
– Veresné hogy járt?
– Nem tudja?
Nánási Anna a fejét rázta, tekintete kíváncsi volt Nem úgy viselkedett, mint aki tudja, hogy mi történt a titkárnővel.
– Honnan tudnám?
Békési mélyet sóhajtott, és azt mondta:
– Úgy járt Veresné, ahogyan Szirom Béla…
Nánási Anna megrázkódott, mintha a villám csapott volna bele. A tekintete tompa lett, a cigaretta kiesett ujjai közül. Aztán a kezébe temette arcát, és hangtalanul kezdett zokogni. A teste úgy remegett, mintha a hideg rázta volna.
Békési felvette a szőnyegről a cigarettát, és elnyomta a hamutartóban, majd megszólalt:
– Kérem, szedje össze magát… Kevés az időnk. Segíteni fogok, de mindent mondjon el őszintén. Legyen az bármi…
Nánási Anna ruhájának az ujjába törölte könnyeit.
– Miért akar segíteni rajtam? – kérdezte. – Miért?
– Őszinte leszek. Mert ma hajnalban figyelmeztetett, ezzel hozzájárult, hogy megússzam a robbanást. Ezért akarok segíteni és semmi másért. Kölcsönkenyér visszajár!
– Nem ezért tettem.
– Tudom.
– Megtudtam mit forralnak maga ellen, nem akartam, hogy baja essen. Megsejtettem azt is, mi történhetett Bélával. Elmondok magának mindent.
– Az elejétől kezdje, és semmit se hagyjon ki, még a lényegtelennek tűnő mozzanatokat sem.
– Ha ezt akarja, legyen…
Békési Gábor megigazította karórájának vastag láncát.
– Tehát, hogyan kezdődött? – kérdezte.
Az énekesnő szavaiból lassan kibontakozott az események láncolata…
Nánási Anna hónapokkal előbb a Kolibriben megismerkedet Prohászka Ferenc főmérnökkel. Az udvarias, simulékony modorú férfi elnyerte tetszését, de más vonzalmat nem érzett iránta. Prohászka látogatásai a mulatóban sűrűn követték egymást. A férfi sokat beszélt munkájáról, a készülő találmányáról, közben több munkatársát is bemutatta az Elektrix Szövetkezettől. Így többek között a titkárnőt, Veresnét, majd Soltész Dávidot és Ceh István mérnököt. Prohászka egy alkalommal őszintén kitárulkozott Nánási Annának, és a barátságát kérte, semmi egyebet. Szüksége volt, hogy mások kapcsolatukban bizalmas viszonyt tételezzenek fel. Nánási Anna előbb azt hitte, ez csak amolyan hiúság a férfi részéről, de az bevallotta, hogy impotens. Barátságban maradtak, Prohászka sokszor ajándékokkal kedveskedett, feljárt Nánási Anna lakására.
Ekkor lépett az előtérbe Veresné. Arra hivatkozott, hogy a szövetkezetet képviseli. Kérte az énekesnőt, hogy maradjon a főmérnök bizalmában, és tájékoztassa őt minden olyan dologról, amelyet Prohászka munkájával kapcsolatban együttlétük során kifecseg. Azt magyarázta, erre azért van szüksége, mert a főmérnököt más vállalatok meg akarják környékezni, hogy a találmányát nekik adja át.
Nánási Anna eleget tett ennek a kérésnek, annál is inkább, mert ezért a titkárnőtől rendszeresen anyagiakban részesült. Az összegekről szabályos nyugtát írt alá, amelyben az a kitétel szerepelt: információkért! A titkárnő azt mondta, telik erre a szövetkezet kasszájából. Egy alkalommal húzódzkodott úgymond a spicliskedéstől, mire Veresné lejátszotta azt a titokban felvett beszélgetésüket, amikor vállalta vele az együttműködést. Ezt követően Nánási Anna óvakodott attól, hogy bármiben ellenvetést tegyen. Pontosan beszámolt a titkárnőnek Prohászkával történő beszélgetéseiről, munkájára vonatkozó dolgokról. Közben azzal is megbízták, vigyázzon, nehogy valaki más is a főmérnök bizalmába férkőzzön.

Ez idő tájt jelent meg Szirom Béla, aki a szomszédjuk lett. Nánási Annának megtetszett a fiatalember, és kikezdett vele. Veresné nyomban lecsapott rá, faggatódzott, ki ez az ember. Nem titkolta gyanúját, hogy Szirom az énekesnőn keresztül akar Prohászkához férkőzni, természetesen a nagyjelentőségű találmány miatt. Nánási Anna ezt kétségbe vonta, de nem mert ellenkezni a titkárnővel, aki már azt is közölte vele, hogy van egy főnökük is. Nánási Anna két malomkő között őrlődött, mert Sziromnak semmit sem mondhatott el, de Veresnét sem tájékoztatta, hogy újsütetű barátja, ha finoman is, de intenzíven érdeklődik Prohászka társasága, baráti köre után.

Nánási Anna egy napon elszólta magát Szirom Béla előtt. Megemlítette, hogy Prohászka befejezett egy fontos ellenőrző kísérletet, és ezt meg is ünneplik a szövetkezeti rendezvényen. Persze mindenáron el akart menni erre a rendezvényre, ahová Nánási Annát is hívták. Ezen összeszólalkoztak, aztán hármasban elmentek, mert csatlakozott hozzájuk Andrea is.

A rendezvényen Nánási Anna nem vette észre mikor állt fel az asztaltól Szirom, majd húga is. Később furcsállta, hogy azok ketten hová is lettek. Utólag arra is emlékezett, hogy a társaságtól Veresné is elment jó időre, sőt őt megelőzően Ceh István és Soltész is. Az asztaluknál állandóan cserélődtek az ismerősök.

Veresné csak nagy sokára bukkant újból fel. Ideges volt és morcos. Egy alkalmas pillanatban félrevonta Nánási Annát, és kifakadt, hogy neki volt igaza, mert Szirom Bélát valóban a főmérnök találmánya érdekelte. Ekkor Nánási Anna jobban körülnézett, de nem látta sehol a fiatalembert és a húgát sem. Érdeklődött utánuk Veresnénél. Az asszony dühösen közölte vele, hogy Sziromot a titkárságon kutatás közben meglepték. Azt nem részletezte, hogy kik lepték meg és mi lett Szirommal. Később is csak annyit árult el, hogy vidékre vitték, és erőszakkal ott tartják, míg Prohászka Ferenc teljesen befejezi a kísérleteket és a munkát.

Nánási Anna azonban tudta, hogy ez hazugság, mert a főmérnök befejezte a találmányát, azon már nem volt semmi munkája, de ezt nem merte az asszonnyal közölni. Még jobban megijedt mikor megtudta, hogy Szirom Béla húgának kulcsával jutott be a titkárságra. Napokkal később Veresné említést tett arról, hogy íróasztalából eltűnt az öngyújtója, amelyet csak Szirom vehetett magához, emiatt rendkívül ideges volt. Nyíltan fenyegetődzött, hogy pórul jár, ha nem vigyáz a húgára, és azt nem fegyelmezi meg.

Veresné még nagyobb pánikba esett azt követően, hogy Békési Gábor felbukkant. Természetes, hogy nem hitték el meséjét, miszerint Szirom unokatestvére lett volna. Sejtették, hogy a találmány érdekli, amelyet Szirom meg akart szerezni. Nem tudták, hogy ez ideig Szirom milyen részadatokat szerezhetett meg. Gondoltak arra is, hátha ezeket elrejtette. Átkutatták a lakását, de semmit sem találtak. Később ezt megismételték, és mindent feldúltak, de ezt is eredménytelenül tették. Abban biztosak voltak, hogy Békési is kézzelfogható dolog után kutat.

Szirom további sorsáról Veresné semmit sem mondott. Nánási Anna arra is gondolt, hogy a fiatalember azért nem jött még haza, mert kerülni akarja a vele való találkozást, amiért ilyen kellemetlen helyzetbe hozta nem csak őt, hanem a húgát is. Aztán sejteni kezdte, hogy komolyabb baja történhetett. Megdöbbent, amikor meglátta Békésinél az elektromos öngyújtót, amelyet Veresnénél látott. Ezt a hasonlóságot elmondta a titkárnőnek is. Első ízben ekkor látott az asszonyon olyan rémült zavart, hogy találkozójukat is megszakították.

Másnap Nánási Anna telefonhívást kapott Ceh Istvántól. Meglepetésére a férfi azt az ellenőrző szöveget adta le, amelyet Veresnétől tudott. Amaz közölte, hogy az asszony helyébe lépett, és ezentúl vele tartja majd a kapcsolatot. Nyomban utasította, hogy menjen Békésihez, és próbálja megtudni konkrétan ideutazásának célját, miért jött válójában Budapestre. Kioktatta arra, hazudja azt, tudja, hol tartózkodik Szirom, és cserébe ezt megmondja. A mérnök feltűnően ideges lett, mikor Nánási Anna hozta a hírt: Sziromnak víkendháza van a Balatonon. Előbb azt mondta legyen társa Békésinek az utazásnál, tudja meg pontosan hol a víkendház, és a férfi mit talált ott. Órákkal később felhívta, hogy ne menjen sehová, más megoldást találtak. Húga, akinek említette az utazást, azzal állt elő, majd ő elkíséri Békésit a Balatonhoz.

Ceh István felcsigázva érdeklődött, hogy Békési az este folyamán megjelenik-e a mulatóban. Nánási Anna valahogy biztos volt ebben, és ezt az érzését közölte is a mérnökkel. Ekkor tudta meg, hogy Ceh valamit tenni akar, ami végleg elijeszti Békésit a szaglászástól. Késő este az énekesnő ismét beszélt a férfivel. Amaz ekkor mondta, hogy a távolból időzítéssel felgyújtják a kocsiját, amikor elfoglalja helyét a kormánynál.

Nánási Anna a figyelmeztetést követően megnyugodott. Látta, hogy Békési, értett a szóból. Éppen elkészült hajnalban az öltözködésével, amikor meghallotta a robbanást az utcáról. Később Viza Gyula hozta a hírt, hogy a Volvo porig égett, a roncsot csak a tűzoltók tudták megközelíteni.

Az énekesnőnek félig csukva volt a szeme, amikor befejezte szavait. A cigaretta is lógott erőtlen ujjai között. A konyhában aztán erős kávét készített, hogy valamennyire ellensúlyozza az altató hatását.

Békési időközben hosszú perceket töltött a hálóban. Mikor megjelent a konyhában, az énekesnő az asztalnál ült, és már a második pohár kávét kortyolgatta.

– Mit csinált a szobában? – kérdezte.

– Elhúztam a vastag függönyt az ablakon, hogy félhomály legyen az ágyát pedig megformáztam… Úgy fest, mintha valaki aludna benne fülig takarva.

– Hát ez meg milyen játék?

– Erre csörög a dió, arra meg a mogyoró…

– De az ágyban sem dió, sem mogyoró.

– Ez lesz a meglepetés.

Nánási Anna nagyot ásított, a tekintete élénk lett.

– Kíváncsi vagyok – mondta. – Egyáltalán honnan veszi, hogy hívatlan látogatót kapok? És miért?

– Mert megtudták, hogy az este figyelmeztetett, elárulta szándékukat, ezért esett dugába a tervük. Ezt pedig nem bocsátják meg.

– Rémeket lát. Honnan tudnák, hiszen senkinek nem mondtam el. Csak maga tudta. Honnan értesültek volna erről és kitől?

– Lehallgatták a beszélgetésünket.

Nánási Anna egy fokkal sápadtabb lett, mint volt. Arcára kiült a félelem.

– Ott a bárpultnál? – kérdezte.

– Igen…

– Honnan tudja ezt ilyen biztosan?

– Észrevettem, csakhogy már késő volt a figyelmeztetéshez. Látta Cehet vagy nem?

Amaz mélyet bólintott.

– Sebestyénnel susmogtak – mondta. – Talán az is benne van a társaságban? Ez nem lehet igaz!

– Miért ne lehetne igaz?

– Azt csak a szoknya érdekli. A háta mögött mindenki kiröhögi, úgy fest, mint a kiglancolt kertitörpe. De Ceh mit vett észre a beszélgetésünkből? Távol volt, nem hallhatott minket.

– Ő nem is, de a miniatűr műszere az igen. Felvette a beszélgetésünket, kiszűrve a más zajokat. A miniatűr készülék antennája töltőtollnak volt álcázva.

Nánási Anna tekintetében a felismerés fénye gyúlt.

– Zakójának a szivarzsebében tartotta – szögezte le.

– Pontosan ott volt.

– Egyszer már láttam nála, az a túlontúl vastag csíptető ragadott meg.

– Mikor volt ez?

– Azon a nap, amikor először találkoztunk, hogy vele fogom tartani a kapcsolatot Veresné helyett. Ezek szerint azt a beszélgetést is felvette. De miért? Mire volt kíváncsi?

– Talán azt akarta akkor dokumentálni, hogyan fogadta maga a változást. Hogy ő lépett Veresné helyébe.

Nánási Anna ijedten pislogott.

– Ezek szerint most ez a hívatlan látogató csak ő lehet – mondta.

– Feltételezem.

– Árulja már el, mi történt Veresnével. Az előbb azt mondta, úgy járt, mint Béla.
– Már válaszolt is saját kérdésére.
Amaz hirtelen felpattant a konyhaszékről.
– Azonnal menjünk el – mondta és görcsösen megkapaszkodott Békésiben. – Semmi értelme, hogy itt maradjunk. Ezek mindenre képesek.
– Nincs értelme, hogy elfussunk innen.
– Hiszen maga állítja, hogy veszélyben vagyok.
– Már nem, mert nincs egyedül.
– Tehát az a véleménye, hogy ki akarnak nyírni.
Békési kibontakozott az énekesnő szorításából, és lenyomta őt a székre.
– Bízzon bennem – szólalt meg. – Ez a pillanat kiválóan alkalmas arra, hogy Ceh István torkára fagyasszam a szót. Egyenesen a karomba fut. Beszéljünk mostantól kissé halkabban. Kinek van kulcsa a lakáshoz?
– Andinak, természetesen nekem – mondta, aztán elharapta szavait.
– Még kinek?
Nánási Anna kelletlenül szólalt meg:
– Bélának is volt kulcsa, erről Andi is tudott.
– Hol ez a kulcs?
– Azt nem tudom, Bélánál volt.
– Másnak nem volt kulcsa a lakáshoz?
– Senkinek sem.
– Prohászka?
Nánási Anna határozottan rázta a fejét:
– Minek kellett volna neki? – mondta. – Célzást sem tett erre. Mindig velem jött fel, ha nem, akkor előzőleg telefonált, és megbeszéltük az időpontot. Feri tudta, hogyan állok Bélával… Egyik sem volt féltékeny a másikra. Minek is lett volna akár Feri vagy Béla… Árulja már el konkrétan, hogy mi történt Szirommal és Veresnével? Sejtem, hogy valami szörnyűség történt vélük.
– Jól sejti, de majd időben mindenre pontos választ kap. Most nincs időm rá.
Amaz megborzongott, aztán cigarettát kért. Békési is rágyújtott. Kinyitotta a felső konyhaablakot, hogy a füst ne maradjon a lakásban. Nem akarta, hogy bármi is figyelmeztethesse a hívatlan látogatót, ha belép az ajtón.
Kintről a természetes zajok érkeztek. A ház nappali életét élte, zörgött a lift, olykor léptek koppantak a folyosón. Lentről, az udvarból néha beszédfoszlányokat lehetett hallani. Ide nyíltak a házban levő üzletek hátsó bejáratai.
Békési Gábor minden igyekezete arra irányult, hogy ébren tartsa az énekesnőt. Mihelyt annak lankadt a figyelme, nyomban olyan témát választott, amely figyelmet keltett. Tudta azt is, hogy odakint az utcán egy látszólagosan tétlenkedő furgonban minden elhangzott szavukat rögzítik. Sejtette, hogy maga az elhárítófőnök is nem kevés izgalommal füleli beszélgetésüket.
Váratlanul neszezés érkezett az előszobából. Békési megnézte óráját. Tizenegy óra múlt három perccel. Nánási Anna is felkapta a fejét, és a fülét hegyezte. A szája nyitva volt, a szeme kitágult. Békési ujját ajkára téve csendet parancsolt, és kilesett a résnyire nyitott konyhaajtón az előszobába.
Halkan kattant a zár, ahogy a kulcsot elfordították. A bevetődő világosság elárulta, hogy nyílt a bejárati ajtó, aztán csukódott. Óvatos léptek surrantak a szoba felé. Kisvártatva olyan zaj érkezett, mintha tenyérrel tömött párnára csaptak volna, majd meglepett felkiáltás hallatszott.
Békési Gábor, mintegy adott jelre kivágódott a konyhából, egyenesen be a szobába. A megvetett ágynál magas sovány alak hátát látta, a fején piros bukósisak volt, kezében kést tartott. A levegőben néhány pihe keringett, az ágyat toll borította, amely a felhasított paplanból szabadult ki.
A zajra a hívatlan látogató megfordult, de nem jutott ideje, hogy felemelje kést tartó kezét. Békési egy erőteljes karate mozdulattal gyomron rúgta. A bukósisakos átesett az ágyon. Más ettől, fekve maradt

volna, de annak mintha meg sem kottyant volna a rúgás, felpattant, és kését döfésre emelve ismét támadott. Bukósisakjának füstszínű üvege mögött csak sejteni lehetett szemének villogását.

Nánási Anna a nyitott konyhaajtóban állt, és egyfolytában sikított, mintha nyúzták volna.

Békési a keze ügyében levő fotelt perdítette a támadó elé. Amaz a váratlan akadálytól egy pillanatra megtorpant. Békésinek ez elegendő volt arra, hogy rávesse magát. Megragadta a kést tartó kezet, és egy válldobással padlóra küldte a bukósisakost. Nem engedte el, hanem gyors fogással hátra csavarta a karját. Amaz nem mozdulhatott, hacsak nem akarta, hogy karját eltörjék. Békési szabad kezével a másik nyakához nyúlt, és egy mozdulattal lecsatolta a bukósisakot.

A csapzott hajú férfi profilját mutatta. A feje hosszúkás volt, az arca ferde. Tehetetlenségében vadul forgatta szemét, és fogát csikorgatta.

Békési felismerte benne azt a motorkerékpárost, aki a pasaréti villa közelében leselkedett, amikor az énekesnő látogatást tett nála. Egy Jawával volt.

Nánási Anna már nem sikoltozott. Tágra nyílt szemmel nézte a földön heverőt.

– Ez nem Ceh – nyögte.

– Ismeri? – szólt hátra a válla felett Békési.

– Nem láttam még.

– Már kezdem gyanítani, hogy hajnalban hol járhatott ez a fickó a motorjával – jegyezte meg Békési. Rátérdelt a férfire, aztán feszített egy keveset annak karján.

Amaz olyat nyögött, mintha a hasára ültek volna.

Békési így folytatta:

– Köpje ki, hogy ki küldte. Ha nem beszél, eltöröm a karját.

– Ne feszítse!

– Akkor ki vele.

A lépcsőházból dübörgés hallatszott. Békési tudta, hogy kevés az ideje. A nyomaték kedvéért ismét mozdított egyet a férfi hátratekert karján.

– Végeznem kellett volna a nővel, aztán a könyvek közül a Futózápor címűt kellett volna megkeresnem és elvinnem – hadarta egyszuszra. – A polcon a második sorban van.

– Ki küldte?

– A főnöktől kaptam az utasítást.

– Hová kellett volna vinni azt a könyvet?

– A raktárba.

– Ki ez a főnök?

– Ki lenne más, mint Sebestyén…

Békési Gábor nehezen tért magához meglepetéséből. Még akkor is értetlenül nézett, amikor kicsapódott a lakás ajtaja, és a szoba megtelt emberekkel. Bilincs kattant a ferdearcú csuklóján, aztán máris elvezették.

Nánási Anna lerogyott a fotelba, és onnan kísérte figyelemmel az eseményeket.

Az elhárítófőnök jött sietve. Szuszogása elárulta, hogy gyalog érkezett az emeletre. Békésit nyomban behúzta a konyhába, ahol négyszemközt voltak.

– Hód, ez a pasas nem Ceh István mérnök – mondta.

– Hát nem az…

– Kicsoda?

– Egy Jawával jött, igaz?

Bana Dénes bólintott.

– A házzal szemben levő oldalon állította le – mondta. – Láttuk az érkezését, de nem gondoltuk, hogy ide tart. Aztán hallottuk a zajt és a sikoltozást a lehallgatókocsiban. Pintér azonnal jelzett, az emberek máris indultak. Mondott valamit a pasas?

Békési megismételte a ferdearcú szavait és azt mondta:

– Feltételezem, hogy ő robbantotta fel a Volvót, ezen kívül leselkedett Pasaréten is.

– Ez biztos?

Békési röviden ismertette a tényeket.

– Vaskos fogásra tettünk szert – mondta az ezredes. – Miért később kapcsolta be az adót? Azt hittük elromlott a speciális karóra.

– Ki kellett várnom egy óvatlan pillanatot. Nem babrálhattam, amikor árgus szemmel figyelt.

– Ez igaz…

– A lényeg nem sikkadt el a beszélgetésünkből.

Bana Dénes nem leplezte csalódását, hogy nem Ceh István esett a csapdába. Békésinek viszont gratulált, hogy feltevése beigazolódott, Nánási Annát valóban félre akarták állítani, mert elárulta a robbanást.

– Kiderült, hogy ki a főnök – vélekedett az ezredes. – A kép most már összeállt.

Békésinek mindez nem tetszett, mert a főkolompost illetően másra számított, és álmában sem gondolt volna Sebestyén Ottóra.

– Valahogy kilóg az egészből – próbált érvelni.

– Ne felejtse, hogy az ő kocsijával szállították Sziromot.

Ez még nem bizonyítja, hogy Sebestyén a fej.

– A tényeket kell elfogadnunk… őszintén szólva Pintérrel mi is másra tippeltünk a főnök személyét illetően.

– Sejtem ki lehetett az ezredes elvtárs embere.

– Halljam…

– Viza Gyula, a főpincér.

– Valóban erre gondoltunk.

Békési elmosolyodott.

– Kezdetben magam is hajlottam erre – mondta. – Sok minden közrejátszik, ami indokolná ezt.

– Csak azt ne mondja, hogy Sebestyén szerepelt a számításában.

– Még most sem akarom elhinni.

– Ne makacskodjon, a saját fülével hallotta.

– Ez a kisiparos mindenre alkalmas, csak egy kémhálózat mozgatására nem.

– Ha ennyire makacs, megvan a saját jelöltje.

Békési kényszeredetten bólintott. Még nem volt biztos a dolgában, de a gyanú erőteljesen élt benne.

Beleznay dugta be a fejét az ajtón. Azután érdeklődött, hogy milyen utasítást adjon az embereinek, mivel feltételezte az akció befejeztét. Az elhárítófőnököt érdekelte, hogy jelen pillanatban hol tartózkodhat Sebestyén Ottó. Az őrnagy visszahúzta a fejét, és elsietett, hogy rádión kapcsolatba lépjen a kisiparos lakását figyelő csoporttal.

Bana fejével intett az előszoba irányába.

– Bevisszük a nőt – mondta.

– Hallotta ezredes elvtárs, hogy mit mondott.

– Azt nem mondhatjuk, hogy a felderítés szempontjából döntő jellegű segítséget adott. Ezzel lebecsülnénk a magunk munkáját. Elvégre nélküle jutottunk ehhez a csapdához.

– De nélküle ez nem lett volna csapda. Felfordulást okozott, hogy figyelmeztetett a készülő merényletre.

Bana kelletlenül bólintott.

– Kétségtelen – szögezte le. – De azt ne feledje, hogy nem egy rászedett balek volt, hanem beszervezett informátor.

– Javasolnám, hogy szabadlábon hagyjuk a tárgyalásig. Szökésétől tartani nem kell, és biztos vagyok feltáró jellegű vallomásában, amely még sokat segíthet a vizsgálatnál.

– Ám legyen. De most mit javasol, hogyan tovább?

Békésinek kialakult terve volt. Előbb azonban a könyvre voltak kíváncsiak. A szobában két könyvespolc is volt. Rövid keresgélés után a jelzett sorban megtalálták a Futózáport. A régi kiadás romantikus történetet sejtetett. Az író neve ismeretlen volt előttük. A könyvet jóval a második világháború előtt adták ki bordó vászonkötésben.

Bana átpergette a lapokat, de semmit sem talált köztük még egy fecnit sem, amelyet netán jelzőnek használtak volna.

– Miért van erre szüksége Sebestyénnek? – kérdezte.

Nánási Anna valamelyest megnyugodva ült a fotelban és cigarettázott. Fáradtan bámult maga elé, s különösebb érdeklődés nem látszott rajta, amiért átböngészték könyveit. A szobában még két elhárítótiszt várakozott.

– Lehet, valami rejtjel kódjaként használják – folytatta az ezredes. – Ha a gyilkos ilyen megbízást kapott, akkor ez a könyv a számukra igen fontos lehet. Maga mit tippel, Hód?

Békési is megnézte jól a könyvet. Más feltételezésből indult ki, mint az elhárítófőnök. Rejtekhelyet gyanított és nem kódot. A könyv hátulján a vászonkötés belső széle felkeltette érdeklődését. Úgy tűnt, mintha háromcentis szélességben frissen enyvezték volna helyére. Megtapogatta ezen a részen a könyv borítójának fedelét, de nem tapasztalt különöset.

Összevillant a tekintetük, és mintegy vezényszóra kivonultak a konyhába.

Békési egy éles késsel finoman elválasztotta a frissen ragasztott részt. Amint visszahajtotta a vászonkötést, előbukkant alóla egy ceruzavékony fekete csík. Egy filmnegatív volt az, alig pár centi hosszú. Kihúzta, hogy főnöke is lássa, aztán a helyére csúsztatta.

– Az egész találmány rajta lehet – mondta izgatottan az ezredes.

– Elég kezdetleges mikrofelvétel.

– Mit számít ez? A célnak megfelelt. Rögzítették az összes anyagot.

– Ki rejthette a könyvbe?

Bana Dénes a fejét mozdította a szoba felé.

– Ezt neki kell tudni – szögezte le.

Felmerült az is bennük, végső esetben hátha ezzel akarták az énekesnőt kompromittálni, és a filmből egy példányt titokban elhelyeztek nála. Ennek azonban ellentmondott, hogy a gyilkosnak éppen ezt a könyvet kellett volna megkaparintani.

Mielőtt Nánási Annát vallatóra fogták, megbeszélték a további teendőket, mert az idő sürgetett. Tudták, ha ki akarják használni előnyüket, a meglepetés erejével kell lecsapniuk Sebestyén telepére. Oda várják vissza a gyilkost a bordó kötésű könyvvel.

– Körbefogjuk a telepet, és lecsapunk az ott levőkre – javasolta az ezredes. – Nincs vesztenivalónk, nem kell gatyáznunk. Sebestyén ott lesz. Ha pedig kezünkben a fej, a többi jön utána.

– Muszáj berontanunk?

– Kopogtassunk?

Békési elmosolyodott.

– Gyilkos dublőze még úgysem voltam – mondta. – Mi történne, ha magam vinném a könyvet? Ne felejtse ezredes elvtárs, hogy abban van a bizonyíték.

– Ne vicceljen – szólt közbe Bana. – Ha egy napot püfölnénk a fejét, hogy hasonlítson valamit erre a ferde arcú pasasra, azt is hiába tennénk, az első pillantásra lebukna.

– Ezredes elvtárs látta hogyan jött ez a pasas?

– Láttam a hátát, mikor belépett a házba.

– Akkor látnia kellett azt is, hogy a fején volt a bukósisak, még itt a lakásban sem vette le. Így aztán teljesen szükségtelen, hogy hasonlítok-e rá vagy sem. Elég a lemberdzsekje, no meg a bukósisak. A motor is kéznél van… Átadom neki a könyvet, hadd legyen nála a bizonyíték.

– Tehát ebben spekulál…

– Használjuk ki ezt a lehetőséget.

– Kockáztassunk, és mindezt csupán a játék kedvéért. És ha baja esik? Nem, nem csinálunk macska-egér harcot. Tudjuk ki vár a könyvre, elkapjuk minden jelmez nélkül.

Végszóra Beleznay bújt be a konyhába. A sietségtől piros volt az arca.

– Jelentést kaptam Sebestyénről – mondta.

– Mi a helyzet?

– Két figyelőcsoportunk egymásba szaladt. Ugyanis a kisiparos találkozott Ceh István mérnökkel, és most együtt vannak.

Bana Dénes elégedetten dörzsölte össze tenyerét.

– Ez aztán az összejövetel – áradozott. – Indulunk a telephez és elkapjuk őket. Látja Hód, hogy nem kell komplikálni a dolgot.

– Jelentem, Sebestyén és a mérnök nem a telepen van – szólt közbe az őrnagy.

Bana hátrahőkölt.

– Hogyhogy? – kérdezte meglepetten. – Hát hol vannak?

– Egy félóránnyira a fővárostól, a Tatabányára vezető országút egyik várakozójában vesztegelnek… Úgy néz ki, várnak valakire. Sebestyén Citroënjével vannak. A kisiparos a városban vette fel a mérnököt.

Békésit felvillanyozta a hír:

– Az biztos, hogy nem a mi pasasunkat várják. Annak a telepre kell mennie, a raktárba.

Bana még mindig értetlenül nézett.

– Ha nem Sebestyén, akkor ki vár a raktárban? – kérdezte.

– Feltételezem, hogy a főnök vár ott.

– Azok az országúton pedig a főnököt lesik – vette át a szót az ezredes.

– Pontosan ez lehet a helyzet.

Bana a szikár őrnagyhoz fordult, aki a homlokát törölgette.

– Gábor, mi a helyzet a telepnél? – kérdezte. – Hisz azt is figyeljük.

– Reggel több alkalmazott jött, aztán elszivárogtak dolgozni. Ez a motorkerékpáros pasas nem volt köztük. Kérek friss helyzetjelentést, és máris hozom a választ.

– De siess, mert kevés az időnk.

Miután Beleznay eltűnt, Békési megszólalt:

– Ezredes elvtárs, megkapom az engedélyt?

Bana úgy tett, mintha elsiklatta volna füle mellett a kérdést, aztán magához szólította az egyik elhárítótisztet a várakozók közül. Utasította, hogy az őrizetbe vett férfiről vegyék le a lemberdzseket, és hozzák ide a bukósisakkal, valamint a motor indítókulcsával együtt.

– Most már elégedett? – fordult Békésihez.

– Jelentem, a legnagyobb mértékig.

– Csak aztán rá ne fázzunk…

– Nyugodt lehet ezredes elvtárs.

Bana Dénes töprengve megvakarta állát.

– Valahogy úgy kellene csinálni, hogy a pasas a könyvvel együtt elsöpörhessen – vélekedett. – A nyomában tudunk maradni, annál is inkább, mert tudjuk hová igyekezik. Mindhármukat egyszerre lekapcsolhatnánk.

– Ha egy mód van rá, így irányítom a dolgokat.

– Ha a szükség mást diktál, tekintsen el ettől.

– Remélem, a főnök meglép a könyvvel.

– Intézkedem majd, hogy Beleznayék helikoptert is kapjanak a követéshez. A városban nagy lesz a forgalom, és hátha kocsival megy. Elvégre a találkozóhelyre, ahol Sebestyénék várják, nem mehet biciklivel.

Ezt követően a szobába mentek Nánási Annához. Az elhárítófőnök nem teketóriázott sokat, hanem meglengette a kezében tartott könyvet.

– Ez a magáé? – kérdezte.

Amaz a fejét rázta.

– Akkor hogyan került a maga könyvespolcára? – folytatta az ezredes.

– Jolitól, illetve Veresnétől kaptam. Ajánlotta, hogy olvassam el… Őszintén bevallom, hogy bele sem néztem. Mikor is lenne időm olvasásra.

– Mikor kapta?

– Pár napja… Lehozta a Kolibribe.
– Azt nem mondta, hogy miért ajánlja pont ezt a könyvet?
Nánási Anna fáradtan megrázta a fejét.
– Csak annyit mondott, hogy ráérek majd visszaadni – mondta. – Nem akartam vele ellenkezni, ezért elfogadtam. Ha valamiben ellenkezni próbáltam, rettenetesen bosszús lett. Nem akartam hát ingerelni egy vacak könyv miatt.
– Mikor átvette a könyvet, hová tette?
– Bevittem az öltözőmbe.
– Ott volt egész éjjel tehát.
– Igen… Hajnalban a táskámba süllyesztettem.
Bana Dénes jelentőségteljes pillantást váltott Békésivel, aztán megszólalt:
– Aztán itthon betette a többi közé…
Az ellentmondás nyilvánvaló volt előttük. Mindkettőjükben az a kérdés merült fel: ha ez így volt, honnan tudta a gyilkos szándékkal érkező férfi, melyik polcon, hányadik sorban található a kölcsönkönyv.
Nánási Anna lehajtott fejjel töprengett, aztán felemelte tekintetét.
– Most jutott eszembe, hogy nem is én tettem a polcra – mondta. – A dohányzóasztalra löktem, és ott is maradt.
– Akkor hogyan jutott a polcra?
– Másnap feljött Joli. Teljesen váratlanul, még csak nem is telefonált. Nálam szokás előbb telefonálni, mert nappal pihenek. Azt mondta, erre járt és felnézett. Aztán észrevette az asztalon a könyvet, és meglepve kérdezte, hogy már olvasom-e? Közöltem, hogy téved, és egyhamar nem jutok időhöz, hogy olvassam. Felajánlottam, hogy vigye el, de megismételte: ráér várni. Később, mikor elment, nem láttam, a könyvet az asztalon. Hittem, mégis elvitte. Aztán észrevettem, hogy a polcra tette a többi közé. A könyveim ugyanis csak nagytakarításkor vannak megmozdítva: ősszel és tavasszal. Később elfelejtkeztem erről a könyvről, ha most nem kerül a kezükbe, eszembe sem jut. Különben mi van vele?
– Semmi – vágta rá az ezredes. – Különben Futótűz a címe. Más nem érdeklődött magánál ezután a könyv után?
Nánási Anna előbb cigarettára gyújtott. A tekintete olyan volt, mintha egy háromismeretlenes egyenletet kellene megoldania. Kisvár tátva azt mondta:
– Senki sem tudott erről a könyvről. Még Andi sem vette észre. Tudja, a húgom. Együtt lakunk.
– A tények azt mutatják, hogy más is tudott erről a könyvről.
– Akkor Jolitól tudhatja.
A holmikért küldött elhárítótiszt érkezett meg. Békési a konyhába vonult, levette zakóját és a lemberdzsekbe bújt. A nyakkendőjét is leszedte. Kisvártatva jött Bana Dénes.
– Elhiszi, amit a könyvről mond? – kérdezte.
Békési bólintott.
– Ha csak sejtett volna valamit, elárulja magát – vélekedett. – De a szeme sem rebbent… Különben is, ha tudott volna a könyv eredeti tartalmáról, elmondta volna az előbb, mikor feltárta bűnös kapcsolatát. Ezt miért hagyta volna ki?
– Igaza van.
Békési felvette a bukósisakot.
– Látszom? – pislogott a füstszínű üveg mögött.
Bana Dénes hátralépett és megmustrálta.
– Arcvonalait nagyon homályosan lehet kivenni – állapította meg. – Kissé távolabbról már semmit sem látni… Gondolja, sikerül a pasast hosszabb időre megtévesztenie?
– Csak annyira, hogy a könyvet átvegye, aztán elpucolhat.
– Ezt a pasast pedig, akit itt elkaptunk, megszorongathatjuk Szirom gyilkosságával kapcsolatban.
– Gondolja, hogy ugyanez játszott közre ott is?

– Nemcsak gondolom, hanem tudom… Sőt, bizonyíték is akad rá. Igaz, csak közvetett, de jobb mint a semmi.

– Mi az a bizonyíték?

– A kulcs ehhez a lakáshoz… Ugyanis Nánási Annának csak három kulcsa volt. Az egyiket Sziromnak adta, ezt tőle tudom, a másik kettőn osztoztak a húgával.

– Intézkedem, hogy megkezdjék a kihallgatását… Most látom, milyen jól fest ebben a lemberdzsekben. Mintha magára öntötték volna. Hogy viseli el az illatát?

– A cél érdekében…

Nevettek.

Békési levette a sisakot, és megtörölte a homlokát. Beleznay jött. Jelentette, hogy a kisiparos telepén e pillanatban csak három ember tartózkodik. Ketten az udvaron matatnak és létrákat mosnak, míg egy alacsony, jól öltözött férfi valahol a raktárban lehet, mert nem látják kint.

– Ez kicsoda? – kérdezte az ezredes.

– Nem tudjuk még.

Békésit a személyleírás érdekelte.

– Titokban lefényképeztük, mint mindenkit, aki megfordult a telepen – magyarázta az őrnagy. – Csak elő kell hívni a filmet, és meglátjuk, hogy néz ki. Szóljak, hogy hozzák sürgősen be a filmet, és hívjuk elő?

– Erre most nincs időnk – mondta az ezredes.

– Ez az ember a jelentés szerint valami kuncsaft lehet, aki Sebestyént várja…

– Vagy a könyvet – vetette közbe az ezredes. – Ez nem lehet kuncsaft, minthogy az sem lehet: Sebestyén kuncsaftra vár ott az országúton a parkolóban. Ez a pasas a mi emberünk lesz. Hód, maga sejti ki lehet ez? Azt mondta, magának is van tippje, de ha nem volna, szívesen segítek. Ez a pasas Viza Gyula lesz, a főpincér. Pintér előre dörzsölheti a tenyerét, hogy betalált vele.

Békési hangja magabiztosan csengett, amikor megszólalt:

– Én még várnék azzal a kézdörzsöléssel.

– Mondjon jobbat…

Békési Gábor az elhárítófőnök füléhez hajolt, és egy szót súgott Bana szeme kikerekedett, a meglepetéstől szinte mozdulatlan maradt. Egy pillanat múlva azonban felcsattant:

– De kicsoda? A nevét mondja.

– Maradjon a titkom még egy félóráig, ezredes elvtárs.

15

Békési Gábor a telep előtt fékezett. Mielőtt a motort leállította volna, feltúrázta, hogy ezzel is jelezze érkezését, aztán leszállt a nyeregből. Lemberdzsekjéből kiemelte a bordó kötésű könyvet, és benyitott a raktárba. Nyomban megcsapta orrát a mosószerek jellegzetes szaga. Tudatosan mozdult oldalt, ahol az üvegezett iroda volt. A bukósisak füstüvegén át jól látta, hogy ott senki nincs. Tétován megtorpant. A háta mögött neszezést hallott. Mikor megfordult, azon volt, hogy mozdulata lassúnak tűnjön.

A raktár közepén sötét átmeneti kabátban egy idős, ráncos arcú ember állt. Nagy húsos orra szinte ajkát érte, ritka haja gondosan át volt fésülve tar fejebúbján. Vigyorogni látszott, mintha örülne a kezében tartott hangtompítós hosszúcsövű pisztolynak. Úgy festett, akár egy megöregedett gyermek számháború közben. Csak a szám hiányzott a homlokáról. A „doktor úr” volt a Kolibriből.

Békési felmérte a köztük levő távolságot, és minden reménye elszállt, hogy bármit is kezdeményezzen. A puskás öreg legalább hét méterre volt tőle. Mindenesetre feltartotta a könyvet, és mozdult volna előbbre, de a felcsattanó hang megállította.

– Maradjon ott, ahol van, Jocó! – mondta amaz. – Egy lépést se tegyen.

Békési szót fogadott. Tudta, hogy odakint az elhárítófőnök és a többiek mindezt jól hallják, hiszen működött a „karórája”. Feltételezte, kitalálják, hogy a másik félnél fegyver van. Nem akart megszólalni, tartott attól, hogy hangja árulója lehet. Arra gondolt, mindez nem indokolja tervük módosítását, bár fokozódott a veszélyhelyzet.

– Dobja ide azt a könyvet, és gyorsan tűnjön el – folytatta az idős férfi. – Gyerünk, ne bámuljon. Főnökének más dolga akadt, és nem volt ideje a módosításról értesíteni.

Békési ösztöne veszélyt jelzett. Túl csalókának tűnt a felhívás, hogy menjen el. Nagyon kihangsúlyozta ezt a kívánságát a „doktor úr”. Azt sem értette, miért várták fegyverrel? Ha egyszer megbíztak a ferdearcúban, miért ez a fogadtatás? A magyarázat minderre olyan egyszerűnek tűnt, hogy nyomban kiverte a verejték a bukósisak alatt.

Meglendítette karját… A könyv még a levegőben volt, útban az idős emberhez, amikor ő már megpenderült a sarkán, összehúzódzkodva lépett egyet, aztán mintha vízzel telt medencébe ugrana, elrugaszkodott a földtől, és csukafejessel bevetette magát egy csomó rongybála közé, amelyek kupacban hevertek a raktár oldalában.

Puff!... Puff!... szisszent kettőt a hangtompítós fegyver.

Békési Gábor összekuporodva várta az újabb lövést, de több nem történt. Csapódott az udvarra nyíló vasajtó. Ebből következtetett a menekülésre. Letépte fejéről a sisakot, és a rongybálába törölte csuromvizes arcát. Remegő lábakkal botladozott kifele a rongycsomagok közül. Mikor kiért, cigarettára gyújtott. Ekkor kicsapódott a bejárati ajtó, és többen beviharzottak, élükön az elhárítófőnökkel.

– Nem esett baja, Hód? – csattant fel az ezredes aggodalmasan.

– Szerencsémre nem, pedig kétszer rámdurrantott.

– Lövést nem hallottunk.

– Hangtompítós pisztolya van.

– Azért gondoltuk, hogy fegyvert emelt magára. Túlságosan figyelmeztető volt a hangja.

– Jocónak hitt, mégis likvidálni akart.

– A jelmez megtette kötelességét.

Békési mélyen megszívta cigarettáját. Az elhárítótisztek közben a raktárt kutatták át, mások az udvarra mentek. Egyikük törölközőt hozott. Békési jólesően itatta le magáról a verejtéket.

– Csak azt sajnálom, hogy nem tudtam a doktor úrnak bemutatkozni úgy, mint egy jó ismerős a Kolibriből.

– Nos, ki ez a doktor?

– Csak annak szólítják, a nevét nem tudom, de törzstag a Kolibriben, és a mixernő jól ismeri, mert kiárusította neki a bájait.

Bana Dénes aggodalmasan nézett.

– Mindenesetre jó lesz lekapcsolni a két delikvensünket ott az országúton – mondta. – Ez a doktor lövöldözni fog ott is, és ezt nem várhatjuk ölbetett kézzel. Úgy látszik elhatározta, hogy hidegre teszi cimboráit.

Pintér Béla érkezett sietve.

– Jelentem, a pofa egy világoskék Ladába vágta magát, amely innen két utcával távolabb volt leállítva, és befele söpör a városba –, mondta, majd rámosolygott Békésire. – Üdvözlöm, Hód. Most aztán rászolgált a pihenésre. Az a pillanat, amit kettesben töltött ezzel a pofával, megfelelt két óra intenzív aerobikozásnak.

– Ez ideig úgy sem volt rá időm… Legutóbb az ezredes elvtárs hiúsította meg egy komoly aerobik órámat.

Bana csodálkozott.

– Ne mondja – csapta össze kezét.

– Ez pontosan akkor volt, amikor találkoznunk kellett abban a körúti eszpresszóban. Éppen randevúm lett volna.

– Aerobikra?

– Mi másra?

Bana Dénes nevetett, és rálegyintett beosztottjára. Pintér utasítást kért, hogy mit tegyenek.

– Sebestyént és ezt a Ceh mérnököt azonnal tartóztassák le Gábor emberei, akik ott az autós pihenőben lesben állnak – mondta az ezredes. – A kocsijuk maradjon ott csaléteknek. A helikopter hol vesz fel minket?

– Ide a közelbe rendeltem Aquincum mellé, egy kis rétre. Percek alatt ott lehetünk.

Bana intett.

– Gyerünk, Hód – mondta, aztán megrökönyödött, hogy Békési magához vette a piros bukósisakot. – Ezzel mi a fenét akar?

– Kell a meglepetésemhez.

– Csak nem akar ott ezzel a sisakkal busójárást csinálni?

– Felér majd egy bombarobbanással.

Siettek a kocsikhoz.

– Csak semmi virtuskodás – mondta az ezredes. – Szépen lekapjuk mind a tíz körméről.

– Nem szabad időt hagynunk a fegyvernek.

– Óvatosan kapjuk le a körméről.

– Így gondoltam én is…

– Hód, maga csak arra gondoljon, amit engedélyezek.

Békési elmosolyodott:

– Eddig is csak olyanokon törtem a fejem, amiket ezredes elvtárs engedélyezett.

– Hogy az ég nem szakad le…

A helikopter a jelzett helyen várakozott. Többen felszálltak. Beleznay egy rádióst is küldött, aki a Ladát követő figyelőcsoporttal tartotta a kapcsolatot. Feladata volt, hogy folyamatosan tájékoztasson a magasból a kocsi helyzetéről, az előreláthatóforgalmi akadályokról.

Amint a helikopter felszállt, a figyelők jelzése alapján hamar felfedezték a város utcáin haladó Ladát. Most már nem vesztették szem elől. A pilóta úgy manőverezett, hogy a lent haladó gépkocsiból ne vegyék észre. Kisvártatva nyilvánvaló volt előttük, hogy a Lada a Tatabányára vezető országútra igyekszik.

Rádión jelentették, hogy az utasításnak megfelelően Sebestyén Ottót és Ceh Istvánt letartóztatták, útban vannak velük Pestre. A Citroënt a pihenőhelyen hagyták, természetesen a távolból figyelik.

Odalent a Lada rátért az országútra.

Az elhárítófőnök utasította a pilótát, hogy repüljenek előre, előzzék meg a pihenőhelyhez igyekvő gépkocsit. A helikopter eltért az országút irányától, így kikerült az úton közlekedők látószögéből. Szinte

a földhöz tapadva repült a gép a jelzett pihenőhelyhez. Lentről jeleket kaptak a figyelőktől, akik a Citroënt tartották szemmel.

Miután földet értek, a pihenőhelyeket szegélyező bokrokhoz siettek, Beleznay embereihez.

Bánát az előnyük érdekelte.

– Legalább félóra, míg a Lada ideér – jelentette az egyik elhárítótiszt.

Békési magabiztosan intett.

– Ennyi éppen elegendő a számunkra, hogy felkészüljünk – mondta.

Bana Dénes bólintott.

– Mindenesetre siessünk – vélekedett.

– Még lenne megjegyezni valóm…

– Pakoljon ki! Tudja, hogy mindig kész voltam meghallgatni.

– Akkor kapjuk el, amikor a Citroënhez megy. Ott a kocsinál.

– Úgy gondoltam, abban a pillanatban csapunk le, ahogy kiszállt a kocsijából. Minek hagyjuk ott flangálni?

– Hagyjuk a Citroënhez menni.

Bana Dénes mélyet sóhajtott.

– Fegyver van nála, Hód – kezdte. – Maga sem játszhat azzal a sisakkal, mert baj történhet. Lekapjuk, ahogy kilép a kocsijából.

– És ha túlontúl nagy lesz a távolság? Ha nem érjük el időben és ellenáll?

– Miért lenne túl nagy a távolság? És miért ne érnénk el időben?

Békési a széles pihenőhelyre mutatott.

– Nézze ezredes elvtárs, milyen nagy ez a placc – mondta. – Ha a félkörben húzódó bokrok között lapulunk, és ő nem a pihenőhely szélén áll le, hanem a közepe táján, akkor lőttek a meglepetésünknek. Mire a közelébe érnénk, már puffogtat is.

Bana körbehordozta tekintetét. A Citroën a pihenőhely végében vesztegelt, néhány lépésnyire tőle már sűrű bokrok voltak.

– Tehát hagyjuk a kisiparos kocsijához menni? – problémázott.

– Pontosan így gondoltam…

– Már messziről látja, hogy abban senki sem várja. Gyanút foghat.

– A kíváncsiság felülkerekedik benne.

– Kíváncsiság – mondta rezignáltan az ezredes. – Árulja el, mi kíváncsiskodni valója lenne az üres kocsin. Csak azért hagytuk ott, hogy észrevegye, és megálljon a pihenőhelyen. Nekünk ennyi elég.

– Kíváncsi lesz, és a kocsihoz megy.

– És akkor maga sisakkal a fején, akár egy megveszekedett busó, kipattan és halálra rémiszti – vette át a szót az ezredes –, mert ott akar kucorogni a két ülés között megbújva. Amilyen szerencsénk volt ezzel az üggyel kezdet kezdetén, még előfordulhat, hogy delikvensünk szívszélhűdést kap az ijedtségtől, és nélküle kell majd az ügyet lezárni.

Békési kedvetlenül kutatott cigaretta után.

– Nem pattanok ki a kocsiból – szögezte le.

– Bölcs előrelátás – bólintott az ezredes, és cigarettát kínált.

Rágyújtottak.

– A Citroën mögött leszek a bokorban – magyarázta Békési. – Mikor a kocsihoz lép, egy pillanat alatt elkapom. Akkor már nem használhatja fegyverét. Én ezzel a piros sisakkal meglepetést tudok neki okozni. Olyan meglepetést, amely megbénítja egy pillanatra. Hiszen Jocót otthagyta a raktárban a bálák kőzött. Ez a pillanat elegendő, hogy baj nélkül lefegyverezzem.

Bana Dénes megjáratta szemét a kocsin és a környező bokrokon. A rádiós lépett hozzájuk, és jelentette, hogy a Lada perceken belül megérkezhet.

– Rendben van, Hód – mondta az ezredes. – Ha a Citroënhez menne a pasasunk, cselekedjen belátása szerint. Ellenben, ha valahol a bokrokhoz közel állna meg, azonnal elkapjuk, mihelyt kiszállt. Minek várjunk magára.

– Tehát szabad a gazda?

– Így szabad a gazda, ahogy mondtam. Ha nem hagyná el á Ladáját, mert erre is készülnünk kell, kilőjük a gumiját. Innen nem megy el, az biztos.

Két mesterlövész is volt a figyelőcsoporttal, azok már leshelyet foglaltak.

Pillanatokon belül mindenki elhelyezkedett. A pihenőhely üres lett, csak a Citroën árválkodott a helyén. Az országút és a kocsi között csak néhány vékonytörzsű fa húzódott a széles gyepszőnyeget leszámítva.

Bana Dénes és Pintér a pihenőhely közepe táján bújt meg a bokrok között. Velük volt a rádiós, aki állandó összeköttetésben állt a kocsit követőkkel. A többiek egyenletesen elhelyezkedtek a pihenőhely körül.

Fátyolos volt az ég, a vénasszonyok nyara az utolsókat rúgta. Távolban a földeken traktorok dübörögtek, nyomukban vékony porfelhő szállt a magasba. A várakozó helikoptert egy sűrű akácos takarta az országút felől.

A világoskék Lada úgy jött, mintha kergették volna. Már közel volt a pihenőhelyhez, de nem csökkentette a tempót.

– Hova jön ez? – bámult az ezredes.

Mielőtt Pintér valamit mondhatott volna, a Lada elviharzott a pihenőhely mellett. Kis ideig még a hátulját mutatta, aztán eltűnt a kanyarban. Pillanatokkal később szürke Wartburg bukkant fel, két nő ült benne, alaposan nyomták a gázt. Majd egy zárt Ford furgon következett. Utánuk üres lett az országút.

Bana tágult szemmel nézte a kanyart, ahol a kocsik eltűntek.

– Hát ez meg miért nem állt meg? – kérdezte.

– Még csak le sem vette a lábát a gázról. – jegyezte meg Pintér.

– Pedig biztosan tudja, hol várják… A Citroën is ott áll.

A rádiós szólalt meg:

– A kocsit kísérő figyelők kérdezik, hogy hová mehet a delikvensük, miután túlhaladt a jelzett pihenőhelyen.

Bana felhorkant.

– Honnan tudjam? – tárta szét kezét. – Maradjanak a nyomában… Talán gyanút fogott.

– Az lehetetlen – vélekedett Pintér alezredes.

– Akkor miért nem kanyarodott le a pihenőhelyre?

– Ennek nem tudom az okát.

– Láthatta, hogy ott a Citroën.

– Valami mégis elriasztotta talán.

– Eleve olyan sebességgel jött, ami kizárta, hogy le akar állni a pihenőben. Olyan sebességgel azt sem láthatta, hogy ülnek-e egyáltalán a Citroënban.

– Söpört vagy százzal…

Bana Dénes cigarettára gyújtott. Felmerült benne, hátha a Lada vezetője észrevette, hogy a nyomában vannak, és most le akarja rázni azokat, azért száguldott tovább.

Pintér a fejét rázta.

– Akkor jelentik, hogy a delikvensük rákapcsolt, de semmi ilyet nem vettek észre – mondta. – Ez ahogy a várost elhagyta, repeszteni kezdett.

– De hová repeszt?

– Majd eldől… Lehet, elkerülte a figyelmét a pihenőhely és túlszaladt, vagy nem látta a Citroënt.

– Előfordulhat, hogy az üres, kocsi elrémisztette.

Pintér a vékonytörzsű fákra mutatott.

– Azoktól nem láthatta, hogy ülnek-e a kocsiban vagy sem – mondta.

Bana Dénes felállt, és nyakát nyújtogatta a bokrok ágai között, hogy még jobban kilásson az országútra. Éppen utasítani akarta a rádióst, hogy kérjen helyzetjelentést a Ladát követő figyelőktől, amikor újabb hír érkezett.

– Ezredes elvtárs, most jelentették, hogy a kocsi visszafordult – szólt a rádiós.

Pintér felkapta a fejét.
– Rájött, hogy túlszaladt a megbeszélt helyen – mondta.
– Ha most sem áll meg, fel kell tartóztatni – döntött az ezredes.
– Hol kíséreljük meg?
– Pest határában. Higgye azt, hogy közlekedési rutinellenőrzésbe került.
– Intézkedem…
Bana a Citroën felé pislogott.
– Biztos Hód is észrevette, hogy a madarunk elsöpört – mondta – Hát majd meglátjuk mi lesz. – A távolból motorzúgás hallatszott.
Bana Dénes fojtott hangon felkiáltott:
– Ha ez visszafele is így repeszt, nem fog megállni.
A kanyarból előbukkant a világoskék Lada, gumijai sivítottak. A kocsi erőteljes kanyarral letért az útról a pihenőhelyre, majd egészen a Citroënig gurult, és ott megállt.
Békési Gábor a bokrok tövében hasalt, úgy lesett kifele. Jól látta kormánynál helyet foglaló idős férfit, aki a Citroënt kémlelte. Ne mozdult kocsijából, és a motort sem állította le. Kisvártatva azonban körbe lesett, mintha a Citroën utasait próbálná felfedezni.
A pihenőhelyen semmi sem moccant. Egy gerlecsapat húzott el alacsonyan, úgy tűnt, leszállni készülnek, aztán hirtelen magasba csaptak és tovarepültek.
Békési megkönnyebbülten sóhajtott, hogy mindez elkerülte a másik figyelmét. Ha az idős férfi tudott volna a jelekből ítélni, akkor sejtheti, miért riadtak meg a gerlék. Kezdte hinni, hogy terve dugába dőlt, mert amaz semmi tanújelét nem adta annak, hogy a kocsit elhagyja. Már minden pillanatban várta, hogy az elhárítófőnök intésére előrontanak a rejtőző emberek. Biztos volt benne, lövöldözés nélkül nem ússzák meg. Túl nagy volt a távolság a Lada és a környező bokrok között.
Váratlanul kocsiajtó csapódott. Az idős férfi kiszállt a kocsiból és a Citroën felé lépett…
Békési, fején a piros bukósisakkal kicsúszott a bokrok közül a pihenőhely betonjára és felegyenesedett. Jó öt méterre volt a Citroëntől. Az idős férfi a profilját mutatta, amint éppen belesett az ablakon az üres kocsiba. Jobb keze mélyen az átmeneti kabát zsebében volt.
Békési mozdult előre, amikor az észrevette.
– Jocó! – szakadt ki a meglepett kiáltás az idős férfiből. Egy villanásig dermedten állt, aztán zsebredugott keze felfele rándult, de lövésre nem jutott ideje.
Békési átzúgott a levegőn, és teljes súlyával az alacsony férfinek ütközött. Szinte lesöpörte útjából, és tovahempergőztek a betonon. Békési a férfi jobb kezét szorította, és teljes súlyával ráfeküdt.
Mindenfelől futó léptek közeledtek, és megragadták az aléltnak látszó férfit, akit megviselt az ütközés, mert úgy kellett a földről felemelni. Az átmeneti kabátból élőkerült a hangtompítós fegyver.
Békési letépte fejéről a sisakot.
– Nahát! – szólt hangosan. – Hogy nekünk így kellett találkoznunk, doktor úr!
A ráncos arcú férfi hitetlenkedve bámult.
– Maga volt az? – dadogta.
– Ráadásul Nánási Anna is él.
Az elhárítófőnök érkezett.
– Ne játsszon ki minden ütőkártyát – súgta, majd a többiekhez fordult. – Vezessék el.
– Viszlát, doktor úr – kiáltotta Békési.
Bana Dénes megveregette beosztottja vállát.
– Szépen csinálta Hód, és alaposan visszaütött a minket ért sérelemért – mondta, aztán arra lendítette karját, ahonnan az eseményeket figyelte. – Onnan úgy látszott, mellé ugrik. A vér megfagyott bennem.
– Ezredes elvtárs rossz szögből látta az eseményeket. Irtózatosan bandzsának kellett volna lennem, hogy eltévesszem. Az idő kevés volt, mert nyomban kaparászni kezdett a zsebében. A sisak, a megtévesztés volt az, ami elkábította egy pillanatra. Ez a pillanat pedig nekem kedvezett.
Pintér Béla a férfinél talált személyi igazolványt hozta.
– Bogáti Andor nyugdíjas hotelportás – mondta.

– És kém! – vágta rá az ezredes.

Békési leporolta a nadrágját.

– Mindenesetre nagyon rosszul lövöldöz – állapította meg.

Bana felkapta á fejét.

– Ez a maga szerencséje – mondta. – De azt ne feledje, hogy ez a rosszul lövöldöző pasas elbánt Veresnével, annak előtte meggyilkoltatta Szirom Béla főhadnagyot, akiről feltételezte, hogy hasonszőrű vetélytársa is a találmányra hajt, majd magát akarta felrobbantani, aztán a Jocó nevű kipróbált gyilkost akarta hidegre tenni, majd utolsónak az ide rendelt két cinkosát szándékozott az örök vadászmezőkre küldeni. Ezek után maga a szemére hányja, hogy rosszul lövöldözd. Még az a jó, hogy senki sem tökéletes.

A jelenlevők szedelődzködtek a bevonuláshoz. Pintér Béla azzal a kocsival akart utazni, amely a leleplezett Bogáti Andort vitte megbilincselve. A figyelők is befutottak a Wartburggal és a Ford furgon.

Éktelen berregéssel egy féltucat motoros fordult be a pihenőhelyre. Párokban voltak vihogó serdülő lányokkal. Egyikük az őszhajú elhárítófőnök felé kiáltott:

– Mi volt itt, fater! Valami fesztivál lehetett, ha ennyien vannak.

Bana nevetett.

– Már vége a bulinak, fiúk – mondta. – Elkéstetek.

– Nem volt itt semmi buli, Csárli – szólt az egyik lány az érdeklődő felé. – Csak rájuk kell nézni… Mindegyikük nyakkendős és komor. Ezek temetésről jöttek.

Dübörgő kelepeléssel a sűrű akácos mögül a helikopter emelkedett a magasba, hogy közelebb jöjjön az országúthoz, és felvegye az embereket.

A motorosok a szájukat tátották a rendőrségi helikopterre.

Bana Dénes cigarettával kínálta Békési.

– Honnan tudta, hogy ez a doktornak titulált ember lesz a mi delikvensünk? – kérdezte.

A pihenőhely széléhez húzódtak, közel a helikopterhez, amely leállította a motorját.

Békési azzal kezdte, hogy felidézte beszélgetését és megállapodását Nánási Andreával, mivel is állítson be a Kolibribe nővéréhez. Majd ezt mondta:

– Távol álltunk le a Kolibritől, és jó darabig együtt mentünk. Ez hiba volt. A Fő utcában ugyanis ráköszönt egy törzstag a mulatóból. Nos, ő volt az, a doktor úr! Legalábbis így hívják a mulatóban. Látott engem a nővel, és megjegyzett magának. Hogy miért, ennek is oka volt. Mégpedig az, hogy az énekesnő a kémhálózathoz tartozott. De ki tudta ezt akkor? Később, amikor Nánási Annától Veresné útján értesült, hogy feltűnt egy pasas, aki szerfölött érdeklődik Szirom Béla után, sőt az unokatestvérének adja ki magát, alaposan felcsigázódott. Minden részlet érdekelte. Így aztán megtudta a mesémet, hogy előbb az énekesnő húgával ismerkedtem meg a bárpultnál. Erre többen esküdtek volna, akik látták. Csak egyvalaki tudta az igazat rajtunk kívül: és ez Bogáti, alias doktor úr volt. Pont azon az estén látott minket Nánási Andreával, amikor a Kolibribe igyekeztünk, ahová persze a forma miatt külön érkeztünk. Később az énekesnőt erről a játékról felvilágosította Veresné, akivel a kapcsolatot tartotta. Az elszólta magát a húga előtt, majd letolta, amiért szándékosan a nyakára hozott engem. Problémáztam, hogy honnan tudták ezt meg. Felmerült bennem, hogy valaki meglátott azon az estén minket… Mikor aztán a mulatóban egy másik alkalommal megláttam ezt a doktor urat, nyomban belém villant, hogy az énekesnő kitől tudta meg az igazat. Úgy okoskodtam, hogy Veresnével csak a főnök üzenhetett, aki a szálakat a háttérből mozgatta. Ez pedig nem lehetett más…

– Mint a doktor úr, avagy Bogáti Andor – vette át a szót az ezredes.

Időközben Békési Gábornak körmére égett a cigaretta. Eldobta és egy újabbra gyújtott. A füstöt élvezettel fújta maga elé.

– Kár volt azért a szép Volvóért – mondta. – Kíváncsi vagyok, kinek a fejéből pattant ki a robbantás.

– Napokon belül mindent megtudunk és tisztázzuk tevékenységüket. A két gyilkosságra és a kémtevékenységre kész bizonyítékaink vannak… De most induljunk.

Az elhárítófőnök ekkor még nem tudta, hogy egy hónap is beletelik, míg minden körülményt tisztáznak. Bogáti Andor napokig nem szólalt meg, aztán megpróbálta megjátszani az elmebeteget. Három hétig állt megfigyelés alatt. Ezt követően meggondolta magát, és beismerő vallomást tett.

Az elhárítás vezérkara jól következtetett, amikor arra az álláspontra jutott, hogy Szirom Béla főhadnagyot azért gyilkolhatták meg, mert valamire rájött, és vetélytársat gyanítottak benne. Abban a hiszemben voltak, hogy neki is a találmányra fájt a foga. Szirom bizonyítékot akart szerezni a kémkedésre, amelyet az elhárítás már régóta sejtett. Erre akkor adódott alkalom, amikor az Elektrix Szövetkezet a rendezvényét tartotta. Veresné íróasztalát akarta átkutatni. Ugyanis a titkárnő feladata volt, hogy Prohászka Ferenc találmányát, az ezzel összefüggő kísérletekről készült jelentéseket minden délután páncélszekrénybe zárja. Szirom gyanította, hogy az asszony rendszeresen nem zárja páncélszekrénybe az anyagokat, azt az íróasztal fiókjába rejti éjszakára, aztán reggel úgy veszi elő, mintha az a páncélszekrényben lett volna. A kérdés csupán az volt Szirom előtt, ki fényképezi le közben az iratokat? Veresnének erre lett volna módja, de akkor éjjel vagy késő este vissza kellett volna jönnie a titkárságra. Előbb vagy utóbb erre felfigyeltek volna a szövetkezetnél. Olyan személy kellett, aki feltűnés nélkül járkálhatott munkaidő után is. Ez volt Ceh István mérnök, a karbantartó szolgálat vezetője. Annak idején elsősorban őt szervezte be Bogáti. A mérnök jelzése alapján következett a titkárnő, Veresné. Ő is vállalta az együttműködést Bogátival, természetesen pénzért, a busás haszon reményében.

Szirom Béla azon az estén elkérte Nánási Andrea irodakulcsát, mert onnan bemehetett a titkárságra. A lánynak azt mondta, hogy nővére érdekében cselekszik, majd később mindenről felvilágosítja. A titkárságon aztán éppen az asszony íróasztalát kutatta, amikor Ceh István meglepte. A mérnök azért ment, hogy lefényképezze az aznap végzett kísérletekről szóló dokumentumot, amelyet a páncélszekrény helyett Veresné a fiókjába rejtett. Fegyvert rántott, így Szirom nem védekezhetett, de egy óvatlan pillanatot kihasználva, a zsebébe süllyesztette a titkárnő díszes öngyújtóját. Biztos, ezzel azt akarta, ha baja történne, tudják, milyen körben keressék. Persze mindez csak feltételezés volt, mert őt nem kérdezhették meg.

Ceh István a kihallgatása során elismerte, hogy leütötte Sziromot, és értesítette Bogátit a történtekről. Az nyomban odasietett, és a magával hozott mérget beadta injekciós tűvel az ájult embernek. Azt persze egyikük sem sejtette, hogy Szirom elhárítótiszt. Azon tanakodtak, hogy kiknek dolgozhat, és vajon mit tudott meg a találmányról. Veresné is bejött a titkárságra, és Bogáti tanácsára felhívta otthon Sebestyént. Amaz értesítette a két rovott múltú alkalmazottját, hogy szállítsák el Szirom Béla tetemét. Jocó, alias Kun József és a Bicegő gúnynévre hallgató Pata István a Citroënnel indult a helyszínre. Arra nem számítottak, hogy útközben Szirom Béla valamelyest magához tér.

Pedig így történt. Sziromnak erős volt a szervezete, a méreg lassabban hatott. A kocsit vezető Jocó a ködben megállt egy pillanatra az útkereszteződésben, hogy tájékozódjon. Ezt a percet használta ki Szirom, és kidobta magát a kocsiból az úttestre. Azok ketten megrémültek, aztán észrevették a telepről kijövő férfit, aki feléjük kémlelt a járdaszélről. Ijedtükben továbbhajtottak. A feltételezés szerint Szirom ekkor ejtette szándékosan az úttestre töltőtollát, hogy erről reáismerjenek, majd ledobta a titkárnő öngyújtóját is.

A helyszíntől távolabb aztán a két bűnöző megállította a kocsit, és tanakodni kezdtek. Jocó javaslatára felhívták a Kolibrit, és azt tanácsolták főnöküknek, hogy tegyen bejelentést kocsijának ellopása miatt, hátha a szemtanú megjegyezte a rendszámát. Ezt követően visszamentek. Meglepetésükre egyedül találták Sziromot a járdán, így nyomban beemelték ismét a kocsiba. Távolból látták a kiérkező mentőket és az URH-s kocsit. Bicegő javasolta, hogy végezzenek az éjjeliőrrel, nehogy lebukjanak, ha az megjegyzett valamit. Visszasurrant, és elintézte egy vasrúddal a portásfülkéből kicsalt éjjeliőrt. Azt azonban nem tudta, hogy időközben ott személycsere történt. A helyszínt úgy állította be, mintha egy tehergépkocsit akart volna elkötni.

A Kolibriben egy csomó találkozást bonyolított le Veresné, valamint Ceh István és Bogáti Andor. Az asszony itt vette át a találmányról készült filmek negatívját, hogy eldugja azokat a Futótűz című könyv borítója alá. Ezt követően kapta az utasítást, hogy vigye a könyvet Nánási Annához, és valami ürüggyel

hagyja ott. Biztonságos helynek vélte az énekesnő lakását, ezenkívül bármikor moshatták kezüket, mert nem volt náluk terhelő bizonyíték. Bogáti csak akkor akarta visszakapni a könyvet és vele a mikrofilmek negatívját, ha megbízója megérkezett.

Az események ezt a számítást keresztülhúzták. Bogátit elsősorban Békési Gábor megjelenése és szimatolása kényszerítette az események felgyorsítására. Azt hitte, hogy Békési volt Szirom megbízója. Biztos akart lenni, hogy Békési ezután sem jut semmiféle adathoz, amelynek esetleg a hasznát veheti. Megnyugtatónak a részére az kínálkozott, ha végleg kiiktatja Békésit az útjából. A távirányítással felrobbantott benzineskannák szerkezetét Ceh István készítette. Jocó volt a végrehajtó, ő csempészte a kannákat a Volvóba.

Békési és az énekesnő lehallgatása teljésen véletlen volt. Ugyanis Bogáti arra volt kíváncsi, hogy Sebestyén mit mond majd Cehnek. Ezt szó szerint akarta hallani. Céhnek azonban kapóra jött, hogy Nánási Anna a bárpultnál beszélget Békésivel. Ezért úgy döntött, azt a beszélgetést is rögzíti. Mikor hajnalban aztán Bogáti meghallgatta a szalagot, megdöbbenve tapasztalta, hogy az énekesnő figyelmeztette Békésit. Elhatározta, Jocóval elintézteti a nőt, és elhozatja a könyvet lakásról.

Veresnének is azért kellett meghalnia, mert begyulladt. Ki akart lépni a társaságból, és ezt kereken közölte Bogátival. Elhatározását semmi sem ingatta meg. Ott találkoztak éjjel a kisiparos telepén, ahol már Bogáti várta az asszonyt. Ezért nem látták őt a figyelők bemenni, mert ők Veresné útján jutottak el a telephez. Mindig itt beszélték meg sürgős esetekben dolgaikat. Veresnének volt kulcsa a bejárati ajtóhoz, erről Sebestyén is tudott, de azt már nem, hogy Bogátinak is van kulcsa. Az asszony szerezte ezt. Beszélgetésük vitába torkollott, majd veszekedéssel folytatódott. Bogáti a keze ügyébe eső ollóval mérgében és félelmében leszúrta az asszonyt. Ezután az irodában talált kulccsal kinyitotta a hátsó kerítésen levő vasajtót, s a másik utcán át távozott; Kocsijáért ment, a világoskék Ladáért, amelyet a teleptől távolabb, a Szentendrei úton hagyott.

Eközben történt, hogy Békési Gábor felfedezte a bejáratot szemmel tartó figyelőket, majd Veresné holttestét a raktár irodájában.

Bogáti kisvártatva visszatért, és a hátsó ajtón kicipelte a tetemet kocsijának csomagtartójába. A közeli Csobánkáig hajtott, egy alkalmas helyen, az erdő szélén a bokrok közé lökte és ott hagyta. Az illetékes nyomozók a jelzett helyen megtalálták Veresné holttestét. Arra a kérdésre, hogy miért nem a bejárati ajtón át hagyta el a raktárat, illetve miért nem ezen át cipelte ki a tetemet, Bogáti az utcai lámpák fényére hivatkozott. Valóban két ostornyeles lámpa is szórta ott a fényt, míg hátul, a másik utcában szinte teljes volt a sötétség. Pusztán ennek volt tulajdonítható, hogy elkerülte a figyelőket.

Veresné helyébe Ceh István lépett. A mérnök javasolta, hogy Békésit a kocsijával együtt robbantsák fel, a szerkezetet is elkészítette.

Bana Dénes egy délelőtt, Budán, a Lánchíd alsó rakpartján találkozott beosztottjával.

– Nos, Hód, pontot tettünk az ügy végére – közölte elégedetten. – A hét végére várjuk a külföldi megbízót, aki a találmányt tartalmazó mikrofilmet akarja majd átvenni Bogáti Andortól. Mondanom sem kell, milyen nagy érdeklődéssel várjuk. Már tudjuk kicsoda, illetve kit képvisel. Ismert elektronikai céget a világpiacon.

Aztán így folytatta:

– Mindenki beismerő vallomást tett, mert enyhíteni akar a bűnösségén. Csak ez a Jocó és Bogáti makacskodott sokáig. A maguk módján mindkettő profi bűnöző. Apropó! Elkaptuk még ezt a Bicegő gúnynévre hallgató férfit is, Sebestyén alkalmazottját. Lent, Balatonudvariban lődörgött az országút szélén, és az érkező kocsikat leste. A fűben két kanna benzin lapult, akárcsak előzőleg a Volvóban. Azt a víkendházat készült fölgyújtani, ahol maga megfordult volna. Feltételezték, hogy Szirom talán elrejtett ott valamit, amit netán maga sem talál meg. Úgy vélték, majd a tűz mindent megsemmisít.

Békési Gábort az énekesnő, Nánási Anna várható sorsa érdekelte.

– A bíróság az igazságnak megfelelően dönt – mondta az ezredes. – De nagyon segítőkész volt, és feltáró jellegű vallomást tett, amit mi megerősítettünk. Az a véleményem, olyan enyhe ítéletnek néz elébe, ami már a szerencse határát súrolja. Persze sokat köszönhet magának, mert időben észre térítette.

– Nem rajtam múlott, hogy beszél-e vagy sem.

– De azért a tanács nem ártott.

Lassan sétálva haladtak a híd alatt felfelé a rakparton. Egy tolóhajó küszködött zihálva a folyó közepén az árral szemben.

Kisvártatva megálltak, Bana Dénes cigarettát kínált. A tekintete csillogott, de arcán még nyoma volt az elmúlt napok feszültségének.

– A nő mindenesetre hálás magának – jegyezte meg. – Ezt szóvá is tette.

Békési cigarettájával bíbelődött, és a part szélét nézte, ahol a sodrás hordalékot rakott a kilátszó kőtömbökre. Egy galamb billegett ott, és megpróbált egy szalmaszálhoz hasonló valamit megkaparintani a csőrével.

– Gondolom, ezt a hálát közvetve maga is érzi – folytatta az ezredes –, mivel úgy tudom, hogy a húg két hét szabadságot vett ki a szövetkezettől.

– Azt mondták, nem viheti át jövőre…

– Hát persze… Különben egy nagyon jó ügyvédet fogadtak Nánási Annának.

– Fogadtak meg?

Bana hunyorogva nézett.

– Találja el, kicsoda – mondta.

– Prohászka – vágta rá Békési.

– Úgy van… Már kért beszélőt is. Az egyik vizsgálótisztet azzal lepte meg, hogy válik és feleségül veszi az énekesnőt.

Békési Gábornak kifordult a cigaretta a szájából.

– De hiszen… – kezdte.

– Higgyünk benne, hogy olykor vannak csodák is – szakította félbe az ezredes.

Néhány közömbös témáról váltottak még szót. Mielőtt elváltak volna, az elhárítófőnök azt mondta:

– A pénzügyesek érdeklődtek, hogy meddig fizessék még azt a bérelt villát, ahol maga jelenleg aerobikozik… A jövő héten át kell adnunk.

– Ezt az aerobikozást milyen szépen mondta ezredes elvtárs.

– Ismerhetne már, mindig is választékos a modorom.

– Volt alkalmam tapasztalni.

Nevettek.

– Pihenjen a jövő hétig – mondta Bana Dénes.

Lent a vízparton a galamb végre megkaparintotta a szalmaszálat. Felröppent zsákmányával, és eltűnt a Bem rakpart fái között.

Békési Gábor akaratlanul is arra gondolt, hogy a galambok vajon tudnak-e örülni, ha elérték céljukat…